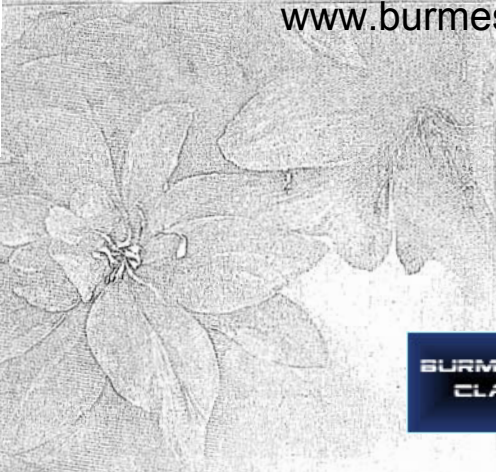

နေ့ယင်ဖြူ

မေကြောက်ထားဝေ

BURMESE
CLASSIC
COM

မောင်ကျော်လှိုင်
 မေတ္တာဓိတိစာပေ
 မှ စီစဉ်ထုတ်လုပ်သည်။

(၄၅)အုပ်စုအား “ဝိသုဒ္ဓိ” အထိမ်းအမှတ်

ဇေယျာမင်းမြင့်

မေတ္တာဓိတိစာပေ

ထုတ်ဝေသူ: မောင်ဟန်(၁၈၇၆)
 တက္ကသိုလ်အထူး
 အမှတ် ၂၅၉ နေအိမ်လမ်း
 ခေလီ၊ ရန်ကင်းမြို့
 စာတွင်းစာပုံနှိပ်သွား
 နေအိမ်အိမ်(၁၁၆၅၅)
 မြတ်လေးပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၁၂၄၊ မြတ်လေး
 မြည်ထောင်စုရိပ်သာအိမ်
 ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့

“ခွေးတွေဟောင်လိုက်တာ၊ မိုးကလဲ အရမ်းသဲလို့၊
ဦးလေးထူး ... ခြံတံခါးပိတ်မထားရသေးဘူးနဲ့တူ
တယ်”

“စိုး” က ခလုတ်တစ်ခုထဲနှိပ်ချလိုက်ရုံနှင့်
ပြင်ထောင့်လေးခုလုံးမှာ ထိန်ကျသွားစေသည့် မီးလုံးကြီးလေး
လုံး၏ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဟောတော့”

“ပိတ်ထားပြီးပြီ စိုးစိုးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ... ကားတစ်စီး
မောင်းဝင်လာနေတယ်၊ သူ့ဘာသာဆင်းဖွင့်ပြီးဝင်လာ
တာနေမှာပေါ့”

စိုးက ခြံထဲသို့မောင်းဝင်လာသည့်ကားကို

သည်းငွေမှုန်ကြားထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်မို့ “ဟောတော့”
မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဦးလေးထူးကသော့ခပ်မထားဘူးလား”

“စောသေးလို့ကလေးရယ်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်၏။ ခုမှ ညနေငါးနာရီခွဲ။
စိုးတောင် ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့်ခြံထဲ မီးတွေမဖွင့်ရသေးပါ။
မှောင်တာကတော့ တော်တော်ကိုမှောင်နေပြီ။ မိုးသည်းလွန်း
လို့ဖြစ်မည်။ ခြံထောင့်လေးခုမှ တစ်ခြံလုံး ထိန်ခနဲလင်းသွား
မည့် မီးကြီးတွေက အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ထထွန်းတာပါ။
မီးကြီးတွေက ခဏကြာလျှင် ပြန်ပိတ်ဖြစ်မှာမို့ မီးလေးတွေ
လည်းထွန်းလိုက်၏။ မိုးသံတပေါ့ပေါ့ကြောင့် ကားတစ်စီး
လုံးမောင်းဝင်လာသံကိုတောင် မကြားရပါ။ ပေါ်တီကို မီး
ထိန်ထိန်အောက်မှာ ကားကထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးထူး”

ဖေဖေရှိစဉ်ကထဲက ဖေဖေတပည့်လည်းဖြစ်။
ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်လည်းမကင်း။ အတူနေကြာ လူယုံကြီးမို့ ခြံ
ထဲနှင့်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ တစ်နေကုန်နေခွင့်ရသည်။ ညအိပ်
တော့သာ ခြံထဲမှသူ့အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်အိပ်ရသည်။ မနက်
စာ၊ နေ့လည်စာနှင့် ညစာကို စိုးတို့သားအမိနှင့် တန်းတူ
ခွင့်ပေးထားသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းလို အားကိုးရသည်
စိုးက ဦးလေးထူးကို အားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်၏။

“တံခါးကို အရမ်းမဖွင့်နဲ့၊ သမီးကိုလဲ မြင်မသွားစေ
နဲ့၊ အကွယ်ကကြည့်”

စိုးတို့ဧည့်ခန်းက မီးလုံးတွေအများကြီး၊ ဝပ်
ကားတွေအများကြီးထွန်းထားပေမယ့်၊ အလင်းရောင် သိပ်
ပရှိပါ။ မီးလုံးတွေက ချောင်ကြိုချောင်ကြားရောက်လိုရောက်၊
ပျက်နာကျက်ဆီသို့သာ ပင့်ထွန်းလိုထွန်းမို့၊ စိုးမေမေပြော
လေ့ရှိသည် ...

“ငွေကုန်ရကြီး၊ မိတာကုန်ရကြီးမနပ်လိုက်တဲ့
ပိုက်ဆံဖြုန်းစနစ်” ... ဖြစ်လျက် မှိန်ပျနေ၏။ ပေါ်တီကို
ပိုးကတော့ တကယ့်ကို ထိန်ပါ၏။ ပေါ်တီကိုမှလူသည်
စိုးတို့ဧည့်ခန်းကို မှန်တံခါးတစ်ထပ်၊ သံတံခါးတစ်ထပ်ကို
ထွင်းဖောက်လျက် မြင်သာဖို့မလွယ်ပေမယ့်၊ စိုးတို့ကတော့
ပေါ်တီကိုအောက်မြင်ကွင်းကို ထင်းထင်းကြီး ရှင်းစွာတွေ့
နေရသည်။

ပထမဦးစွာ ...

ရှေ့ခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။ လူတစ်ယောက်
ထင်းလာ၏။ အရပ်မြင့်မား၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့်တောင့်
တင်းသောယောက်ျားတစ်ယောက်။ မိုးခံဂျာကင်အနက်ရောင်
နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မျက်နှာကို
ပပြင်ရသေးပါ။ ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ ကားနောက်ခန်းတံခါးပွင့်
ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခုလှမ်းယူနေပုံရသည်။

အော် ... ဆွဲချင်းတစ်ချိန်။

ပလပ်စတစ်တစ်ဆွဲချင်း၊ တော်တော်ကြီး၏။ ပြီးတော့ လေးထောင့်ကျလှနီးပါး၊ အလျားရှည်၍ အနံ့လည်း မတိုသောခြင်းထဲမှာ အဝတ်ပုံဖြူဖြူဆွေးဆွေးကို ဆွဲရသည်။ ခြင်းကို ကားထဲမှထုတ်၍ သူ့ခြေရင်းမှာချ၏။ ပြီးတော့ ထပ်ယူနေပြန်သည်။ ဘာမှန်းမသိ။

ဟိုက်။

အဝတ်ဖြူထုပ်တစ်ထုပ်။ သူ ... လက်တံးဖက်နှင့်ပွေ့လိုက်ပုံက၊ ကလေးတစ်ယောက်ကိုပွေ့ထားသလို၊ အဝတ်ဖြူ၏ထုပ်ထားပုံကလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို အနီးများများနှင့်ဆွေးထားသလို။ ကားမောင်းလာပါလျက်၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဦးဆုံးဆောင်းထားသည်မို့၊ ခုချိန်ထိ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရသေးပါ။ အပိုက်ကျယ်သော ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းသားက မျက်နှာပြင်တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို မှောင်ရိပ်ကျနေစေ၏။ အနီးထုပ်ကို တစ်ဖက်ပွေ့၊ အဝတ်ဖြူတစ်ပုံပါသောခြင်းတောင်းကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ တံခါးရွက်ကြီးဘေးမှာကပ်လျက်တပ်ထားသော လူခေါ်လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို မဖိအားတော့သည်မို့ ပါးစပ်ကိုပဲ အသုံးပြုလိုက်ပုံရသည်။

“ရွှေပြည်စိုး”

“ဟင်”

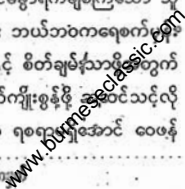
စိုးကို ရွှေပြည်စိုးဟုခေါ်သူက ဤကမ္ဘာပေါ်မှာ

နစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ သိန်းသန်းထိုက်နှင့်သူ့စာဦး။ အဲသည်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ စိုးပါနှင့်ဆိုလျှင် စုံစုပေါင်းသုံးယောက်။

စိုးနာမည်က စိုးစိုးရီ။ သူ့စာနာမည်က သူ့စာဦး။ အဲဒီကောင်နာမည်က သိန်းသန်းထိုက်။ အလွန်ခင်ခဲသည့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်။ သူများတွေက “ရိုးသားစွာခင်ပါသည်” ... ဟု ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်။

“မိန်းမနှစ်ယောက်က ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုဝိုင်းကြိုက်နေတာ၊ သိန်းသန်းထိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ကံစားကြီး၊ တကယ်ကိုက်ကောင်းတဲ့ကောင်၊ အရင်ဘဝက ဘာလျှာခဲ့တဲ့ကံကို ဒီဘဝမှာ လာစားမှန်းမသိ” ... တဲ့။

ရုစရာမရှိအောင်ပြောကြလွန်းသည်မို့ စိုးနှင့်သူ့စာတို့ဒီဘဝတွေက မိန်းကလေးရှင်တွေမို့ တားမြစ်ယူရသည်။ အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ဆုံးမသည်။ မှားဝင်အောင်ပြောသည်။ မရသည့်အခါကျတော့ ဆူပူကြိမ်းမောင်း၏။ အမိန့်သုံး၏။ ဒီကြားထဲမှာ မခွဲနိုင်မခွာရက်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်အဖို့ကလည်း ဘယ်ဘဝကရေစက်မှမခံမသိ။ တစ်ယောက်ကောင်းစားဖို့နှင့် စိတ်ချမ်းသာဖို့တွေကိုဆိုလျှင် ကျန်နှစ်ယောက်က ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ အောင်သင့်လိုပြစ်နေသည်။ လောကအလယ်မှာ ရုစရာမရှိအောင် ဝေဖန်

ခံရသူနှစ်ဦးက စိုးစိုးရီနှင့်သူဇာဦးပါ။

စိုးစိုးရီမိဘတွေက ချမ်းသာသည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောရလျှင် "တောသူဌေး" တွေဟု ဆိုနိုင်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာစုဆောင်းရာတွင် အိမ်၊ ခြံမြေဝယ်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိ၊ စိန်နှင့်ကျောက်မျက်ရတနာတွေလည်း မမက်မော၊ ရွှေမှရွှေ၊ ရွှေတစ်မျိုးတည်းကိုသာ တန်ဖိုးထားပြီး စုဆောင်း၏။

"ရွှေရှိရင်ငွေရှိတာပဲ" ... တဲ့။

ရွှေသည် ဝယ်ရလွယ်၏။ သိမ်းရလွယ်၏။ ပြန်ရောင်းရလွယ်၏။ ဘဏ်တိုက်လိုနေရာမျိုးသည် ကိုယ်နှင့်တစ်ခဲပြင်ပြင်လူသားတွေမို့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံတွေသွားအပ်ထားရမှာ စိတ်မချ ... ဟုဆို၏။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ ရွှေတွေကို အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်စု၏။ ရွှေသူဌေးမလေးစို့ စိုးစိုးရီကို "ရွှေပြည်စိုး" ... ဟုခေါ်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အလိမ္မာဆုံး၊ အပိုးအကျိုးဆုံးနှင့် ဝိရိယအရှိဆုံးက သူဇာဦး။ သုံးယောက်သား ဆုံကြတိုင်း သူဇာဦးက အရင်ဆုံးရောက်သည်မို့ သူ့နာမည်ကို "စောသူဇာ" ... ဟု နာမည်ပေးလိုက်ကြသည်။ မိန်းမသားနှစ်ဦးက "ရွှေပြည်စိုး" နှင့် "စောသူဇာ" နာမည်ကောင်းလေးတွေရကြပေမယ့် သိန်းသန်းထိုက်ကျတော့ နာမည်ကောင်းမရရှာ။ မိန်းမသားနှစ်ဦးက ...

"နာမည်ကသာ သိန်းသန်းထိုက်၊ လူတစ်ကိုယ်

လုံးက ဆယ်ပြားပြည့်အောင်မထိုက်တော့၊ နံင့်နာမည် ငါးပြားထိုက်" ... ဟု ရယ်စရာလိုလို အတည်ပြောခဲ့သည်။ ယခုမှစ၍ ... ရွှေပြည်စိုး၊ စောသူဇာနှင့် ငါးပြားထိုက်ရယ်လို့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ သတ္တဝါသုံးဦးလို တကယ့်မိတ်ဆွေစစ်တွေဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ မောင်နှမလိုပါ ... သူငယ်ချင်းတွေဝါ ... ဘယ်လိုပြောပြော၊ ဘယ်သူမှမယုံကြည်။ လောကမှာ "ဖြူစင်သောမေတ္တာ" ... ဆိုတာ တကယ့်ကိုရှားပါးယိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီလား။ ဒါကို လူသားတွေလက်ခံနားလည်မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား။ တစ်မိသားနှင့်တစ်မိသား၊ တစ်မိးတွေချစ်ကြပြီဆိုတိုင်း၊ သမီးရည်းစားတော်မို့ လက်ထပ်ဖို့ ဂျည်း ထင်မြင်ကြတာတော့ ဘောင်ကျဉ်းလွန်းသည်ထင်ပါ၏။ နောက်ဆုံးမှာ သိန်းသန်းထိုက်ရော သူဇာဦးပါ။ ကိုယ်မိသိမ်ထောင်ကျဉ်းလှေမှာ သူတို့တွေ၏ ဖြူစင်သောမေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုသူကပြုသည်။

ဒါတောင် ...

"အလကား၊ လူပြောများလွန်းလို့ ဖောက်ထွက်သွားကြတာ" ... ဟု ကဲ့ရဲ့သူက ရှိသေး။ သူတို့အိမ်ထောင်ဘက်တွေက နားလည်ကြလို့သာပဲ။

"ခုဆို ... ငါတို့ဟာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါးယောက်ဖြစ်သွားပြီ"

ရည်းစားထားဖို့ထက်၊ စိပ်ပုတီးစိပ်ဖို့နှင့်ဥပုသ်

၁၀ ။ နေ့နံနက်ပိုင်း

စောင့်၊ သတ်သတ်လွတ်စားဖို့သာ စိတ်သန်နေသူ စိုးကတော့ ဒီတစ်သက်မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သိပ်မလွယ်ပါ။

“နင်တို့ကလေးတွေရရင်၊ ငါက သားထောက်သမီး ခံမရှိတော့၊ ငါ့ကို အမေလိုသဘောထားပြီး ပြုစုကြ ဖို့လဲ မှာထားကြဦး”

စိုးက ပူပူပင်ပင်ပြောရှာ၏။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ တကယ့်ကို ပြုပြုစင်စင်ချစ် ခဲ့ကြတာကို လူတွေက မယုံကြဘူး၊ ငါတို့တွေက မွေးတဲ့ကလေးတွေကျရင်တော့ ပေးကိုပေးစားမယ် ကွာ”

ဤအကြံကို စတင်ရရှိသူက “စောသူစာ”ပါ ပဲ။ သူက သူများထက်ကို “စော”တုတ်ညွှလေ။

“ဘယ့်နယ်လဲ” သန့်လို့။

စိုးက မျက်နှာရဲရဲနှင့် ရှက်နေမိစဉ်မှာ သိန်း သန်းထိုက်က “ဟား”ခနဲ ထအော်၏။

“မဲရီးဂွဒ်”

ပြောင်ချော်ချော်ပြောပြီး လက်သီးလက်မောင်း တွေထ၊တန်းပြနေပေမယ့် သူတကယ်ပဲ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွေနှင့်ဖြစ် သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းသုံးဦးက တွေ့နိုင် ဆုံနိုင်ချိန် နည်းပါးသွားရ၏။ ဒီကြားထဲ စီးပွားရေးအတွက်၊

ကိုယ့်အလုပ်အတွက်၊ နယ်ပြောင်းသူကပြောင်း၊ နိုင်ငံခြား ကို ပညာတော်သင်သွားသူကသွား၊ စိုးကိုယ်တိုင် မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်တော်မြို့ကလေးမှ သည်ရန်ကုန်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီမို့၊ ငယ် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် မတွေ့ရတာ သိပ်ကြီးများကို ကြာ ခဲ့ပြီလေ။

“ရွှေပြည်စိုး”

ဒုတိယအခန်းကို အသံမြင့်၍ ထပ်ခေါ်လိုက် အညှို့။ အသံကိုကောင်းစွာမှတ်မိပေမယ့် ခုချိန်ထိ သူ့မျက် နှာကို သုံးပုံတစ်ပုံပဲ မာရသေးသည်။ မေးစေ့နှစ်ခွလေးက သိန်းသန်းထိုက်ဆိုတာ သေချာပြနေ၏။

“အေး ... အေး”

စိုးက တံခါးချက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

“နေဦးလေ”

ဦးလေးထူးက သေချာချင်သေးပုံနှင့်တား၏။

ဦးအတွက်ကတော့ သေချာပြီးသားပါ။ စိုးခင်လှစွာသော သူငယ်ချင်းငါးပြားထိုက်၏အသံကို စိုး ငါးမိုင်အကွာမှ နား ထောင့်ရလျှင်လည်း မှတ်မိပါ၏။

“ငါးပြားထိုက်”

စိုးက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။ သိန်းသန်းထိုက်က တစ်ချက် ... လွန်လွန်ပြုတ်။ ခြင်း တောင်းတစ်စက်၊ လက်ပွေတစ်စက်နှင့် မိမိထဲသို့ဝင်လာ

၁၂ ဣ ချေးဖျော်ငြိမ်း

သည်။

“နင်ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဒါကဘာတွေလဲ၊ ခင်မာ
ရော”

စိုးက မေးခွန်းတွေ အများကြီးထုတ်လိုက်၏။
ဘာမှန်းသေချာမသိသေးသောအထုပ်အပိုးတွေကို ကြည့်၏။
လှမ်းယူရကောင်းမလားတွေ့ရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ယောင်
ရမ်းကမ်းမိတော့ သိန်းသန်းထိုက်က ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့၍
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

“ထိုင်လေ”

သိန်းသန်းထိုက် ခေါင်းခါ၏။ စိုးပါမထိုင်ဖြစ်
သေးဘဲ၊ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ဖြစ်နေသည့်
အဖားမှာ ဦးလေးထူးပါ ရပ်ဆဲဖြစ်နေ၏။

“သိန်းသန်းထိုက်”

စိုး... စိုးရိမ်တကြီးမော်လိုက်သည်။ လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် သူဦးထုပ်ကို ပင့်လှန်လိုက်ချိန်မှာ မြင်လိုက်ရ
သောသူ့မျက်နှာက ပျက်ယွင်းလွန်း၏။ သိန်းသန်းထိုက်က
နိုးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ နှစ်လှမ်း
ဆုတ်၍၊ သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားသောအဝတ်ဖြူထုပ်
ကို တစ်ဆနစ်ဆဲ ဆဲကြည့်လိုက်သေး၏။

“ရော”

“ဟဲ့”

စိုး အလန့်တကြား ဆီးဖမ်းလိုက်ရသည်။

“အူပဲ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ကလေးတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလိုပဲပစ်ပေးလိုက်
ရသလား။ မဖမ်းမိဘဲ လွတ်ကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
အမိုက်ကောင်ရဲ့ဟု ကျိတ်ဆဲရင်း ကလေးကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

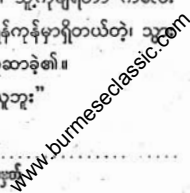
ကလေးက ငိုသံတစ်ချက်ပဲထွက်သည်။

သိန်းသန်းထိုက်ရယ်၊ သူ့ဇာဦးရယ်၊ စိုးစိုးရီ
ရယ်၊ ငယ်ငယ်ကထဲက အိမ်နီးပါးချင်းတွေ၊ ကစားဖက်
တွေမို့ မိဘချင်းကလည်း ရင်းနှီးသည်။ မိဘတစ်ဦးဦးက
အစားအစာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကစားစရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဝတ်အစားပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝယ်ပေးပြီဆိုလျှင် သုံးယောက်စာ တစ်ခါထဲဝယ်
ပေးနေကျဖြစ်၏။ သူတို့တွေ ခုနစ်တန်းအောင်စဉ်က ဘာ
ယူမလဲဟဲ့ ... သူ့ဇာဦးအဖေကမေးတော့ စိုးက ...

“အရပ်ယူမယ်၊ မွေးကာစကလေးလောက်ရှိတဲ့
အရုပ်၊ လှုပ်လိုက်ရင်ငိုတတ်တယ်၊ သူ့ကိုချီရတာ ကလေး
လောက်ပဲလေးတယ်၊ အဲဒါ ... ရန်ကုန်မှာရှိတယ်တဲ့၊ သူ့
ဝယ်ပေးပါ ဦးလေး” ... ဟု ပူဆာခဲ့၏။

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် ... ငါမယူဘူး”

“ငါယူမယ်”

သိန်းသန်းထိုက်က ယောက်ျားလေးမို့ ကလေး
ရုပ်မကြိုက်ပါ။ သူ့စာဦးက မိန်းကလေးမို့ ကြိုက်၏။ နှစ်
မဲတစ်မဲနှင့် သိန်းသန်းထိုက်ရှုံးသည်။ သူ့စာဦးအဖေက ရန်
ကုန်တက်ပြီး တကယ်ရှာဝယ်လေးခဲ့ရတာ၊ ကလေးရုပ်က
မွေးကာစအရွယ်ထက်တောင်ကြီးနေသေးသည်။ ကိုယ်ထဲမှာ
ငိုတတ်သောစက်ကလေးနှင့် ဓာတ်ခဲကြောင့် အလေးချိန်က
လည်းစီးသည်။

ယောက်ျားရုပ်တစ်ခု၊ မိန်းမရုပ်နှစ်ခု၊ သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ခုစီရခဲ့တာမို့ သိန်းသန်း
ထိုက်အရုပ်က ယောက်ျားရုပ်ဖြစ်နေရမည်။ ခုတော့ ...
ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပီပြင်စွာထုပ်ထွေးထားသည့်အနီး
ပုံလေးထဲမှ ကော်ပြောရုပ်လှလှလေးသည် ပြောင်းဖူးမွှေး
ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ဂါဝန်လှလှလေးနှင့် မိန်းမရုပ်ကလေး
ဖြစ်နေသည်။ စိုး ... အနီးထုပ်ကို သာသာဖြေ၏။ ဘိုမ
လှလှလေး၏ဂါဝန်လှလှလေး ရင်ဘတ်နားမှာ ရင်ထိုးလေး
တစ်ခု။ ရွှေကို နန်းကျစ်၍ အသံပုံလေးရအောင်ရွှေပြီးမှ
အလယ်မှာ မြကလေးတစ်လုံးတည်း။ ဒါဟာ ... ဝီရိယ
ကြီးလှစွာသောသူငယ်ချင်းစောသူဇာ၏ ရင်ထိုးလေးပဲ။

“သိန်းသန်းထိုက်”

စိုး ... နားမလည်နိုင်လွန်းစွာ ခံစားရင်း၊
ဘာမေးရမှန်းမသိတိုင်း၊ နာမည်ကိုပဲခေါ်ဖြစ်သည်။ သိန်း

သိန်းထိုက်က ညှဉ်းခန်းအလယ်မှာ မုဆိုးထိုင် ထိုင်ချ၏။
ကလေးထောင့်ပလပ်စတစ်ခြင်းကြီး၏ ကိုင်းနှစ်ခုကိုထောင်းပြီး
။ထားသောကြိုးကိုဖြေသည်။ အပေါ်မှအုပ်ထားသော ဓာ
ပူပါဝါးလေးကိုလှန်သည်။

“အို”

ကလေးလေးပါလား။ နွေးထွေးစွာအိပ်ပျော်နေ

လှည့် သက်ရှိကလေးအစစ်ကလေး။

“နှင့်ကလေးလား”

“သမီးလေး”

သိန်းသန်းထိုက် ခေါင်းညိတ်၍ဖြေ၏။

“ခင်မာရော”

“သေပြီ”

“ဘာ”

“ငါတို့ လမ်းမှာဒြေတိုက်ခဲရတယ်၊ ခင်မာက ကလေး
စော့နဲ့ ဒြေကို မိုက်မိုက်မိမိဝင်လုံးတယ်၊ ခင်မာသေ
တယ်၊ အဲဒီကောင် ခုထိမဖမ်းမိသေးဘူး၊ ငါ အဝီ
စိထိ လိုက်သတ်မလို့”

“နေပါဦးဟယ်”

အရုပ် ကလေးထုပ်ကို နိုးရာဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်
လှမ်းတင်လိုက်ကာ စိုးလည်း သိန်းသန်းထိုက်နားမှာ ထိုင်
ပျော်လိုက်၏။ ချင်းတောင်းထဲမှ ကလေးကိုကောက်မိလို့လိုက်

သည်။

“ချစ်စရာလေး”

ခင်မာ ဘယ်တုန်းကသားသမီးရလိုက်မှန်းတောင် မသိပါ။ သိန်းသန်းထိုက်နှင့်ခင်မာနှင့် လက်ထပ်ခါနီးမှာပဲ စိုးဖေဖေဆုံး၍ စိုးတို့သားအမိက ရန်ကုန်မှာ မေမေဆွေမျိုး တွေရှိလို့ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ကြပြီး ဆွေမျိုးအားကိုးနှင့် နေခဲ့ကြတာ။ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတောင် ရန်ကုန်ကနေမှပြန် သွားခဲ့ရတာ။ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီထင်သည်။ သူ့ဇာက သိန်း သန်းထိုက်နောက်မှ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်သည်။ ခြောက်လ လောက်နောက်ကျ၏။ သူ့ဇာ မင်္ဂလာဆောင်တော့ စိုးက မြို့ကို တစ်ခေါက်ပြန်ရသေးသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း တစ်ခါ မှကို မတွေ့ရတော့တာ။

သိန်းသန်းထိုက်တို့က ကုန်သည်မျိုးရိုးမို့၊ သူ့ စီးပွားရေးက ရှမ်းပြည်နှင့် ကုန်ကူးရသည်။ အဲဒီအလုပ်ပဲ သူဆက်လုပ်၏။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာတော့ စီးပွားရေး ကို ဇောက်ချရပြီမို့ စိုးတို့ဆီ လာပြုလည်နိုင်တာတွေမရှိ တော့ပါ။ စာရေးခြင်း၊ ဖုန်းဆက်ခြင်းဆိုတာတော့ ယောက်ျား လေးတွေလုပ်တတ်သည့်အရာမဟုတ်သလိုပါပဲ။ စိုးကလည်း စာရေး၊ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ပါ။ ခင်မာက စိုးတို့နှင့်လည်း ရွယ်တူတန်းတူသူငယ်ချင်းပေမယ့် အခက်ထဲက သိရုံကျွမ်း ရုံသိပ်ခင်ခဲတာမဟုတ်ရသည့်ကြားထဲ၊ သူ့ယောက်ျားကို သူ

ကုန်နေအောင်ချစ်ကာ မည်သူနှင့်မျှ စိတ်မချ။ ဟိုလူနှင့် သဝန်တို့၊ ဒီလူနှင့်သဝန်တို့၊ တွေ့ကရာမိန်းမတွေရန်လုပ် ဖြစ်နေသည်ဆိုသောကြောင့်၊ စိုးကလည်း ခပ်အေးအေးပဲနေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဆက်အသွယ်ပြတ်သလိုဖြစ်နေခဲ့ရတာကြာ ပြီလေ။

“ငါပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ထိ၊ ဒီကလေးကို နင့်ဆီမှာ ငါအပ်ထားခဲ့မယ်”

“နင်က ဘယ်သွားမှာလို့လဲ”

သိန်းသန်းထိုက် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

သူ့မှာ မိဘနှင့်ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ရှိပါ လျက်၊ သူ့မိဘ သူ့ဆွေမျိုးထံတော့မအပ်ဘဲ၊ စိုးလိုအပျိုကြီး တစ်ယောက်ထံမှာ လာအပ်တာ နည်းနည်းတော့ ခွကျနေ ၏။

“ပြောတော့သာခွဲမြဲ။ တကယ်က ခင်မာရန်သူ။ အေး လေ ... ရဲမြဲလဲဒဲမြဲပါပဲ။ အစကထဲက လူဆိုးပဲဟာ။ ခင်မာရန်ငြိုးနဲ့ ငါတို့သားအမိသားအဖသုံးယောက် လုံးကို သေစေချင်တာ”

ခင်မာ ... တော်တော်လေးရှုပ်ခဲ့ဘူးတာ၊ ကြား သွားနားဝမက၊ပါ။ သိန်းသန်းထိုက်ကိုတောင် တားခဲ့ဖူးနေတာ တာပဲ။

“နင် ... တွေ့ကရာတွေရောက်မလုပ်”

“ကလေးကို ငါ့အိမ်မှာရော၊ ခင်မာ့အိမ်မှာပါစိတ်မချလို့ နှင့်ဆီလာဖို့တာ၊ တစ်နေ့ လာပြန်ခေါ်မယ်”

ငါးပြားထိုက်ရယ် ... အဖို့ကြီးမကို၊ ကလေးပေါက်စတစ်ယောက်တာဝန် ယူနိုင်ရဲ့လားလဲ မမေးမစမ်း။ အေးလေ ... နှင့်မိသားစု၊ နှင့်ယောက္ခမမိသားစုထက် ပိုပြီး ငါ့ကိုမှစိတ်ချတယ်ဆိုတာကို ဝမ်းသာလိုက်ပါတယ်။

“ငါသွားမယ်”

“ဟဲ့ နေပါအုံး၊ တစ်ညတလေ အိပ်အုံးလေ၊ မေမေ နဲ့လဲတွေ့သွားအုံး”

“ငါ့ကို တရားချမယ့် ... ဘယ်လူကြီးသူမနဲ့မှ ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

“နှင်က ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ”

“အင်္ဂါထိထွင်းထူးပြီး နိုက်မလို့”

“နှင် ... မိန်းမခိတ်မွန်နေပြီ၊ လူဆိုးနဲ့လူကောင်း အသက်ချင်းလဲဖို့ တန်သလား”

စိုးက ကလေးလေးကိုပွေတားရင်း၊ ကလေးအဖေအတွက် တအားကြီးပူလိုက်မိ ... ။

“သူ့စာရော”

“အမေရိုးကားမှာ”

“ဒါတော့ သိတာပေါ့”

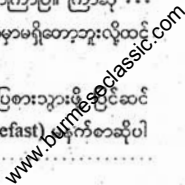
ဒီကိစ္စ ... သူ့စာသိမသိ၊ သိချင်တာ။ သူ့စာ

သိရင်ဘာပြောမလဲ။ သိန်းသန်းထိုက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ယိန်းနိုင်မလဲဆိုတာ သိချင်သည်။

သူ့စာဦးတိုက်ကျတော့ ပညာတတ်မျိုးရိုး၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားအသိုင်းအဝိုင်းပေမယ့်၊ ရန်ကုန်တက်ပြီး ကျောင်းနေကြ၊ ပညာရှင်တွေဖြစ်ကြ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာဆရာမတွေပြန်လုပ်ကြ၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာ ဘွဲ့လွန်တွေ့သွားသင်ကြ၊ လူကြီးပိုင်းတွေလောက်သာ ဖြိုးမှာကျန်၍ လူငယ်ပိုင်းတွေက ရန်ကုန်နှင့်နိုင်ငံခြားတွေမှာများသည်။ သူ့စာဦးက ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေပေမယ့်၊ သူ့ယောက်ျားက ဒီမှာ မဟာဘွဲ့ရပြီးသားကို မကျေနပ်သေးဘဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ပီအိပ်ချ်ဒီဒေါက်တာဘွဲ့ယူဖို့ တပ်သွားချင်သည်။ သူ့ဇာကို ခေါ်သည်။ ကိုထွန်းသာတို့ အမျိုးတွေက အမေရီးကားမှာရှိသည်။

ကျောထောက်နောက်ခံချိရာ အရင်သွားပြီးမှ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျောင်းတက်ဖို့ ဘယ်တိုင်းဘယ်ပြည်မှာ ဆက်လက်နေထိုင်မည်မသိ။ ရောက်စက သူ့ဇာဆီမှ စာတွေနည်းနည်းပါးပါးလာသေးသည်။ ခုမလာတာကြာပြီ။ ကြာဆို ... တော်တော်လေးကိုကြာပြီမို့ မူလလိပ်စာမှာမရှိတော့ဘူးလို့ထင်ပါသည်။

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အဆာပြေစားသွားဖို့ ခြင်ဆင်ရတယ်၊ ဘရိတ်ဖတ်စ် (Brakefast) မနက်စာဆိုပါ

တော့၊ ပြီးတာနဲ့အလုပ်သွား၊ အလုပ်ထဲမှာပဲ အစာ
 တစ်ထပ်စားရတယ်၊ ဒီမှာတော့ နေ့လည်စာလို့ခေါ်
 တယ်၊ အမှန်က ငါတို့ဆီမှာဆို၊ အိမ်မှာစားခဲ့တာက
 အဆာပြေ၊ ဒါကမှ မနက်စာဖြစ်ရမှာနော်၊ အဲဒါကို
 ဖြစ်သလိုကြည့်သလို၊ ဗိုက်ဝဲပြီးရော စားတယ်၊ အလုပ်က
 ပြန်လာပြီးမှ ချက်ပြုတ်၊ ညစာတစ်နပ် လူလိုသူလို
 စားရတာ၊ စားပြီးတာနဲ့ အချိန်လဲ ညဉ့်နက်နေပြီ၊
 လူလဲမောပြီ၊ တိမိတွေ့တာတွေတောင် ကြည့်ချင်စိတ်
 မရှိဘူး၊ ထိုးအိပ်တာပဲ၊ နင့်ဆီတောင် ဘယ်အချိန်
 စာရေးရမန်းမသိဘူး...
 “နိုင်ငံခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ မြန်မာတွေပါးစပ်ဖျားမှာ
 ပြောလို့သာကောင်းတာ၊ နေဖို့ကျတော့ ဖိမ်မရှိဘူး၊
 လုပ်နိုင်မှစားရတယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ အချောင်ခို
 လို့မရဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်စားရ
 တယ်၊ ထမင်းစားပြီးထသွားရုံပဲ၊ အခိုင်းအစေအပြည့်
 နဲ့နေနိုင်ပေမယ့်၊ ဒီမှာတော့၊ ကိုယ့်ဘာသာချက်၊ ကိုယ့်
 ပန်းကန်ကိုယ်ဆေး၊ ဒုက္ခရောက်ပါတယ်ကွာ...
 “ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ကိုယ်သူဌေးလုပ်ပြီး ဖိမ်နဲ့နေနိုင်
 ပါလျက်၊ သူများတိုင်းပြည်မှာ ဒုက္ခလာခံကြတဲ့လူ
 တွေကို အံ့ဩတယ်၊ တချို့ကျတော့ ပညာကိုမဲ့လို့
 ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာကိုယ်ဆိုက်ကားမနင်းချင်လို့ ဂျပန်

သွားပြီး အိုးတိုက်ပန်းကန်ဆေးတာထားပါတော့၊ ကို
 ထွန်းသာကျတော့ ပညာမက်လို့ ငါပါလိုက်ပြီး ဒုက္ခ
 ခံရတာ၊ ပညာရတဲ့တစ်နေ့၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်
 ပြန်ပြေးလာမှာပဲ...
 “တစ်နေ့မှ တစ်နာရီမှမပျော်ဘူး၊ ပျော်နေတဲ့လူတွေ
 အများကြီး၊ ငါတော့ အဲဒီ မြန်မာလူမျိုးတွေကို အံ့
 တာပဲ၊ မကြာခင် အင်္ဂလန်ကို ပြောင်းမယ်၊ ဘွဲ့ထပ်
 ယူဖို့ပဲ။ ငါတော့ ဘွဲ့မက်လွန်းတဲ့ကိုထွန်းသာကို အံ့
 လဲဩပါတယ်။ အဲဒီကျမှ စာထပ်ရေးမယ်၊ ငါးပြား
 ထိုက် ကလေးရပလား၊ ငါတော့ ကလေးမယူနိုင်
 သေးဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးပြုစုဖို့၊
 အချိန်လဲမရှိဘူး၊ စရိတ်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်း
 ပြည်ကိုယ်ပြန်ရောက်မှ၊ မြန်မာလူမျိုးပေါက်လေး
 ကို မြန်မာပြည်မှာပဲ ငါမွေးမယ်...
 “ငါးပြားထိုက်နဲ့ ငါနဲ့က မွေးတဲ့ကလေးချင်း ပေး
 စားရမှာ၊ တစ်ဦးကို သုံးလေးယောက်စီမွေးရင် တစ်
 တွဲမချိတ် တစ်တွဲချိတ်ပေါ့ဟာ၊ တစ်ယောက်စီပဲမွေး
 ရင်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းမလေးဆို ပေးစားရမယ့်...
 မိန်းကလေးချည်း၊ ယောက်ျားလေးချည်းဆိုလဲ...
 ငါတို့လို သွေးသောက်သူငယ်ချင်းတွေ...
 “နင်စိတ်ပြောင်းပြီးယောက်ျားယူတော့... စိတ်ကူးရင်

ငါ့ဆီ ဆက်ဆက်ဖိတ်စာပို့နော်၊ ဒါပဲဟာ ... ဒီစာ တစ်စောင်ရေးချင်လွန်းလို့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ရေးရတာ၊ မနက်ဖြန်ကျ အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်မှူး နောက်နေလိုက်မလဲ” ... တဲ့။

အဲဒီစာဟာ သူ့ဇာတိမှ နောက်ဆုံးရသောစာပါ။

“ဟဲ့ ... သား”

ဦးလေးထူးသွားပြောလာသည်ထင်ပါရဲ့။ စိုး မေမေက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ဒေါဒေါ”

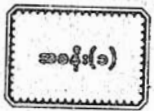
သိန်းသန်းထိုက် ကြမ်းပြင်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလေ၏။ ပြီးတော့ ... နောက်ကြောင်း ပြတ် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလိုက်တာ ...

“ဟဲ့ ... နေဦး”

စိုးလိုက်တားပေမယ့် မမိတော့ပါ။ စိုးထဲမှာပဲ ကားကို ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားတော့သည်။ စိုးပွေထား သည့်ကလေးလေးက အိပ်တုန်း၊ အိပ်မောကျလို့ကောင်းတုန်း၊ သူ့မိခင် လူ့လောကထဲမှာမရှိတော့တာ၊ သူ့ဖခင်က သူ့ကို တစ်စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ထားခဲ့တာ၊ သူ့မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေနှင့် ကင်းစိမ်းပြတ်တောက်လိုက်ရတာ၊ ဒါ တော့ကို ဘာမှမသိရှာ၊ အပြစ်မဲ့စွာ အိပ်ပျော်နေလေခြင်းရယ် လေ။

အနီးထုပ်ပေါ်သို့ ... အံ့ကြိတ်ထားသောစိုးထံ
မှ မျက်ရည်တစ်ပွင့်၊ ပေါက်ခနဲကြွေလေသတည်း။

အိမ်နေရန်အခက်အခဲရှိနေသော အမျိုးသမီး (အပျို)၊ လေးငါးယောက်ခန့် တစ်အိမ်တည်းမှာ စုပေါင်း၍ သွေးစည်းညီညွတ်စွာ နေထိုင်လိုပါသည်။ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံနိုင်ခြင်း၊ ရန်မစွာခြင်း၊ ရန်မလိုခြင်း၊ စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်းမြင့်မား၍ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စွာအာမခံနိုင်သူများ အောက်ပါလိပ်စာသို့ ဆက်သွယ်ပါ။

မေသီဂီရည်
ကမာရွတ်မြို့နယ်

သတင်းစာပါကြော်ညာက ဆန်းနေသည်။ တချို့က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတစ်ခုခုက လူစိတ်ဝင်စားအောင် စတန့်လွင်တာဟုဆို၏။ တချို့ယုံ၍ တချို့မယုံ။ တချို့ စိတ်ပါ၍ တချို့က စိတ်မပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေသီဂီရည်ထံရောက်လာသူ အမျိုးသမီးဦးရေက ငါးဆယ်ကျော်ရှိခဲ့၏။ မေ ... ရုပ်ရှည်ကို ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းကို လှေ့လာသည်။ စကားတွေအများကြီးပြောကြည့်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အကျဉ်းချုပ်၊ လူသိခံနိုင်သလောက်၊ ပြောပြနိုင်သလောက် ပြောပြနိုင်၏။ ငါးပါးသီလမှာ ဘယ်နှစ်ပါးမြဲလဲဟု မေးမေးခဲ့၏။ ငါးပါးလုံးမြဲပါသည် ... ဟုပြောသူများ၊ မုသာဝါဒကံ ... ကျိုးပေါက်ပြီဟု မေယုံ၏။ မမြဲဘဲနှင့်မြဲသည်ဟုပြောလျှင် မုသာဝါဒ။

တကယ်တမ်းခြံသူများဆိုလျှင် ဒီထက်ပို၍ထိန်းနိုင်ဖို့ တရားကျောင်းရောက်နေပြီ၊ နိပသာရောက်နေပြီ၊ ကြိုးစားနေပြီဟု မေယုံ၏။ မေ ... လူရွေးရင်းနှင့် နောက်ဆုံးမှာ လေးယောက်ပဲကျန်သည်။ မေနှင့်ပါမှ ငါးယောက်၊ တော်လောက်ပြီ။ မြန်မာ့မိဖိုးဖလာထုံးစံက မိန်းမသားတစ်ဦးတည်းနေလျှင် မသင့်တော် ... တဲ့။ ငါးယောက်နေမည်ဆိုတော့၊ သင့်တော်ပြီ။

“လက်မောင်းသွေး ဖောက်မသောက်ပေမယ့် မသောက်ထားတာထက် ပိုပြီးသွေးစည်းညီညွတ်စွာမယ်၊ တစ်

ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ အမြဲနားလည်ခွင့်လွှတ်
နေရမယ်၊ ညီအစ်မချင်းတောင် တူတူနေရင် မဲတဲ့
ကြဘူးဆိုလေမယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းညီအစ်မငါးယောက်
ကြားမှာ မတည့်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမရှိစေရဘူး”

သည်လိုနှင့် မိန်းမသားငါးဦး အတူနေဖြစ်သွား

ခဲ့ကြသည်။

- မေသံဂီရည်။
- ကြော့ရှင်းခင်။
- သက်နှင်းကြင်။
- ခင်ထားတင်။
- အကြင်နာဝေ။

မြီဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုချိတ်၏။ “မေကြော့
သက်ထားဝေ”။ ငါးယောက်ပေါင်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သော
မိန်းမသားငါးယောက် သူတို့ငါးယောက်လုံးမှာ တူညီသော
အချက်တွေရှိနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး မိဘမဲ့ကြသည်။
နေဖို့ထိုင်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျား
တွေကို စိတ်နာနေကြသည်။ ယောက်ျားတွေကို တစ်ယောက်
တစ်မျိုး စိတ်နာလျက်၊ ဟက်တက်ကွဲအသည်းများကို မာန
ဖြင့် ပြန်လည်ဖာထေးဆက်စပ်ထားကြသော၊ ငါးယောက်
ပေါင်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ “မေကြော့သက်ထားဝေ”။

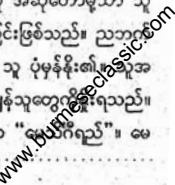

ထမင်းစားစားပွဲသို့ ပထမဆုံးရောက်လာသူက
“မေ”ပါ။ ခါတိုင်းဆို ... မေက အိပ်ရာထဲ ပျင်းပျင်းနှင့်
ဆက်နှပ်နေတတ်မြဲမို့၊ ထမင်းစားစားပွဲမှ ခလုပ်နှိပ်ပြီးပြော
လျှင် အခန်းငါးခန်းလုံးသို့ ဝင်သည့်စကားပြောခွက်မှ ...

“စောစောအိပ်လို့၊ စောစောထလို့၊ စောစော
လမ်းလျှောက်ကြပါစို့ ... တင်းတောင်၊ တင်းတောင်” ..
ဆိုသောအသံကိုကြားရမြဲ။ တင်းတောင်၊ တင်းတောင်ဆိုတာ
တူရိယာတစ်ခုခု ဝှီးခတ်သံ၊ ခေါင်းလောင်းလှုပ်ခတ်သံမဟုတ်
ဘဲ နှုတ်ဖျားမှ အချိုးမကျအော်ဟစ်သံမို့ ပြုံးကြရမြဲ။

“အိပ်ပုတ်ရေ ... ထပါတော့၊ ရောင်နီလာ
လှပေါ့၊ တစ်ကြော့နှစ်ကြော့ ... တေးကိုသိ၊ ဝိုက်ကဆာ
လှပြီ” ... ဟူသည့် သံသေးသံကြောင်နှင့် သီချင်းသံကို
လည်းကြားရ၏။ သူက မေတို့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းငါး
ယောက်ထဲမှ “ကြော့” ဆိုသော “ကြော့ရှင်းခင်”။ အဆိုတော်
မို့ သူ့လောက်အသံကို ကောင်းအောင်ဆိုနိုင်သူ မေတို့အုပ်စု
ထဲမှာမရှိပါ။ ပြီးတော့ ... သူ့လိုအသံကို စူးခြစ်ကြောင်
ဖိအောင်လုပ်တတ်သူလည်းမရှိပါ။ သူ အဆိုတော်မို့သာ သူ
လုပ်ချင်သည့်အသံကိုရအောင်လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်
အိပ်ရေးပျက်လည်း မနက်(၆)နာရီဆို သူ ပုံမှန်နိုး၏။ အူအ
ရင်ဆုံး ထမင်းစားပွဲသို့ရောက်ကာ ကျန်သူတွေကိုခေါ်ရသည်။

မေမှာမည်အပြည့်အစုံက “မေကြော့ရည်”။ မေ

က ငါးယောက်ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ မေကြော့
 သက်ထားဝေ ... ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသောတစ်ထပ်
 ခွဲတိုက်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူလည်းဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ ထ
 မင်းစားပွဲသို့ မေ အစောဆုံးရောက်သည်။ ဖေတို့ထဲမှာ အ
 ငယ်ဆုံးဖြစ်သော ဝေ ... သူ့နာမည်အပြည့်အစုံက အကြင်
 နာဝေ ... သူက ဒီမနက်၊ ဆန်လှော်ဟင်းချက်ပြီး မုန့်
 ဟင်းခါးဖတ်နှင့်ကျွေးမည်ဟုပြောထားပေမယ့်၊ ခုထက်ထိ
 အိပ်ရာထဲမှ ထွက်မလာသည်မို့ မေက ... မီးဖိုထဲမှ ပေါက်
 စမကို စက်ဘီးနှင့်လမ်းထိပ်ထွက်၊ မုန့်ဟင်းခါးသွားဝယ်ချေ
 လို့တောင်ခိုင်းပြီးပြီ။ မုန့်ဟင်းခါးတွေလဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
 ပြီ။ ခုထက်ထိ သွေးသောက်ညီအစ်မတွေက မထကြသေး။
 မေက စကားပြောခွက်ကို မလိုက်၏။

“စောစောအိပ်လို့ ... ဒီ ... ဒီ”

ကြော့လို သံသေးသံကြောင်ဖြစ်အောင်လုပ်ဆို
 ရင်း၊ ကိုယ့်အသံကိုယ်ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် ဇွယ်ထည့်လိုက်
 တော့သည်။

“သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင်ပြည့်တဲ့ထဲ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ဆန်
 လှော်ဟင်းလဲ စားရမယ်မထင်ပါဘူး။ အိပ်ပုတ်မတွေ၊
 ကာလနဂါးတွေ ထကြပါတော့ဗျို့။”

ရယ်သံတွေပြန်ကြားရသည်။

“ဟောတော့ ... ဘွားတေး၊ ဇီဝတို့က ကျွေး

ဖိုဆိုမေ့ပြီ။ ပြဿနာပဲ” ... ဆိုသည့်အသံလည်း ကြားရ
 ၏။ မေ၊ ကြော့၊ သက်၊ ထား၊ နှင့် ဝေတို့ငါးယောက်မှာ
 ကြော့နှင့်သက် တစ်ခန်း၊ ထားနှင့်ဝေက တစ်ခန်း၊ မေက
 တစ်ခန်းသပ်သပ်နေ၏။ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်းလည်း စကား
 ပြောလို့ရသည်။ ထမင်းစားပွဲမှ လှမ်းနှိုးနိုင်ဖို့အတွက် စကား
 ပြောလို့ရအောင်လည်း လုပ်ထားသည်။ မေက အိမ်ပိုင်ရှင်။
 ကြော့၊ သက်၊ ထား နှင့် ဝေတို့က မေ့အိမ်မှာ တက်ယ်
 တော့ ဘော်ဒါလာနေသူတွေပဲဆိုပါတော့။ မေက အိမ်ကို
 ပြင်၍ ဘော်ဒါတွေ အများကြီးထားနိုင်ပေမယ့်၊ မထားချင်
 ပါ။ စိတ်ချင်းသဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်သူတွေ ပါလာမှာစိုး
 ၏။ စိတ်တူကိုယ်တူ လေးငါးယောက်ဆိုတော်ပြီ။ မေ ...
 တစ်ယောက်ထဲနှင့် နေဖို့သင့်တော်လောက်ရုံ ဘော်ဒါရပြီဆို
 လျှင် တော်ပြီ။ မေ ... လေးယောက်ပဲ လက်ခံခဲ့၏။ မေ
 နှင့်ဆိုတော့မှ ငါးယောက်။

အိမ်အလုပ်အတွက် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ရှိ
 သည်။ ဒေါ်လေးလှက ထမင်းချက်သည်။ ဈေးသွားသည်။
 ပိုးပုတိုက်သည်။ ဈေးက တစ်ခါတလေ မေတို့အုပ်စုကလည်း
 စိတ်ပါလျှင်သွားပေးသည်။ ပေါက်စက လူငယ်မို့ အဝတ်
 လျှော်သည်။ တံမြက်စည်းလှဲသည်။ တောက်ကိုယ်ရယ်
 ပြေးပါဦး၊ ဒီပြေးပါဦး ခိုင်းရသည်။ ကြော့၊ သက်နှင့်ထား
 တို့က အိမ်မှ နေ့စဉ်ထွက်ရသူတွေမို့ အိမ်မှထွက်ဖို့မှာ သိပ်မ

ကုန်ခံမှာစိုးသည့်အတွက်၊ ပြီးတော့ ... သူတို့က မီးဖိုချောင်
ထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နေဖို့ ဝါသနာပါတတ်သူတွေမဟုတ်လို့
လဲ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ငှားထားခြင်းဖြစ်၏။ အားလုံးထဲမှာ
သက်က ဝင်ငွေအနည်းဆုံးဖြစ်သူမို့ သက်ကို ညှာကြသည်။
အိမ်စားရိတ်မှာ သက်ကို လျှော့ထည့်စေလျက်၊ ငါးယောက်
မျှခံရာတွင် မေက အများဆုံးထည့်ဝင်၏။

မေကြောသက်ထားဝေဆိုတာ သွေးသောက်ညီ
အစ်မငါးယောက်၊ တစ်ယောက်၏ကိစ္စ၊ တစ်ယောက်၏ဒုက္ခ
သောက၊ တစ်ယောက်၏အခက်အခဲပြဿနာ၊ ဆိုတာတွေ
သည် ငါးယောက်လုံးနှင့်ဆိုင်၏။ မေဆိုတာမရှိ၊ ကြောဆို
တာမရှိ၊ သက်ဆိုတာမရှိ၊ ထားဆိုတာမရှိ၊ ဝေဆိုတာမရှိ။
ငါးယောက်ပေါင်းသည် တစ်ယောက်ထဲပဲဖြစ်၏။ ထိုတစ်
ယောက်ထဲသည် “မေကြောသက်ထားဝေ” ဖြစ်၏။ ငါး
ယောက်ဆိုလဲဟုတ်၊ တစ်ယောက်ထဲဆိုလဲဟုတ်သော မေ
ကြောသက်ထားဝေ။

“သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင်မှာ လူတိုင်းကျန်းမာတော့မှ တို့
ဆန်လှော်ဟင်းကိုစားတော့ကွာ”

လေးယောက်လုံးရောက်လာကြသည်။ သူတို့
အားလုံးပျော်နေကြ၏။ သူတို့မျက်နှာတွေအားလုံး ပြုံးနေ
ကြ၏။ သူတို့ အမြဲလိုပဲ ရယ်စရာစကားတွေကို ပြောကာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြ၏။ သို့ပေမယ့် ... တစ်ခါတစ်ရံကျ

လျှင်တော့၊ သူတို့ ကြေကွဲနေတတ်သည်။ ဝမ်းနည်းနေတတ်
သည်။ မျက်ရည်ကျနေတတ်သည်။ အဲသည်အခါမှာ သူတို့
ယိမ်ကို မီးမှောင်ချထားလိုက်ကြသည်။ တစ်နေရာရာမှစုစု
ပယောင်းတိုင်ကလေးတစ်တိုင်ထွန်းလျက်၊ အလင်းရောင်မှ
ထွက်ပြေးနေတတ်ကြသည်။ အမှောင်ထဲမှာ နာကျင်နေတတ်
ကြသည်။ စင်စစ် ... သူတို့၏နောက်ကွယ်မှာ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ နာကျင်နာကြည့်ဖွယ်၊ အရိပ်ဆိုးကလေးတွေ
ကိုယ်စီရှိကြလေ၏။ ဒီငါးယောက်သာ တစ်ယောက်ထဲအဖြစ်
ပေါင်းမိလိုက်ဘူးဆိုလျှင်၊ ငါးယောက်လုံး တစ်ယောက်လျှင်
အစပေါင်းများစွာ ပုံထွက်လွင့်စင်သွားနိုင်လောက်၏။ ခုတော့
သူတို့စုစည်းမိသွားကြသည်။ သစ္စာဆိုကြ၏။ သူတို့သည်
သွေးသောက်ညီအစ်မငါးယောက်မို့၊ တစ်ယောက်ထဲလိုပြော
လျှင်လည်းရ၏။ ငါးယောက်ပေါင်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သော
“မေကြောသက်ထားဝေ” ... ဆိုသည့် ကမ္ဘာလေးကို သူ
တို့ငါးယောက် အသက်နှင့်အမျှ ရှင်သန်တည်ဆောက်ဖို့ ဆန္ဒ
ရှိကြ၏။

သူတို့ငါးယောက် ဆုံဆည်း နေထိုင်ကြပုံက
လည်း ဆန်းသည်လေ။ မဆန်းဘူးလို့ပြောလျှင်လည်းရ၏။
လောကမှာ အရိုးသားဆုံးသည်သာ အဆန်းပြားဆုံးဖြစ်
တတ်သည် မဟုတ်လား။

မိုးက ဝေါခနဲရွာချလိုက်၏။

မေကြော့သက်ထားဝေမှာ တူညီသောအချက် တစ်ချက်ရှိသေး၏။ မိုးကို ကြောက်ခြင်းပါ။ သူတို့မှာ ဝတ် ဖိုစားဖိုနေဖို့ ဒုက္ခသုက္ခ အကြီးအကျယ်ရောက်လောက်အောင် ပြဿနာဆိုးကြီး၊ လောလောဆယ်မှာ မရှိကြပေမယ့်၊ သူ တို့သည် လောကဝံ၏ ရိုက်ပုတ်ထုထောင်ညှင်းဆဲနိပ်စက် မှုကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးခံခဲ့ရသူချည်းဖြစ်၏။ မည်သူမပြု မိမိမူပါ ... ဟုဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် “ကံဆိုးမများ” ဟူ၍သာ အမည်ခံယူလိုပါ၏။ “ကံဆိုးမ” သွားလျှင် မိုး က နောက်မှလိုက်၍ ရွာတတ်မြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ... မေကြော့သက်ထားဝေ ... မိုးကို ကြောက်ပါသည်။

သွေးသောက်ညီအစ်မ ငါးယောက်လုံးသည် လောကဝံ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခံခဲ့ကြရသည်ဆိုပေမယ့် ခု တော့ ... သူတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲဖြစ်၏။ သူတို့ ပျော်နေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကိုယ့်ဘဝဟောင်းလေး ကိုယ့် အရိပ်ကလေးက ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် နာကျင်ခံစားရပေ မယ့် အမြဲတမ်းမှာတော့ သူတို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများကို ပဲ အပိုင်ယူထားလိုက်တော့သည်။

လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်၏။

“ဟောတော့”

လျှပ်စစ်မီးက ပြတ်သွားသည်။ မေက အရေး

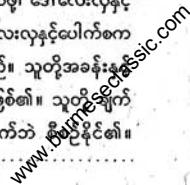
ပါ မီးချောင်းအိမ်ကိုထွန်း၏။ ကြော့က ဖယောင်းတိုင်းကို ပြန်ဆုံးပြေးယူလိုက်သည်။ အားသွင်းရသောအရေးပေါ်မီး ဝိပ်က တစ်ခါထွန်းလျှင် လေးနာရီ ငါးနာရီလောက်သာ ဝံ၏။ အားပြန်သွင်းဖို့ကျတော့ ဆယ့်ရှစ်နာရီလောက် အချိန် လူတတ်သည်မို့ မုန်းဖို့ကောင်း၏။ သက်တို့ မကြိုက်ကြပါ။

“အတော်ပဲ ... မီးလာရင်တောင် မှိတ်ပြီး ဖယောင်း တိုင်းမီးနဲ့ ကျင်းပမလို့”

“တို့စဉ်ခန်းမှာပဲ အားလုံးစုလိုက်ကြမယ်”

အသက်အရွယ်အားဖြင့် နည်းနည်းကြီး၊ များ များကြီး၊ နည်းနည်းငယ်၊ များများငယ်လေးတွေရှိကြသည်။ လို့ပေမယ့် သွေးသောက်ညီအစ်မတွေလို၊ သူ ကြီးသည် ဝါငယ်သည်တွေ လုပ်မနေတော့၊ အားလုံးဟာ တူတူပဲ။ ပျယ်တူပဲ။ ဘယ်သူဘယ်သူမှ အစ်မမခေါ်ကြပါ။ မေ၊ ကြော့၊ ဝတ်၊ ထား၊ ဝေ ... တစ်ခွန်းစီပဲသုံးသည့် သူငယ်ချင်း ညီအစ်မငါးယောက်လေ။

ဒီနေ့က မေ့မွေးနေ့ပါ။ မေ့မွေးနေ့ကို ဖယောင်း တိုင်းမီးနှင့် ညီအစ်မငါးယောက်ထဲ ကျင်းပဖို့၊ ဒေါ်လေးလှနှင့် ပေါက်စကိုလည်း အိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ဒေါ်လေးလှနှင့်ပေါက်စက မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက်အခန်းမှာ အိပ်ကြသည်။ သူတို့အခန်းနှင့် ကပ်လျက် နောက်တစ်ခန်းက စတိုခန်းဖြစ်၏။ သူတို့ချိုက် နုပျိုတ်ဖို့အတွက် အိမ်မကြီးနှင့်မပတ်သက်ဘဲ စီစဉ်နိုင်၏။

ထမင်းစားခန်းမှ မီးဖိုခန်းသို့ဝင်သော အဆန်းတံခါးကို ။
ဘက်မှ ဂျက်ထိုးပိတ်ထားလိုက်လျှင် လုံးစု တခြားစီဖြစ်
သွားတော့၏။

“ဒေါ်လေးလှနဲ့ပေါက်စ၊ ဒီနေ့ညနေစာ မေတို့
အတွက် ထမင်းရောဟင်းပါ မချက်နဲ့နော်၊ ဒေါ်လေးလှတို့
တူဝရိုးပဲ ချက်စားကြတော့” ... ဟု မှာပြီးသားမို့ ချက်
ပြုတ်စားသောက်ပြီးစီးသော ဒေါ်လေးလှနှင့်ပေါက်စတို့လည်း
အိပ်ပြီ။

“မေက ဖာလူဒါငါးထုပ်ဝယ်ထားတယ်၊ ကူလ်ဖီးငါး
တောင့်ဝယ်ထားတယ်”

“ကြော့က မြီးရှည်ငါးပွဲနဲ့ တို့ဟူးသုတ်ငါးပွဲ ဝယ်
လာတယ်”

“သက်က အေအင်တီဖရတ်ကိတ်တစ်လုံးနဲ့ ယုဇန
လက်ဖက်ထုပ် အလုံအလောက်၊ နေကြာစေ့အလုံအ
လောက်”

“ထားက ... ဖရုံစေ့အလုံအလောက်။ မီးလေး၊ ချစ်
ချစ်၊ ကိုကြီး၊ ရှမ်းမ၊ ကျွန်မချစ်သူ၊ စိန်သုံးလုံး၊
ကျီကုန်း ... ယိုရုံများ အလုံအလောက်ဝယ်လာ
တယ်”

“ဝေက ဘဲကင်တစ်ကောင်ဝယ်လာတော့၊ ဒေါ်လေးလှ
က ကော်ဖီတစ်ကရားဖျော်ပေးသွားတယ်၊ ဖာလူဒါ

နဲ့ ကူလ်ဖီးတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပေးသွားတယ်။
သူတို့အလှည့်ကျမှ သွားထုတ်ယူလိုက်မယ်၊ ပေါက်စ
က သူ့မမမေအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တဲ့ ယိုး
ဒယားကလာတဲ့ ဆားငံသီးတစ်ဗူးပေးသွားတယ်။ ဒေါ်
လေးလှရဲ့လက်ဆောင်ကတော့ ပိုကာဆယ်ဗူး”

ကလေးတွေလို လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြ၏။ တွေ့
ကရာတွေ မှန်ပေါက်စနီးပေါက်စနတွေ စားချင်သည်ဟု မေ
ကပြော၍ သူတို့အားလုံးကြိုက်သော မြီးရှည်၊ တို့ဟူးသုတ်
နှင့် ဖာလူဒါ၊ ကော်ဖီတို့ ပင်တိုင်ထားပြီး အရံစားစရာတွေ
ဖုံအောင်ဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မေ့မွေးနေ့ အကျွေးအမွေးတွေက ရယ်ရတယ်”

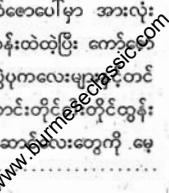
“စားချင်လွန်းလို့ ငိုနေတဲ့သူတွေတောင်ရှိနိုင်တယ်”

“မိုးညှာမှောင်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်လေးနဲ့နေရတာ ကဗျာ
ဆန်တယ်နော်”

“ညက်လေးက လှသွားတယ်”

“မေ့ကိုပေးမယ့် မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ထုတ်ကြကွ”

ဧည့်ခန်းကြမ်းခင်းကော်ဇောပေါ်မှာ အားလုံး
ယိုင်ချပြီး စားစရာတွေကို တချို့က ဗန်းထဲထဲပြီး ကော်ဇော
ပေါ်ပဲချသည်။ တချို့ကျတော့ စားပွဲပုကလေးများအနုတင်
သည်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်နှင့်အတိုင်ထွန်း
လိုက်၏။ မေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးတွေကို မေ့

ရှေ့မှာချလိုက်ကြသည်။

“မွေးနေ့ တရားနစ်ဆယ်တိုင်ပါစေ”

“များလွန်းတယ် နည်းနည်းလျှော့၊ မေက သိပ်လော
ဘမကြီးပါဘူး၊ ရှစ်ဆယ်လောက်ဆိုတော်ပြီ”

“ဒါဖြင့်လဲ မွေးနေ့ရှစ်ဆယ်တိုင်ပါစေ”

သူတို့ ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့မှာ အယူသီး
တာတွေဘာတွေမရှိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာပြော
လို့မှလည်း မနာကြ။ စိတ်ညစ်စိတ်ဆိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်တာမျိုး မရှိကြ။ တစ်စိတ်ဝမ်းတစ်လက်ညှိ။

“ဒါ ... ဘယ်နှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့လဲလို့ မမေးကြ
တော့ဘူးလား”

“မမေးတော့ဘူး၊ ပေါက်ကြားမှာစိုးလို့”

“ဘယ်သူမသိစေချင်လို့လဲ”

“သေမင်းအပါအဝင် ဘယ်လူသားမှမသိစေချင်ဘူး၊
သက်လဲ မသိချင်ဘူး၊ မေလဲ သတိတရဖြစ်နေစေ
ချင်ဘူး”

“အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကြော့တို့ တစ်သက်လုံးနေသွားနိုင်ရင်ကောင်းမယ်
နော်”

“ဘာလို့မနေနိုင်ရမှာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်က ဖောက်ပြီးစွဲသွားရင် မေ

ကြော့သက်ထားဝေဆိုတဲ့ နာမည်လှလှလေးပျက်ပြီ
ပေါ့၊ ဘယ်စာလုံးက စပျက်မယ်မသိဘူး”

“မဖောက်ကြေး”

“စိန်တယ်”

“ဖောက်ပြီဆိုရင်လဲ ငါးယောက်လုံးဖောက်နိုင်တဲ့နေ့
မှာမှ အတူတကွ ဖောက်ခွင့်ရှိတယ်”

“အရမ်းကောင်းတယ်”

“သဘောတူလား”

“တူသလားမမေးနဲ့၊ တူလွန်းလို့ တူတောင်ကိုင်ထား
ပြီ။ မြီးရှည်က စစားမယ်”

“အချို့ရည်လေးနဲ့တောင် အာမစွတ်တော့ဘူးလား”

“စားရင်းသောက်မှာ”

“သနားစရာပဲ၊ အစားအသောက်ပျက်ရှာတယ်”

“မေမေရှိတုံးကပြောတဲ့ ... အိပ်လို့ရယ်မပျော် ...
ဆင်အော်လို့မနိုး။ စားလို့ရယ်မဝင် ... ဆန်တစ်
ပြည်ချက်တောင်မှမဝချင် ... ဆိုတာမျိုးထင်ပါရဲ့”

“ကြော့နဲ့ဝေက အလှပြရတဲ့သူတွေ လျှော့စားနော်၊
အဲဒီခွဲတမ်းတွေ ထားတာဝန်ယူလိုက်မယ်”

“ရှင်ကကျတော့ရော ... အလှပြင်ဆရာမကလေးတိုင်
က ခါးတုတ်ကြီးနဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူကလုပ်ပြီး မိတ်
ကပ်လိမ်းချင်တော့မှာလဲ၊ ထားရယ် ဘားနာပါတယ်။

သက်တာဝန်ပဲထားပါ။ သက်က အလှပြစရာမလိုဘူး။”

“မေ့မွေးနေ့ပဲကွယ်။ မေအားလုံးကို စားပစ်လိုက်မှာပေါ့။”

“စကားနည်းနည်းပြော၊ အစားနဲ့လက်တွေ့ပြ။”

“အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ။”

သူတို့ဖန်ခွက်တွေထဲ ပိုက်ကူးတွေဖောက်ထည့်ရေခဲတုံးထည့်ပြီး၊ မြီးရှည်က စားစား၏။

“တို့ဟူးသုတ်ဆက်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ။”

“ဝှဒ်အိုင်ဒီယာပါပဲ။”

ဗိုက်ဝံသည့်အစာနှစ်မျိုးကို ဆက်တိုက်သွင်းလိုက်သည်မို့ ဗိုက်က တော်တော်တောင့်သွားကြသည်။

“ကော်ဖီသောက်မယ် ... ကော်ဖီသောက်ရင်း ကိတ်မှန်စား၊ ဘဲကင်လဲစား၊ ဘဲကင်စားပြီး ကော်ဖီသောက်ရတဲ့အရသာကို ကော်ဖီသမားတွေပဲသိတာ။”

“ဖြေးဖြေးချင်းနော်။”

“မိုးအလင်းနေကြမှာပဲဟာ၊ အစီအစဉ်ကိုပြောတာ၊ ပြီးရင်၊ ကူလ်ဖီး၊ ပြီးတော့ ဖာလူဒါ။”

“လက်ဖက်နဲ့ ပါးစပ်အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ဝါးရမယ့်ပစ္စည်းတွေက နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်။”

“တူတယ်။”

“တူကဏ္ဍက ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ။ အခု ကော်ဖီသောက်တော့မလို့။”

“ပြီးရင် မေက မွေးနေ့လက်ဆောင်ပြန်ပေးမယ်။”

“တန်ဖိုးမသေးစေနဲ့နော်။”

“ဘယ်သေးလိမ့်မလဲ၊ မေ့ဘဝကိုပေးမှာ။”

“ဘုရားရေ။”

“သက်စေ့သမ္ပါယ်လဲ အလှူငွေကန့်သတ်ချက်မရှိပါဘူး။”

“စိန်ရောင်းနေပါတယ် ကန်စွန်းရွက်သယ်က မီးရထားသံလမ်းပေါ် ကန့်လန့်ခံမနေပါနဲ့။”

“သေချင်တယ်။”

“စောများနေမလား။”

ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“မေတို့ အတူတူနေလာကြတာ ... တစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ စတွေ့ကထဲက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သဘောလောက်အပေါ်ယံလောက်ပဲ ပြောခဲ့ကြတာ၊ စိတ်ချင်းညီမယ်ထင်လို့ တူတူနေခဲ့ကြတာ၊ ညီလဲညီတယ်။ နေရတာလဲပျော်တယ်။ ဒီနေ့ ... မေ့မွေးနေ့မှာ မေ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပိုင်းပေးကြတော့ ... မေကလဲ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်၊ မေ့ဘဝကို ပြောပြမယ်။ မေ့ဘာလူ့လောကမှာ ဘာဖြစ်လို့ အထီးကျန် ဝမ်းပယောက်

ထဲဖြစ်ရန်ရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်း”

မိုးက ပိုသည်းလာ၏။ တံခါးတွေ အားလုံး ပိတ်ထားပေမယ့် မှန်တံခါးကို တပြန်းပြန်လွှဲလာပက်သော မိုးသံက ဆူညံ၏။ မေက အသံနည်းနည်းမြင့်၍ပြောရသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်သာ ချောင်းနားထောင်နေရင် တော့ ကြားပြီ”

“ဘယ်သူက လာချောင်းမှာလဲ၊ ဒီအချိန်”

“အမေ့”

မိဒီယိုကြည့်လျှင်တောင် မင်းသမီးဒုက္ခရောက် ခန်းမှာ မျက်ရည်ကျတတ်သည့်ထားက လန့်အော်၏။

“တယ်လီဖုန်းပါကွယ်၊ ဗန္ဓုလမြေးရယ်”

အနီးဆုံးဖြစ်နေသော ကြော့က လှမ်းကိုင်လိုက် ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေကြော့သက်ထားဝေပါ”

“ရှင်”

“ဘာ ... မောင်ပျော့ချက်နားပေ ... ဟုတ်လား”

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ပေးလိုက်ရင်း၊ သက်က လဲကွဲ

တို့၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ပျော့ရတဲ့ကြားထဲ ချက်နားမှာပေးနေတာဆိုရင် အီး အီးပဲဖြစ်မယ်”

ဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။

“တိုးတိုးကွ ... ဒီမှာ ဘာမှမကြားရဘူး၊ ဟိုဘက် ကပြောချင်တဲ့ဆန္ဒရှိသေးရင်လဲ အော်ပါ၊ မိုးသံနဲ့ မ ကြားရလို့ပါ”

“တူတူပဲ၊ မေကြော့သက်ထားဝေဆိုတာ တစ်ယောက် ထဲဆိုလဲဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးယောက်ဆိုလဲ ဟုတ်ပါ တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပဲ ပြောချင်ချင် ... ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

“ချစ်တယ် ... အော် ... မေကြော့သက်ထားဝေကို ချစ်တယ်၊ ကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူး၊ တစ်ဖက် သတ်စိတ်ကူးလေးနဲ့ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်လိုက်ပေါ့”

“ခုပြောနေတာ ... မေကြော့သက်ထားဝေ”

“ဝိုင်းရယ်နေတာလဲ မေကြော့သက်ထားဝေပဲ”

“တစ်အိမ်လုံးမှာ မေကြော့သက်ထားဝေ ငါးယောက် တိတိရှိပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဆင်တူကြီးတွေ”

မေက “ငါးမြွား” ... ဟု ဝင်အော်ပေးလိုက်

သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... စုံစမ်းထားပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ရှင်နဲ့စကားပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် ဗိုက်တော်တော် ချောင်သွားပါတယ်၊ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ ချိန်မ ဟာ ဖရုတ်တိတ်တစ်ချပ်ကို ထပ်စားနိုင်ပါစေဘုရား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝွဒ်နိုက်၊ ဒါပေမေ ... ကျွန်မ

တို့ဆီမှာတော့ ဒါခိန်ကံဖြစ်နေတယ်။ မီးမလာဘူး၊
ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ဘယ်တော့မှ
မဆက်တော့ရင် ပိုပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပဲ ...
ဒါပဲ”

ကြော့က ဖုန်းချီလိုက်၏။

ဒါမျိုးက မေကြော့သက်ထားဝေမှာ ရိုးနေပြီ။
မိန်းမသားတွေချည်းနေသည့်အိမ်၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို
ဘယ်လိုအကြားအမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ရသွား
ကြသည်မသိပါ။ အချင်းချင်းပင် ပြန်ပွားကုန်ကြသလား
မသိ။ တစ်နေ့ လေးငါးခါဆိုသလိုတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ရည်း
စားစကားပြောတာကို ခံရသည်ချည်းပဲ။

“မေရေ ... ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်တော့မယ်”

မေက ခေါင်းညိတ်၏။ မေ့မျက်နှာလေး နှမ်း
ကျသွားတာကို ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်ပေမယ့် မြင်သာ၏။ မေ
ကြော့သက်ထားဝေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဘဝရေစီးမှာ အထိန်း
အကွပ်မဲ့စွာမျောပါမသွားလိုသူများမို့။ ကိုယ့်ဘဝလေး ကိုယ်
ပျော်အောင်နေကြရပေမယ့်၊ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုမူနေထိုင်
ပါဆိုလျှင်၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ နှမ်းယိဆွေးမြေ့လျက် မျက်ရည်
စက်လက်နှင့်နေကြရမည်သူတွေချည်းပါ။ အဲသည်လိုမှ ငို
မနေချင်လျှင်တော့၊ လူသတ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးဒေါသ
ထွက်ပြီး အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နေကြရမည်

ပူတွေဖြစ်ပြန်၏။

မေက ... တက်တစ်ချက်ခေါက်လျက် အံ
ကြိတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

တိကျစွာ - တရား
ထပ်ရက်စက်()၊ နှစ်
ဥစ်ဝေ-စုတ်ငြိ-ပျောက်ဆုံးလျှင်
တစ်ဦးနှစ်ဆပေးလျှင်ရမည်။

ယောက်တို့၏ဖခင်အဖြစ်နှင့် တည်ရှိနေပါသည်။ မေမိဒွေး
ကင်တင်နီက သူ့နာမည်ကျတော့ မရိုးမဆန်း ခေတ်မီပါ
လျက်၊ သားတွေကျမှ ရွှေလှ၊ ငွေလှ၊ စိန်လှရယ်လို့ မှည့်
တာ ဘာသဘောမှန်းမသိသလို၊ ဖခင်မေတ္တာဆိုတာကိုလည်း
ဘာသဘောမှန်း မေ နားလည်ဖို့ခက်ခဲနေရပါပြီဆိုလျှင်၊ မေ
ပရဲကြီးမှာလား၊ ဖခင်ဂိုဏ်းသင့်မှာလား။ အဖေ့ကို ဝေဖန်ရ
မှာ မေ ကြောက်လှပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... မေ့ကို တစ်
ယောက်ထဲ ရျန်ရစ်ခဲ့ရက်သူက “အဖေ” သာတည်း။

“အမေရယ် ... အမေရယ် ... ”

အမေ့ သက်မဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘယ်လိုပင် ကိုင်
လှုပ်ပေမယ့် အမေ ရွှေပါမလာနိုင်တော့ပါ။ အမေသည်
လောကအလယ်မှာ မေ့ကို အဖေ့ဆီမှာ စိတ်မချစွာ အပ်နံ
လျက်၊ သံသရာခရီးကို ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။ အမေ ...
အဖေ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးနော်၊
အဖေ့စကားသံကို ဘယ်တော့မှ မကြားနိုင်တော့ဘူးနော်။
အဖိုးမကျိုးလေခြင်းရယ်လို့ ဆူပါဦးအမေရယ်။ အမေ တ
ထွတ်ထွတ်သင်ကြားခဲ့စဉ်က နားပူလွန်းလို့ ညီညင်ခဲ့ဘူး
ဝေမယ့်၊ ခုချိန်ကျတော့ ... အမေ့ ဆူပူမောင်းမဲသံလေး
ကိုကြားချင်လှပါတယ်အမေ၊ ကျွန်မကို ထဆူပါဦး။

အမေ့ဆွေမျိုးတွေက နယ်မှာမို့ ကုန်းစိတန်
ရေတစ်တန်လာကြရမည်။

အခန်း(၂)

လောကထဲမှာ မေပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒီခြံနှင့်
ဒီတိုက်ကလေးတစ်လုံးပဲရှိသည်။ မေ့မှာ အမေမရှိပါ။ အ
ဖေလည်းမရှိပါ ... ဟု ပြောရမလား၊ ရှိသည်ဟုပြောရမ
လား။ ရှိတော့ရှိနေသည်။ ဤကမ္ဘာမှာ အသက်ရှင်လျက်
တော့ ရှိနေသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ... မေ့ဖခင်အဖြစ်နှင့်
မဟုတ်တော့ပါ။

ရွှေလှ၊ ငွေလှနှင့် စိန်လှဆိုသော သားသုံး

“သေတဲ့သူကသေပြီ၊ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

“ဆွေမျိုးတွေက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ချင်မှာပေါ့ ကိုဘလှရယ်”

“တွေ့တော့ရော သေတဲ့သူက ထပြီးစကားပြောနိုင် မှာမို့လို့လား”

“သေမှတော့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲကွ၊ အဲဒီ အလောင်းကိုပဲ ကြည့်ချင်တယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း က အလောင်းတောင်မပြချင်တော့ရလေဘက်အောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အဖေ နည်းနည်းပါးပါးရှိန်ရသော အဖေဘာ ကြီးက မနေသာဘဲ ဝင်ဟောက်တော့မှ အဖေ အသံတိတ် သွားသည်။ ဒါတောင် ...

“မိမေ ... နင်ကလဲ ငိုတာ တိတ်တော့၊ နင်သေအောင်ငိုနေလဲ နင့်အမေက ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ် တော့ဘူး” ... ဟု မမသာမဲသာ၊ မေ့ကို လှမ်းမဲလိုက် သေးသည်။ ဘကြီးက “မင်းပါးစပ်ပိတ်” ... ဆိုမှ အဖေ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ အမေအတွက် မေက လိုက်ပါသေလု ဘနန်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေချိန်တွင် အဖေက မျက်နှာလေး တစ်ချက်တောင်မျှ မပျက်ခဲ့ချေ။ ဒါက ကိုယ့်မိသားစုချည်း ရှိတဲ့အချိန်မှာလေ။ စဉ်သည်တွေ့ရကျတော့ အဖေက ဟန် ဆောင်ကောင်းပါဘိ။

“သူ ဆွေမျိုးတွေစောင့်ရမယ်ဗျာ ... ငါးရက်ထား ရမယ်၊ နောက်ဆုံးခရီးမဟုတ်လား၊ ငွေရှာကြပါစေ”

အဖေမျက်နှာလေး ငယ်နေသည်။

“ဝအောင်ကို ပြုလိုက်ရတာပါဗျာ ... တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်နီးပါးအတွင်းမှာ၊ တစ်ညတစ်ညအိပ်ရတဲ့အချိန် က နှစ်နာရီ သုံးနာရီတောင် မပြည့်ဘူး၊ နေဆိုလဲ နေခင်းမို့လို့၊ သမီးလေးလဲ ပင်ပန်းရှာတယ်”

ကျောင်းကိုထွက်ပစ်လိုက်ရတာပါ။ ဆယ်တန်း ကျောင်းသူ “မေ” ဟာ လေဖြတ်ထားသောအမေ့ကို စိတ် ပချနိုင်လွန်းသည်မို့ အမေ မမာသည် နှစ်နှစ်နီးပါးအတွင်း မှာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ မေတို့က မြို့နှင့်တိုက်နှင့် ကားနှင့် ချောင်ချောင်လည်လည်မို့ အမေအတွက် သူ့နာပြု သရာမကို နေ့ရောညပါ ငှားထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ငှားလည်း ငှားခဲ့ပါ၏။ အဲသည်တုန်းကတော့ မေ ကျောင်းမထွက်ရ သေးပါ။

“သမီး ... အမေ့ရင်ထဲ မကောင်းဘူး၊ ညည်းအဖေ နဲ့ ဆရာမနဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

“ရှင် ... အမေ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ အမေ အထင်မှားတစ်ခုတော့ ပဖြစ်နိုင်ပါ။ အမေဟာ မမာမကျန်းမဖြစ်စဉ်ကထဲက အလွန် သဘောထားသိမ်မွေ့နူးညံ့လျက် သည်းခံခွင့်ရပွတ်နားလည်

နိုင်စွမ်းကြီးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖေ ပွဲရုံမှာ အမေက မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် ကူညီခဲ့သည်။ အဖေက ရှေ့မှသွားလျှင် အမေက နောက်မှလိုက်၏။ မိသားစုတာဝန်တွေထဲမှာ မိန်းမသားမို့ရယ်လို့ ကျန်ရစ်နေခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ အဲသည်တုန်းကတော့၊ အဖေက အမေ့ကိုချစ်လိုက်တာမှ ခိုက်ခိုက်တုန်း။ အမေက အရွယ်တင်သလောက် နုပျိုကာ လှလည်းလှသည်လေ။

အမေမှာ သွေးတိုးရှိနေတာ ဆေးပညာဗဟုသုတနည်းပါးကြသည်မို့ မသိကြ။

“ခေါင်းကိုက်တယ်၊ နားထင်နားရင်းတွေက ပူသလိုလိုနဲ့ ခေါင်းနုပန်းကြီးနေသလိုပဲ၊ မောလဲမောတယ်”

ဒီလောက်ပြောလျှင် အမေ့ကို အိပ်ရာထဲမှာ နားခိုင်းလိုက်သည်။ အမေက အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်၏။ အိပ်ရာကနိုးလာချိန်မှာ အကြည်လင်အလန်းဆန်းကြီးမဟုတ်တောင် တော်တော်လေး သက်သာနေပြီမို့ ဆေးခန်းသွားဖို့ ဆရာဝန်ပြဖို့ကို သတိတရရှိမနေကြတော့ပါ။ ဘိုင်းဘိုင်းကြီးလဲကျ၊ သတိတွေပါလစ်ပြီဆိုမှ၊ အမေ့သွေးတိုးက အမေ့ကို ဒုက္ခပေးသွားကြောင်း သိရတော့သည်။ မြန်မာလိုတော့ ... လေဖြတ်သည်ပေါ့။ လေဖြတ်သောဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်၊ လူတွဲနှင့် ထနိုင်ဖို့၊ မပီသသော်ငြား၊ သူပြောလိုသည့်စကားကို ပြောနိုင်ဖို့ထိ မနည်းကြီး ကြိုးစားလှယူခဲ့ရတာပါ။

“ဟုတ်ရဲ့လားအမေရယ်၊ အမေက မကျန်းမာတော့ အလိုလို စိတ်ငယ်ပြီး ...”

အမေက လက်ကာ၏။

“မမသိန်းကိုမေး” ... တဲ့။ အမေ့ခမျာ စကားကို များများမပြောနိုင်ရှာ။

“ညည်းက သမီးဆိုတော့ အဖေ့အပေါ် စိတ်ကွက်ရင် ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ ညည်းကို အမေက ဘာမှမပြောခဲ့တာ၊ ညည်းအဖေဟာ ဘယ်တုံးကမှ ခြေငြိမ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ စွဲစွဲမြဲမြဲလဲမရှိဘူး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ ညည်းအဖေ ... ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ဖိမ်နဲ့ထိုင်မနေနိုင်ဘဲ ပွဲရုံလိုက်နေရတာလဲ ဒါပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိရုံသားနဲ့ အိမ်ဖော်မငှားဘဲ ကိုယ်ချည်းကျုံးလုပ်နေရတာလဲ ဒါပဲ”

အော် ... ။

မေ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ဂြိုဟ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်။

“ဒီဆရာမကို ဖြုတ်လိုက်တော့၊ နောက်တစ်ယောက်ရှာ ညည်းအဖေကို ကြိုမပြောနဲ့၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လုပ်” ... တဲ့။

မေက ဆရာမကိုဖြုတ်တော့ အဖေ့လောင်ပီးကျလိုက်ပုံများ ဝန်းခိုင်းကိုကြပါရော။

“ဒီအိမ်မှာ ငါ့ရှာကျွေးနေတာ၊ ငါ အိမ်ဦးနတ်၊ ငါမသေသေးဘူး၊ ငါ့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်သဘော နဲ့ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့၊ ငါ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ငါ့ခွင့်ပြုမှလုပ်ရမယ်၊ ငါ့သဘောမတူရင်၊ ရိုရိုဝင်းကို ဆေးကုဖို့တောင် လုပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဒါပဲ”

အမေ့ဆီ နေ့တိုင်းလာကြည့်ပေးရှာသောဆရာ ဝန်အတွက် ခြေကြွနှင့်စမ်းသပ်ခပေးဖို့တောင် ပိုက်ဆံထုတ် မပေးဘဲထားသည်မို့ အမေ သူ့ဘာသာစုသိမ်းထားသောငွေ ထဲမှသုံးရသည်။ အဲသည်လိုနှင့် ဆရာမ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်ပြန်ရော။

“ကျွန်မ အလုပ်ကထွက်ပါရစေ” ... တဲ့။

တစ်ပတ်ပဲကြာလိုက်သည်။ ဆရာမက ထွက် ခွင့်တောင်းလေ၏။

“ဘာများမကျေနပ်တာရှိလို့လဲ ဆရာမရယ်၊ လိုတာ ရှိရင်ပြောပါ၊ ကျွန်မမှာ ဆရာမရှိတော့ ကျောင်းတက် ရတာ စိတ်ဖြောင့်ပါတယ်၊ အမေကလဲ ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်တောင် သူများလှည့်ပေးမှ လှည့်နိုင်တာပါ”

“လိုအပ်လို့ပြောပြမှာနော်၊ မေသိကိ၊ ဘယ်လိုမှမအောင့် ဖေ့ပါနဲ့၊ ညီမအဖေက အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ဆရာမအတွက် အန္တရာယ်မလုံခြုံဘူး၊ ဘာ မှထပြီး ကန့်ကွက်တာဆိုးခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ခုခင်းကြည့်

ပြီး မျက်စိညှစ်သော တွင်တွင်ကျရတဲ့ ညီမအမေလဲ အသေဆော့သွားလိမ့်မယ်”

ဒီလိုနှင့်ပြောင်းရပြန်သည်။ ဆရာမ သုံးလေး ယောက်ပြောင်းပြီးသည့်အခါမှာတော့ မေက ကျောင်းမှထွက် လိုက်ရတော့သည်။

“သမီးကို သနားလိုက်တာ၊ ပညာရေးလဲ နဲ့ပြော လိုက်တာ၊ ပြစ်မှဖြစ်ရလေ”

အမေငိုရင်း သတိလစ်မလိုဖြစ်သည်မို့ ဆရာ ဝန်ပြေးခေါ်ရသည်။ အဖေက ... သူ့နာပြုဆရာမတွေရှိစဉ် က အဖေအခန်းထဲ တစ်နေ့နစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်၊ လေး ခေါက်ဆိုသလို ရောက်တတ်ပေမယ့် မေကိုယ်တိုင်ပြုစုသည့် ကျန်းမာမှုစွဲ တစ်ခါမျှ ဝင်မလာခဲ့တော့ပါ။

“နှင့်အမေ ဘယ်နှယ်နေလဲ”

မေးဖော်တော့ရသည်။

“နေကောင်းစေချင်လို့မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မသေ သေးဘူးလားလို့မေးတာ”

“ကြီးကြီးရယ်၊ အဲဒီလိုတော့ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးတို့ကိုယ်တိုင်က အဖေကို မျက်မှန်းကျိုးနေ တာတွေလဲပါပါတယ်၊ အဖေကလဲ ကျိုးလောက်ဖွင့် တယ်”

“လောကမှာ သောကျိုးတွေဟာ လူမှလောကကျိုး

မှုကင်းတဲ့သူ တစ်ရာမှာ ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတာ၊
ညည်းအဖေကတော့ ကိုးဆယ်ထဲမှာတော့ရင်”

“ဟင် ... ဒါဆို ကြီးကြီးသိန်းရဲ့အတင်ရာ”

ကြီးကြီးသိန်းက အမေ့အစ်မနှစ်ယောက်ပါ။

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲအေ။ ငယ်တုန်းကဆို ငယ်တဲ့အ
လျှောက်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုးဆယ်ထဲမှာ သူက နောက်
လိုက်လောက်ရှိမယ်၊ တော်လှန်းလို့တော့မထင်နဲ့၊ ဝိုက်
ဆံသိပ်မရှိလို့”

ကြီးကြီးသိန်းက ပြော၍ရယ်၏။

“ခုတော့လဲ မီးစာကုန်ဆီခမ်းနေတော့၊ ပုတီးလေး
တကိုင်ကိုင်ပေါ့။ ကိုင်သာကိုင်တာပါ၊ စိပ်တာလဲ
မတွေ့ပါဘူး ... ”

ဟေး ... ဟေး ... ဟုရယ်ပြန်၏။ ဧဝါ
အမေ့အတွက် စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားထဲက ရောနှောရယ်မော
ရင်း စိတ်လက်ကလေးပေါ့ပါးရသေးသည်။

“ကြီးကြီးကလဲ ရယ်နိုင်မောနိုင်ရှိလို့က်တာ”

“ငိုနေရမလားအေ ... ငိုလို့သာ မယာကျားတွေ
သစ္စာရှိကုန်မယ်ဆိုရင်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှမိန်းမထူ
ကြီးတစ်ရပ်လုံးဟာ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ မိုးလင်းက
မိုးချုပ် ထိုင်ချည်းငိုနေကြတော့မှာပေါ့။ ညည်းအမေ
လဲ တူတူပေါ့၊ ငိုယိုရန်တွေခြင်းတို့၊ တစ်ဖက်မှာ

သွားရမ်းခြင်းတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား
ကို မျက်စိအောက်က အပြောက်မခံတဲ့နည်းကို သုံး
လိုက်တယ်။ ခွာမရအောင် ကပ်ထားတယ်၊ ဘယ်သွား
သွားလိုက်တယ် ...

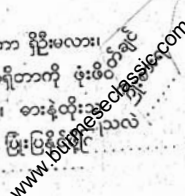
“မျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးဘူး၊ ပြုံးပြုံး ... ပြုံးပြုံးနဲ့
ပြောလိုက်ရတာ၊ ချော့လိုက်ရတာ၊ နောက်မှပေါ်တဲ့
ရွှေကြာပင်ကို ပြန်ဖြိုင်ရတာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပင်
တန်းမလဲ သမီးစဉ်းစားကြည့်၊ ပြီးတော့ ... အဲဒါ
လုပ်ချင်လွန်းလို့လုပ်နေရတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ရှင်”

ခေ လိုက်မေမိနိုင်သော ပညာရပ်ပါတကား။

“ကိုယ့်အပေါ် တောက်ပြန်၊ သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားကို
ပါးနားပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့တောင်ထိုးသတ်
လိုက်ချင်သေးတယ်၊ အဲဒါ မိန်းမတိုင်းမှာ ဒီစိတ်ရှိ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... မိုက်မဲတဲ့မိန်းမတွေသာ စိတ်
လိုက်မာန်ပါလုပ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ယောက်ျားရဲ့စွန့်
ပစ်ခြင်းကိုခံရတယ် ...

“လင်ပစ်ခေတဲ့မှာမည်ထက်ဆိုးတာ ရှိဦးမလား၊
တဲ့မိန်းမတွေတော့ ရင်ထဲမှာရှိတာကို ဖုံးဖိဝံ့
ဖုံးဖိရတာ လွယ်တယ်မမှတ်နဲ့၊ ဓားနဲ့ထိုးသွင်း
လောက်အောင်ဖုန်းနေတဲ့သူကို ပြုံးပြန်ရင် ...

၅၅ ဇွဲ နေ့ယံင်ဇိုင်

တာဟာ ကမ္ဘာဝေါမှာ အခက်ခဲဆုံးပါသမီးရယ်”

ကြီးကြီးသိန်း မျက်နှာနည်းနည်းညှိုးရှာ၏။
“သမီးမေသိင်္ဂီမှာ ဒေင်ဆိုတာရှိနေရမယ်တဲ့။ မေသိင်္ဂီ
အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံဖို့ဆိုရင် ဒေင်မလိုပါဘူး
တဲ့။ သူ့ရှာကျေးနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ... လူ
မှုရေးပေါ့တဲ့။ မိခံပစ္စည်းသမီးဘဝနဲ့ လောကအလယ်
မှာ တင့်တယ်ဆချင်တယ်တဲ့ ...

“မိတကွမတကွဘဝနဲ့ မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူးတဲ့။
သမီးအဖေက ကွာရှင်းပြတ်စဲစာရွပ်ကို ခဏခဏ
လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်။ တစ်ယောက်တွေ့ရင် တစ်
ခါထိုးခိုင်းတာပဲ။ ရီပီဝင်းက ဘယ်ဆော့မှ ထိုးမသေး
ဘူး ...

“ကိုဘလုံ ကြိုက်သလောက်ယူပါ။ ကျွန်မတော့
မယားကြီးပါပဲတဲ့။ ကိုဘလုံဟာ မေသိင်္ဂီရဲ့ ဒေင်ပါ
ပဲတဲ့။ ဒါ့ကို ဒေါနဲ့ခောနဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဆျော့
ကာမော့ကာပြောတာ။ နှုတ်ခမ်းကပြီးနေတဲ့အချိန်မှာ
နဲ့လုံးသားက မွဲရလွန်းလို့ ဂဲ့ကျနေပြီ ...

“ဆရာမနဲ့ အနေအထိုင်မတော်တာကို သမီးပြောပြီး
တားနိုင်ရတာလဲ သူ့ယောက်ျား သူ့သဝန်တို့လွန်းလို့
မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုး ရိုးလွန်းလို့ ဟုန်နေပြီ။ ထုံနေ
တဲ့။ ဆရာမက အပျိုကြီး၊ ဘဝမှာ နာမည်ကျက်ပြီး

နစ်မွန်းမှာဖိုးလို့ ဆရာမတက်ကကြည့်ပြီး တားရှာ
တာ”

“ကြီးကြီးက ခုလိုလာခိုင်းကူပေးတာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်”

“ငါတို့မလဲ ... ဝမ်းကွဲဆိုပေးမယ်၊ နီးနီးစပ်စပ်
ဒါပဲရှိတာပါအေး၊ ကိုယ်ချင်းလဲစာတယ်။ လောကမှာ
ဝင်ကြီးလွန်းလို့ မိန်းမလာဖြစ်ရတာ၊ အကုသိုလ်များ
လွှဲရီးလို့ မိန်းမဖြစ်ရတာ၊ ယောက်ျားတွေက မိန်းမ
တွေကို နှိပ်ပြီးပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ် ...
“ဘာတဲ့ ... အင်း၊ မိန်းမဆိုတာ ခွေးထီးလောက်
မှ မမြင့်မြတ်ဘူးတဲ့။ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
ဒီစကားကို ဆတ်ဆတ်ခါနာခဲ့တာပေါ့။ ခုကျတော့
လက်ခံချင်လာတယ် သမီးရဲ့၊ သိလား၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ... ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ၊ သူလဲလူအေ
မိန်းမလဲလူပဲအေ ... တုံ့တုမှာ ...

“သူက ပိုက်ဆံတစ်ခုပဲရှာတယ်၊ ဒါတောင် ပိုက်ဆံ
ပါမရှာတဲ့ယောက်ျားမျိုးကရှိသေး၊ ထားပါ ... ပိုက်
ဆံရှာတယ်လို့ပဲ၊ မိန်းမကျတော့၊ ပိုက်ဆံဆိုလဲပိုင်း
ရှာ၊ ထမင်းဟင်းချက်၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်း၊ တွေ့ချင်
ဝစ္စလုပ်၊ ဒီကြားထဲက၊ ကလေးမွေးရသေး၊ ပါကလေး
မွေးတော့တော့၊ ဘယ်သူက အိပ်ရေးပျက်စရာသလဲ ...

“ဒီလောက် ပင်ပန်းခုကျများလွန်းလို့ လူက စုတ်ပြတ်
ပြီး မပြင်နိုင်မဆင်နိုင် ဖြစ်လာပလားဆိုရင်၊ သူတို့
က မျက်စိထဲမလှတော့ဘူးဆိုပြီး အသစ်ရှာတယ်။
ဒီဘက်ကမိန်းမရင်ထဲများ ဝင်ကြည့်စမ်းပါ ...

“ဝုန်းဒိုင်းအုန်းခွမ်း၊ ဂျိန်းဂျယ်နီး၊ ဂျိန်းဆိုပြီးတော့
ကို ပေါက်ကွဲတာ၊ မိုးကြိုးပစ်သံကမှ သက်သာဦး
မယ်။ အဲဒါကိုများ ဖွင့်မပြလိုက်နဲ့။ ဟော ...
ကိုယ်တော်တွေက အိမ်ပေါ်က ကျော့တော့ဆင်းစို့
အကွက်လောက် ချောင်းရေတာ ...

“ဒီတော့ ... ဘာလုပ်ရလဲ၊ ရင်ထဲမှာပစ်နေတဲ့မိုး
ကြီးကို ရင်ညှန် လက်နဲ့ထောက်ပြီးခိုထား။ ရွှေကိုယ်
တော်တွေကို ပြီးပြ၊ ပြီးပြ၊ ချော့ချဆော့ရ၊ အဲဒီတော့
မှ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ကမဆင်းမှာ၊ ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ။
သွေး ... လို့ ပြောလို့မချဘူးလား ...

“ရတယ်၊ မောင်းချမှောင်ချလိုက်တို့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် ... ကိုယ့်သားသမီးမှာ နှစ်ခဲဖြစ်ရမယ်။
ကိုယ့်မှာ တစ်ခုလပ်မဖြစ်ရမယ်။ လူ့မရှိသေရှင်မရှိ
သေတော့ဘူး၊ အဲဒါကလဲ ရည်းရည်းရောအော့အန္တရာယ်
ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုကြောက်ပြီး ချော့ချဆော့ရတော့
တာပါ သမီးရယ် ...

“ချော့ပြန်ချော့ပြန်တော့လဲ၊ မောင်မောင်ဆိုလေး၊ တော်

တို့အမျိုးက ထီးရိုးရှည် ... ဆိုသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
သူတို့ကျေးဇူးမသိတတ်လို့ပါ။ သူတို့ မင်းယောက်ျား
ဆိုတဲ့ ဝုဂျိလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေကို ဘယ်သူက
မွေးတာလဲ၊ ဒင်းတို့အဖေက မွေးသလား ...

“အမေကမွေးခဲ့တာလား၊ ပြန်စဉ်းစားရုံနဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ
ကိုယ်၊ ကြာကလပ်ပေါ်တင်ပြီး စိန်စိထားသင့်ပါတယ်
ဆဲ”

“ယောက်ျားတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲလား ကြီးကြီးရယ်”

“ယောက်ျားတစ်ရာမှာ တစ်ရာလုံး တစ်ယောက်တစ်
မျိုးတော့ ဆိုးကြတာချည်းပါပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရားမ
ထိန်းဘဲ လူမှုရေးဟောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျားကတော့ ကိုး
ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ရှိမယ်။ ကာယကံမမြောက်ရင်
တောင်၊ ဝစ်ကံနဲ့မနောက်တော့ ဘယ်သူမှမကင်းဘူး”

“ဒါပေမယ့် ... မကောင်းဘူး၊ အပြောခံအရေးခံရ
တာကျတော့ မိန်းမတွေပါလား”

“ဘယ်သူတွေကရေးခဲ့တာလဲ၊ ယောက်ျားစာဆိုတွေ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အနောက်နန်းမတော် မမြလေးတို့၊ လှိုင်မ
ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားမကောင်း
ကြောင်းမရေးခဲ့တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ကြောက်လို့ပေါ့၊ ငါ့ဖုလားတွေမဟုတ်ဘူး၊ အာသတ်

ခံရမှာပေါ့၊ သက်ဦးဆံ့ပိုင်ဘုရင်ပဲ”

“ကြီးကြီးသိန်းရယ် ... မေတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မယ်”

“အဲဒါကျတော့လဲ တစ်ဒုက္ခကွလို့၊ မိန်းမဟုတ်ဘဲ ထိုကုတို့ကား၊ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းနှင့် မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက်လို့ မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မပေးဝေလက်ကြီးမှာ ရေးခဲ့တယ်။ ကြီးကြီးသိန်းကတော့ ပြင်ချင်တယ်။ တကယ် ... ယောက်ျားဟုတ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား၊ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းနှင့်၊ မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက်၏လို့။ ယောက်ျားယူပြန်တော့လဲ တစ်ဒုက္ခ၊ မယုတ် တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးလုပ်ပြန်တော့လဲ တစ်ဒုက္ခ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပျိုကြီးတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူပျိုကြီးလဲ တူတူပါပဲ၊ ကြီးလာရင် ဘယ်သူနဲ့နေမလဲ။ ညီမသားချင်း မိသားစုထဲမှာ တူတွေတူမတွေနဲ့ နေကြည့်ပါလား၊ ဖြစ်မလားလို့။ သူများမိသားစုထဲမှာ ကိုယ်က လူပိုကြီးဖြစ်နေရော။ ဒါဟာ ... တဲ့၊ တူမတွေကို ဆိုးတယ်လို့ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ...

“သူမှာလဲ သူ့မိသားစုတာဝန်၊ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက် သိပ်မလှည့်နိုင်တာအမှန်ပဲ၊ အချိန်မရှိ

ဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းကျတော့ အချိန်မရှိရင် တောင် ရှိအောင်ဖန်တီးပေးမှာပေါ့၊ ဒါကျတော့ မိသားစုတစ်စုထဲကား ...

“ထားပါ ... ဘော်ဒါဆောင်နေမယ်၊ အသက်ကြီးရင် သိုးဘွားရိပ်သာသွားမယ်၊ တရားရိပ်သာတွေမှာ အရိုးထုတ်မယ်ပေါ့၊ မလွယ်ဘူး သမီးရေ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အိုကြီးအိုမတွေနဲ့ လူအိုရုံနဲ့က မလောက်ဘူး၊ ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံရှိရင် ... လူအိုရုံတွေ လှူကြစမ်းပါ၊ စောက်ကြစမ်းပါလို့ ကြီးကြီးတ တိုက်တွန်းချင်တယ်”

“လူမယ်” ... ဟု ကိုတံဆံ့ဖြတ်လိုက်သည်။

မေမေဒေါ်ရီရိုင်းက မိဘအစဉ်အဆက်ချမ်းသာခဲ့သူမို့ မြေပို၊ အိမ်ပိုတွေရှိပါသည်။ ဒါတွေထဲက တစ်ခုခုဟာတော့ လူအိုရုံဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည် ... ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောကကြီးမှာ စားဝတ်နေရေးဟာ အဓိက၊ အိမ်ထည်စားဝတ်နေရေးကို ငွေနှင့်ဖြေရှင်းရသည်မို့ ငွေသည် အရေးပါသောကိစ္စဟု ဘယ်လိုပင်ဆိုငြား၊ လောကမှာ ငွေနှင့်ပေးဝယ်၍မရတာတွေ အများကြီးပဲလေ။

ဥပမာ ... ကျန်းမာရေး။

မေမေရောဂါအတွက် သမားတော်ကြီးများ၊ နေ့ညဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ (မေကိုယ်တို့ပျော်ကျောင်းထွက်

၆၀ ။ နေ့နယ်စင်ပြင်

ကတု အိမ်မှာနေပြီဆိုတော့၊ ဆရာမများခမျာလည်း အန္တရာယ် ကင်းသွားရပြီဖြစ်သည်။ နဂို ဘယ်လိုပဲ၊ ငွေကိုရေသွန်သလို လောင်းချအကုန်ခံနေပေမယ့် စိတ်ကျေနပ်လောက်ဖွယ်ရာ တိုးတက်လာခြင်းမရှိပါ။

“အနိစ္စသဘောကို၊ ပိုက်ဆံနဲ့လဲတားလို့မရ၊ ပညာနဲ့ လဲတားလို့မရ”

ကြီးကြီးသိန်းက တရားစကားကို ဆိုရှာ၏။
နောက်တစ်ခု၊ ငွေပေးပုံလို့မရတာ “မေတ္တာ”

ပါ။ မေတ္တာဟူသည် သူ့အလိုအလျောက်သာ ပေါက်ဖွားဖြစ် တည်ပါလိမ့်မည်။ “ကျွန်မကိုချစ်ပါ” ဆိုပြီး၊ မေမေက စိန်လည်တံတစ်ခုထုတ်ပေးလျက် ဖေဖေဆိုမှာ မေတ္တာအောင်း ကြည့်ပါလား။ “အေး... အေး” ... ဟုဆိုကာ အဲသည် စိန်လည်တံက ဖေဖေမြတ်နိုးရာလူသားဆီသို့သာ ရောက်ရှိ သွားပါလိမ့်မည်။ ချစ်စဉ်က တုန်နေသလားထင်ရသော ဖေ ဖေသည် စိတ်ကုန်ပြီဆိုသောလည်း မေမေအခန်းထဲ သတင်း မေးကလေးမှ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်မရောက်ခဲ့။

“သမီးရည်းစားတို့၊ လင်မယားတို့ဆိုတာ ချစ်ကြစို့ ဆို အတုမရှိ၊” ဆွေပစ်မျိုးပစ်၊ မိဘကိုတောင်ပစ်ပြီး ချစ်ကြတာ၊ ပြတ်ကြစို့ဆိုတော့၊ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့တစ်ဖမ်း ကြီး၊ ဘာတော်တာမှတ်လို့၊ သွေးမတော်သားမပေ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြန်ခံစရာမရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်များ

လဲမပြုရကွ၊ ပြုရကွပါအေ ...

“ဒါကြောင့်လဲ ဖြတ်စွာဘုရားက သုံးဆယ့်တစ်တုံ မှာကျင်လည်သံ၍ ဒုက္ခလို့ဟောခဲ့တာ၊ တခြားဘဝ တွေတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝမှာ လူလာဖြစ် ရင်တော့၊ ဒါ ... ကြီးကြီးအတွေ့အကြုံအရပြောတာ နော် ...

“လူမိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခက ပိုကြီးတယ်၊ လူယောက်ျား ဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခက နည်းနည်းတော်တယ်”

ကြီးကြီးသိန်းက တရားစကားကို ရယ်၍ပြော ရင်း၊ ခေ့ဝဲလာသည့်မျက်ရည်စကို တိုသိမ်း၏။ ကြီးကြီးရင် ထဲမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုများ အားပြိုင်လျက် နာကျင် ကြကွနေမှာကို မေ တွေးယူနိုင်သည်။ မေမေရင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ တစ်စစီကြွနေမှာပါ။ “နုလုံးရောဂါ” လို့ ဆရာဝန် သမားတော်ကြီးများကပြော၏။ သွေးတိုးကြောင့် ဦးနောက် သွေးကြောပြတ်၍ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသလိုဖြစ်သွားရတာဟု ပြော၏။ ဒါဟာ ဆေးပညာရှင်တွေထင်က မေမေရောဂါတွေ ပါ။ “မေတ္တာရှုထောင့်” မှ ကြည့်ပေးရလျှင်တော့ မေမေ နုလုံးဟာ အက်ကြောင်းများစွာဖြင့် ပုံကြေလျက် သွေးစိန် ရှင်ရှင်ထွက်နေမှာပါ။ ရင်ထဲမှာ မနှစ်မျိုးနိုင်သလော့ဂရိတ်ဟန် ဆောင်ပြီးလျက် ဖေဖေနောက် တကောက်ကော့စိလိုက်နေ ရသည့်အတွက် ဦးခံနက်သွေးကြောတွေ ပွက်ပွက်ချပြီး ပြတ်

တောက်ကုန်ကြတာဖြစ်မှာပါ။ ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏တာဝန်ကို အဆုတ်တစ်ထမ်းရလွန်းလို့ ရုပ်သေးကြီးပြတ်ဖြစ်လျက် အရိုးအကြောများ အပိုင်းပိုင်းကြေပြီး မလှုပ်မရှားနိုင်တော့တာဖြစ်မှာပါ။

မေ ... အပျိုကြီးလုပ်ဖြစ်တော့မှာထင်ပါရဲ့။

“မေသိင်္ဂီနှင့် ထပ်တူကြော့ကွဲဝမ်းနည်းပါသည်”

တဲ့။

သံကြိုးစာလေးတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။ မေမေ့ဈာပနကိုချတော့လည်း “လွမ်းသူ့လက်ဆောင်” ... ဆိုသောပုန်းခြင်းတစ်ခုမှာ သစ်ခွမျိုးကောင်း ချေးကြီးတွေ ဝေလျက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ပေးပို့သူ၏အမည်နေရာမှာ “သားနှင့်ထပ်တူ” ... တဲ့။ သားရင်းကဲ့သို့ခွခြားသေး၊ သားမဲဟုတ်သည့် လူတစ်ယောက်ပေါ့လေ။ အားလုံးက သတိထားမိကာ၊ သို့လော ... သို့လော ... တွေ တွေးကြ၊ မေးကြ၊ ပြောကြ၊ ကိုယ်တိုင် မိနိုးမရှုပ်လှပါသည်ဆိုသော အဖေကတောင် မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ...

“နှင့်ကောင်လား” ... ဟု လာမေးနေသေး၏။ မေမှာ ဘယ်က “နှင့်ကောင်” ရှိရမှာလဲ။ ယောက်ျားတို့အကြောင်းများ၊ အဖေတစ်ယောက်ထံနှင့်တင် နားလည်သွားရလွန်းလို့၊ ရီသံသ့တွေကိုလည်း စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ်ကို ဖြတ်ချထားခဲ့တာ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မေမယ့်၊ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အချစ်ကိုမှ မေ လက်မခံနိုင်၊ ယောက်ျားတို့ပျော်စရာမှ အချစ်စကားဆိုတာ မသားတွေပါ ဟုပြောရလျှင်၊ စကားက ဖြစ်ရပ်ထက် ပေါ့တိမ်နေဦးမှာ ဖေသာပြောတတ်လျှင် ဒီထက်လေးနက်စွာ ပြောချင်လှပါသေးသည်။

“မေသိင်္ဂီနှင့် ထပ်တူကြော့ကွဲဝမ်းနည်းပါသည်”

ဆိုသော၊ အောက်မှာ “မောင်မောင်” ... ဟု လက်မှတ် မရေးထိုးထားသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ လွမ်းသူ့လက်ဆောင်ပန်းခြင်းပျံ့သည့် “သားနှင့်ထပ်တူ” ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်မှာဟုတော့ နားလည်ထက်ခံလိုက်ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ရှင်ရှင်ဟွက်ဟွက်၊ စပ်စပ်စုစု။

“ညည်းတို့မိသားစုအကြောင်းလဲ သိနေရမယ်၊ ညည်းအဖေဆိုးတာလဲသိတော့၊ ညည်းအမေကိုလဲ သနားနေပါလိမ့်မယ်၊ ညည်းလဲ ကြိုက်နေလိမ့်မယ်၊ ပြောမပြောရဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာဖြစ်မယ်၊ မပြောရဲဘူးဆိုကထဲက ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျသူပုဂ္ဂိုလ်တယ်။”

ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ သိသွားတဲ့တစ်နေ့မှာ လွယ် လွယ်နဲ့မဆုံးဖြတ်ခဲ့အေ”

ကြီးကြီးသိန်းက ဆုံးမသည်။ မေက ရင်ထဲ မှာ ခေါင်းခါးနေသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့ရော၊ ခက်ခက်နဲ့ပါ။ မေ ဘယ်လိုမှမဆုံးဖြတ်ပါဘူး ... ဟု ပြောနေမိခဲ့သည်။ ဖေဖေကတော့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးသည့်ညနေမှာပဲ သူ့ ဆန္ဒကို တင်ပြလေတော့သည်။

“တင်တင်နီတို့သားအမိတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုက် တော့မယ်”

ဖခင်မို့ သမီးကိုတိုင်ပင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဖွင့် ပြောခြင်းသာဖြစ်၏။ ဖေဖေပြောသည့် တင်တင်နီဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း မေမသိပါ။ သို့ပေမယ့် ... မှန်းဆလိုက်မိပါ သည်။ ပြန်တော့မည်ဟု ... နှုတ်ခက်ပြီးဖြစ်နေသော ကြီးကြီးသိန်းလက်ကို ဆုပ်ညှစ်ခွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဖိုးလေးကို ခေါ်ပေးပါ”

ဖေဖေကကြီးလေး၊ ဖေဖေအပေါ် ဩဇာညောင်း ၏။ တစ်ရာမှာ ဆယ်ယောက်ထိပါပြီး အဲသည်ခေလ်ယောက် ထဲမှာမှ “ဘုရင်” ဟုပြောနိုင်သော အဖိုးလေး။ ဖိုးလေး၏ တစ်သက်တာမှာ စီးပွားဥစ္စာကို ကောင်းကောင်းရှာခဲ့သည်။ ဖိုးလေးတို့ခေတ်က၊ ဖိုးလေးတစ်ယောက်အလုပ်လုပ်လျှင် တစ် မိသားစုလုံး ထိုင်စားနိုင်သည့်ခေတ်မို့၊ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော

ဖွားလေး ... သည်၊ အိမ်ပေါ်မှာတင်ကျွေးထားသောဆွ ခြိုးစုအကူအညီကြောင့် ထမင်းမချက်ရ၊ အဝတ်မလျှော်ရ၊ ဖိုးလေးကိုပြုစုသည့်အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်ခဲ့ရသူမို့၊ ဖွားလေး၏ အုတ်ဂူကိုသွားဖွင့်ကာ၊ အရိုးစုကို ရွှေချလျက်၊ နောင်လာနောက်သမီး အချိုးသမီးထုကြီးအားကျဖို့ ပြတိုက် ဆောက်၍ထားချင်၏။

ဖိုးလေးသည် ဖွားလေးကို အလွန်ချစ်ခဲ့သည်။

ညာတာကြင်နာသည်။ အလိုလိုက်သည်။ သားသမီးတွေအ ပေါ်မှာ စည်းကမ်းပေးကောင်းသည်။ အမေကို နည်းနည်း လေးမှ လေသံမာမာဖြင့် ပြန်မပြောရ။ တစ်ခွန်းပြောရုံဖြင့် အသေအနိုက်ခံရပြီသာမှတ်။ ဖိုးလေးသည် အရက်မသောက်၊ ပဲမရိုက်၊ မဟုတ်တာ ဘာမျှမလုပ်၊ ဖွားလေးကွယ်လွန်ချိန် ထိ လူမုရူးဖောက်ပြန်မှုမရှိ။ ခုချိန်မှာ တရားကျောင်းသွား လိုက်၊ အိမ်ပြန်လာပြီး မြေးထိန်းလိုက်လုပ်နေပေမယ့် မည်သူ့ ပိုက်ဆံကိုမျှ စားစရာခလို။ သူကသာ ... ရောအင့်၊ ရော အင့် ... ရင့် ဉာဏ်ကုသရသူဟောလုပ်နေနိုင်သူ။

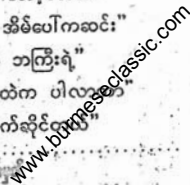
ဩဇာမညောင်းပဲရှိပါတော့မလား။

“ဘဝမှ ... အရှက်ရှိရင် အိမ်ပေါ်ကခင်း”

“ဒါ ... ကျွန်တော်အိမ်ပဲ ဘကြီးရဲ့”

“ရီရီဝင်းမိသလက်ထက်ကထဲက ပါလား”

“မယားပစ္စည်း လင်တစ်ဝက်ဆိုင်ကုသ”

“ပါးစပ်ပိတ်ခမ်း ... ဒါ ယောကျ်ားပါးစပ်လား”

ဖိုးလေးကတော့ ဒေါသနှင့် ကျုံးဆော်နေသည်။ ဖေဖေက ဒေါသမပါစေရအောင် လေသံအေးအေးနှင့်ပေမယ့် ဆန္ဒက ခိုင်မာ၏။

“မင်းတစ်ဝက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင်တောင်၊ မင်းရဲ့တစ်ဝက်ဟာ မင်းရဲ့ အောက်မိန်းမက တစ်စိတ်၊ ရီရီဝင်းသမီး ခေသိကီတတစ်စိတ်၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်ဟာ ရီရီဝင်းရဲ့တစ်ဝက်ခွဲပေါင်းနှင့် ခေသိကီက သုံးစိတ် မင်းကတစ်စိတ်ပဲဆိုင်တော့တယ်။ အဲဒါ ... ရုံးရောက်ရဲရောက်အမှုခိုင်မလား၊ အိမ်တန်ဖိုး တစ်စိတ်ယူပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းမလား”

“သမီးကို တစ်ယောက်ပဲပေးထားလို့ ဘယ်ရမလဲ ဘကြီးရဲ့”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ်”

ဖိုးလေးက တော်တော်ကြီးကို စိတ်ဆိုးသည်။ မေတို့အဖြစ်က ရှက်စရာလည်းကောင်း၏။ ဖိုးလေးက ဤအိမ်မှာလည်း လာနေမပေးနိုင်။ ဖိုးလေးအိမ်ပေါ်မှဆင်းတာနှင့် တင်တင်နိမ့်ညှော် အဖေလက်ရှိစနီက အိမ်ပေါ်ရောက်မည်။ ဖေဖေက ဖခင်ရှင်းကို တော်လှန်လို့ဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်။ ဖခင်သည် ဖခင်သာပိုင် ငဲ့ရကမနေ။ အဘုဘအိမ်မှာလည်း သွမ်းသွတ်သောနေ့၊ ဧည့်ခံချိန်မှစ၍ဖြစ်သောရန်ပွဲ

က ညဘက်မီးတွန်းချိန်ထိသာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးလေးလည်း အိမ်မပြန်ရသေး။

“မေမေသိကီတဲ့ ... ဖုန်း”

မေ ကျောင်းထွက်ပြီး မေမေကိုပြုစုမှခေါ်သည့် ပီပီပေပေလေးက ခေနှင့်တူတူအိပ်၊ မေအဖော်လိုဖြစ်နေသည်။ ခုထိ အိမ်မှာမြဲတန်းဖြစ်၏။

“မေ ... ပါ”

“မောင်မောင် ... ပါ”

“ရှင်”

“ဒေါ်လေးဆုံးတုန်းက သံကြိုးရိုက်လိုက်တဲ့ မောင်မောင်ပါ”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မေမေနှင့်ဆွေမျိုးများတော်စပ်ပါသလားရှင်၊ မေမေဆွေမျိုးတချို့က နယ်တွေမှာရှိတယ်ဆိုတာသာကြားဖူးရပြီ။ မေမေသိလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးဆွေမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ မေ့ကိုခင်လို့ပါ။ မေ့နဲ့မတော်ရသေးသောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ပေးပါ။ မေ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ မေ့မှာ အကူအညီလိုရင်လဲ ပေးချင်ပါတယ်”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခုတော့ ဖိုးလေးတို့ ဘကြီးကြီးတို့နဲ့၊ ဖေဖေလဲရှိတော့၊ မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါ”

တယ်၊ လိုရင်ပြောပါမယ်”

“ကျွန်တော် ... လွမ်းသူ့လက်ဆောင်ပွဲပါသေးတယ်”

“ဟို ... သားနဲ့ ထပ်တူဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ... တစ်ခုအကြံပေးချင်ပါတယ်။ မေလက်ခံနိုင်ရင်ပေါ့။ မေအဖိုးလေးနဲ့လဲ တိုင်ပင်ကြည့်ပါ။ လောလောဆယ်မှာ၊ မေက ကြီးကြီးသိန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖိုးလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုက်သွားနေပြီး၊ မေပိုင်ဆိုင်သမျှ၊ တိုက်တွေ၊ ဝှံ့ရုံတွေအားလုံး ယာယီ၊ လူကြီးသူမတွေရှေ့မှာ ချိတ်ပိတ်၊ သားအဖရပိုင်ခွင့်ခွဲပြီးမှ ကိုယ်ရတာ ကိုယ်ပြန်ယူပြီး၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်သုံးစွဲ ... ဆိုရင်မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်အကြံပေးတာပါ”

“ကျွန်မတော့ ခေါင်းတွေပူနေလို့ ဘာမှမပြောတတ်ပါဘူးရှင်”

“အဖိုးလေးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်အကူအညီလိုရင်လဲပြောပါ”

“အကူအညီလိုချင်ပြီပဲထားပါ၊ ရှင်ကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ... နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်မှာပါ၊ ဒါပဲနော်”

မေ၊ မေအမျိုးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါ”

ဖုန်းကို သူ့ဘက်ကစချသွားသည်မို့ မေ ဘာမှဆက်ပြောခွင့်မရတော့ပါ။ သူ ... ဘယ်သူလဲ၊ မေသိချင်လှပါသည်။

“ဝမ်းသာတယ်မေ ... ကြီးကြီးသိန်းဟာ မေကိုကူညီနိုင်ရုံမကဘူး၊ ဆောင့်လဲဆောင့်ရှောက်နိုင်မှာပါ။ မေတို့အမှုတွေပြီးသွားပြီနော်။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံတဲ့အတွက် မေနဲ့တကွ မေတို့တစ်မျိုးလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မေအတွက်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုမောင်မောင်ရယ် ... ရှင်က ဒီကြားထဲမှာ အသံတိတ်ပြီး ရက်ကြောရှည်ကြီး ဘယ်ဈောက်နေရတာလဲ”

မောင်ဆောင့်အကြံဉာဏ်ကို ဖိုးလေးကစပြီး သဘောတူခဲ့သည်။ မေတို့သားအမေက ရှက်စရာကောင်းလှစေ့ဆောင် အမှုကိုဆင်ဆိုင်ရသည်။ လူကြားလို့လဲမဝေမင်းပါ။ ယုဆေ့အရသာဆီ၊ လက်ရှိတိုက်ကလေးတစ်ခုသာယူထား

၇၀ ❀ နေ့နွယ်စင်မြင့်

လိုက်ပြီး၊ အဖေ့ကို အကုန်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အဖေဟာ မွေကို တစ်သက်လုံးရှာဖွေကျွေးမွေးလာသူပဲဖြစ်၏။ မွေအတွက်တော့ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ပါ။ သို့ပေမယ့် ... မေဖေဖန်းနှင့်တော့ တစ်အိမ်ထဲ တူတူမနေလိုပါ။

ဪသီး၊ ကြက်သွန်နှင့် ပဲပွဲရုံရယ်၊ ဆန်ပွဲရုံရယ်၊ ပွဲရုံနှစ်ခု၊ အဆောက်အဦးနှင့်တကွ အရင်းအနှီးအားလုံးပါဦး ဘာလှရသည်။ မေက လက်ရှိနေထိုင်သောတိုက်နှင့် ဖြစ်ရယ်။ ရွှေတောင်ကြားမှာ နိုင်ငံခြားသားငှားထားသော တိုက်နှင့်ဖြစ်ရယ်။ မေမေလက်ဝတ်လက်စားတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ရီရီဝင်းမှာမည်နှင့် ဝယ်ထားသောစေ့ရလက်မှတ် ဆယ်သိန်းဖိုးက ဆယ်နှစ်ခန့်ပြည့်တော့မှာမို့ သိန်းသုံးဆယ်ကျော်ရမည်။ အဲဒါတွေရယ်ရလိုက်သည်။ ကားကိုတော့ ပေဖေ့ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေဖေက ကားလိုမည်။ မေက ကားရှိနေလျှင်တောင် မမောင်းတတ်သေးသည်မို့ ယာဉ်မောင်းရှာရဦးမည်ဒုက္ခရှိသည်။ ကားမေဝင်းသင်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျ၏။

“မွေမှာ အဆင်ပြေနေတော့လဲ ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ဘူးပေါ့မေ”

“ဩ ... မေ ဒုက္ခရောက်မှ ရှင်အသံကိုကြားရမယ်ဆိုတော့၊ ရှင်အသံကြားချင်ရင် မေကပဲ ဒုက္ခရောက်

ပေးရမလို့”
“ဒီသံတောမဟုတ်ပါဘူး မေရဲ့”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ပေးတဲ့အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဖိုးလေးကစီစဉ်ပေးတာ၊ တကယ်တမ်းဆို မေက ပိုရွာလိုတောင်ဖြစ်နေပါတယ်၊ စိတ်တောင်မဆောင်းပါဘူး၊ ဒေဖေကိုလဲ ရစေချင်ပါတယ်၊ မေဖေက သူ့မိန်းမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာမယ်ဆိုတာကိုသာ မဆက်နပ်တာပါ”
“ဘယ်ကျေနပ်လို့ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမိန်းမက မေ့အမေမဆုံးခင်ကထဲကယူထားတဲ့မိန်းမ၊ မေ့အမေဆုံးရတဲ့အထဲမှာ ဒီစိတ်တွေအများကြီးပါတယ်”

အော် ... အဖေ။ ဒေါ်တင်တင်နီရိုလျက်သားနှင့်တောင် အိမ်မှာခွဲကပ်လာသည့် သူနာပြုဆရာမတွေဆီ ပြောင်းကလှည့်ချင်သေး။ ဝေဖန်မနေတော့ပါဘူးလေ။ သားသတ်မုဆိုးပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ပြည့်ကြီးတန်ဆာပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ထိုဖခင်နှင့်ထိုမိခင်သည် အနန္တဂိုဏ်းဝင်တွေဖြစ်သည်သာတည်း ... တဲ့။

“ဒေါ်တင်တင်နီမှာ သားသုံးယောက်ရှိတာ လေး”

“ရှင် ... မေ့မောင်လေးတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အရှင်အိမ်ထောင်တော်”

မိန်းကလေးပေါ့” ... တဲ့။

မေ့သင်္ဂီရည်ဆိုသည့်နာမည်က ကျောင်းခေါ် ကြိမ်စာစင်းစာအုပ်နှင့် နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားထဲမှာသာ ရှိလျက်၊ နည်းနည်းပါးပါးစိမ်းသူတွေက မေသိင်္ဂီခေါ်ပြီး၊ များသောအားဖြင့်ကတော့ “မေ”ပဲ ခေါ်ကြကုန်များသည်။ ခုတော့ ... ရွှေလှတော့ ရွှေလှတော့ စိန်လှငွေတောင်ဖြစ်ကုန်ပါရောလား မေမေ။

“မေအမေက ... ဒီမိန်းမနဲ့တော့ မြဲလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မေမေနဲ့တုန်းကလည်း မြဲခဲ့တာပါပဲ။ မြဲတာမှမဟုတ်တာ၊ ချောက်ထပ်အသစ်၊ အသစ်ကလေးတွေသာ ပွားတာလေ။

“ငယ်လဲ တော်တော်ငယ်ငယ်ပေးတယ်။ မေ့အဖေခွဲဆိုရင် အသက်ချင်းကွာတာပေါ့။ ပြီးတော့ အခြားနှစ်ကောင်က ခုမှ လေးနှင်ခွဲတွေ။ ဒီတစ်ခါကျောင်းခွင့်မှ သူငယ်တန်းတက်ရမှာ၊ အငယ်ကောင်က နှစ်နှစ်”

မေ မျက်နှာလေးရုံသွားရသည်။ ကလေးတွေ၏ အသက်တွေနှင့် အိမ်ထောင်ဆက်တွေကို တွက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ အကြီးနှစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခွဲမှာ ဒုတိယအိမ်လောင်။ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ဘယ်နှစ်နှစ်ပေါင်းလိုက်ရသလဲ။ မေးမေးချင်ကထဲက မေမေနှင့်ပတ်သက်သည်ဆိုတော့။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကထား၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲပေါင်းလိုက်ရသလား၊ ကလေးအကြီး လေးနှစ်ခွဲမှာ အိမ်ထောင်သုံးဆက်ပြောင်းခဲ့ပြီဆိုသော အမျိုးသမီးက ဘယ်အရွယ်ပါနည်း။ မေက မတွေ့ချင်မယ့် ချင်လွန်းလို့ကို၊ မေ့ဆီမှာ ဒီတစ်ခုတော့ တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“မေ့မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့ဖေဖေ” ... ဟူ၍။

တစ်ပင်လဲလျှင် တစ်ပင်ထူပါ။ မေမေဆုံးပြီးလျှင် မေမေကြိုက်သည့်သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပါ။ ဖေဖေကလဲဖြစ်ဖြစ် အထီးကျန်ဆန်ဖို့၊ စိပ်ပုတီးကိုင်းဖို့စောနေပါသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ... မေမေ လေမဖြတ်ခင်ကထဲက ယုံတာကိုတော့ မေ နည်းနည်းကလေးမျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ မေမေလေဖြတ်သွားရတာ၊ နှလုံးရောဂါကြီးဖြစ်သွားရတာဟာ “ဒီသံတင်း” ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖေဖေ သူ့အဖေ့ ကျမ်းကျိန်ပြီး ပြောရမှာတဲ့လား။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိလဲဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ မေ ... ပထမသုံးအကြိမ်စိတ်ဝင်စားစွာ ပစ်စုလိုက်မိသည်။

“ခုမှ ... ရှိလှနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပေါ့၊ ပြည်ပြီရဲ့ပဲရှိတယ်”

“ကိုမောင်မောင် ... ရှင်က သိရဲ့ချင်လား”

“မေရယ် ... ကျွန်တော်က ဆွေသူငယ်ချင်းလေး၊ မေနှဲပတ်သက်သမျှ၊ နေ့ကို အကျိုးပြုနိုင်သူတွေ၊ နေ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်သူတွေအားလုံးရဲ့အကြောင်း၊ အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာစမ်းထားပါတယ်”

“အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲရှင့်”

“ခင်လိုပေါ့မေရယ်၊ မေ့ကို ခင်လို့ ပြီးတော့ မေ့ကို ပြောရင် မေက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မယ်၊ တချို့သတ္တိကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးတွေဟာ ဒီစကားကိုပြောရင် စိတ်ဆိုးကြတယ်”

“ဘာကောင်းမို့လို့လဲ”

“မေ့ကိုသနားလို့၊ မေ စိတ်ဆိုးလား”

“ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ၊ သနားတာပဲ၊ ရွံရှာတာမှမဟုတ်တာ”

“တချို့လူတွေရှိတယ်၊ မေရဲ့၊ ဘယ်သူ့အသနားကိုမှ မခံချင်ကြဘူးတဲ့။ သူတို့ကိုသနားတယ်လို့သွားပြောရင် စိတ်ဆိုးကြတယ်”

“မေကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ မေ့ဘဝဟာ သနားစရာဖြစ်နေတာလဲအမှန်ပဲ၊ မေ့ကိုယ်မေလဲ သနားတယ်၊ ဘေးလူတွေလဲသနားချင်တဲ့သူ၊ ဝင်သနားကြ၊ သနားခွင့်ပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေ”

“ဘာကိုလဲ”

“သနားခွင့်ရတဲ့အတွက်ပါ။ မေ့အကြောင်းကို အမှတ်မထင်သလိုကိစ္စတယ်၊ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတွေ တို့ကဆိုင်လို့ပေါ့လေ၊ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲလို့တော့ မေ မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော် မဖြေဘူး၊ အမှတ်မထင်သိတယ်ပဲထားပါနော် ...

“သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မေ့ကို အရမ်းသနားသွားတယ်၊ ဒေါ်တင်တင်နီကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတယ်၊ တကယ်တော့ အိမ်ဆီတက်လာပြီး တူတူနေဖို့ပြောတာ ဒေါ်တင်တင်နီရဲ့စိတ်ကူး”

“အော်”

“မေ့မှာ ကူညီမယုံသူတွေတော့ရှိတာပေါ့နော်၊ ဒါပေမယ့်၊ ဘယ်လိုဆိုရင်အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုတာ မတွေးမိမှာနဲ့လို့ အကြံဉာဏ်ပေးရတာပါ၊ ဦးဘလှလဲ ပြွဲနဲ့နှစ်ခုလောက်တော့ ရထိုက်ပါတယ်”

“ရထိုက်ပါတယ်၊ မီးပွားရေးက ဖေဖေပဲလုပ်လာတာ၊ မေမေပါလိုက်ကူတာတော့ပါတာပေါ့လေ၊ ဒါက ... မီးပွားရေးကူတာထက်၊ မေ့မေ့ကို လိုက်ထိန်းတယ်ဆိုတာက ပိုမှန်မှာပဲ။ ပဟိုအမျိုးသမီးနဲ့သာရင်မဆိုလို့ပဲတာ၊ ဖေဖေမှာလို့အပ်ရင် မေက ကြည့်မလေဘူး၊ ကျန်တော့မှာပါ”

“သာခသုံးကြိမ်လုံးခေါ်ပြီးသားပါမေ”
 “မေတို့ရှေ့နေလေးကလဲ သိပ်တော်တာပဲ၊ အသက်ကလေးက ငယ်ငယ်လေး”
 “ကျောင်းပြီးကာစ အလုပ်ဝင်ကာခန့်တာ သိပ်တက်ကြွတော့အချိန်ပေါ့ မေရဲ့၊ အလုပ်ကို အခမ်းကြီးစားပြီး အရည်အချင်းကို အရမ်းပြချင်နေတဲ့အချိန်”
 “ဦးကျော်ရဲနီတုံး ... သူ့ကိုလဲ သိလိုက်တာပဲလား”
 “ပြောခဲ့ပြီကောမေရယ် ... မေက ကျွန်တော့်ဆီမှာ အိပ်လှအကြောင်းပြောတော့သာ ဦးကျော်ရဲနီလို့ပြန်ပြောတာ၊ ခေါ်တော့ဖြင့် အိပ်လို့မဟုတ်ဘဲနဲ့”
 “တို့ကျော်ရဲနီလို့ ... မေခေါ်ပါတယ်၊ မေက ဦးကျော်ရဲနီလို့ခေါ်ဝါသေးတယ်၊ သူက ကျော်ရဲနီလို့ပဲခေါ်ပါဆိုတာနဲ့ “ကို” တပ်ပြီးခေါ်တာပါ”

ကပ်ကပ်သပ်သပ် ... သဝန်တိုတာလား ... ဟု တွေးမိရင်း ရုက်သွေးဖြန်းကာ မေ့မျက်နှာလေး ရဲသွားရသည်။

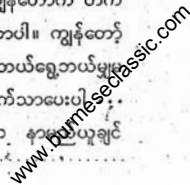
“ကိုကျော်ရဲနီကို၊ ဖိုးလေးရော ကြီးကြီးသိန်းကပါ သိပ်ခင်ပြီး တော်တော်လေးအားကိုးကြတယ်၊ တော်တယ်လို့တောင် ပြောပြပါတယ်” ... ဆိုတာများ ဖြည့်စွက်ပြောရင် သူ ... ပိုပြီးသဝန်တိုသွားမှာ မြင်ဖောင်သေး။ မေ့မှာ တစ်ယောက်ထဲအတွေးနှင့် မျက်နှာတွတ်တွတ်

ရဲပျက်ရဲ။ ကိုမောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရယ် ... ရှင့်ပို ကျွန်မ မိတ်ဝင်စားနေမိပါပြီ။ တကယ်ဆို ... ကိုကျော်ရဲနီဟာလဲ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလောက်အောင်၊ တစ်ဝက်တာအားကိုးနိုင်လောက်အောင်၊ အရည်အချင်းပြည့်ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်ပါပဲရှင်ရဲ့၊ ဖိုးလေးနဲ့ကြီးသိန်းကဆို တခြစ်တောက်ပူပူကပ်။

“ကောင်းလေးနုယ် ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိပ်တောင်ပြုစောရန်ကော” ... တုံး။

သူက ... ဒီအခက်ခက်ကို ကိုင်ပါရစေလို့ သူ့ပါပုဂ္ဂိုလ်တွေကြီးဆီမှာ ဖော်လန်တီယာလုပ်ပြီး ခွင့်တောင်းမယ်လို့ပဲ၊ ဖိုးလေးတို့အပ်တာကတော့ ရှေ့နေကြီးကိုပေါ့လေ။ မျက်နှာတော့လဲ ရှေ့နေကြီးနဲ့ တွေ့တောင်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကိုကျော်ရဲနီပဲ ... သူ့ရုံးခန်းလိုက်သွားဖို့လဲမလို၊ သူကသာ အိပ်ကို ချောင်းပေါက်အောင်လား၊ အဖူးနိုင်ဖို့ ကူညီ။ လာလာပျက်ကလဲက ...

“ကျွန်တော့်ဆရာရှေ့နေကြီးတို့ယံတိုင်မဟုတ်လို့ စိတ်ပျက်မသွားဝါနဲ့ ဘာဘရယ် ... ကျွန်တော်က တက်လုမို့ အခွမ်းအခလဲသိပ်ပြချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးဆောင်ခဆိုတာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှမပြောပါဘူး။ ဘာဘတို့သဒ္ဓါသလောက်သာပေးပါမလား”
 “မပေးလဲရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က နာမည်ယူချင်

၈၀ ❀ နေ့နယ်ဇင်ပြင်

နေတဲ့အချိန်နဲ့ပေါ့၊ ပိုက်ဆံထက် နာမည်ကိုပဲ ပိုယူချင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခန်းကား ချမ်းသာတယ် - တာဘရဲ့ ...

“သူ့အတွက် ငွေမလိုပါဘူး၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုပဲလိုတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်က နာမည်ကြီးရှေ့နေဖြစ်အောင်လုပ်ပြဿေးရမယ်၊ ကျွန်တော့်နန်းအတွက်” တဲ့။

“အော် ... သားသမီးများလော့ရှိပြီလား” ...

ဆိုတော့၊ “ကန်တော့ပါရဲ့ဘာဘရယ်၊ ခုမှလွယ်ကူစ၊ နစ်လလားရှိသေးတာနဲ့ မိုးဝေအော့အန်နဲ့ သူ့ကိုလဲ ဂရုစိုက်ပေးနေရပါတယ်” ... တဲ့။

အလုပ်ခွင်မှာ ... ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်သားကိုယ့်မယားအကြောင်း ပြောတတ်တာမဟုတ်၊ မိန်းမတွေသာ ယောက်ျားကံဘယ်လို၊ သမီးကဘယ်လို၊ သားကဘယ်လို ပြောမဆုံးဆောင်၊ တောသုံးတောင်လေးရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ ရှေ့နေပေါက်စလေးဆိုပြီး၊ ဖိုးလေးနဲ့ ကြီးကြီးသိန်းကများဆို “ငါတို့သားလေးပဲဖြစ်ပါတော့” ... တဲ့။ အဲဒီလောက်ခင်ကြတာ။

ဒါတွေကို ဖွင့်ပြောပြရင် ရှင်သဝန်တို့မှာလား၊ မတိုချင်စမ်းနဲ့တော့ ကိုမောင်မောင်ရေ၊ ရှေ့နေပေါက်စလေးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသာဖြူဖြူ၊ ရုပ်ကချောချောနဲ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ... မကြာခင် ကလေးအဖေဖြစ်တော့မှာမို့ ရှင်

သဝန်တို့ရင် ငရဲကြီးတာပဲ အစတတ်တင်တော့မှာ။

“ခု ... မေက ကိုယ်ပိုင်တဲ့အိမ်မှာ ကိုယ်ပြန်နေတော့မှာလား”

“နေချင်ပြီ၊ ကြီးသိန်းအိမ်မှာက မိသားစုများတယ်၊ ကြီးသိန်းရဲ့မြေးတွေကချည်းပဲ သုံးယောက်၊ မေ မနေတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... မေတစ်ယောက်ထဲ”

ဝါကျအဆုံးမှာ ရင်ထဲ နာသွားရသည်။

ဧရာမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာစိပုံတပင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့်၊ မေမေဆုံးတာနှင့် သေဆင်ပြင်လွှတ်သည့်ခွေးလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ။ ဖိုးလေးနှင့်ကြီးသိန်းက မေအတွက် သင့်တော်သည့်သူကို အပူတပြင်းရှာနေကြသည်။ မေလက်ထပ်ရမည်ကို။ မေဟာ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူများရှာပေးကာ ကမန်းကတန်းကောက်ယူရလောက်အောင် မေဘဝအမြဲနီးဆုံးနေပြီလား။ တကယ်တမ်းကျ ... မေ အိမ်ထောင်ပြုဖို့စောနေပါသေးသည်။ မေ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါ။ ငယ်မှာ ချစ်သူလည်းမရှိသေးပါ။ မေ ချစ်နိုင်မည့်သူကို မေထားထားဆေးဆေးရွေးချယ်ချင်ပါသေးသည်။ အိမ်ထောင်မရှိတာ၊ ခုပြုလျှင်ခုဖြစ်၏။ ပြန်ပျိုချင်ပါသည်ဆိုလို့ကျတော့ ရှင်မှာဦးတဲ့လား။

ကိုမောင်မောင်ရယ် ... ရှင်ကို ကျွန်ုပ် အပါအဝင်ရှင်ပြချင်လိုက်တာ။ တိုင်ပင်ချင်လိုက်တာ။ မျက်နှာ

၈၂ ဣ နေ့နယ်စင်မြင့်

တောင် လာမပြု၊ အသံလေးတစ်ခု ဝိုလွှတ်ရုံနဲ့၊ မေ့ကိုသနား လှပါသည်ဆိုသော ကိုယ်ပျောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေ စိတ်ဝင်စား နေမိတာတောင ချက်ရလှပါပြီလေ။

ကြီးကြီးသိန်းတို့အိမ်မှာပဲ နေဆဲဆိုတော့၊ တယ် လီဖုန်းကို ဒီလောက်ကြာအောင်သုံးနေတာ မေ မျက်နှာပူ အားနာရတာပေါ့ရှင်၊ ကျန်မတို့ ဖုန်းချကြပါစို့။

“ဒါပဲနော် ကိုမောင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းခင်ပါတယ်”

မေက “ဒါပဲနော်” စပြောသူပေမယ့်၊ ဖုန်း ကို ဦးစွာချသွားသူကတော့ ကိုမောင်မောင်ပါ။ နောက်တစ် ကြိမ်ထပ်ဆက်တဲ့အထိ ဒီအသံကို ထာဝရတမ်းတနေအောင် ဖန်ဆင်းနေတာလား။

ရှင် ... ပညာပြုပြီနော်။

“မေ”

“အမလေး ကိုမောင်မောင်ရယ်၊ ပေါ်တော်မူကြီး”

“မလုပ်ပါနဲ့မေ ... ပေါ်တော်မူဆိုတာ”

ဖေကြွသက်ထားဝေ ဣ ၈၃

“မို့လေ ... မို့၊ စကားထားတောင်ရှိသေးတယ်၊ တစ်နှစ်တစ်ခါပေါ်လို့လာ၊ ငါလျှင်မင်းလောင်း ထီး ဖြူဆောင်းတဲ့၊ မို့ကိုပြောတာ၊ ရှင်တစ်ယောက်ဟာလဲ မို့တစ်ပွင့်လို့ပါပဲလား”

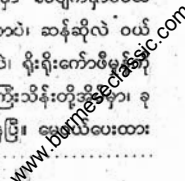
“တစ်နှစ်တစ်ခါတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုးရက်ပဲရှိသေး တယ် ဖုန်းမဆက်တာ”

“ရှင်ပြောတော့ နေ့တိုင်းဆက်မှာဆို”

“ကြီးကြီးသိန်းအိမ်မှာဆိုတော့ ... ”

“ခေလဲ ပြန်နေချင်လှပါပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်”

ဖေဖေကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး အဆက်အဆံဖြတ် ထားသည်။ သားအဖချင်း ရုံးမှာဆိုင်ပြီး အမွေလုရတာကို ယသည်းနာလွန်းလို့တဲ့။ သူ့မှာ သမီးမရှိဘူးတဲ့။ သားသုံး ယောက်ပဲရှိသတဲ့။ သူများ ... သူများဆိုတာတောင် တစ် ယောက်ထဲမဟုတ်၊ နှစ်ယောက်ဆိုတော့၊ သူများနှစ်များဆို ပါတော့၊ သူများနှစ်များရဲ့ အကြွင်းအကျန်လေးတွေကို သွား ပြုယူနေသလေ။ အတွင်းထရုံကို အပြင်ထုတ်ကာတဲ့ အ တွေ့။ ကြီးသိန်းက၊ ကြီးသိန်းအိမ်မှာ မေမျက်နှာမငယ် လှပါ။ မေက ဈေးဆိုလဲ သွားလိုက်တာပဲ၊ ဆန်ဆိုလဲ ဝယ် လိုက်တာပဲ၊ ဆီဆိုလဲ ဝယ်လိုက်တာပဲ၊ ရိုးရိုးကော်ဖီဖုန်းဆို တဲ့ရယ်၊ မို့နှင့်ဖျော်သောက်နေသော ကြီးသိန်းတို့အိမ်မှာ၊ ခု တို့ ပူပေါ်တော်ဖီမက်စီမှ လျှာထဲခွဲနေပြီ။ နေ့ပယ်ပေးထား

တာတွေပါ။ မေက အကုန်အကျခံတာများလွန်းသည်မို့ ကြီး
သိန်းတို့အိမ်မှာ စားစရိတ်ပျောက်သလောက်တောင်ဖြစ်နေ
သည်။ မေ့ကို တစ်အိမ်သားလုံးက ဖူးဖူးမွတ်အရေးပေးကြ
ပါ၏။

အစကထဲက ကြီးသိန်းဆိုတာ မေ့ ဆိုး
တိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ညီအစ်မ၊ မေ့ကိုလည်း ချစ်၏။
ခုလို အသနားပုံ၏။ ပြီးတော့ ... မေက မတန်တဆထုတ်
သုံးပေးနေတာလည်း အားနာ၏။ အားလုံးပေါင်းကာ မေ
သည် ကြီးသိန်းအိမ်မှာ ဘုရင်မတစ်ပါးလို့ နေခွင့်ရပါသည်။
သို့ပေမယ့် ... မေ စိတ်ကျဉ်းကြပ်သည်။ ကျဉ်းကြပ်မှန်း
ကို ကြီးသိန်းရော မိုးလေးပါသိသည်။ မေတစ်ယောက်ထဲက
လည်း နေလိုမဖြစ်။ မေ့မှာ ခက်လိုက်တာလေ။

“ကြီးသိန်းတို့က မေ့အတွက် ခပ်ပန်းလောင်းကို တွေ့
ပြီလား”

“ရှင် ... ကိုမောင်မောင်ရယ်၊ ရှင်ဟာ သိကြားမင်း
လား၊ စုံထောက်လား တစ်ခုခုပဲ”

“မေ့ကိုခင်တဲ့သူ၊ သနားတဲ့သူ”

“ကြီးသိန်းတို့အပူတပြင်းလိုက်ရှာပြီး စပ်ပေးတဲ့သူကို
မေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလက်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ...
မေ အိမ်ထောင်ပြုချင်သေးပါဘူး၊ မေ့အသက်ငယ်
သေးတယ်၊ နောက်ပြီး ... မေက ယောက်ျားတွေ

ကို မယုံဘူး၊ ကြောက်တယ်”

“ယောက်ျားကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်မေ၊ မိန်း
မနီပဲစက်လို့တာပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကြရတဲ့ယောက်ျား
တွေလဲရှိပါတယ်၊ အဓိက ... က ယောက်ျားရယ်
မိန်းမရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းတဲ့သူက ကောင်း
ပြီး ဆိုးတဲ့သူက ဆိုးတာပါပဲ”

“မေ့အိမ်မှာ မေတစ်ယောက်ထဲပြန်နေမယ်ဆိုတာ ဘာ
လို့မဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒါကို မေသဘောမပေါက်ဘူး”

“မေရယ် ... ကျွန်တော်”

“ကိုမောင်မောင်”

“ခုနေ ... ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်
ရင် မေစိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ မေ့ကိုသနားတယ်လို့ပြောစဉ်
က မေမိတ်မဆိုးပဲနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ...
တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး၊ ကိုမောင်မောင် ပြောလေ”

“မေ့ကိုချစ်တယ်”

“ရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ “ဒါပဲနော်” လို့ မေ မပြော
ဖြစ်တော့ပါ။ မေကပဲ စကားပြောခွက်ကို ချပ်ခပ်လှိမ့်
လာသည်။

နုမြွေလိုက်တာ ကိုမောင်မောင်ရယ်။

ရှင်ကို မေကာ စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ တော့ဇူးတွေ လဲတင်နေပြီ။ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာလိုပဲ အားကိုးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ... မေဟာ ယောကျ်ားဆိုတဲ့လူတန်းစားကို ကြောက်နေတဲ့သူ။ အချစ်ရုံနှောင်မှာပါလာမယ့် လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာကို အကြောက်ကြီးကြောက်နေတဲ့သူ။ လက်ထပ်ဘဲ ချစ်ရုံချစ်တာတို့ မိန်းမသားအဖြစ်ထိလဲ မေကာ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်လျှော့မချချင်တော့။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ထိ စဉ်းစားမယ့်သူ။ အဲဒီလိုစဉ်းစားရမှာကိုပဲ ကြောက်နေပါတယ်ဆိုမှ၊ ဒီကိစ္စကို အရင်လိုရသတဲ့လားရှင်။ ခုဆိုရင် ... ရှင်ဟာ မေ့တတ်တဲ့သူပဲ။ တစ်ခါမိန်းမယောကျ်ားလေးတွေထဲမှာ ရှေ့ဆုံးကိုရောက်နေတဲ့သူဖြစ်နေပါပြီ။ ရှင်အတွက် ပန်းတိုင်ဆိုတာ လက်ထပ်စာမီးလောက်သာလိုတော့တာတောင် ရှင်မစောင့်နိုင်ဘူးနော်။

အပြီးသပ်ကျတော့ ကိုမောင်မောင်ဆိုသူတစ်ယောက်ဟာလဲ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲလိုမျိုးပါပဲ။ မေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်ရှင်။

ဒီစာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပါမေ။
တောင်သန်ပါတယ်။

ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီစာရေးတဲ့သူဟာ မောင်မောင်ဆိုတာ မေသိလောက်ပါပြီ။ ဖုန်းဆက်လို့လဲ အကြာကြီးပြောမကောင်းလို့ ဒီစာကိုရေးရပါတယ်မေ။

အစကစပြီးပြောရရင်တော့၊ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို တစ်နေရာမှာတွေ့လိုက်တယ်။ ငယ်လိုက်တာ။ လှလိုက်တာ။

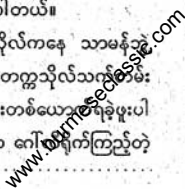
"မေသိရီရည်တဲ့"

ဟောဗျား ... လို့တောင် အာမေဒိုက်ကျယ်ကျယ်ကြီးရွတ်လိုက်ချင်ရဲ့။ နာမည်လေးကပါလှလိုက်တာပါလားကွာ။ ကျွန်တော် ... မေ့မှောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပါတယ်။ မေ့မိနီးမလမ်းမကမ်းလိုနေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော် အမြဲလိုလိုရှိနေတတ်ပါတယ်။ ရေစက်ဆိုတာကို ယုံလားမေ၊ ဖူးစာဆိုတာကို ယုံလားမေ။

မေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

မြင်မြင်ချင်းကိုပဲ ချစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ်ကနေ သာမန်သူတစ်ခုကို ခုချိန်မှာ ရထားပြီးပါပြီ။ တက္ကသိုလ်သက်တမ်း ယစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော် ရည်းစားတစ်ယောက်ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ အရုပ်နဲ့ကစားနေတဲ့ကလေးဟာ ကြောက်ကြည့်တဲ့

၈၈ ဣ နေ့မှစ၍

သဘောမျိုး၊ စိတ်ဝင်စားမှုအသစ်အဆန်းတစ်ခုထဲကို နှစ်ဦး သဘောတူ စူးစမ်းကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို သူလည်း နားမလည်၊ ကိုယ်လည်းနားမလည်၊ ရည်းစား မထားဘူးလို့ ထားကြည့်တဲ့ကလေးနှစ်ယောက်လို့ ပျင်းပြီး ပြတ်စဲသွားကြချိန်မှာ၊ နှစ်ယောက်လုံးဟာ မြူစင်သန်ရှင်း စွာ ခွဲခွာခြင်းပါပေ။ ယုံပါ။

အဲဒီနောက် ...

ပထမဆုံးဖြစ်သလို၊ နောက်ဆုံးချစ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်မယ့်အချစ်ကို ကျွန်တော် မဖွေရှာဘဲတွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ် မေ။ အဲဒါ မေပါပဲ။ မေသည်သာလျှင် ကျွန်တော့်အချစ်ဦးစီးပါ။ မေ့ထံမှ အချစ်ကို ရသည့်ဖြစ်စေ၊ မရဘူးပဲဖြစ်စေ၊ ဒီတစ် သက် ... ကျွန်တော်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ် နိုင်တော့ပါဘူးမေ။ ဖူးစားမပါလို့ မေ့ဆီကအချစ်ကိုမရဘဲ မေ့လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်တတ် သူလူတန်းစားမမြဲနိုင်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတည် ဆောက်ကောင်းတည်ဆောက်မိမယ်။ ဒါပေမယ့် ... ကျွန် တော့်အချစ်တွေဟာ မေ့ဆီမှာပဲကျန်ခဲ့မယ်။ နောက်ထပ် ဒါ ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်နဲ့ ကျွန်တော့်မိသားစုအ ပေါ်မှာ ကျွန်တော် သစ္စာရှိယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ် ရပ်တည်ပါမယ်မေ။

မေရယ်။

ကျွန်တော့်လျှောက်လှဲချက်တွေဟာ သာမန်မိန်း မသားနားဝင်မချို့နိုင်ပါဘူး။ ရှင်းလင်းလွန်းလို့၊ ဘွင်းဘွင်း ကျလွန်လို့၊ လူအများလက်ခံနိုင်ချင်စဖွယ်မရှိပါဘူး မေ။ ကျွန်တော် အမျိုးသားဆုံး တင်ပြနေတာပါ။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မေ့ဝဟာ အလွန်သနားစ ရာကောင်းပါလား၊ မေလေးရယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာပါ လျက် မိခင်လူမမာကို ပြုစုဖို့ ကောင်းထွက်ရတယ်တဲ့။ ကန်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ မေဟာ မိခင်ကျေးဇူးကို သူမတူ စကင်ဆပ်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျေနပ်ကြည့်နူးစရာပေါ့လေ။ မေရယ် ... ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မေလေးရယ်။ ကျွန်တော် ဟာ မေ့ရဲ့အချစ်ပါ။ မေ့နားမှာ ကျွန်တော် အမြဲရှိနေပါတယ်။ သေသတင်းကို အမြဲနားခွင့်နေပါတယ်။ မေ့မှာ အစစပြီးပြည့် ပုံပျောက်အခါ၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့အရိပ်ကလေးဟာ မွန်းတည့် ပျံ့နှံ့လို ငုပ်လျှိုးနေလိုက်ပါတယ်။ မေ့မှာ အကူအညီလိုတဲ့ ဝေချိန်တွေမှာ ကိုယ်ထင်မပြနိုင်သော်လည်း ကန်လန့်ကာ မှောက်ကွယ်ကနေ အမြဲကူညီခဲ့ပါတယ်။ မေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးတယ်ဆိုတာ အပရိကပါမေ။ မေ မသိသော နှုတ်ထက်မကတဲ့လေးနက်မှုမျိုးနဲ့လဲ ကျွန်တော် ကူညီခဲ့ပါတယ်။

ဥပမာ ...

မေ့နှစ်မျိုးနိုင်သော အမျိုးသမီးကလေးမေ့အဖေ ပျက်စီးကွယ်မြား မားမားရပ်ပြီး ရုဗိုင်ခွင့်တွေပေးလာဖို့ ကြိုး

ကိုင်မယ့်ကိစ္စချိုး။ ကျွန်တော် ... အလကားကောင်ပါ။ သို့ပေမယ့် ... ဆိုင်ရာဆိုင်ရာခတ်တာရှိပါတယ်။ မေလက်မခံနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး မေ့အိမ်ပေါ်ရောက်မလာစေဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က တက်မသွားတော့ပါဘူး ... ဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးဖို့၊ အဲဒီကတိတည်ခြံဖို့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်ပေမယ့်ပါ။

ကျွန်တော် ... မေ့ကို ချစ်လည်းအလွန်ချစ်တယ်။ သနားလည်း အလွန်သနားပါတယ်။ မေ့ကောင်းတေးစေချင်တဲ့စေတနာလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ မေ့ကို ရွှေရေပန်းဆက်၊ ရွှေပေါ်မြဲတင်ကလပ်ကလေးပေါ်တင်ထားရင် မေ့ပြုံးရယ်နေတာလေး ကျွန်တော် တစ်သက်တာမြင်ခွင့်ရချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... “ချစ်တယ်” လို့ပြောမိတဲ့နေ့ဟာ၊ ကျွန်တော့်ခေတ်နာ၊ မေတ္တာနဲ့ တူညီမှုတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်မယ်ဆိုတာလဲ ချော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကြိုတင်ကြံကြံပြီးသားပါပေ။ အဲဒါကြောင့် ... မေ့ကိုလက်ထပ်ပြီး ရာသက်ပန်ဆောင်ရှောက်ခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်တောင်းမိရင်တောင် ...

ကျွန်တော်သည်သာလျှင် ကုတ္တိယသိုက်သမားဖြစ်မှာပါပေ။ မေ့အယုံအကြည်ကို ကျွန်တော် ရာသက်ပန်စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် ဆင်းရဲပါတယ်ပေရယ်။ မြန်မာရုပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုမှာ၊ ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ပေ

ပါးဆယ်ကျယ်တဲ့တိုက်ခန်း၊ သုံးလွှာနဲ့လေ ... နှစ်လွှာပေါင်းလေးမှာ ကျွန်တော့်ခါဘနှစ်ပါးရယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ သို့မရသေးတဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးရယ်။ လေးယောက်နေကြရပါတယ်ပေ။ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိပါဘူး။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်။ ညဆိုရင် အောက်ဆုံးထပ်မှာ လခပေးပြီးအပ်နှံထားရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ “ပကောင်းမခို” များလှတယ်လဲမဟုတ်။ နည်းလှတယ်လဲမဟုတ်သောဝင်ငွေလေးရှိပါတယ်။ မေ့မေ့မှာလဲ နည်းနည်းရှိပါတယ်။ မေ့မေ့မှာ မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးပါ။

မေ့လေးရယ် ...

ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ချမ်းသာသမှုအစုစုဟာ မေ့ကိုအိမ်က ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းစာလောက်သာရှိမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မေ့တို့ပန်းကို တုံးစုပြီး လှမ်းချင်သူလဲမဟုတ်ရပါ။ မေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်မိတာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တစ်ပုံကပင်ရှိပါလျက် အနေခက်အစားခက်ပြီး အထီးကျန်မလေးဖြစ်နေရတဲ့အတွက် အလွန်အမင်းသနားမိတာတွေဟာ တကယ်ပဲ ဖြူစင်ပါကြောင်း သစ္စာခံခဲ့ရပါတယ် ပေ။ မေ့ကို မျှော်ရုံသာချစ်နိုင်ပြီး၊ လက်ထပ်ခွင့်ကိုတောင်းရုံသူမဟုတ်ပုံ (မေ့နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ မတူမတန်လို့) ကျွန်တော် ... ကိုယ်ဝါဆိုတာ မေ့ရှေ့မှာ မျက်နှာလှာမပြုနေတာပါပေ။

ချစ်မိတာလေးတစ်ခုကိုတော့ နားလည်ပေးပါ။
 ဓမ္မပြန်မချစ်ရင်လဲ နေပါ။ ကူညီတတ်သူ သူငယ်ချင်းရယ်
 လို့ပဲ သဘောထားပါ။ ကျွန်တော့်ဘဏ်ကတော့ ချစ်နေခွင့်
 ရပါရစေမရယ်။ ကျွန်တော် ရင်ပွင့်တော့မယ်။ မချို့သိပ်
 နိုင်တော့ဘူး။ မေခွဲပုန်းဆက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
 အချစ်တွေကိုမှ ပြောပြခွင့်မရရင် ရင်ပွင့်သေမယ့်အသုဘအ
 လောင်းကို မေ သပြေပစ်နေရလိမ့်မယ် ... လို့ ကျွန်တော်
 ပြောရင် မေ့ရယ်မှာလား မေ့ရယ်။

ချစ်လို့ပါပဲ။ သိပ်ချစ်လို့ပါ။ မေ့ရယ်။

ဖုန်းလဲ ခါတိုင်းလိုဆက်ပါရစေ။ ချစ်တဲ့အ
 ကြောင်းလေးတွေလဲ ပြောပါရစေ။ နားထောင်ပေးတာယ်ဆို
 ရင်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ မဟာကံထူးရှင်ပါပဲ။ မေ့ရယ်ချစ်သလို
 မေ့အမေ ဒေါ်ရီရိုင်းကိုလဲ ကျွန်တော် မိခင်နဲ့မခြား ခင်မင်
 မိခင်ပါတယ်။ မေ့ စိတ်မဆိုးနဲ့နေနဲ့။ ပြောပါရစေ။ သနားလဲ
 သနားမိပါတယ်။ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်မေ ... "လင်ဆိုး
 မယားတဖားဖား" ... တဲ့။ တဖားဖားဖြစ်နေတာတဲ့ လင်
 ဆိုးမယားတစ်ယောက်ကို သနားစိတ်နဲ့ ခင်မင်လေးတေးမိလို့
 မေ့မိခင်ရဲ့ ချာပနမှာ ကျွန်တော် လွမ်းသူ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့
 တာပါ။ "လွမ်းသူ့ပန်းခြံ" ဆိုပြီး တာဝန်ကျ ပို့ပေးခဲ့
 တာမဟုတ်ဘူးမေ့။ သံသရာခရီးကို သွားလေသူအတွက်။ ကျွန်
 ရစ်သူက ကြေကွဲဝမ်းနည်းခွာ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ လက်

ဆောင်ပါမေ။ "သားနဲ့ထပ်တူ" ... ဆိုတာ မေ့အပေါ်
 ချစ်ခြင်းနှင့်ဘာမျှမဆိုင်တဲ့။ မေ့အမေပေါ်ထားမိတဲ့ သနား
 မြှင်းနဲ့ခင်မင်ခြင်းတို့ကြောင့် မိခင်ရင်းလို တွယ်တာမိခဲ့လို့
 ပါ။ အဲဒါကြောင့် သားနဲ့ထပ်တူနဲ့ ရေးခဲ့မိပါတယ်မေ။

မေ့ရယ်။

ကျွန်တော်နဲ့မေ့နဲ့ မတန်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်
 ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းပါဘူး။ ချစ်နေခွင့်နဲ့ချစ်
 ပြောင်းလေးတွေပြောဆိုခွင့်ကလေးပဲ မေ့ဆီက ကျွန်တော်
 တောင်းပါတယ်။ မေ့ရယ် ... လေနဲ့သာချစ်ရတဲ့သူပါ။
 သွေးခြေလေးတွေစုပြီး နီရဲနေတတ်တဲ့ မေ့လက်ဖဝါး နူးနူး
 ပြည့်ည့် ချောချောမွတ်မွတ် သွေးထွေးအိအိကလေးကိုတောင်
 ကိုင်ခွင့်ရမယ့်သူမဟုတ်ပါဘဲ။ မေ့ရယ်။ စကားနဲ့သာတောင်း
 ပါနေရတဲ့ ချစ်ခွင့်လေးကို မေ့ လိုက်လျာပေးပါ။

အော် ... မေ့။

မေ့တစ်ယောက်ထဲ အိမ်ပြန်
 နေဖို့အခက်အခဲရှိရင်။ အော်ဒါဆောင်ခွင့်ပါလားမေ့။ မေ့က
 တော်ဒါအုပ်လေ။ အဲဒါ သင့်တော်ပါတယ်။ လူရှိသေရှင်ရှိ
 မလဲရှိပါတယ်။ မေ့မှာလဲ မိန်းမဖော်တွေ အများကြီးရပါ
 တယ်။ ဘယ်သူကမှလဲ ကဲ့ရဲ့မယ်ထင်ပါဘူး။ တစ်မိန်း
 ယောကျ်ားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အန္တရာယ်ဆိုရင်တောင်
 လှိုမိန်းမသားအုပ်စုက တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ မေ့လှန်
 ကာကွယ်နိုင်မှာပါပဲ။

ဒါက ကျွန်တော်ပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ပေါက်စလေးပါ။ တာဝန်အရလေးမေ၊ နှလုံးသားက တာဝန်ပေးပြီး စေခိုင်းထားတော့ ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်မပေးဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ။

ချစ်တယ်မေ။ မေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

ကျွန်တော် ... မေ့ကိုချစ်တယ်။

မေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

စကားနဲ့နော် မေ ... အချစ်ကလေးတစ်ခုကို ပြောခွင့်မရရင်၊ ရင်ပွင့်သေတဲ့အသုဘတစ်လောင်းကို မေ သပြီဟန်နေရလိမ့်မယ်။ တကယ်၊ ယုံနော်၊ မေ။

ချစ်လိုက်ရတာမေ့ရယ်။

တယ်လီဖုန်းနှင့် ရည်းစားထားခြင်းဟာ၊ မိန်းမကောင်းတို့ရဲ့လုပ်ရပ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

“ချစ်ပါပြီ ကိုမောင်မောင်ရယ်” ... လို့ မေအဖြေပေးရသေးပါ။ ဖြစ်တောင်မမြင်ဘူးသေးသူတစ်ဦးကို အဖြေပေးသည်ထိလဲ မေ မမှိုက်မချင်ပါ။ အဲသည်လောက်

လိလဲ မေ့သိက္ခာနှင့်တူနေကြို လူတကာခြေနှင်းဖတ်ထဲ ချစ်ဖမ်းချင်ပါ။ သို့မေ့မယ့် ... သူဟာ မေ့နှလုံးသားကို စိုးရိမ်နေပါပြီ။ ယောက္ခိားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို သေလုအောင် ကြောက်တတ်ခဲ့တဲ့မေဟာ၊ ယောက္ခိားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုပဲ သေလုအောင်မက်မောတတ်နေပါပြီ။ မေနှင့် သူနှင့် ဝာရားဝင်သမီးရည်းစားမဖြစ်ကြသေးပါ။ သို့မေ့မယ့် ... ဝာရားဝင်ကြေညာခြင်းမပြုကြရသေးသော ... ရည်းစားလေးလို့ပါပဲလေ။

“နေကောင်းရဲ့လားမေ”

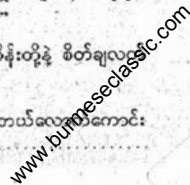
“ကောင်းပါတယ် ... မေ့မေ့ကို သတိရတဲ့နေ့တွေမှာ တစ်နေ့ကုန်နဲ့နေမိတာပဲရှိပါတယ်။ သတိရတဲ့နေ့လို့ပြောလို့၊ သတိမရတဲ့နေ့မရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နေ့တိုင်း သတိရတာပဲ ကိုမောင်မောင်ရယ် ... တချို့နေ့တွေကျတော့ ပိုပြီးကြေကွဲနေတတ်တာ”

“ဖြစ်မှာပေါ့မေ့ရယ် ... ဒါပေမယ့်၊ ဒီလိုပဲ စိတ်ကိုဖြေရတာပေါ့”

“မေ့မှာ အဖေတစ်ယောက်လုံးရှိပါလျက်နဲ့ တွေ့ခွင့်မရတာကိုလဲ ရင်ထဲမချိုးဘူးရင်”

“မေ့အဖေက မေ့ကို ကြီးကြီးသိန်းတို့နဲ့ စိတ်ချလှလှချချချတဲ့သဘောပါ”

“စိတ်ချမရလားဟင်၊ ဆွေမျိုးဘယ်လောက်ကောင်း

ကောင်း၊ မိရင်းမရင်းနဲ့သာနေချင်တော့မှာပေါ့”
 “ခက်တာပဲမေ ... မေ့အမေကို လက်ရှိအိမ်ထောင်
 ကိုဖြိုခွဲပြီး သားအပုနစ်ယောက် အေးအေးခေးခေး
 ပြန်နေပါ ... ဆိုတဲ့ထိတော့ ကျွန်တော် မတတ်
 နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးလို့မရလို့ပါ။ ရုရင်လုပ်ပေး
 ပါတယ်”

“ဖေဖေတို့များ သိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ မဆွေ့ရတာလဲ
 ကြားပါပြီ”

“သူ ... နေကောင်းပါတယ်”

“ရှင်ကလဲ သိလိုက်ပြန်ပြီလား”

“မေမေးရင် ပြောနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ သွားကြည့်
 ထားပါတယ်”

“မေအိမ်ကို ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စ၊ ကြီးသိန်းက
 သဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ... မေတစ်ယောက်ထဲ
 ပြန်လွှတ်လိုက်ရမှာကျတော့ စိတ်မချဘူးတဲ့”

“မေ့ကိုချစ်နေဆိုတဲ့လူဆွေထဲက လှကောင်းသူကောင်း
 တစ်ယောက်ယောက်များ မရှိဘူးလား”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ ကိုမောင်မောင်”

“မေ့ကို လက်ထပ်လိုက်စေချင်လို့ပါ။ မေ့ကို အား
 ကိုးရမယ့်သူဆီမှာ ကျွန်တော် ... စိတ်ချလက်ချ
 အပ်နှံလိုက်ချင်လို့ပါ။ ဒီနေရာကို ကျွန်တော် ရယူဖို့

အမြဲတမ်းဆန္ဒရှိပေမယ့်၊ ကျွန်တော် ဆင်းရဲတယ်မေ
 ရယ်၊ မေ့ကျွန်တော်နဲ့ မတန်ဘူး၊ ခုနေ ... ကျွန်
 တော်သာ ဝင်ဒါဒီယာတို့ ရွှေတောင်ကြားတို့မှာ ခြံ
 တစ်ခြံ တိုက်တစ်လုံးရှိမယ်၊ စီးစရာကားကတစ်စင်း၊
 ဝင်ငွေက ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင် အနည်းဆုံး တစ်လင်
 ရာလောက်ပေါ့ ...

“အဲဒီလောက်သာဆိုရင်၊ မေ့ကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးပြီ။
 ကားတင်ပြေးပြီ။ မေပြန်မချစ်လဲနေ၊ ကျွန်တော်တစ်
 ယောက်ထံချစ်နေမယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ
 ထားမယ်၊ မေ့ကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို လန်းနေအောင်
 ထားခွင့်ရရင်တယ် ...

“ခုတော့ ... ဘာပြောပြောအပိုပဲမေရယ်၊ ကျွန်တော်
 ဆင်းရဲတဲ့အတွက် တစ်ခါမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မကျေမ
 နပ်မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ စုလောက်နေခိုင်းစားနိုင်တဲ့အပေါ်မှာ
 ကျွန်တော် ရောင့်ရဲခဲ့တာချည်းပါပဲ၊ မေ့ကိုချစ်မိမှ ...

“မေ့ကို မေ့တန်တဲ့အဆင့်မှာ မထားနိုင်တဲ့ ကျွန်
 တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်၊ မ
 ရောင့်ရဲနိုင်တော့ဘူးမေ”

“ရှင် ... တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ဦးနေနဲ့
 “အော် ... ဘေးပြတိုက်တာတို့ လာဘ်စားတာတို့၊
 ဘိန်းဖြူချတာတို့၊ ကျောက်မောင်နီတို့လား ... မ

လုပ်ပါဘူး။ မေ့ရဲ့။ ထောင်ကျသွားရင် ထောင်ထဲကနေ မေ့ဆီ ဘယ်လိုရုန်းဆက်တော့မလဲ”

“ကြီးသိန်းနဲ့ ဖိုးလေးက မေ့ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောနေပါတယ်”

“မေ့စိတ်ကြိုက်မတွေ့ဘူးလားဟင်”

“မေ့ ... မချစ်ဘူးကိုမောင်မောင်ရယ်။ မေ့ စဉ်းစားပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်သလဲဆိုတာ ... ”

“ဘယ်လိုအခြေအနေမှာလဲမေ့။ မေ့က စဉ်းစားတယ်တဲ့ တော်လိုက်တာ။ မောင့်မေလေး”

“ရှင်” ... ဆိုသည့် အာဇာနည်ကလေးကို ထိန်းလိုက်နိုင်၏။ “မောင်မေလေး” ဆိုတာကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်၏။ သို့ပေမယ့် ... မေ့နားထဲ ပျားရည်မြစ်တစ်စင်းကတော့ ဖြတ်စီးသွားခဲ့ပြီ။

“ကိုယ့်ပါးစပ်တစ်ပေါက် ကိုယ်မကျွေးနိုင်တဲ့အခါ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် ရှာမစားနိုင်တဲ့အခါတွေမှာ မိန်းမတွေဟာ ထမင်းရှင်ကို ရှာတတ်ပါတယ်”

“မေ့မှာ ထမင်းရှင်မှ မလိုဘဲ”

“ကိုယ့်မှာ သိပ်ချစ်လိုက်မိတဲ့ချစ်သူကို တွေ့လာရင်လဲ။ ဘဝထဲခုန်ဆင်းပြီး ဆိုးတူကောင်းဘက် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တတ်ကြပါတယ်”

“မေ့မှာ ... အဲဒါမျိုးရှိနေပြီလားမေ့ရယ် ... ဘုရားသိကြားမလို့ မရှိပါစေနဲ့ဦး”

ပြောသည့်သူက ရယ်၍ပြောသည်မို့ မေ့ကလည်း တစ်ခါရယ်လိုက်သည်။

“ဘဝထဲကို လက်တွဲခုန်ဆင်းချင်လှချည်ရဲဆိုရင်တောင် အဲဒီလိုလူမျိုးကို မေ့ မတွေ့မမြင်သေးပါဘူး”

မေ့ကောင်းက အဗီပွါယ်နှစ်ခွထွက်သွားသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ မောင်ကို မေ့မှ မမြင်ဘူးသေးတာမောင်ရယ်။ ဒီလိုပဲ ရင်ထဲမှာခေါ်လိုက်တော့မယ်။ မေ့ မိုက်ပါဟယ်။ မေ့ဟာ အသိဉာဏ်နည်းပါတယ်။ မေ့ကိုအထင်မကြီးပါနဲ့။ မေ့လောက်မိုက်မဲပြီး အသိဉာဏ်နည်းပါးချို့ယွင်းတဲ့မိန်းမသားမျိုးရှိတော့မယ်ထင်ပါဘူးမောင်။ မမြင်ဘူးသေးတဲ့ ကိုယ်ပျောက်ချစ်သူကို မေ့ ခွဲလမ်းတပ်မက်စွာ မြတ်နိုးကျိုးကျွယ်နေမိပြီ။ မောင်ဟာ မေ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်။ မေ့အကျိုးကို လိုလားသူဖြစ်တယ်။ မေ့ကို ကူညီသူဖြစ်တယ်။ ဝယ်ကြကောင်းဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးသူဖြစ်တယ်။ မေ့ထံပါးမှာ အရိပ်လိုအမြဲရှိနေတတ်တယ်။ မေ့ကသာ မမြင်ရတာ မပျော်အရိပ်ကလေးက မေ့ကျော့ပြင်မှာ။

မေ့ အားကိုးတာပေါ့ မောင်ရယ်။

မေ့ချစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်။

“ညတုံးက မောင် အိပ်မက်မက်တယ်”

ဟော့ကြည့်။ လူလယ်။ သူ့ကိုယ်သူ့မောင် ... တဲ့။ မသိမသာကလေး တစ်ခွန်းသုံးသွားပြန်ပြီ။ ဘယ်လို လဲရှင် ... လို့ မေ ရန်တွေ့ရမလား။ မကြားချင်ယောင်ပဲ ဆက်လက်ဟန်ဆောင်နေရဦးမှာလား။

“အိပ်မက်ထဲမှာ မေက မောင်ကိုချစ်တယ်တဲ့။ မောင်က မေ့ကို အတင်းမေးနေတယ်။ ချစ်လား၊ ချစ်လားနဲ့။ မေက ခေါင်းလေးငုံပြီး ဟုတ်ကဲ့တဲ့။ ချစ်လိုက်တာ မေရယ်။ ဖျော်လွန်းလို့ ထခုန်တာ။ မောင်တကယ်ပဲ ခုတင်ပေါ်က လိန်ကျတယ်။ မောင့်ကို ငပေါထင်နေ ပြီလား မေ”

မထင်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ထင်တယ်လို့လဲ မပြောရက်ပါဘူး။ ပေါတော့ပေါတာပဲ ဦးလူ ပေါကြီးရဲ့။

မေ တခါခါရယ်ပေးလိုက်သည်။ မေလည်း ည က မောင်ကို အိပ်မက်မက်တာပါပဲ။

“မေလဲ ရှင်ကို ညကအိပ်မက်မက်တယ်”
“အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်တယ်လို့ဖြေလိုက်လား”
“ကြံကြံဖန်ဖန် ... ကျွန်မအိမ်ကို ဓားပြလာတိုက် တာ၊ ဓားပြကြီးက မျက်နှာကို ... သိတယ်ဟုတ် လား။ လက်တိုင်ပုဝါအမဲအကြီးကြီးကို သုံးထောင့် ဖြစ်အောင်ခေါက်ပြီး နှာခေါင်းပေါ်မှာစီးထားတယ်”

“အဲဒါ မောင်တဲ့လားကွယ် ... မေ့အိပ်မက်ကလဲ ဆိုးလိုက်တာ”

ကိုမောင်မောင် ... မောင်ဆိုတဲ့နာမ်စားကို၊ မှင်တစ်ဦးတည်း တစ်ဖက်သတ်အဆိုသွင်း၊ ထောက်ခံ၊ အ တည်ဖြုသုံးခွဲလိုက်ပြီလားရှင်။

“မေက ဓားပြကြီးကိုကြောက်လွန်းလို့ ရှိခိုးနေတယ်။ ဓားပြကြီးက ဘာမှလဲမထောင်းဘူး။ ဓားကြီးနဲ့တော့ ထိုးမယ်တကဲကဲ ... အဲဒီတုန်းမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ် ကိုအောင်မောင်ရဲ့။ ဓားမြကြီးရဲ့မျက် နှာဖုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်”
“အဲဒါ မောင်ဖြစ်မယ်”

“ထူးဆန်းတာကလေး၊ နှစ်ယောက်လုံးဟာ မျက်နှာ ဆင်တူကြီး၊ ချွတ်စုပ်”

“ဟော့ဗျား ... ချောရဲ့လား”
“ဆိုးလိုက်တဲ့ရုပ်တွေ၊ အသားကလဲမဲ၊ နှာခေါင်းက လဲပြား၊ မျက်စိကလဲ ခွေတွေကြီး၊ လေငန်းပဲဖြတ် ထားသလိုလို့”

မေက တခါခါရယ်၍ မောင်က တဟားဟား ပျက်စီး၊ ခုမှသာ မေ့ရယ်နိုင်တာပါ။ ညတုန်းက အိပ်မက် ကိုပုထုတော့ ကြောက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေမူးတောင် ပျက်ရဲ့။

“ဇားမြကြီးက လာတုတဲ့သူကို၊ မောင်မောင် ... တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“လာကုတဲ့သူကလဲ ဇားမြကြီးကို၊ မင်းသာ ... မောင်မောင်တဲ့၊ ရုပ်တွေကလဲ ချွတ်စွတ်၊ ဆိုးလိုက်ကြတာလဲ တာတေလန်ရော၊ ခုပြန်ပြောတော့ ဂုယံချင်တယ်၊ ကိုမောင်မောင် ... ရှင် တော်တော်ရုပ်ဆိုးသလားဟင်”

မေ ... သူ့ကိုတွေ့ချင်နေပါပြီ။ သူ လူလယ်ပဲ၊ ဒါကိုမရိပ်မိတ်နေပါ့မလား။ ရင်ထဲမှတွေ့လိုစိတ်က ငြင်းပျလွန်းလို့ အိပ်မက်ထဲထိရောက်သွားရတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ... ချောချောခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ ရုပ်ခွဲမှာစိုးလွန်းလို့၊ ရုပ်ဆိုးကြီးကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်မက်တဲ့ အိပ်မက်မဟုတ်လား။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမွန်းတင်ရရင်တော့ သနားကမားလေးပါပဲ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပျောက်စောရလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မေ နားမလည်ဘူး”

“ဆင်းရဲလို့”

“ရှင်လိုသာဆိုရင် ဆင်းရဲသားတွေအားလုံး ကံစွန့်လို့ လမ်းထွက်ရင်တောင် မျက်နှာဖုံးတပ်ပြီး စောင်

ခြုံထွက်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။ လောကကြီးမှာ ဆင်းရဲသားတွေအများကြီး၊ ရှင်တစ်ယောက်ထဲ ဆင်းရဲနေတာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ... သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာ ဆင်းရဲစွဲချမ်းသာစွဲမလိုပါဘူး။ မိတ်ဆွေပါပဲ”

“မိတ်ဆွေအဆင့်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့မေ၊ မောင်က မိတ်ဆွေမှမဟုတ်တာ။ ခေ့ကိုချစ်နေတဲ့သူ၊ မေ့ကိုချစ်ခွင့်ရခွင့်သူက ဆင်းရဲနေတော့ မျက်နှာမပြရဘူး”

“ရှင်မျက်နှာမပြတော့၊ ရှင် တစ်ခဲခဲကိုလိုချင်တယ်ဆိုရင်တောင်၊ ရှင် ဘယ်ပုံစံနဲ့ လက်ခံနိုင်မှာလဲ”

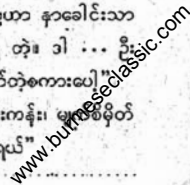
“မောင့်ကို ချစ်လားမေ”

“အဲဒီကိစ္စကို စဉ်းစားဖို့အတွက်၊ ရှင်မျက်နှာကို အရင်ဆုံးတွေ့မြင်ရဖို့လိုတယ်၊ ရှင်ပြောပြတဲ့ ရှင်အကြောင်းတွေ မှန်မမှန်စုံစမ်းဖို့လိုတယ်၊ ရှင်ရဲ့စိတ်နေသဘောထားနဲ့ ကိုယ်ကျင့်ထရားကို လေ့လာဖို့လိုတယ်”

“ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာကြီးပဲ မေ”

“စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ တီလွင်ခဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။ မိန်းမတွေဟာ နာခေါင်းသာပေါ့ရင် မခင်ဆောင်စားမှာ ... တဲ့။ ဒါ ... ဦးနှောက်မသုံးကြဘူးလို့ ဧဝံစွလိုက်တဲ့စကားပေါ့”

“မောင့်ကို နှုတ်ပဲ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး မချစ်လိုက်နိုင်ဘူးလား မေရယ်”

ချစ်လိုက်ချင်နေပါပြီရှင် ... ဆိုတာကို မေဟာ မိုက်မဲစွာ ဝန်ခံမိလှနိုးပါးပါ။ မေ့မှာ အခဲခဲဆုံး၊ အဲဒီအခဲ စီးပွားရေးအရ တရားဆိုင်ရ၊ မိသားစု အသိုက်အဝန်းက လေးပျက်ပြီး ရေမျောကမ်းတင်၊ ကိုယ့်ဘာသာလဲ စားနိုင် ပါလျက်၊ ဆွေမျိုးအိမ် မှီခိုနေရသူမို့လဲ ရှင်ကို မေဟာ ဒီ လောက် အလွယ်တကူ တိမ်းညှက်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ ဝန်ခံရရင်၊ မေဟာ မေ့အမွေကံခွ၊ အမှုကံခွအတွက် အစစကူညီတဲ့ ကိုကျော်ရဲနီဆိုတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ကိုလဲ အားကိုးလိုက်မိပါတယ်။

သူဟာ လူချောတစ်ယောက်။ သူ့ညာရပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာမှာ လူတော်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ... အမှုသည် ဆီက ခြိမ်းခြောက်ပြီး ယူမစားတတ်သောလူကောင်းတစ် ယောက်၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်ကလေးယိမ်းခနဲယိုင်ကျ သွားမိခဲ့ပါရဲ့။ ပြီးမှသိရတာက သူ့မှာ ဇနီးနဲ့တဲ့။ အိမ်ထောင် ရှင်တဲ့။ ဖွင့်လာဝန်ခံပုံကို အထင်ကြီးလွန်းလို့ အစ်ကိုရင်းတစ် ယောက်ပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ကျွန်မရဲ့အဖေပဲ တော်စပ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မဟာ ဦးကျော်ရဲနီရဲ့သမီးမွေး ကာပေါက်စလေးပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့တောင် အတွေးဝင်မိ ပါရဲ့။

ဖိုးလေးနဲ့ကြီးသိန်းတို့ စီစဉ်သမျှကို ခေါင်းခါ ပယ်ချနေမိတာကတော့ ရှင်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ ကိုမောင်ဆောင်

ရယ်။ ကျွန်မဟာ တကယ်တော့ စပ်ညှည့်မိန်းမသားတစ် ယောက်ပါလား။ ရေနစ်နေတဲ့သူလဲဖြစ်ပါတယ်။ ကောက်ရိုး တစ်မျှင်ဆိုပေမယ့် ဆွဲငင်အားကိုးလိုက်ချင်နေတဲ့အခြေအနေ မှာရှိပါတယ်။

ရှင်အရပ်ခရီးကြီးဖြစ်နေရင်တောင်၊ ကျွန်မ ချစ် နိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ရှင်တို့ ကျွန်မ ချစ်နေမိပါပြီ မောင်ရယ်။

“ဟော ... လား ကိုကျော်ရဲနီ၊ ကြီးကြီးတို့ကတောင် သတိတရဖြစ်နေတာ”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် နှစ်လိုအားကိုးဖွယ်ပုံခံနှင့် ခန့်ခန့်ညားညားရှိလာသူကို မေ တကယ်ပဲ ဆွေမျိုးသားချင်းလို အားကိုးထားမိပါ၏။

“ခေသီဗီနေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့ ... လာပြုများမလည်ဘူးရှင်၊ ကြီးသိန်း ရေ ... ဒီမှာ ကိုကျော်ရဲနီ”

“အော် ... မောင်ကျော်ရဲနီရေ၊ နေစိမ့်မိသနော်၊ လာပြုများလည်ပါတော့၊ မိန်းမလဲခေကြီးအိုး၊ ကျေး

ဇူးတွေတင်နေတာ၊ ဆွေမျိုးတွေပေါ့ကွယ်”

“အလုပ်ကများပါတယ် ကြီးကြီးရယ်၊ အလုပ်များသလောက်သာ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင်၊ မာစီဒီးစီးပြီး ဆယ်လူလာကိုင်နေပြီ၊ အဲဒါ မေ့အတွက်လျှောက်ထားတဲ့ ဆယ်လူလာရလို့လာပြောတာ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ခောင်ကျော်ရဲ့နီရယ်၊ မင်းမလဲ၊ မေ့ကိစ္စတွေကချည်း တစ်ဝက်လောက်ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ အားတောင်နာရော”

“အားနာရောမလိုဘူးလေ ကြီးကြီးရဲ့၊ မေသီဂီရဲ့ကိစ္စဝိစ္စတွေအားလုံး၊ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူမှမရှိတာ၊ ကျွန်တော်က အဲကျိုးဆောင်ပေးတယ်၊ အကျိုးဆောင်မယူတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော်ကတောင် မေသီဂီကို အလုပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်ပြီးလေးစားရဦးမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မတို့က အကျိုးဆောင်ခပေးရတယ်သဘောမထားပါဘူး၊ ကျေးဇူးကိုတင်နေတာပါ”

“မေသီဂီရဲ့အဖေဆီက လက်ဆောင်တစ်ခုလဲပါလာတယ်”

“ရှင် ... ဖေဖေက”

“ဟုတ်တယ် ... စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းနဲ့စာတစ်စောင်”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“ကိုယ့်အဖေကို ဒီလောက်လဲ မစိမ်းကားနဲ့ မေသီဂီသူ့မှာလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ပေါ့၊ သူ့သမီးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သွားပေးပေးပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာလို့”

ကိုကျော်ရဲ့နီက ကတို့ပါအနီနှင့်လုပ်ထားသော ပျက်လေးကို လှမ်းပေးသည်။ မေက လှမ်းယူ၍ ဖွင့်ကြည့်ပါ။

“ဟောတော့”

စိန်လက်စွပ်ကလေးဆိုပေမယ့် ပုံကဆန်းသည်။ မျှော်ကို တော့ပုံအပြားကြီးခံလိုက်ပြီးမှ အဲဒီအပေါ်မှာ အသံပုံ ရွှေဖြူဖြူတံခမ်းတွပ်ကလေးလုပ်ပြီး၊ အဲဒီထဲမှာ စိန်ပေါက်မကလေးတွေကို ကြပ်ညပ်ဖုထနေအောင်စီထားသည်။ တော်တော်ကလေးကိုလှ၏။ ရွှေဝါအပြားခံမှာ ရွှေဖြူအသံ၊ စိန်ပထမလေးက ကြွကြွရွရွနှင့် လှပဆန်းသစ်ပါတီခြင်း။

“လှလိုက်တာ၊ ဒါ ... ဖေဖေကပေးတာတဲ့လား၊ ဖေဖေက မေ့မွေးနေ့ကိုတော့ မှတ်မိသားပဲ၊ မေ့ကို ဒါပေးတော့ သူ့မိန်းမက ဘာပြောသေးလဲမသိဘူး၊ ဒါလေးကို မေသဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဒီလိုအဖိုးတန်ပစ္စည်းကို လူကြိုနဲ့ပေးမယ့်အစား၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လာတိုက်မယ့်ရေတစ်ခွက်ကို မေက ပိုသောက်ချင်ပါတယ်”

၁၀၈ ဣ နေ့မှစ၍

“မျက်နှာပူတာတို့၊ ရှက်တာတို့၊ သူ့အိမ်ထောင်ရှေ့
ထိခိုက်မှာတို့အကြောင်းတွေ့ရှိမှာပေါ့၊ မေသိကီရယ်။
ကိုယ့်အဖေပဲ”

“မေက ကိုကျော်ရဲနီကို ညီကိုမောင်နှမလို ခင်မင်
စိတ်နဲ့ တစ်ခုလောက်အကူအညီတောင်းချင်ပါတယ်”
“ရတယ်လေ ... ပြော”

“ကောက်ရိုးပုံထဲကအိပ်ကို ရှာရသလိုတော့ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်၊ ပြောရတာလဲ အားနာတယ် ကိုကျော်ရဲ
နီရယ်၊ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို မချွေတာဘဲ
သုံးပါ၊ အကျိုးဆောင်ခလဲ စိတ်ကြိုက်ယူပါ”

“ကြည့်ရတာ ... ဝတ္ထုတွေထဲကလို အလှတင့်တေက
လုပ်ရတာမှမယ်ထင်တယ်၊ လူပျောက်ရှာနိုင်မလို့လား”

“အစစ်ပဲ၊ ကိုကျော်ရဲနီက တော်လိုက်တာ”

မေက မောင်မောင်အကြောင်းတွေ ပြောပြ
သည်။ မောင်မောင် ချစ်ရေးဆိုတာနှင့် မေကပါ ငြိန်လည်
စိတ်ဝင်စားမိခြင်းကိုတော့ ချန်ထားရစ်ခဲ့၏။ ဒါကတော့
လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ကွက်ချန်မြဲလေ။

“သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့အထောက်အထားဆိုလို့၊ မောင်
မောင်ဆိုတဲ့နာမည်ရယ်၊ မေမေဆုံးတုန်းက သူ့ရိုက်
လိုက်တဲ့သံကြိုးစာရယ်၊ သူ့ စာတိုက်ကနေထည့်လိုက်
တဲ့စာတစ်စောင်ရယ်၊ အဲဒီစာကိုတော့၊ မေ ... စာ

အိတ်ပဲပြုနိုင်မယ်”

ကျော်ရဲနီက ရယ်၏။

“ဒီလောက်ဆိုရင် အထဲကစာထဲမှာပါမယ့်အကြောင်း
အရာကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါပြီဗျာ ... သူများ
တွေရဲ့ရှေ့မှာနေလို့ “ရှေ့နေ” လို့ အခေါ်ခံရတဲ့သူ
ပဲ”

မေက ရက်ပြီးလေးပြီးလိုက်သည်။

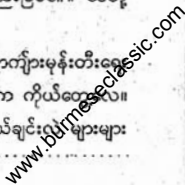
“ကျွန်တော် ... ဗေဒင်ဟောရရင်တော့၊ မေသိကီ
လဲ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပါပြီ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊
ဗေဒင်မှားရင် ကြိုက်တဲ့တုတ်နဲ့ရိုက်ပါ၊ မှန်ရင် ရှက်
တဲ့စိတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့နေပါ”

“ကြည့် ... မေ မနေတတ်အောင်ပြောတော့တာပဲ
ရှင်”

“ကျွန်တော် အမှိုက်မခံရဘူးနော်”

ကျော်ရဲနီက မေသိကီဟု ရိုးရိုးသားသားခေါ်
တာပဲပေမယ့်၊ တရင်းတဖိုးနေထိုင်ရဲပြောင်ရဲထိ ရင်းနှီးပါ၏။
မေသိကီကလေးဆောင်ရှေ့နေ ဥပဒေသမားလည်းဖြစ်၏။ မေတို့
သူ့ကို တားလည်းကိုးခဲ့ရသည်။

“အမှန်ကိုဝန်ခံရရင် မေဟာ ယောက်ျားမုန်းတီးရှေ့
ဒုပိဇုတ်မှာ ပါခဲ့သူပါ၊ မေမေဒုက္ခက ကိုယ်တွေ့လေ။
အခက်ထဲက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများများ

စားစားမရှိဘူး။ ဆယ်တန်းတောင်ဖြေဖြစ်ခဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ ...

“ခုတော့ ... မေ့တတ်ထဲမှာ ခင်မင်အားကိုးတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရပါပြီ။ ကိုကျော်ရဲနီနဲ့ကိုမောင်မောင်ပဲ။ ကိုကျော်ရဲနီကျတော့ ဆွေလိုမျိုးလိုရင်းနှီးအားကိုးလို့ရပြီး၊ အဲဒီလူတစ်ယောက်ကျတော့ ကိုယ်ချွတ်စောရဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ခုံစမ်းပေးပါမယ်”

“ကောက်ရိုးပုံထဲကအပ်ကို ရှာရသလိုတော့ဖြစ်မှာပဲ”

“ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ အပ်ရှာရတာ၊ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က ကျချင်သလိုကျလာတဲ့ အပ်တစ်စင်းဆုံဖို့လောက် ခဲယဉ်းမယ်မထင်ပါဘူး”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းနဲ့ဗြဟ္မာ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းဆုံမှ လူ့ဘဝတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် ... သားဖွားဆေးရုံတွေဟာ အားရတယ်မရှိဘူး၊ အဲဒီလောက် မခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော်အတွက် အီးစီး (Easy) ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

မေက ကျော်ရဲနီပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အိမ်

ထဲဝင်သွားသည့် ကြီးသိန်းတို့ လှမ်းပြော၏။ ကြီးသိန်းက ထွက်နှုတ်ဆက်သည့်။

“မကြာခဏလာပါ မောင်ကျော်ရဲနီရယ် ... ကြီးသိန်းတို့က မင်းကို အားကိုးကြတာ” ... တဲ့။

ဇော်တော်ရူ - စာပေ

ဇော်တော်ရူ () ကျပ်
ဥပဒေ-ရက်စွဲ-ပျောက်ဆုံးလွှာ
လေ့ရှိခြင်းမလေးလျှင်ရမည်

“ကိုကျော်ရဲနီက ... မောင့်ကိုဘာတဲ့လဲ”

“ဩည့် ... သူသိလိုက်ပြန်ပြီ”

ကိုကျော်ရဲနီထံမှ မောင့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိလိုက်ရသည်။ ဩည့်နုသလောက်ကြီးပါပဲ။ ဓာတ်ပြကန်ခုလည်း ယုလာပြသည်။ အဲဒါ ... ကိုမောင်မောင်ပဲ။

“အသိပညာမှာ အရိပ်လိုရစ်ပဲနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဆယ်ရှက်ပြည့်အောင်မစုံစမ်းရပါဘူးတဲ့”

သူနေသောတိုက်ခန်းလိပ်စာကိုရသည်။ သူ့အပေါ် သူ့အမေ၊ သူ့ညီမလေး၊ နာမည်တွေသိရသည်။ သူ့မူကားသောဘွဲ့၊ သူ့လုပ်နေသောကုမ္ပဏီ၊ သူ့က ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ () Sale promoter ဆေးလ်ပရီမတ်တာဟုခေါ်တာ အ

ရောင်းမြင့်တင်ရေး၊ အရောင်းစာရေးစို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စင်းနှင့် အနံ့လျှောက်သွားနေရသည်တဲ့။ သူ့လခက ကျပ်ခုနစ်ထောင်ခန့်ရသည်တဲ့။ သူ့အမေက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှာ အရာရှိတစ်ဦးတဲ့။ သိပ်ရာထူးကြီးမဟုတ်၊ တော်ရုံအရာရှိပဲမို့ ဝင်ငွေများလှသည်မဆိုသာပါတဲ့။ သူ့ညီမက ကျောင်းမပြီးသေးပါ။ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းတဲ့။ သူ့တို့မိသားစုတစ်စုလုံး သဘောကောင်းကြသည်။ ရိုးသားအေးဆေးကြသည်။ သူ့အမေက ဝင်ငွေရသည့်အလုပ်ကို ထွက်မလုပ်သော အိမ်ရှင်မ၊ သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား၊ မြန်မာ့မိရိုးဖလာထဲ နစ်ဝင်လျက် အလွန်မြန်မာဆန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကာ ဘာသာရေးလည်း ကိုင်းရှိုင်းရုံမသေကြသည်တဲ့။

“ပြောစရာဆိုလို့ ဆင်းရဲတာတစ်ခုပဲ မေသိင်္ဂီ၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာမှာ စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး ငတ်နေတာတော့ လဲမဟုတ်ဘူးဗျေ၊ သုံးလွှာနဲ့လေးလွှာတိုက်ခန်းလေးက အပိုင်ပါ။ သူ ... လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မေသိင်္ဂီ၊ သူ ... ဆင်းရဲလို့ မေသိင်္ဂီနဲ့ဆိုရင် အလှမ်းကွာလွန်းလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးချစ်တဲ့အကြောင်း မပြောရဲပါဘူးတဲ့”

မေက ... အို ... ဟု အရှက်ကြီးတောင်ရှက်သွားရသေးသည်။ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကိုဆောင်းလျက် ဆိုင်ကယ်ကို ခွစီးထားသောယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရပ်

အမောင်းတို့ စာတ်ပုံထဲမှာတော့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းဟု ဝန်မှန်းရပါသည်။ ပြီးတော့ ... ကိုမောင်မောင်ဟာ ... မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လောက်အောင် ချောမောလှပမနေဝေမယ့်၊ ရုပ်ဆိုးသူတစ်ယောက်လဲမဟုတ်ပါ။ သန့်ရှင်းသပ်ဖျပ်လျှက် ယောက်ျားပီသစွာ ကြည့်ကောင်းသည့်သူတစ်ယောက်တော့ဖြစ်နေ၏။

“တစ်နေ့ ... ကျောင်းတက်လာတဲ့ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ကို လာပို့တဲ့ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျောင်းဝင်ထဲဝင်သွားတာကိုမြင်ရတဲ့နေ့က စပြီး”

“အို ... တော်ပါတော့ ကိုကျော်ရန်ရယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းကို ပုလင်းတူ ဗူးဆွဲဖြစ်အောင်လုပ်ပေါင်းပြီးတော့ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စုံစမ်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်စကားတွေအားလုံး အမှန်ချည်းပဲ၊ မေသိင်္ဂီ၊ စိတ်ချလက်ချ ယုံနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... သူက လည်ဝယ်ချက် ချာသူလဲဖြစ်တော့၊ ခုလောက်ဆို ... မေသိင်္ဂီက သူ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို စုံစမ်းခိုင်းတာ၊ သိပြီးဖြစ်နေလောက်ပါပြီ” ... တဲ့။

မေ ရှက်လိုက်ရတာ။ မေက သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ မေ့ဘက်က ဘယ်လောက်သိတာကျလဲနုန်း၊ ခုကြည့်လေ ... သူက မေးတော့၊ မေက

ပြန်မပြောတတ်တိုင်း၊ သူ့သိလိုက်ပြန်ပြီပဲပြောတော့ မေ ... ဘာတွေပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိ၊ ရင်ခုန်လိုက်တာ ကို မောင်မောင်ရယ်။

“မောင့်ကို ထောက်ခံချက်တော်တော်ပေးရဲ့လား”
“မပေးပါဘူး”

သူ မမြင်နိုင်မှန်းသိသေမယ့် မေ ချက်စောင်းလေးခဲလိုက်ဖြစ်၏။

“ဒါတော့ .. ဆင်းရဲတာကိုး၊ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်မှာ တခြားဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးတွေ တစ်ရာလောက်ပြည့်စုံနေပါစေ၊ ဆင်းရဲသားပုဒ်မနဲ့ကို ပယ်ချခံရတာပါပဲ”

“အဲဒီလိုဆို ... ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားတွေ မချစ်ကြ၊ အိမ်ထောင်မပြုကြဘဲ၊ ဆင်းရဲသားမျိုးဆက်ကြီးပြတ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ... မျိုးဆက်မပြတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားချင်းချင်းတော့ သင့်တင့်လျှောက်မတ်နေတယ်လေ မေရယ်၊ မသင့်တင့်မလျှောက်မတ်တာက သူ့ဈေးမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ထံမှောက်မှာပါ ... ”

“တခြားမကားပြောရအောင်”
“ချစ်လားမေ”
“ရှင် ... မမေးဘူးဆို”

“ချစ်တယ်ဆိုရင်တောင် မချစ်ပါနဲ့လို့ ... တားမလို့ပါ။ ကျွန်တော်က မေ့ချစ်သူဖြစ်လောက်တဲ့အရည်အချင်းမပြည့်စုံလို့ ရှေးအစဉ်အလာတုန်းက .မေ့ကို အကြံပေးခဲ့ဖူးသလိုပဲ ပေးမလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုမချစ်နဲ့နော်မေ”

“ဘယ်သူက ချစ်ပါတယ် ဇွတ်လိုက်ပြောနေလို့လဲ”
“မပြောခင်က တားနှင့်တာပါ”
“ပြောတယ်ရှင် ... ကဲ”

ဟောတော့ ... မေ ... ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းလေး ပိုလှယ်ယောင်ရမ်း၍ ပိတ်လိုက်မိသည်။ လက်ချောင်းကျလေး ထုတ်ကြားမှာ ပေါ်လွင်နေသည့်နှုတ်ခမ်းသားရဲရဲလေးတွေက ကဆတ်ဆတ်တုန်ရိုနေ၏။ ပြီးတော့ ... အပြန်ကျယ်ကာ၊ သားသိုလွင့်ကားကာ၊ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပုံစံလေးဖြစ်နေရပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတွေကျတော့ ရှက်ရိုဝေကလေးနဲ့။

ချစ်လိုက်မိပြီမောင်ရယ်။

“ချစ်မေလေး”

“ရိုးရိုးသားသားခေါ်ပါ”

“မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အမျိုးမျိုးအပြောင်းအလဲနဲ့ခေါ်မှာ”

“ဒီဘက်မှာ ... မေက ပြုံးပြုံးကြီး၊ ရှက်စနိုးကြီး ဖြစ်နေတယ် မောင်ရဲ့၊ သူများမြင်လို့တောင် မကောင်း တော့ဘူး”

“မောင်လဲ ဒီဘက်မှာ မျက်နှာကြီးကို ပြုံးဖြဲထား လိုက်တာ၊ စုတ်ထွက်တော့မလားထင်ရတယ်၊ နဂို ကအရုပ်ဆိုးရတဲ့အထဲ၊ ရုတ်တရက်ပြောင်းတော့မယ်၊ ရုပ် စုတ်ကြီးဆိုရင် မေချစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား ... ဘုရား ... စုတ်ထွက်မသွားပါစေနဲ့”

“ကြည့် ... ”

မေက တိုးတိုးလေး ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အချစ်ကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်ဖို့ ... ဒေမေတစ်ယောက်နှင့်ပင် အကြီးအကျယ် သင်ခန်းစာကြီးတစ်ဆူဖြစ်နေရသောမေက ... မျက်နှာချင်း တောင်မဆိုင်ဘူးသေးသော၊ လေထဲကအသံရှင်ကို ချစ်မိရ တယ်တဲ့ရှင်။ အံ့ပါလေရော။ မေယံဂီရည်တို့ ခိုက်လိုက်ပုံ က၊ မဲလိုက်ပုံက၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အပြစ်တင်ပါသည်။ ပြီးတော့ အပြစ်လဲမတင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ က ... မောင်က၊ မတင်နဲ့တဲ့၊ သိလားတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မတင်တော့တာပါ။ မောင်ပြောခဲ့တယ်လေ ...

“မေ့ကိုယ်မေ၊ ရှက်လဲရှက်ပါရဲ့၊ အပြစ်လဲတင်မိပါ ရဲ့၊ လေထဲကအသံရှင်ကို ချစ်မိတဲ့မေ့လောက် အသုံး မကျပြီး ဣန္ဒြေနှစ်ပြားမတန်တဲ့မိန်းမသားမျိုးလဲရှိ တော့မယ်မထင်ပါဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်သာ အဲ ဒီလိုဆိုရင် မေ ... အရမ်းအပြစ်တင်မှာ” ... ဆို တော့ ...

“မတင်နဲ့လေ ခေရယ်၊ မေ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မေ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို အသံလေးနဲ့ဖြေတာပဲ။ ကိုယ့် ချစ်သူ ကိုယ့်ရည်းစားရယ်လို့ယုံကြည်ပြီး၊ ဟိုနေရာ ချိန်းတွေ ဒီနေရာချိန်းတွေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူမို့ကြည်ဖြူ၊ ဆိုတဲ့မိန်းမသားမျိုးကိုသာ မိုက်မဲတယ်လို့အပြစ်တင် ရတာ၊ မေ့မှာက အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ရင်ထဲကချစ်လာ တာတော့ ဘယ်တုတ်ခိုင်ပါ့မလဲ” ... တဲ့။

သူ့အပြောကောင်းလို့ မေလဲ မေ့ကိုယ်မေ ခွင့် မျက်နှာရပါရဲ့။ မောင်ပြောသမျှ မေနားထောင်မိတော့တယ် ဟိုကလဲက၊ မောင်ဟာ မေ့ကို လွမ်းမိုးပါပြီ။ ပိုင်စိုးပါပြီ။ မေ့တစ်ဘဝလေးကိုမကောင် မောင်စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ဖန်တီး ပြုကို မောင်ပိုင်ဆိုင်နေပါပြီ။

“ချစ်လေလေး”

“ရှင်”

“အား ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟောင်”

“ပျော်သွားတာကွ”

“တော်ပြီ ... သူ့ဖြင့် နေ့ဆီလာမတွေ့ဘူး၊ ကြီးသိန်း တို့နဲ့မိတ်ဆက်ပြီး မျက်နှာလာပြဖို့ကောင်းနေပါပြီ ဖောင်ရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စောစောက အရမ်းပျော်ပြီးရယ်လို့ကံ ကာ ပါးစပ်ကြီးစုတ်ထွက်သွားလို့ အားခနဲအော်လိုက် သံမကြားဘူးလား၊ ဒီမှာ ရုပ်စုတ်ကြီးနဲ့”

“လုပ်မနေနဲ့ဟောင်၊ မေသိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ရှက် လဲရှက်လာပြီ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ မကြိုက်တော့ဘူး”

“မေရယ် ... မေကလီဗွာပါတယ်၊ နည်းနည်းလေး သည်းခံစိတ်ရှည်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ ရင် ထဲက အလိုအလျောက်ပေါက်ပွားလာတဲ့ ဒြပ်မဲ့ပစ္စည်း ပါ။ အဲဒီပစ္စည်း မပိုင်ဆိုင်ထားတာ ရှက်စရာမရှိ ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ မကြိုက်မဖြစ်ပါနဲ့၊ မေမှ ဘာအမှားတစ်ခုမှ မကျူးလွန်ဘူးလဲ”

“မောင့်ကိုချစ်မိတာတော့ မှားတယ်”

“မေရယ် ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ မေကောင်းဘူး၊ ခံစားရတယ်၊ မေ ... မောင့်ကိုချစ် တဲ့အတွက် ဘယ်လိုအမှားမျိုးမှ မဖြစ်သေးပါဘူး မေရယ်၊ မေ ... မောင်နဲ့ချိန်းတွေ့တာမျိုး၊ ကိုး

ကျင်းကိုးကြောင်လျှောက်သွားတာမျိုးမှမလုပ်တာ၊ အဲ ဒါမျိုးတွေကမှ လူ့ခြေမာတာ၊ ဖုန်းထဲမှာ စကားပြော ပြီးချစ်နေကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ၊ မှားတယ်ဆိုရင်တောင် ဝစီကံအမှားပဲ မေရဲ့၊ ခလဲပဲ၊ ဘယ်သူ့မြင်နိုင်တာ မှတ်လို့၊ သက်သေလဲမရှိပါဘူးလေဆိုတာ လေထဲမှာ ရောပြီး လေနဲ့အတူ လွင့်တတ်တာမျိုးပါ”

“ဩ ... ဖောင်က ခုတော့ ဒီစကားပြောပြီပေါ့၊ မေ့ကို လေထဲမှာရောပြီး လေနဲ့အတူ လွင့်မျောသွား မယ့်အချစ်မျိုးနဲ့ မောင်ချစ်တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး မေရယ်”

“ဒါဖြင့် ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပျောက်နေသေးလဲ”

“မောင့်ရုပ်ကိုလဲ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မေတွေ့ဖူးပြီ၊ မောင့် လိပ်စာနဲ့ မောင့်မိသားစုအကြောင်းလဲ မေသိနေပြီပဲ”

“ဒီတော့ ... ကျွန်မက ရှင်အိမ်ကို ဇွတ်လိုက်လာပြီး ချစ်သူအသိအမှတ်ပြုလို့ လာကျင်းပဖို့များ ရှင်မျှော် လင့်နေသေးလား ... ဝေးသေး”

“မချော့လင့်ပါဘူးမေ၊ မေက လူ့ခြေရှင်မိန်းမသားပဲ၊ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အိမ်ကုို ဘယ်လိုက်လာ မှာလဲ၊ အိမ်ရှေ့ကတောင် ဖြတ်လျှောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းယောင်တို့တာ ယောက်ျားတွေသာလုပ်တဲ့အလုပ်”

မေက ... အဲဒီလိုလျှောက်ပြန်သံဆေးလုပ်ဖို့ ထိတောင် စဉ်းစားထားမိတာပါ။ ကိုယ့်အတွေးကိုယ်ရွက် လိုက်တာရှင်။ ကြီးသိန်းသမီးအသေမလေး၊ ပေညီမဝမ်းကွဲ လေးနဲ့ မောင်လိပ်စာရှိတဲ့ဆံသွား၊ မောင်တို့ တိုက်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်၊ မောင်နေတယ်ဆိုတဲ့ သုံးလွှာနဲ့လေးလွှာဆို တာလေးကိုမော့ကြည့်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မောင်နဲ့မျှားမျှက် နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရရင်၊ နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်နှာလွှဲပစ် လိုက်ဖို့ထိ စိစဉ်ပြီးသား။ အော် ... ဒါဟာ ယောက်ျား တွေသာလုပ်တာတဲ့။ ဒီအလုပ်ရဲ့ မူပိုင်ခွင့်က သူတို့ယောက်ျား တွေဆိုတော့ မိန်းမသားတွေနဲ့၊ ယူသုံးစွဲပြုလုပ်သင့်တဲ့အလုပ် တစ်ခုမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

မိန်းမသားဘဝရဲ့ အစစနိမ့်ကျမှု၊ အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးမှု၊ နစ်နာစွန့်လွှတ်ရမှုများ၊ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါ နိုင်ဘဲ၊ လုံအောင်မြဲထားရတဲ့ ကျင့်စဉ်အောင်လေးတောင် ပါးယိုစုတ်ပြုခြင်းမရှိအောင် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရမှုများ ... အဲဒီ "မျှား" တွေက များလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပါ တယ်မောင်ရယ်။ အဆိုတော် မေခလော့ရဲ့သီချင်းလေးကို မေ ဆိုချင်ပါတယ်။

နောက်ဘဝတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင် ... ယောက်ျား လေးဖြစ်ချင်တယ်၊ ဖြစ်ချင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

"မေ တစ်ခုမေးမယ်"

"မေး ... ကြိုက်သလောက်မေး"

"မုန့်မုန့်မြေမှာလား"

"မေက မောင်အပေါ်မှာ သံသယအထင်သေးတွေ တောင် ဝင်တတ်နေပြီနော် ... ထားပါ။ မောင် မုန့်မုန့်ဖြေပါဇယ်။ ယောက်ျားကတိ"

"ယောက်ျားကတိလဲ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ကတိပါ ဝဲ၊ မိန်းမကတိလဲ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ကတိပါပဲရှင်၊ ယောက်ျားကတိဆို ပိုပြီးမြင့်မြတ်မှန်ကန်တန်ဖိုးရှိရ မယ်လို့ ဥပဒေမရှိပါဘူး"

"ဦးကျော်ရဲ့နီမိတ်ဆွေဆိုတော့၊ ဥပဒေစကားလဲ မေ ပြောတတ်လာပြီနော်"

"မောင်နော် ... ဟိုမှာက မိန်းမကြီးနဲ့၊ သဝန်တို့ မနေနဲ့၊ မေတို့က ဒါမျိုး ဝေလာဝေး၊ ခင်ရုံခင်တာ"

"စတာပါ ချစ်မေလေးရဲ့၊ မေးတော့ ... တစ်ခု တော့ရှိတယ်၊ မဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းဆိုရင် မဖြေဘူး။ ညာတော့မဖြေဘူး၊ မောင်မဖြေပါရစေနဲ့လို့ပြောမယ်၊ ဖြေသမျှက အမှန်ချည်းပဲလို့ယုံ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

မေက ... သူ မမြင်နိုင်မှန်းသိပါလျက် နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်တော့ မဲ့ဖြစ်လေ၏။

"မေ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား"

“တကယ် ... နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြား၊ သုံးဆယ့် တစ်ဘုံမှာကျင်လည်သ၍ ဘဝဆက်တိုင်းချစ်သွားမယ် ယုံ”

“မေ့ကို လက်ထပ်မှာလား”

“မေ ... အဲဒီကိစ္စ ခုချိန်ထိ မောင်မဆုံးဖြတ်နိုင် သေးဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်မကျသေးဘူး။ ဟေ့ ... မေ၊ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်၊ မောင်ရှင်းပြမလို့”

“မချပစ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဒီလောက်မတိမ်ဘူး။ ဒါ ဖြင့် ... ရှင်ဖြေ၊ မိန်းမသားတစ်ဦးကို လက်ထပ် ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်မကျသေးဘဲနဲ့ချစ်ရဲတဲ့ရှင်ရဲ့ ... စက္ကူ လောက်မှ စောက်မနက်တဲ့ ရွှေအကြံဉာဏ်ကြီးကို ဖြေရှင်းတော်မူ”

“မောင်က ဆင်းရဲတယ်မေရယ်၊ ငတ်နေတာမဟုတ် စပ်မယ့် မောင်တို့ဒီသားစု ခြိုးခြံရတယ်၊ မေက သာ ဓနိလက်ပိုပြီး အလှူပယ်ချမ်းသာလွန်းတဲ့ သူဌေးမ လေးဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုကွာခြားနေတဲ့အခြေအနေမျိုး မှာ မေ့ကို မောင်လက်မထပ်ချင်ဘူး။ မောင် အချိန် ယူချင်သေးတယ်။ အချိန်စောင့်ချင်သေးတယ်”

“အော် ... တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်က စရာမသုဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်လာပြီး၊ ကျွန်မက စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ငတ်သွား မယ့်အချိန်ပေါ့”

“မထွေပါနဲ့မေရယ်၊ မောင်တို့ ချစ်သူချင်းပြေပြေလည် လည်ပြောရအောင်ပါ”

“ကျွန်မက ရှင်ကိုလက်ထပ်ချင်လွန်းလို့ ထွန်ထွန် လူးပူဆာနေတယ်လို့လဲ မြောက်မသွားနဲ့အုံး”

“မမြောက်ပါဘူးမေ၊ မောင်က အောက်ခြေကလူတန်း စားပါ။ မေကပြောမယ် ... လက်မထပ်ရဲသေးဘဲနဲ့ ချစ်တယ်ပြောထားရသလားလို့”

“မေးမှာ ... မေးကိုမေးချင်တာ၊ မေးရင်းနဲ့၊ ရှင် သာ အနားမှာရှိရင် နားရွက်ကြီးကိုလဲဆွဲလိမ့်မယ်၊ ရှင်ကျောပြင်ကိုလဲ ထုဂိုက်မယ်၊ ကျွန်မက လက်ပါလို့ ရှင်ကပါ တပြန်တလဲတွန်းလားထိုးလား ကာကာကွယ် ကွယ်နဲ့ ကျွန်မလက်ကိုများ ပြန်ဆွဲမယ်မကြံနဲ့၊ အနား မှာ တုတ်ရှိတုတ်၊ အုတ်ခဲရှိအုတ်ခဲ၊ သေပြီသာမှတ်”

မောင်က သဘောကျစွာ အော်ရယ်၏။

“ရန်တွေပုံလေး ချစ်လိုက်တာမေရယ်”

“ရှင်ကို မုန်းလွန်းလို့ ကျိန်ချင်တယ်သိလား”

“ကျိန်လေ”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲပါစေ၊ ခူးလဲနည်းနည်း စုတ်၊ လက်ဆစ်လဲနာ၊ ကျိုးကျိုးပဲ့ပဲ့တော့ မဖြင့်နဲ့ ပေါ့”

ဒီတစ်ခါ မောင်ရယ်သံက ကြည့်လွန်းလို့ မေ

ပါရောဂယ်ဖြစ်တော့သည်။ ရယ်ရဲတော့လဲ ဒေါသတွေပြေလျက်၊ ဒေါသလေးတွေ ထွက်ပြေးရပြန်၏။

“ရင်ထဲက ချစ်လာတဲ့အခိုင်အခဲကကြီးမားလာတော့ ရင်နှံ့မဆုံဘဲ ပွင့်ထွက်ရတာပါမေရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မပြောသေးဘဲ မောင်၊ မြို့ထားချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ယောက်ျားယုသွားရောတဲ့ရှင် ... ကံ”

“ဒီတော့လဲ တစ်သက်တာကြောင့်နေတော့ရမှာပေါ့ဗေ”

“ခု ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ၊ ချစ်သူတွေလဲဖြစ်ပြီ၊ ရှင်အခြေအနေက နိမ့်ပါးနေသေးလို့ ရှင်လက်မထပ်ရဲသေးလဲနေပေါ့၊ ကြီးသိန်းတို့ ဖိုးလေးတို့ကလဲ မေ့မှာ အားကိုးမရှိလို့ အိမ်ဦးနတ်ရှာပေးဖို့ စီစဉ်နေကြမှန်းလဲ ရှင်အသိ၊ ဒီတော့ ... တစ်နေ့မှာ မေ့ကိုတင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ မေ့ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ ကြီးသိန်းတို့ကို၊ ရှင်မျက်နှာ ရယ်ရလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းပဲ့နေတဲ့ရုပ်စုတ်ကို လာပြထားပါလား”

မောင် ရယ်ပြန်၏။

“မေရယ် ... ရင်ပွင့်ပေါက်ကွဲလို့ ချစ်တယ်ပြောဖြစ်သွားပြီ၊ မေ့ဆီပါအရောက်လာပြီး ဒီရုပ်စုတ်ကို ပြစ်ရင်၊ မေ့ကို မောင်နိုးပြေးမိလိမ့်မယ်၊ မောင် ဆင်

ခြင်နေတာပါမေရယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... မခိုင်လုံလိုက်တဲ့ဆင်ခြေ”

“မေရယ် ... ရှင်တွေ ကျွန်မတွေသုံးလို့ ဒေါသပိစိလေးတွေ ထွက်ရလိုက်တာ၊ မမောသေးဘူးလား”

“ရှင်မှာ မိန်းမရှိလား”

“လုံးဝ ... ထပ်ပြောဦးမယ် လုံးဝ၊ မိန်းမမရှိ၊ ကမ္ဘာလုံးကြီးကိုတောင် ထမ်းပြီးကျိန်ရဲတယ်၊ ကျမ်းကိုင်ပြီးပြောရမလား၊ ချစ်သူဆိုလို့၊ မေကလွဲရင် မေ့အရင်ကလဲ တစ်ယောက်မျှမရှိ၊ ခုလဲမရှိ၊ နောင်လဲ ဘယ်တော့မှ ... ”

“တော်ပါ ... နောက်ကိစ္စကို ကြိုမပြောပါနဲ့၊ ဗေမယ့်ဘူး”

“မေ့ခိုးလေးက မေ့ကို ဘယ်သူနဲ့ပေးစားမလို့တဲ့လဲ”

“သိဘူးမ ဟိုကလာစပ်လိုက်ကြ၊ ဒီက သွားစပ်လိုက်ကြ၊ ကြီးသိန်းကလဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ရှာနေတာ၊ မောင်ကြားဘူးလား၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲစားဆိုတာလဲရှိသေးတယ်”

“မောင်တောင်လုပ်စားမယ် စိတ်ကူးနေတာ၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာရှိတယ်၊ လက်ထပ်ချင်တဲ့ယောက်ျားက သူ့ကိုယ်ရေးအထုပတ္တိနဲ့ သူလိုချင်သောအမျိုးသမီးအရည်အချင်းတွေပို့ထား၊ မိန်းမကလဲ တူတူပဲ၊ စာ

နဲ့ရှေးပြီးပို့ထား၊ အကျိုးဆောင်မယ့်သူကလိုအပ်ချက်
ချင်းတိုက်ဆိုင်နေတဲ့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့ပေး၊ နူးမည်
တောင်ရွေးထားပြီးပြီ၊ ကျူးပစ် အောင်သွယ်တော်
အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းလို့ ... ”

“တော်စမ်းပါ”

“တကယ်လုပ်မလို့၊ မေ သတင်းစာတဲ ဆောင့်ဖတ်
ကြည့်၊ ကြော်ညာတွေ့ရင်၊ အဲဒါမောင်ပဲ”

“အဲဒါထားပါ ... အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲစားတွေ
ကလဲ ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နဲ့ ခြေချင်းလိမ်နေပြီး
ဒါတွေကို မေက ခေါင်းမာခာနဲ့ ငြင်းနေရတာ”

“မေက အသက်ငယ်သေးပေမယ့်၊ သတ္တိရှိတယ်၊
သိက္ခာရှိတယ်၊ အရည်အချင်းရှိတယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်
ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့ခွဲမျိုးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ...
မိဘမျိုးရိုးစဉ်ဆက်၊ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးကောင်းသမီး
တစ်ယောက်လဲဖြစ်တယ်”

“မြောက်ပြီးသားကြီးဖြစ်နေပါပြီ၊ လိုရင်းကိုသားပြော
ပါ”

“လိုရင်းကိုပြောရရင်၊ မေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်
အိမ်ကိုယ့်ယာမှာ တစ်ယောက်ထဲမနေရဲရမှပဲလဲ။ အ
မျိုးသားရေကူးကန်ကြီးထဲမှာ ကြာမျိုးငါးပါးပွင့်နေ
တယ်လို့ မေကြားဘူးသလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ရေသွင်းရေလဲလုပ်နေရတဲ့ရေကူးကန်
ကြီးကို”

“အဲဒါ ရေကန်ပါပဲ၊ ကြာမပွင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မြို့တော်ရဲ့ ကျက်သရေကိုဆောင်လို့ပါပဲ။ တင့်တယ်
ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေပါမေ၊ အဖော်အဖြစ်၊
မိန်းကလေးတော်ဒါ လေးငါးယောက်ပေါ့၊ မေနဲ့ စိတ်
ချင်းညီနိုင်မယ့်သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပြီး ရိုး
သားကြီးစားနေတဲ့မိန်းမသားတွေနဲ့ပေါ့၊ ပြန်နေပါမေ၊
ဒါဟာ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ မေ့ကိုဖုန်းထဲ
ကနေ အကြံဉာဏ်ပေးနေကျ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်
ယောက်အနေနဲ့ရော ပြောတာပါ၊ မေရဲ့ အကျိုးတော်
ဆောင်နေနေကြီးကိုလဲ တိုင်ပင်ကြည့်ပါ၊ သူလဲ သ
ဘောတူမယ်ထင်ပါတယ် ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဖိုးလေးနဲ့ကြီးသိန်းကတော့ ကန်
ကွက်လိမ့်မယ်၊ မေ့ကို စိတ်မချတာရယ်၊ ‘လူကြီး
တွေဆိုတော့ နိုးရိမ်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... မေ့ကို
မဆောင့်ရှောက်ရာရောက်မှာလဲစိုးမှာပေါ့၊ ပစ်ထားရာ
ရောက်မှာလဲစိုးမယ်၊ မေက အကျိုးသင့်အကြောင်း
သင့်ရှင်းပြပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... မေ ထပ်မေ့မေ့
ပျောက်၊ မောင် ... ခုလိုလေထဲကချစ်သူလုပ်နေတာ

တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုများရှိနေသေးလားလို့ပါ။ ရှိရင် မေ့ကိုပြောပါ”

သက်ပြင်းချည်သဲ့သဲ့ကို မကြားရသည်။ ဝေဟကာအားဖြင့် အသံတိတ်နေ၏။

“ရှိတယ်မေ”

“ရှိရင်ပြောပါမောင်၊ မေသိပါရစေ၊ မေ့ကို သိခွင့်ပေးပါ”

“မောင်ကိုတွေ့တဲ့နေ့မှာ ... မေဟာ မောင်ကိုမုန်းသွားလိမ့်မယ်၊ မေ့အမုန်းကို မောင်မခံနိုင်လို့ အရိပ်ချစ်သူအဖြစ်နဲ့၊ စကားသံလေးထောင့်နဲ့ မောင် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေရတာပါမေရယ် ... မောင်၊ ကံကြမ္မာကို မယုံဘူး၊ မေ ... မောင်ကို မမုန်းနိုင်ပါဘူးလို့ မယုံဘူး မေရယ်”

“မောင်ကိုတွေ့ရင် မေက ဘာဖြစ်လို့မုန်းရမှာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို မောင်မဖြေပါရစေနဲ့”

“မေ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မေးမယ်နော်၊ မောင်မှာ မိန်းမရှိလား”

“မရှိပါဘူးမေ၊ ယုံပါ”

“ဒါဖြင့် ... ”

“မဖြေပါ ရစေနဲ့မေ”

“အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်နိုင်လောက်တဲ့ ရောဂါတ

မျိုးမျိုးရှိနေလားဟင်”

“မရှိပါဘူးမေရယ် ... ထပ်မမေးပါနဲ့တော့၊ မောင်ကြေကွဲရပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာလဲ နာတယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင်မှာ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေလဲ များလှပါပြီ။ တခြားအကြောင်းပြောရအောင်နော်မေ ... မောင်တို့ စကားလမ်းကြောင်းလွဲကြရအောင် ...

“မေ့အဖေလေး၊ ကံတရားပေါ့မေ၊ ဒီအိမ်ထောင်နဲ့ကျမှ မဟောက်မပြန်နိုင်ပြီနော်လေရဲ့”

မေ ... စကားပြောခွက်ကို စိတ်ဆိုးစွာချပစ် (ကံတော့သည်။)

ထိုကော်ပြု - စာပေ

တို့အနက် () ကျပ်
ညစ်ပေ-ခုတ်ပြီ-ပျောက်ဆုံးလှ
ထန်ဖိုးနှစ်ဆပေးလျှင်ရမည်

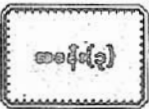
ကြံကွဲသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ပျက်ရည်က အရင်ဆုံးခံစားမှုသက်သေဖြစ်တတ်၏။ မေ
ပိုင်ပိုင်အောင်ဘဲ စိတ်ကိုဘင်းထားသလား။ ဒေါသတွေကိုပဲ
ပျက်ပျက်သိပ်နေရသလားမသိ။ မေ့မျှက်နှာက အတိုင်းအဆမဲ့
ပျက်လွင်းလျက် အလှအပကလေးများတောင် လျော့ပါးနေ
ပြတော့သည်။

“ကြော့ ... မေးခွင့်ရှိရဲ့လားမေ”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ။ မေကြော့သက်ထားသဆိုတာ ငါး
ယောက်ပါးစားမှတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သွေးသောက်ညီ
အစ်မတွေပဲ။ မေပြောမှာပါ။ မေ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့
..”

သက်က ... ဖန်ခွက်ထဲ ရေခဲတုံးထည့်၊ ပို
အေးစေရမယ်ထင်ပြီး မေ့ဆီ လှမ်းပေးလိုက်တော့ မေ
က ပျော်တော့သည်။ အော် ... ရင်တွေပူလိုက်တာ။ အာခေါင်
ပျက်ပျက်ကြောက်ပါရဲ့။

“မေ ... တစ်နေ့မှာ ရှေ့နေကိုကျော်ရဲ့နီနဲ့ တွေ့စ
ရာကိစ္စ၊ မေ့မေ့တော့ရဲ့ အမွေကိစ္စ ဝေခွဲပေးရေးပေါ့
လေ။ အဲဒီအတွက်နဲ့ တွေ့ဖို့ရှိပါတယ်။ အဲဒီနေ့က
မေက ရုံးခန်းကိုလိုက်သွားတာ။ သူတို့ရုံးခန်းဖွဲ့စဉ်က
ပုံက၊ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ဧည့်ခန်းသဘောပေါ့။ မြစ်က
လားလိုင်တွေချထားတယ်။ စားပွဲတစ်လုံး၊ စာရေး

“အဲဒီကိုအောင်မောင် ... ခုဘယ်မှာလဲမေ”

မေက မျက်စိညှစ်ကုမလာဘဲ၊ ခက်ထန်နေသော
မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲမေ့လိုက်၏။ မေ့မျက်နှာ တစ်ချက်
အပင့်မှာ၊ မယောင်းတိုင်မီးရောင်ထဲ မေ့မျက်စိနားက လက်
ခနဲဖြစ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မေ ... စိတ်ဆိုး
ဒေါသထွက်နေတာလား။ နာကျင်ကြံကွဲနေတာလားမသိပါ။
မေခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပါ။ မိန်းမသားဆိုတာ နာကျင်

တစ်ယောက်ရှိတယ် ...

“နောက်ထပ်စားပွဲနဲ့ကုလားထိုင်တစ်လုံးက သပ်သပ် ချထားတယ်။ အတွင်းခန်းထဲမှာက ရှေ့နေတွေ၊ လေး ငါးယောက် ကိုယ့်စားပွဲနဲ့ကိုယ်၊ တွေ့ချင်တဲ့သူက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ရတယ်။ စာရေးက ဝင်ခေါ် ပေးရင် ကိုယ့်ရှေ့နေက ထွက်လာပြီး စားပွဲနဲ့ကုလား ထိုင်အလွတ်မှာ ထိုင်စကားပြောတယ် ...

“အတွင်းခန်းမှာရှိတဲ့ရှေ့နေတွေ အပြင်ထွက် အမှု လိုက်နေလို့ အတွင်းခန်းက လူရှင်းပြီး အပြင်ခန်းမှာ တွေ့ဖို့စောင့်နေတဲ့ ဧည့်သည်ကများရင်၊ အတွင်းခန်း ထဲခေါ်တဲ့အခါလဲ ခေါ်သွားတယ် ...

“မေ့ရောက်တော့ ... စာရေးက ခဏစောင့်ပါတဲ့၊ ဦးကျော်ရရှိမှာ ဧည့်သည်ရှိနေလို့တဲ့၊ ဧည့်သည်ထွက် မှ ဝင်ပါတဲ့၊ အဲဒါနဲ့မေ ... ထိုင်စောင့်နေရတယ်။ ဧည့်ခန်းမှာက မေ့ကြီးသိန်းနဲ့ယောက်ထပ်”

“ရောက်နေတဲ့ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းပါ ... ကြီးတန်းနဲ့ နောက်ဆုံးပြောင်း ရင်း၊ ခဏရပ်နေကံ၊ ပြီးတော့ ဆွဲလာသွားကံရင်း၊ အပြင်မှာလဲ ဘယ်သူမှမရှိတာသိထားတော့ ပြောပုံ နောက်ရယ်မော၊ ပန်းဖက်ပြီးထွက်လာတာ ...

“မင်းအမှုသည်လေးနဲ့ရော ဓုထိ မနီးစပ်သေးဘူးလား။

ပိုင်အောင်လုပ်တော့လေကွာ၊ မောင်မောင်ဆိုပြီး ဖုန်း ဆက်နေတာ ... ကြွနေပြီဆို ... တဲ့ကွယ်”

“ဟာကွာ”

“အေး ... တစ်ချီထဲနဲ့သဘောပေါက်လိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မေလဲ ဝါကျတစ်ကြောင်းထဲနဲ့ အား လုံးကို နားလည်သွားလိုက်တယ်။ ဟိုသူငယ်ချင်းက သူနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်၊ ရင်းနှီးလို့သာ သူ အကုန်ဖွင့်ပြောထားလို့ သိနေတာဖြစ်မှာပေါ့ ...

“မေ့ကိုတော့ မြင်ဘူးပုံမရဘူး၊ မိန်းမဧည့်သည်နှစ် ယောက် ထိုင်စောင့်နေတာတွေပေမယ့် မေ့မှန်းမသိ တော့ ရယ်မောပြီးဆင်းသွားတယ်၊ သူ့မှာသာ သွေး ဆုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

“မေ ... နီးရာကုလားထိုင်နဲ့ ဆွဲမရိုက်လိုက်ဘူး လား”

“မေ့ထက် ကြီးသိန်းဆွဲရိုက်ဖို့လုပ်နေလို့ မနည်းတား ရတယ်၊ မေလေ ... ညှိလိုက်တာ၊ သူ့ရှေ့မှာ မျက် ရည်ကျတယ်”

“ဘာမှမပြောဘူးမဟုတ်လား”

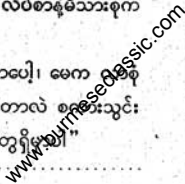
“ပြောပါဘူး၊ ကြီးသိန်းကိုလဲ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ လို့ တားလိုက်တယ်”

“သူကဘာပြောလဲ”

“သူ့မှာ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အခြေအနေမရှိပါဘူးတဲ့”
 “ဘယ်ရှိမလဲ၊ ဦးကျော်ရီနီက မိန်းမနဲ့ဆို”
 “မေလဲ ယူစရာရှိတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေယူပြီး ပြန်
 ခဲ့တယ်၊ သူက တစ်ခွန်းပြောသေးတယ်၊ မေ ခွင့်
 လွှတ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ကို သူကကောင်းရင် ရလာနိုင်မှာ
 ပါတဲ့”
 “ဩ”
 “မေ ... ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်တာ၊ အများကြီး
 ပြောပြီး ရန်တွေ့ခဲ့တာထက်ထိရောက်တယ်၊ သိလား”
 “မေဆီ တခြားနာမည်နဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပရိုပိုစ်လုပ်
 တာတွေဘာတွေ မေခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် ... သူ
 လူလွတ်ဆိုရင်ပေါ့။ မေ ... နာတာက၊ သူ့မှာ
 မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောထားတာ၊ မိန်းမ
 ရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်တယ်အပြောခံရတဲ့
 မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ...
 “ဘယ်နေရာရောက်သွားလဲ၊ ဘယ်လောက်စော်ကား
 ခံရသလဲ။ နာလိုက်တာ။ ဆက်ဆတ်တိုတုန့်နေတာ
 ပဲ။ မေ့ကို ဘယ်လိုအမျိုးအစား သူထင်နေသလဲ၊
 မေ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို သူ ... မဲညစ်ပုပ်ဟောင်
 သွားအောင်လုပ်ပစ်တာပဲ၊ မေ... ဒီလောက်အောက်
 တန်းကျလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ...

“မေ့ကို နည်းနည်းပါးပါး တန်ရာတန်ကြေး တွေး
 မပေးနိုင်ဘူးလား။ မေ့ကို ဒီလောက်အထင်သေးရသ
 လား။ စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ။ စိတ်ဆိုးလွန်းအား
 ကြီးတာ့ ရန်တွေ့ဖို့တောင် စိတ်ကုန်သွားစာယ်၊ သူ
 ကို နာတောင်မနာဘူး။ စိတ်နာတယ်ဆိုရင်တောင်
 သံယောဇဉ်ရှိနေသေးလို့ဖြစ်မှာ၊ ခုဟာက ... မေ
 စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရွံရှာ ...
 “တခြားဘာစကားလုံးရှိသေးလဲကွာ၊ သူနဲ့ထိုက်တန်
 တဲ့ မိုက်မိုက်ရှိုင်းရှိုင်းစကားလုံးမှန်သမျှ သုံးချင်တယ်၊
 လူယုတ်မာအစစ်ပဲ၊ မေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲ၊
 မေ့ရပိုင်ခွင့်အားလုံးဟာ ဘယ်လောက်များလဲဆိုတာ
 သူသိတယ်၊ ဒါတွေ သူပဲလုပ်ပေးတာ၊ မက်ပြီပေါ့၊
 လူတိုစော်ကားပြီး ပစ္စည်းအပိုင်သိမ်းချင်တဲ့ယောက်ျား
 အချောင်သမားကွာ”
 “အရှုတ်မရှိလိုက်တာ”
 “ဟုတ်ပါ”
 “ဒါဖြင့် သူယူလာပြတဲ့ဓာတ်ပုံ၊ လိပ်စာနဲ့မိသားစုက
 ဘယ်ကုတွေလဲ”
 “သူပိုင်တဲ့ သူ့ဗိတ်ဆွေတွေဖြစ်မှာပေါ့၊ မေက ဝမ်းန
 ဖမ်းရင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမယ်ဆိုတာလဲ စကားသွင်း
 ထားမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာ နည်းတွေရှိမှာပေါ့”

“တမင်တကာ တကူးတကကိုကြံစဉ်တာပဲ”
 “ယောက်ျားဆို ... တစ်ယောက်မှမကောင်းပါဘူး
 ကွာ၊ မေ့အဖေတောင် မေ့အပေါ်မကောင်းဘူး”
 “အဖေတော့ စိတ်မနာပါနဲ့မေ၊ ငရဲက မနေဘူး၊
 အဖေဟာ ... မေ့အမေ့ရှုတုန်းအချိန်ကို ပြန်တွေး
 ကြည့်ပါ။ မေ့အမေ့အပေါ် မကောင်းခဲ့ရင်သာနေမယ်၊
 မေ့အပေါ်တော့ ... ကောင်းခဲ့မှာပါ”

မေ့ကို ကျောကုန်းပေါ်တင်၍ “နတ်မြင်းပျံ
 ကွ” ဟုအော်ကာ ခုန်ပေါက်ခုန်ပေါက်နှင့်ပြေးပေးတတ်သည့်
 ဖေဖေကို မြင်ယောင်၏။ ဖေဖေဝါသနာအတိုင်း၊ မေမေနှင့်
 စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ (အမှန်က အိမ်ပေါ်ကဆင်း
 ချင်လို့ စိတ်က တမင်ဆိုးရတာ) နောက်ထပ် မိန်းမတစ်
 ယောက်အိမ်မှာသွားနေ၊ ဝင့်ကျွေးမကုန်သေးသော မေမေ
 က ချောမော့ခေါ် (သမီးမှာ မိဖုံဖုံရှိစေချင်လို့ပါတဲ့၊ သမီး
 ဟာ အဖေမဲ့သမီးဖြစ်ရှာမှာ စိုးလို့ပါတဲ့၊ မေမေပြောရှာခဲ့တာ
 လည်း သတိတရဖြစ်ပါသည်။) ဖေဖေက တစ်လကိုးသတင်း
 မကြာပဲ ဘယ်တော့မျှ ပြန်မလာခဲ့။

“မေ ... ဖျားလို့”

တစ်ခါတော့ မေက တကယ်နေမူကောင်းတာ၊
 ဖေဖေဆင်းသွားတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးသည်။ မေမေက ဖုန်း
 တစ်လုံးနှင့် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်ရှာဆက်တော့၊ ဖေဖေပြန်

ကျလာလိုက်တာ၊ မေ့ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး တစ်ညလုံး
 ကျောက်နေပေးခဲ့တာ၊ အော် ... ဖေဖေရယ်။

“သားအဖချင်းတရားဆိုင်ပြီး စီးပွားခွဲရတာကလဲ၊
 အဲဒီလိုတောင်းမှ ရမှာမေရယ်၊ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့
 မိသားစုအတွက် ငွေကလို့မှာလေ။ တစ်ဝက်ခွဲလိုက်
 ရလို့လဲ မေ ဒုက္ခရောက်သွားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်နာ
 တဲ့စာရင်းထဲက အဖေ့ကိုတော့ထုတ်လိုက်ပါ”

မေက သက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မေ့ကို ဆုံးမပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 သက်ရယ်”

“ကဲ ... ခုချိန်ကစပြီး မေပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို
 သိမ်းထားလိုက်ကြစို့”

ကြော့က ဂစ်တာကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဘာတီးရမလဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မေးနေလိုက်တာ၊ သူက အဖို့
 တီးတတ်တာကျလို့”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာတီးတီး
 ဆိုတတ်တဲ့လူတွေမဟုတ်မှန်းသိလို့၊ တစ်ပုဒ်တည်းသော
 သီချင်းလေးကိုပဲရတယ်ဆိုရင် အဲဒါလေးတီးပေးစို့”

“ကြည့်စမ်း ... မေ့ကို တော်တော်သနားကြည့်တယ်
 ထင်တယ်၊ မေ့အဖြစ်မှာ မျှဝေခံစားပြီး ဘဲကင်တွေ

လဲပြောင်ပြီ။ ဖရုံစေ့က လက်ကျန်မရှိ၊ မီးထုပ်က အနည်းငယ်ပဲ”

မေက ရယ်၍ပြော၏။

“ပုံပြင်ဆိုတာ အစားလေးနဲ့မှ နားထောင်လို့ကောင်းတာ”

“ငါးယောက်လုံးရတာ ဘာသိချင်းလဲဟေ့”

“ကမ္ဘာမကြေ”

“ဒါတော့မလုပ်နဲ့၊ ပွဲမသိမ်းသေးဘူး၊ အစားတွေကျန်သေးတယ်”

“ဖာလူဒါသောက်ရဦးမယ်”

“မီးထုပ်တွေနဲ့ တဲ့ပျံမလား၊ မီးထုပ်က နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်သူစားထားလဲ၊ စားထားတဲ့ဖာလူဒါစွန့်လွှတ်ပေးရင် ဝေက အနစ်နာခံပြီး နှစ်ခွက်သောက်ပေးပါ့မယ်”

“ဟဟ”

ထားက သူလစ်ထားသော မီးထုပ်လေးတွေကို အပုံထဲပြန်ဖြည့်လိုက်သည်။

“အစားနှေးလို့ တိုထားတာ”

“ကိတ်မှန်ယူအုံးလေ သက်”

“တော်ပြီ”

“ကြည့် ... ပါးစပ်ကတော်ပြီ၊ လက်ကလှမ်းနေ

တယ်”

“အဲဒါပေါ့၊ လူသာနေမယ်၊ ပညာကမနေဘူးဆိုတာ”

ကြော့က ဂစ်တာကို တဖျင်းဖျင်းတီးလိုက်၏။

ပိပ်တီးတတ်တာတော့မဟုတ်ပါ။ လုံးဝမတီးတတ်သူနှင့်စာလျှင်တော့ လူတော်ပေါ့။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တမင်ပရမ်းပတာအော်ဆိုလိုက်သည်။

“ကြော့ ... ရက်စတော့ရင့်မှာ နေ့တိုင်းဆိုတာ ဒီအသံနဲ့လား”

“ဒါပေါ့”

“အမလေး ... ကြော့ရတာပန်းကုံးတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပန်းခွေတွေများလားကြော့ရယ်၊ ဒီအသံနဲ့ဆို”

တခါခါပိုင်းရယ်နေသူတွေကို ကြော့က လူစေ့ပျက်စေလိုက်ဆိတ်နေ၏။ ရယ်သံလေးတွေ မြူးကြွစွာ လွင့်ပျံ့ပန၏။

“ဟုတ်တယ် ... ပန်းခွေတွေ၊ မေ့ဖို့”

“အို ... ဒါဆို၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ မေ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ထဲက”

မေက သူ့မိခင်ကွယ်လွန်ချိန်မှစတင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ... ဒီဟာ တစ္ဆေမကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သရဲကြော့ရေ”

၅၄၀ မိမိ ရေရှယ်ငွေဖြင့်

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘီလူးသက်တွေ့တာတွေ့မလဲ၊
နဲ့ ဘလူး (Blue) နဲ့မှားရင် လူကြားမကောင်းဘူး၊
တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

မိုးကသည်းတုန်း။ သို့ပေမယ့် မိုးနှင့်အပြိုင်
စိစိညံနေသည်က ရယ်မောရွှင်ပျသံကလေးတွေပါ။
ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ၊ တစ်လှည့်စီမဟုတ်
လား။

“မေကြွသက်ထားဝေပြောနေပါတယ်”
“တစ်ယောက်ထဲနဲ့ ပြောလို့မရဘူးလား”
“ခုပြောနေတာ တစ်ယောက်ထဲဘဲ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်
သံပြိုင်ဝိုင်းဟစ်နေတယ်များထင်နေလဲ”
“မေဖြင့်မေ ... ကြော့ဖြင့်ကြော့၊ သက်ဖြင့်သက်၊
အဲဒီလို ... အဲဒီလိုတစ်ယောက်ထဲနဲ့ပြောပါရစေ”
“ပြောပါလား ... ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ မေဖြင့်မေ၊
ကြော့ဖြင့်ကြော့တော့မရဘူး၊ မေလား၊ ကြော့လား၊
သက်လား၊ ထားလား၊ ဝေလား၊ ဘယ်သူလဲ ဟိ

တိကျကျပြော”

“မေ”

“အစောကြီးကထဲက မေနဲ့ပြောချင်လို့ပါဆိုရင်ဖြစ်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်ကိုမှတ်ထားပါမယ်”

“ခဏစောင့်”

ကြော့က ခပ်မာမာလေးပြောပေးလိုက်သည်။

“ထောက် ... လောကကြီးမှာ မိန်းမဖြစ်ရတာ၊
ယောကျ်ားတွေရဲ့ရည်းစားစကားပြောခြင်းကို ခံရဖို့
ကျနေပြီ။ အိမ်လဲအိမ်မို့၊ ဆိုင်လဲဆိုင်မို့၊ ရည်းစား
စကားများပြောရမယ်ဆိုရင် အရှက်ကိုမရှိကြဘူး၊ အဲ
ဒီယောက်ျားတွေ၊ မေ ... ”

“ဘာ ... မေက ရည်းစားစကားပြောဖို့ အရှက်မ
ရှိဘူးဟုတ်လား၊ မေရေ ... မေ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေပါပြီ။
အရေးယူပါ”

ကြော့၏ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်စကားကို

ထက်က ဝင်ထောင်ပေးနေ၏။

“အချွန်ကလေးနဲ့မ၊ ပေးပေါ့နော်၊ ဒီနေ့တော့ အာခေါင်
လှဲစားမယ်ထင်ထားတာ၊ အချွန်နဲ့အမခံရတော့ နေရမှာ
လို့နေပြီ၊ ရော့ ... မေ”

“ဘာပေးတာလဲကြော့၊ အချွန်ဆိုရင်တော့ မယူဘူး”

“စကားပြောခွက်ပါကွယ်”

ဝါးခနဲရယ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ရှေ့ပိုင်း ပြောနေသည့်စကားတွေကလည်း ဖုန်းထဲ အကုန်ဝင်၏။ တော်တော်ပျော်တတ်သည့်အုပ်စုပါပဲ။ သူတို့အသံကလေး တွေက ရွှင်လို့စာလို့ စီလို့ညင်လို့၊ လောကကြီးကို အကောင်း မြင်ရှုထောင့်မှ ခံစားနေကြသူတွေဖြစ်နိုင်၏။

“မေပြောနေပါတယ်ရှင်”

“အော် ... ကျွန်တော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တော်တော်ရှင်းသွားပါပြီ၊ ဒါပဲနော်”

ဟိုက် ... ။ သူကမှ ဟာသခေါင်ချုပ်ကြီး ထင်ပါရဲ့၊ ဘာမှကိုမပြောရသေးဘဲ ဖုန်းချသွားလေပြီ။ သူ တို့မှာလဲ တစ်ဒုက္ခထင်ပါရဲ့။ သူတို့မိန်းမသားတွေချည်းနေ ရတော့ တယ်လီဖုန်းလေးမမျှာလဲ အားရတယ်မရှိဘူးထင် ပါရဲ့။ မေကတော့ ဖုန်းချသွားပြီ။ “နေရ” ပဲ။ ဘယ်ရလိမ့် မလဲ။ ဂဏန်းလေးတွေကို ထပ်နှိပ်၏။

“အမိန့်ရှိပါရှင်”

ဒီတစ်ခါအသံက၊ စောစောက ပထမဆုံးလာ ကိုင်သူ၏အသံလဲမဟုတ်၊ မေဆိုသော သူ၏အသံလည်းမ ဟုတ်၊ နောက်တစ်ယောက်၊ ဘယ်သူဖြစ်မယ်မသိ။ မေမှ လွဲ၍ ကျန်သောလေးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နေရဲ့ပါ”

“နေရဲ့တဲ့ဟော့ ... ဘယ်သူ့ဘော်ဒါလဲ”

နောက်ဘက်သို့ လှည့်အော်သံကြားရသည်။ နေ

ရဲ့ ဘာမျှမပြောရသေးပါ။

“နေပူထဲလဲ ... နေရဲ့ပါတယ်”

သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ထ၊ဆိုသူကတစ်ယောက်။

“နေပူထဲလဲ နေရဲ့ပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီလူက မိုးရွာ ထဲလဲပါလို့မပါ။ တော်တော်ပါသားပဲ”

သူတို့ချင်းချင်း အော်ဟစ်ဆူညံနေသည့်ကြား

ထဲ မှရဲ့ ထိုးမဖောက်နိုင်အောင်ရှိတော့သည်။ အော် ...

“ဗျားရေခိုင်း၊ မီးများမီးခိုင်း”

“ကြော့နဲ့ပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ကြော့ရှင်းခင်နဲ့ပြော့ ပါရစေ”

“ဟော့ ... ကြော့၊ မင်းတဲ့ကွ၊ ဒါများ၊ နေရဲ့ ဘယ် သူ့ဘော်ဒါလဲမေးတော့ မြို့နေတယ်”

“အယ် ... ဘယ်ကကြော့ဘော်ဒါရမှာလဲ၊ တစ်ခါ မှတောင်မိကြားဖူးဘူး၊ နေရဲ့ထိုင်ရဲရယ်ရဲပြုံးရဲကြီးလား မသိ”

ပြဿနာငလောင်အုပ်စုနဲ့မှ ဆုံတတ်လေခြင်း။

“ကျွန်ုပ်တို့ဒီသားငါးယောက်မှာ နှစ်ဆယ်ကိုသုံးလေးနှစ်ကျော်

ကျန်ခဲ့ပါမည်။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပဲကျော်သေးသူလဲပါပဲ။

“ကျွန်ုပ်တို့ဆိုရုံပြည့်သည်ဆိုရုံကလေးလဲပါနိုင်၏။”

ဖြစ် ဆယ်ကျော်သက်၊ ဆယ့်သုံးဆယ့်လေးဆယ့်ငါး၊ လေ
တိုက်လို့ သစ်ရွက်လှုပ်ရင်တောင် ရယ်တယ်ဆိုတဲ့အဆင့်ကို
ကျော်ခဲ့ပြီးမှ၊ ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ၊ ခုချိန်ထိ လောင်မြိုက်သော
ကျန်းတုန်းဆိုတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်သည်။ သူတို့
ကို ယောကျ်ားလေးတွေက ဖုန်းထဲမှ ရိုသဲ့သဲ့လုပ်လွန်းလို့
ဒီတစ်ခါ ... တို့က ဦးအောင်ကြောင်မယ်လို့များ ဆုံးဖြတ်
ထားသလားမသိ။

“ကြော့ရှင်းခင်ပါ”

“ကျွန်တော် နေရဲ့ပါ”

“ကျွန်မလဲ သန့်ရှင်းသပ်ယပ်ပြီး အသက်အန္တရာယ်
အရှက်အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာမဆို
နေရဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြောက်တတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် မိတ်ဆက်တာပါ ကြော့”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်နော်၊
ရှင်းအမေနေကောင်းလား၊ နှုတ်ဆက်တယ်လို့ပြောလိုက်
ပါ၊ ဒါပဲနော်”

ကြော့က ဖုန်းချရာတွင် ခလုတ်ကို မိချခြင်း
မဟုတ်ဘဲ စကားပြောခွက်ကို ပုခက်ပေါ်ပြန်တင်ခြင်းမို့ သေ
သေချာချာမရောက်မိကြားထဲ သူတို့အော်ပြောသည့်အသံက
စကားပြောခွက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မိတ်ဆက်တာဆိုပဲ”

အသံပြတ်သွားပြန်၏။ နေရဲ့ စိတ်တိုစပြုပေ

“နဲ့ပါတ်တုံးလေးတွေကို နှိပ်ပြန်၏။

“အမိန့်ရှိပါ”

“သက် ... သက်နင်းကြင်နဲ့ ပြောပါရစေ”

“သက်တဲ့ဟေ့ ... စောစောကအသံပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ရင်မ
ကောင်းဘူးလား”

အဲသည်ဝါကျဝင်လာပြီး၊ အသံတိတ်သွားပုံ

... ကတော့ စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးနှင့်လှုံ့အောင်ပိတ်

... ပိုင်ပင်နေကြသည်ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်မ သက်နင်းကြင်ပါ”

အသံက နားထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၏။

... ပြောခွက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ချက်ချင်းပြောထုတ်ရ၏။ နေရဲ့

... ပြန်ပြောဖို့ စိတ်ကူးတုန်း ... ။

“ကျွန်မက ခင်ထားတင်ပါ”

နောက်အသံတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မက အကြင်နာဝေပါရှင့်၊ ရှင့်မှာ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်း၊ ကုမ္ပဏီတို့ဘာတို့ရှိရင်၊ တီဗီကြော်ညာရိုက်
ချင်ရင်ပြောပါ။ ကျွန်မက မိုဒယ်ပါ။ ကြော်ညာမို
... ယ်ပါ”

“ရှင် မိတ်ဆက်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါးယောက်လေးနဲ့
ပြောပြီးသွားပြီနော် ... ဒါပဲ”

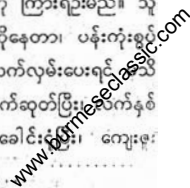
တယ်လီဖုန်းကို ချသွားပြန်ချေပြီ။ နေ့ရဲရဲ
ချင်လာ၏။ မရူးမနှမ်းနှင့် ပေါကြောင်ကြောင်မလေးတွေ၊
ဒီအသက်အရွယ်မှာ ဣန္ဒြေလေးတွေ၊ သိက္ခာလေးတွေနဲ့ မျှုပ်
နှာကြောလေးတင်းလို့နေကြပါတော့လား။ ခုတော့ ... သူ
တို့ကိုယ်သူတို့ ရုစိနှစ်သမီးလေးတွေများ ထင်နေကြလား။
မသိ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခလုပ်တုံးလေးတွေထပ်ဖို့ဖို့ မကြိုးစား
ဖြစ်တော့ပါ။ ဘယ်နည်းကောင်းမလဲဆိုတာ အသေအချာစဉ်း
စားပြီး ဝင်မှဖြစ်မည်။ ဒါနဲ့များ ... လှဝင်းဆိုတဲ့ကောင်
ကပြောချည်သေး။

“မိန်းကလေးငါးယောက်ထဲနေတယ်၊ တကယ်ဆို
တော်ဒါဆောင်လုပ်ရင် နှစ်ဆယ်လောက်နေနိုင်တယ်၊
ငါးယောက်ထဲနေတယ်၊ ညီအစ်မတွေလဲမဟုတ်ဘူး။
တစ်ယောက်တစ်မျိုးလှပေမယ့်၊ ရုပ်တွေက တခြား
“ငါကြားဖူးထားတာကတော့၊ ယောက်ျားကို တစ်
ယောက်တစ်မျိုး စိတ်နာနေကြတဲ့ မိန်းမငါးယောက်
အဖွဲ့တဲ့။ သွေးသောက်ညီအစ်မတွေတဲ့ ...
“တစ်ယောက်ကိစ္စတာ ငါးယောက်ရဲ့ကိစ္စတဲ့။ တော်
ရုံသတ္တိနဲ့တော့ ဝင်မကြောင်နဲ့။ ငါးစာဖြစ်သွားမယ်၊
ငါးစာဆိုတာသိလား။ မိန်းမငါးယောက်ရဲ့အစာလို့ပြော
တာ၊ စားပစ်ဝါးပစ်ကြလိမ့်မယ်” ... တဲ့။

သည်တော့ ...

ဒေါသသံတွေ အဟိန်းတွေအဟောက်တွေကို
မျှော်လင့်ထားသည်။ လက်ခံရရှိခံစားရတာက အလောင်
တွေအကြောင်တွေဖြစ်နေသည်။ သူတို့ ... ယောက်ျားတွေ
ကို စိတ်နာတာနှင့်ပဲ ယောက်ျားဆိုလျှင် ဂလဲ့စားချေဖို့အ
တွေးမိုက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီဝင်နေကြပြီလား။ နေ့ရဲ ...
သည်နေ့ ဖုန်းဆက်တာ၊ သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ စလုံးရေစ
ပြင်းသာဖြစ်သည်။ နေ့ရဲမှာက မေကြော့သက်ထားဝေနှင့်
ပတ်ပင်မှ ရင်းနှီးမှဖြစ်မည် အရေးကိစ္စတစ်ခုရှိနေသည်လေ။
သူတို့ ဘယ်ပုံစံတွေလဲ၊ ဘယ်လိုခြေလှမ်းစရာမလဲဆိုတာ သိ
ရှင်လို့ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တာပါ။ ဒီငါးယောက်သိပ်တော့
ပလ္လယ်။

နောက်တစ်ခါ ... သူတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး
မှုရှိ ကြိုးစားလျှင် ကိုယ့်ဘာသာ ကဗျာဆန်ဆန်မုည့်ထား
သော “နေ့ရဲ” ဆိုသည့်နာမည်ကိုတော့ ဖျောက်ပစ်လိုက်မှ
ဖြစ်တော့မည်။ တော်ကြာ ... ဟိုအဆိုတော်က သီချင်းထ
ကိုနေဦးမည်။ “နေပူထဲလဲနေရဲ့ပါတယ်တဲ့ဟေ့၊ တော်တော်
ပါတဲ့လူပဲ” ... ဆိုသည့် အပြောကို ကြားရဦးမည်။ သူ
က ရက်စတော့ရင်မှာသာ သီချင်းဆိုနေတာ၊ ပန်းကုံးစွပ်သိ
ပေးအပြီးမှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ လက်လှမ်းပေးရင်ပြီး
မျှင်ယောင်ဆောင်၊ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး လက်နှစ်
ဖက်ရင်မှာယှက်လို့ ရှိခိုးတုံ့ပုံစံနဲ့၊ ခေါင်းငုံ့လှုပ်၊ ကျေးဇူး

၁၄၈ ❀ နေ့နယ်ငင်ဖြင့်

အနန္တပါရှင် ... လို့ ပြောတာတဲသတဲ့။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
ဖို့ လက်ကြီးရှေ့ဆန်ထုတ်ထားတဲ့သူမှာ အူကြောင်ကြောင်
ကြီးဖြစ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရောတဲ့။ လုပ်ပုံက။ ကြားရတာပဲလေ။
တစ်နေ့တော့ သူ့သီချင်းသံကို သွားကို နားထောင်ဦးမှ။

“အဲဒါပေါ့ ... ကြော့ရှင်းခင်ဆိုတာ”
လှဝင်းပြမှပဲ ကြော့ရှင်းခင်ကို မြင်ဖူးရ၏။
တော်တော်လှသည့်ကောင်မလေးပါပဲ။

“ငယ်ဦးမယ်ထင်တယ်”
“ပြောတတ်ဘူး။ မိန်းမတွေ အသက်ဆိုတာ ခန့်မှန်း
ရခက်တယ်။ သုံးဆယ်ကျော်နဲ့လေးဆယ်ကျော်ဆိုတာ
ရွေးမရဘူး”
“နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိလေးပဲဖြစ်မယ်”
“ထင်ရတာပဲ”
“ဟုတ်မှာပါ”

ဒီစားသောက်ခိုင်းတွေကို လာနေကျမဟုတ်၍
လှဝင်းကို အဖော်ခေါ်လာရသည်။ လှဝင်းနှင့်တကွ သူ့နောက်

မေကြော့သက်ထားဝေ ❀ ၁၄၉

ပါတစ်ယောက်ပါ။ စုစုပေါင်းသုံးယောက်စားစရိတ် ကိုယ်က
ကုန်ကျခံပေးရ၏။ ကြော့ရှင်းခင် ... တွေ့ရုံလေး။ မြင်ဘူး
ပုံလေးတောင် မလွယ်ပါလား။ ကြော့ရှင်းခင်ဆိုသည့်အတိုင်း
လူတစ်ကိုယ်လုံး လှပကြော့ရှင်းနေ၏။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။
မရုပ်တမြင့်မားမား။ စီးထားသည့်ဒေါက်ဖီနပ်နှင့်ပေါင်းလိုက်
တော့ အရပ်တ ငါးပေကိုးလက်မလောက်ထိများ ရောက်နေ
ပါလား။ တော်ရုံယောက်ျားလေးတွေ အနားကပ်သွားလျှင်
ပျံ့ပို့တောင် ခက်နေဦးမည်။

ဝတ်ပုံစားပုံက မြန်မာဝတ်စုံမဟုတ်ပေမယ့် မ
ကလက်ဘူးဟုဆိုရမည်။ မီးခိုးပြာရင့် ဂျင်းဘောင်းဘီက
ကိုယ်ထည်မှာတော်ရုံတိုရုံ ကြပ်လျက် ခြေထောက်တစ်လျှောက်
လုံး ကားကျသွား၏။ အကျိုတ ဂျင်းဂျက်ကက်ဟုခေါ်သည့်
ပျမ်းသားအင်္ကျီပါပဲ။ ဘောင်းဘီနှင့် တစ်ရောင်ထဲ။ ကြေးနီ
ရောင်ကြယ်သီးတွေ အများကြီးနှင့်ပေမယ့် အမြင်မတော်
ပဲရုံ။ လက်ပြတ်ပေမယ့်၊ ချိုင်းပေါက်ကျယ်ကြီးနှင့် အတွင်း
ပုံကျိုမြင်ရသည့် အမျိုးအစားထဲကမဟုတ်။ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်
ပုံကျိုကို ဘောင်းဘီထဲထုပ်ထားသည်မို့ “ချက်ပေါ်လော်
လီ” ခြင်းမရှိ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မျက်နှာလှလှလေးနက်
ကပ်စွယ်နှစ်လိုဝင်းပသော လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ခွာ အ
ပေါက်ထည်၏ အခုံးအမိဖက်ကင်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လုံလုံ
ဖြူဖြူ လှသည့်သူများ။ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် လှတာပါပဲ။ ဗိုက်

၁၅၀ ဇွဲ ချေးနွယ်ဒင်မြင့်

ပေါ်မှ ခါးပေါ်မှလှတာမဟုတ်၊ ဇိုက်ပေါ်ခါးပေါ်ကာမှ ကျက်
သရေပါလျော့ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ထိဖြစ်သွားနိုင်တာ တ
ချို့မိန်းကလေးတွေ သိဖို့ကောင်းပြီ။

“အင်္ဂလိပ်သီချင်းပဲအမြဲဆိုလား”

“အေး ... ဗမာသီချင်းဆိုခဲတယ်။ သူဝတ်ရင်လဲ
အဲဒီလိုကျင်းတွေပဲ ထူထူထဲထဲ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်တယ်။
တစ်ခါတလေကျရင် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ဝတ်စုံကုတ်
အကွက်တွေဘာတွေတောင် ထပ်ဝတ်သေးတယ်”

သူဆိုနေတာ "Jealous Kind" နောက်တစ်
ပုဒ်က ...။ ပရိသတ်က ထပ်မံပွဲတောင်းသည်မို့ ထပ်ဆို
သည့်နောက်တစ်ပုဒ်က ... သူ့သီချင်းတွေက သီချင်းငြိမ့်
တွေပဲဖြစ်၏။ သူ့အသံနှင့် ဆိုပုံဆိုပေါက်ကောင်း၏။ အသံ
က ပင်ကိုယ်ချို့သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးအသံထွက်လည်း
ကောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းကို ငဝိသံနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လို
မှနားထောင်လို့မကောင်းပါ။ သူ ... ပန်းကုံးတွေပေါ်သည်။
တစ်ပုဒ်ကို ပန်းကုံးက နှစ်ကုံးလောက်ပဲရ၏။ နောက်ဆုံးပုဒ်
ကို နောက်ဆုံးပွဲတောင်းသူက တစ်ကုံးစွပ်သည်။ စုစုပေါင်း
ငါးကုံး။

တစ်ကိုယ်လုံး ဝှေ့ရမ်းကာ ရဟတ်လည်သူ
လားထင်ရအောင်ကသည်သူတွေလောက် ပန်းကုံးမရတာတော့
အမှန်ပါ။ တချို့က ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း မယဉ်ကျေး။ ကြည့်

မေကြော့သင်္ကန်းဝေ ဇွဲ ၁၅၁

ပျောက်ပျက်ပျက် ပြောလို့ရသလို ကြည့်ချင်စရာဟု ပြောလဲ
ပျက်ပျက်။ တချို့ကျ ပန်းကုံးတွေက လည်ပင်းမှာ ထူထပ်သိပ်
ပန်းကုံးလွန်းလို့ လက်တစ်ဖက်ဆန့်ပေးထားရသည်။ လက်
ပေးတစ်ဆွဲပျက်မှာလည်း စွပ်ကြ၏။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်
ပုံစံကိုဆင်ဆင်ပေးလို့ ဒီလိုနေရာတွေမှာ နေတိုင်းလာစား
ထိုင်ပြီး ပန်းကုံးတွေ နေတိုင်းစွပ်နေနိုင်သလဲ။

“လာနေကျလူတွေက နေတိုင်းလာတာပဲလား”

“မျက်နှာသိတွေ့သျှော်နော် ... ဒီမျက်နှာတွေပဲ ထပ်ထပ်
မြင်နေရတယ်”

“မင်းကရော”

“ငါက တကာရှာတာ၊ တကာတွေမှလာတာ၊ လော
ကကြီးမှာ တကာကလဲပေါတော့ နေတိုင်းလောက်
နီးပါပဲ”

လှဝင်းက ရန်ကုန်မှာတော့ လည်ပတ်မွတ်

ပျက်ပျက်ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာတွေရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စီးပွားရေးစစ်
တမ်းကောက်ရရင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ ကျိကျိတက်
သူတွေတွေချည်းပဲလို့ပြောရမယ်”

“ပြောခနေနဲ့ ... သူတို့ ပိုက်ဆံတွေသုံးနေကြတာ
သူတို့ မိန်းမတွေတွေ့ရင် နှမြောလုံးဆိုပြီး တွေးသေး
သွားနိုင်တယ်။ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အနှမြောမူကုံးကွာ”

၁၅၂ ဣ ရေအေးစင်မြင့်

“ဒါမျိုး တခြားဘယ်နေရာတွေရှိသေးလဲ”

“အများကြီး ... ဒါပေမယ့် ... ဒီသိမ်ကြီးဈေး
အပေါ်ထပ်တင်ပဲ နဲ့အောင်လည်ပါဦး”

“မလည်ချင်ပါဘူး၊ ငါက ကြော့ရှင်းခင်နဲ့ ခင်ချင်
တာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ရောဂါလား”

“ပြဿနာပါ”

“ဝေဒနာဆိုရင် ကြေညာနိုင်လား”

“မကြေညာနိုင်ဘူး”

“ရတယ်လေ ... ဘယ်အဆင့်ထိဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ဘယ်အဆင့်ထိဖြစ်နိုင်ချေရှိလဲ”

“ကိုယ်ကျင့်တရားကိုတော့ မပစ်မှားနဲ့၊ ဆတ်ဆတ်
ထိမခံဘူး”

“သူငယ်ချင်းပေါ့ ဘော်ဒါကလွဲပေါ့၊ တရင်းတနိုး
ပြောမနာဆိုမနာ”

“လွယ်ပါ့မလားပဲ၊ သူတို့က ယောက်ျားမှန်းဝါဒိတွေ”

“တမင်လိုက်ဂလဲစားချေတာမျိုးရှိလား”

“အဲဒီလိုတော့မရှိဘူး”

“ခင်ကို မခင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ယောက်ျားဆိုရင် ကိုယ့်အဖေ
တောင် ကိုယ်မခင်ဘူးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မတွေ”

မေကြော့သက်ထားဝေ ဣ ၁၅၃

“ဒါဆို ... ဘယ်လိုနည်းရှိလဲ”

“နေ့စမ်းပါအုံး ... ခင်ရုံခင်ဖို့များ တလောကလုံး
မှာ ခင်စရာမိန်းမတွေပြည့်လို့”

“သူ့ကိုမှခင်ချင်တာ”

“ကြိုက်ရင်လဲ ပေါ်တင်ဝန်ခံလေ”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါးယောက်လုံးနဲ့ခင်ချင်တာ”

“လောဘ”

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ချင်တာပဲ၊ စကားပြောကြည့်
မယ်၊ တရင်းတနိုးနေမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သွေးသောက်
ညီအစ်မငါးယောက်ထဲမှာ မောင်တစ်ယောက်၊ ဒါ
မှမဟုတ် အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း မောင်နှမ
ခြောက်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်”

“အဲဒါ ဘာရောဂါလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး”

“မြန်မာပြည်မှာ တနင်္သာရီဘက်မှာဆိုလား၊ စိန်ကြော
တွေ့သလိုလိုကြားမိလိုက်သလား”

“မကြားမိလိုက်ဘူး”

“နောက်တစ်ခါထပ်တွေ့ရင် မလွယ်ကြောကြီးဖြစ်
မယ်ပြောမလို့၊ သူများတွေသာ စိန်ကြောတွေ့၊ ဝမ်း
ဖရန်းကြောတွေ့၊ ရွှေကြောတွေ့မယ်၊ မင်္ဂလာတော့
မလွယ်ကြောကိုမှ ဖင်ခုထိုင်ချင်နေတော့ ခက်ပြီ”

“ခက်ရတာလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ ရှိဦးမလား”

“အေးပါ ... အေးပါ။ သက်နှင်းကြင်ကိုရော တွေ့ဘူးပြီလား”

“ဘယ်တွေ့ဘူးဦးမှာလဲ။ သူကရော ဘာလုပ်လဲ”

“စုပါမားကတ်တစ်ခုမှာ ကောင်တာမန်နေဂျာလုပ်နေတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့စုပါမားကတ်ကိုသွား။ ဈေးဝယ်ရင်းပြဿနာဖြစ်ရင်တော့ ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကောင်တာမန်နေဂျာမမအပြင်ထွက်လာလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ... ရုံးခန်းထဲမှာပဲ။ နေပါဦး ... မင်း၊ သူတို့ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘယ်နာမည်နဲ့လဲ”

“နေရုံ”

လှဝင်းက အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါရယ်စရာလား။ ဘယ်လောက် ကဗျာဆန်လဲ”

“မှတ်ထား ... အခုကဗျာဆန်တဲ့နာမည်တွေ ကဗျာမဆန်တော့ဘူး။ ရွှေဘာလို့နာမည်မျိုးကမှ ပြန်ပြီးကဗျာဆန်တဲ့ခေတ်”

“ဒါဖြင့် ... ငါနာမည်ဘာလဲ”

“မင်းနာမည်ရင်းပေါ့”

“မနိပ်ဘူးကွ ... ဗေဒင်ဆရာနိပ်စက်ထားလို့၊ တင်ပြန်တဲ့”

“ဟား ... ဟား ... တို့အဖေနဲ့အမေတို့မှ မိရုံရှိတဲ့ ဟိုးရှေးတုန်းက နာမည်ကြီးမင်းသားနာမည်ပဲကွ မဆိုပါဘူး။ ရွှေဘာတို့နဲ့လဲ တစ်ခေတ်ထဲပါပဲ”
“ကောင်းလို့လား။ ဒီနာမည်”

လှဝင်းက တဟားဟားရယ်လွန်းသည်မို့ တင်မိတ်ညစ်စိတ်ပျက်လာရတော့သည်။ မကောင်းလို့ပဲမှာပေါ့။ စင်စစ် ... မြန်မာနာမည်တွေဟာ တင်ညွှန်ပျက်ပျိုးခဲ့ရပါ။ တင်ညွှန်ဆိုသောနာမည်က အမျိုးသားကတင်ကတ်ပြားထဲမှာပဲရှိသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်စဉ်ကပြည်ကိုပြန်လာပြီး မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်ကြောင်းကတ်ပြားကပြန်လုပ်တုန်းက၊ ရန်ကုန်မှာ ဗေဒင်ဆရာမေးပြီး ... ဟု မေမေက မှာလိုက်သည်နှင့် နီးစပ်ရာဗေဒင်ဆရာမေးပြီး မှည့်ပေးလိုက်တာ တင်ညွှန်။ နိုင်ငံသားစိစစ်ကတ်ပြားတွေလုပ်တော့ တင်ညွှန်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်မပြည့်မှိုင်သားစိစစ်ရေးကတ်ပြားကို လုပ်ရမည်။ အဲသည်မှာ ... နာမည်လှလှတစ်ခုတော့ မှည့်လိုက်နိုင်ခွင့်ရှိနေမယ်။

ထမင်းပိုင်းမှာ စကားအနည်းဆုံးက ကြေ
 ဖြစ်နေ၏။ မေကြော့သက်ထားဝေမှာ ... မေနှင့်ကြော့သ
 က သတ္တိကောင်းကြသည်။ သက်နှင့်ဆက် မေနှင့်ကြော့သ
 လောက် သတ္တိမကောင်းပေမယ့် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ခိုင်မာ
 ကြ၏။ မေနှင့်ကြော့သတို့ထက် နည်းနည်းဝါးပါးပို၍နူးည
 ပျော့ပျောင်းသည်။ ထက်မြက်မှုမှာ မေနှင့်ကြော့သတို့ထက် လျော့
 ၏။ အားလုံးထဲမှာ "ဗန္ဓုလခြေ" ဟု စံတင်ထားရသူက
 "ထား" ဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်ရွံ့စိတ် အမြဲရှိ၏။ သည်း
 ခံခွင့်လွတ်နိုင်စိတ် သူများထက်ပိုပေမယ့် သတ္တိအရာမှာ
 တင်လောက်အောင် လျော့ပါး၏။ မည်သူ့ကိုမဆို အလျှောက်
 ပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကာ၊ အချင်းချင်းနောက်ရင်းဖြောင့်
 ရင်း လေသံမာလာလျှင်တောင် ဘယ်သူနှင့်ဘယ်သူပဲဖြစ်ကြ
 ဖြစ်ကြ၊ သူက အရင်ဆုံးမျက်ရည်ခဲနှင့်သူဖြစ်သည်။

"သွေးသောက်ညီအစ်မတွေ ခုန့်မပြစ်ကြေး"
 ဆိုသောခံယူချက်ကို ခိုင်မြဲစေဖို့အတွက် မှတ်ကျောက်မှာ
 "ထား" ပဲဖြစ်၏။ ထားကိုသာကြည့်လိုက်ပါ။ ထားမျက်နှာ
 ပျက်နေပြီ။ ထားမျက်ရည်ခဲနေပြီဆိုလျှင် ညလာလာထယ်
 ရောက်ရှိနေသောခြေအနေမှာ တင်းမာမှုတွေ စတင်နေပြီဟု
 ယူဆနိုင်၏။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ထားငိုတော့မယ်၊ မျက်ရည်
 ခဲနေပြီ"

ဟု တစ်ယောက်သောက်ကာ ထအော်လိုက်လျှင်
 ညီအစ်မချင်းချင်းထဲမှာ တင်းမာမှုတွေ စတင်ဖြစ်ထွန်း
 ကိုယ်စီကိုယ်စ လျှော့ချကြရတော့မည်ဆိုတာ အားလုံး
 သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

"သွားတေးကွာ ... နည်းနည်းများသွားတယ်"
 "ဆော့ရီးဟေ့ ... ဆော့ရီး ... ဆော့ရီးပါနော်ကွယ်"
 ပြောင်သလိုနောက်သလိုနှင့် လျှော့ချသူကချ။
 "ကျွန်တော်တော့မှာပြီ ... မှားပါပေါ့ ... တလီ"

ဟု သီချင်းထဲဆိုသူဆို ကြော့ဆိုလျှင်တော့
 မာမာနောင်၏ "ခွင့်လွတ်နော်" သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးကို
 သေသုံးကိုဆိုဝင်လိုက်တတ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် တင်း
 မာမှုတွေ လျော့ပါးကြရသည်။ သူတို့အားလုံးထဲမှာ စကား
 နည်းသူကတော့ တစ်ယောက်မျှ မပါဝင်ချေ။ အားလုံးသည်
 ကိုယ်ပြောခွင့်ရဖို့ကို ချောမ်းဆောင့်နေကြရသည်ချည်းဖြစ်၏။
 ကိုယ်တစ်ရံမှာ ပြောချင်လွန်းအားကြီး၍ တစ်ယောက်ပြော
 နေသည်။ တခြားလူဝင်လှပြောသွားမှာစိုးစိတ်နှင့်၊ "သူပြီးရင်
 ပြောပါယ်" ... ဆိုတာမျိုးနှင့် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်
 ပြောပြောခွင့်ကို "ဦး"ထားရတာမျိုးလည်းရှိ၏။ နောက်
 ပြောချင်သူက လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်၊ နှစ်ချောင်း
 ထောင်ပြကာ ဒုထိယနေရာမှာ "ဦး" ရ၏။ တတိယနေရာ
 ကိုလည်းမည်သူတော့မရှိပါ။

ကြော်ငြာအပြင် ဝေက ပြက္ခဒိန်တို့ ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာ ပိုစတာတို့လည်းရိုက်သည်မို့ မကြာခဏဆိုသလိုတော့ အလုပ်ရှိတတ်ပါ၏။ သူ့အလုပ်က တစ်ခါလုပ်လျှင်လည်း မျိုးမျိုးမျက်မျက်ကလေးရတတ်တာမို့ နေ့တိုင်းအလုပ်မရှိလည်း စေ့အတွက် အသုံးစရိတ်လောက်ငှပါ၏။ အဲသည်တော့ ဒုတိယအိမ်အမြဲဆုံးလုက ဝေ။ တတိယအိမ်ခြံသူက ကြော့ဟုဆိုရမည်။ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်မှာ ကြော့က လေးရက်သိချင်းဆိုရ၏။ ကျန်သုံးရက်ကို တခြားစားသောက်ဆိုင်မှာ သွားဆိုလျှင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကြော့နား၏။ ကြော့ဆိုနေသည့် ဆိုင်မှာ ကြော့အတွက် လုံခြုံသည်။ အရှက်အန္တရာယ်ကင်းသည်။ သီချင်းဆိုသည့်မိန်းကလေးများ ဝတ်စားစားတာကို ဘာမျှမပြောပေမယ့်၊ သီချင်းဆိုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ အနေအထိုင်မတတ်လျှင် ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က အလုပ်ဖြုတ်၏။ အဲဒါကြောင့် အရှက်အန္တရာယ် လုံခြုံပါသည်။ တချို့ဆိုင်ဆိုလျှင် သီချင်းဆိုသောမိန်းကလေးတွေ စကတ်ရှည်လျှင် တောင် ဆိုင်ရှင်က ဆူသည်တဲ့။

အမြဲ အိမ်မှထွက်နေရသူနှစ်ဦးက သက်နှင့် ထားတို့ပါပဲ။ သက်ရောထားပါ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ အားခွင့်ရသည်။ တနင်္ဂနွေသည်သာ နေ့စဉ်ဘက် အိမ်မှာ လူစုံသောနေတစ်နေ့ဖြစ်သည်မို့ ကြော့က သူ့အားရက်ကို တနင်္ဂနွေထည့်ယူထားလိုက်၏။ သည်နေ့ ... ကြော့သီချင်းဆိုရ

နေ့မဟုတ်ပေမယ့်၊ သက်နှင့်ထားတို့ အလုပ်သွားကြရသည်။ ဝေက ဒီနေ့ ... ပြည်တွင်းဖြစ်စနိုးကရင်မဲကြော်ငြာတစ်ခု၊ မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာထည့်ဖို့ ဓာတ်ပုံရိုက်သွားရ၏။ သို့ရာ၌ မေနှင့်ကြော့ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ပေမယ့် နေ့စဉ် ... ကိုယ်အခန်းထဲကိုယ်နေဖြစ်ကြတာများသည်။ ည ... ဆုံဖြစ်၏။ ဒီညစာ ... ကြော့အစားနည်းသည်။ “ကြော့ ... ဗိုက်ထဲမှာ စကားတွေနဲ့ပြည့်နေလို့ ထပင်းပြည့်ဖို့ နေရာမရှိဘူးလား။”

ထားက ကြော့ပခုံးကို လှုပ်လိုက်၏။ “မနေ့ည ... ပြန်လာကထဲက ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေကို နာခိုနှစ်ဆယ်လောက် အောင့်ထားရတာ ... ထားရဲ့။”

ကြော့က အရေးမပါသလိုပုံစံနှင့် ခေါင်းလေး ချုပ်လိုက်သည်။

“ကြော့ပြန်ရောက်တာ မိုးချုပ်တော့ စကားပြောရမယ်။ ပျော်ရုံလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့မနက်ကျတော့လဲ လူမစုံဘူး။ ဝေ ... ဒီနေ့ တော်တော်ပင်ပန်းလား။”

ဝေက ဒီနေ့ ဓာတ်ပုံထွက်ရိုက်ရတာမို့ နေ့လျှင်လေးလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ တိစီရိုက်တာ၊ ပြည်တွင်းကလေးလေးရယ်။ ရိုက်ရတာ မသက်သာ၊ ရိုက်ပေးရတာမျှ မရဘူး။ အရိုက်ခံရတဲ့သူရော၊ နေပူမိုးရွာလေတိုက်ထဲ

၁၆၂ ဣ နေ့မျှင်မြင့်

မှာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြုံဘူးမှ သိကြရပါသည်။

“ပင်တော့ပင်ပန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဆါကံခပါ လို့တော်သေးတယ်”

ဝေ့မှာ အဖော်မရှိသည်မို့ မေက ပေါက်စကို ထည့်ပေး၏။ ပေါက်စကလည်း ဒါမျိုးလိုက်ရလျှင် သိပ် ဖျော်သည်။ ဒေါ်လေးလှကတောင် နောက်တစ်ခါ ငါ့အလှည့် ငါလိုက်မယ် ... ဟု ပြောနေသေးသည်။ ဘေးကကြည့် ရတဲ့လူအစုံရာမှာတော့ ဖျော်စရာကြီးလိုလိုပါ။

“ပေါက်စက ... ခိုင်းလုပ်သေးဖော် ... တော်တော် ရပါတယ်”

မို့ဒယ်တွေမှာ လက်တိုလက်တောင်းက တကယ့်ကိုလိုအပ်တာ၊ လက်တိုလက်တောင်းမပါသော မို့ဒယ် တစ်ယောက်လောက် ဒုက္ခရောက်တာ မရှိတော့ပါ။

“ထားကလဲ မိတ်ကပ်ဆရာမအဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်ပါ တယ်၊ ဆန်းဒေးနဲ့မကြိုလို့”

ထားက နာမည်ကြီးအလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အလှပြင်ဆရာမ၊ မိတ်ကပ်လိမ်း၊ ဆံထုံးထုံး အားလုံးရသည်။ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ ကောက်ခြင်းတွေလုပ်ပေးရသည်ထက် ပိုအဆင်မြင့်သော ပွဲထိုင်ဆရာမဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“မေက ... ပထမဆုံး တီဗီကြော်ငြာရိုက်တဲ့က

မေကြော့သက်ထားဝေ ဣ ၁၆၃

ကုမ္ပဏီလောင်ဘက်မပါတဲ တစ်ယောက်ထဲ အားကိုး ရာမဲ့ပြီး ငိုခဲ့ရသေးတယ်”

“ဟုံပါတယ် ဝေတော့”

ဒေါ်လေးလှက ထမင်းစားပွဲကို လာသိမ်းချိန် မှာ ညရှစ်နာရီထိုးပြီ။ ဒီနေ့က မိုးမရွာပါ။ အပူပိုအပူနေ၏။ ရွာတော့မည်လိုလို၊ ရွာတော့မည်လိုလိုနှင့် လေတွေကျတော့ ကိုယ့်နေ၏။ လဆုတ်ရက်မို့ လကွေးသေးသေးလေးတောင် မိမိညီညွတ်တွေကြားထဲ ပုန်းပြီဆိုတော့၊ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ပါ တယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပါမလဲ။ ထွက်ပြေးနေကြသည်။ မိုး ကောင်းကင်က မှောင်နှင့်မဲမဲ။ လမ်းမီးတိုင်များကြောင့်သာ အလင်းရောင်ရပြီး၊ မှောင်မိုက်ခြင်းက သဘာဝနာရီထက် ပိုကဲယူ၏။ ညဆယ်နာရီလောက်လားထင်ရသည်။

ဒေါ်လေးလှထွက်သွားတာနှင့် မေက မီးဖို မောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းဆောင်ကူးတံခါးကို ချက်ထိုးပိတ် ပြန်၏။ ပထမဆုံး ... မေက သူ့အကြောင်းလေးတွေပြော ပြောလှမှာ မီးပြတ်နေသည်။ မိုးရွာနေသည်။ စု ... မိုး မရွာပါ။ မီးလည်းလာ၏။ သို့ပေမယ့် ... မေမျက်နှာလေး ပြုံးနေသည်။ သူ့ပြောပြခဲ့သည့် ပထမညကို ပြန်လည်လွှမ်းမိုး ချက်ပုံရ၏။ အားလုံး ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ဖြစ်၏။ မိမိမှာ ကပ်လိမ့်တွေကို တိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ စွန့်လွှတ်ကြသည့်ကြမ်း ဆံပင်ကံစားမီးခိုးရောင်လေးပေါ်မှာပဲ ပြုပြုလဲလဲနေကြသည်။

၁၆၄ ဣ ရေဖွယ်ငြင်ဖြင့်

ထားက နေရာမှထသွားသည်။ ဝါဆိုပယောင်းတိုင်တွေကိုင်
၍ ပြန်ရောက်လာ၏။ မေက မီးတွေပိတ်ချလိုက်တော့သည်။

အခန်းက ညိုမှောင်မှောင်။ ဝါကျွန်ကျွန်အ
ရောင်လေး ခပ်မိန့်မိန့်။ အားလုံးကိုယ်စီ ကိုယ့်ဘဝလေးတွေ
ပြန်တွေးနေမိကြမှာပါ။ ပြန်တွေးတိုင်းလည်း နာကျင်ကြေ
ကွဲရသည်။ စင်စစ် ... မေကြော့သက်ထားဝေ ... ဆို
တာ ရယ်ကာမောကာနှင့် ဖျော်ရွှင်နေကြသည့် ညီအစ်မငါ
ယောက်ဆိုပေမယ့် မျက်ရည်စက်လက်ကျခွဲရသည့် အရိပ်
ညှိလေးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။ နေ့ထားသည့်ကြားမှ လွမ်းရသည့်
အဖြစ်ကလေးတွေက ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ကိုယ်ထင်ပြကြ
သည်။ နာကျင်ကြရသည်။ ကြေကွဲကြရသည်။ စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာကြလှပါသည်ဆိုသော မေနှင့်ကြော့တို့တောင် မျက်
ရည်ဝဲရသည်ဆိုတော့၊ သက်၊ ဝေနှင့်ထားတို့ဆိုလျှင် ကိုယ့်
အရိပ်ညှိလေးတွေ ကိုယ်ပြန်တွေးတိုင်း မျက်ရည်စက်လက်
ကျမြဲဖြစ်ရလေတော့သည်။

“မနေ့ညက ... ကြော့ သီချင်းဆိုနေတုန်း၊ လူ
တစ်ယောက် ပန်းကုံးလာစွပ်တယ်”

ဝါကျွန်ကျွန် မီးရောင်လေးက မှိန်လွန်း၏။
မေက တိုင်ပိုတွေကို လျှောက်မှတ်ကာ တစ်တိုင်ထဲပဲချန်ထား
သည်မို့ အလင်းရောင်က ပိုမှိန်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး
ကြမ်းခင်းကော်ဇောမှာထိုင်သော်ငြား၊ ဆိုဖာဆက်တီတွေကို

ပိုလိုက်ကြ၏။ ပျော့ရွေ့နှမ်းဖတ်ခြင်းက ကြော့ကွဲခြင်းနှင့်နာ
ကျင်နာကြည်းခြင်းကို ပြ၏။ မေတုန်းကလို စားစရာတစ်
ပုပ္ဖုပါရှိကြ။ အဝေးသို့ငေးရင်း ကြော့အသံကို နားစွင့်ရင်း
ကိုယ့်ရင်နာရိပ်ကိုလည်း ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရင်း။

“ကြော့ ... ဘဝထဲက လုံးဝဖျောက်ပစ်ခဲ့တဲ့သူ၊
အတွေးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဓားနဲ့ချည်း ထိုးထိုးသတ်
ခဲ့တဲ့သူ။ သူ့ကို ကြော့ရဲ့အတွေးထဲမှာဆိုရင်၊ ရင်ဝ
တည့်တည့်ကို ဓားနဲ့စိုက်၊ ဗိုက်ကြီးတစ်လျှောက်နဲ့
ချ၊ အူတွေ အဆုပ်တွေပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ထိုးမွှေ

“အတွေးထဲမှာမို့ ရာဇဝတ်မှုမမြောက်တိုင်း အရက်
စက်ဆုံးလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အကြိမ်အရေအ
တွက်ဟာ ကြော့သက်စေတောင်မကတော့ဘူး ...

“သူဘာဖြစ်နေလဲ ကြော့မသိဘူး။ သူ့အကြောင်း
ကြော့ လုံးဝမစုံစမ်းသလို၊ လာပြောမယ့်သူရှိရင်လဲ
နားမထောင်ဘူး ...

“ကြော့လေ ... သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ခွေးတစ်ကောင်
လိုပြေးပေါက်မှားအောင်၊ သူလုပ်ခဲ့တာ၊ အစ်မအိမ်
ပေါ်လဲ ပြန်တက်လို့မရ၊ အဆောင်တစ်ခုမှာ ရှိစုမဲ့စု
လေးနဲ့ ခဏနေနေရတယ် ...

“ရက်စတော့ရင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဟာ အရှက်နဲ့သိက္ခာကိုထိန်းပြီး မိမိမာအာစီ

ဝလုပ်စားနေပါတယ်ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုပေးတဲ့ သူ နည်းပါတယ် ...

“ကြော့ကို အဟင်သေးပြီး အဆောင်သူအချင်းချင်း က ဆေးဖော်ကြော့ဘက်မလုပ်ဘူး။ ကြော့နဲ့ပေါင်း ရင်ပဲ သူတို့မှာ မသတိစရာအဖတ်ကြီးတစ်ဖတ် ကပ် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာလို့၊ ရွံ့ရှုရှာရှာ ခွာကြတယ်ကွယ် ...

“တော်ရုံသတ္တိနဲ့ဆိုရင် ကြော့ဘဝမျောပါတယ်။ လူ မလေးရွေးမခန့်ပေါ့နော် ... ကြော့ပြောချင်တယ်။ ကြော့ဟာ အသံကို ရောင်းစားရတဲ့သီချင်းသွယ်ပါ။ ဒီလိုပဲ ခံယူပါတယ်။ ကြော့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတွက် ...

“ဒါပဲလုပ်တတ်လို့၊ တခြားလဲ ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ သမာအာဇီဝလဲဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှလဲမခိုး၊ ငါးပါး သီလနဲ့လဲ မစွန့်ငြိ ...

“ဒါပေမယ့် ... ကြော့ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းက လူအတွင်းသေးခံရတယ်။ တကယ်တော့ ငါးခုံးမတစ် ကောင်ကြောင့် တစ်လှလှပေးပုတ်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ကြော့ တို့ လောကတစ်ခုထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

“လောကတိုင်းမှာ ရှိနေတာပါပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပျားတဲ့သူနဲ့ ထိန်းသိမ်းတဲ့သူတွေဟာ၊ လောက တိုင်းမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတိုင်းမှာ ရောပြွမ်း

နေကြတာပါပဲ ...

“ရေပွယ်မြောင်းထဲမျောပါမသွားအောင် ကိုယ်စီကိုယ် ငှထိန်းကြရင် ဒီလိုအထင်သေးခံရတာမျိုး ဘယ်ရှိ မလဲနော်။ မေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေရယ် ...

“မေ့ဆီမှာ ညီအစ်မငါးယောက်ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အချိန်က စပြီး ကြော့သိက္ခာပိုင်းကို ပိုထိန်းပါတယ်။ ကြော့ သီချင်းဆိုတဲ့အတွက် မေကရော အထင်သေးလား ဟင်”

မေက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကြော့ပြောသလို အသံရောင်းတယ်ပဲထားပါ။ စိန် ရောင်းပြီး လည်ပင်းဟိုက်တဲ့သူ၊ ဘာမှမရောင်းဘဲ ထိုင်စားရင်း ဗိုက်ပေါ်တဲ့သူတွေနဲ့စာရင် ကြော့ဟာ အများကြီး ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

“ကြော့တို့လို အန္တရာယ်ကြားမှာ လှုပ်ရှားရတဲ့မိန်းမ သားတွေက ပိုပြီးထိန်းသိမ်းပြရမယ်။ အန္တရာယ်တွေ ပီးလျှံတွေ ဆူးတွေကြားမှာ၊ ပန်းပန်လျက်ပဲ ... ဆိုတာမျိုးဖြစ်ရမယ်”

အားလုံးက ကြော့ကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ကြ

ပျော်ပျော်။ ဝေက ပို၍တောင် စာနိုင်သေးသည်။ သူ့လည်ပင်းက တောင်ရသမို့၊ တစ်ခါတစ်ရံ၊ ကြော်ငြာတချို့အ အပျော်ပျော်တဲ့ရတာပါလာတတ်၏။ နည်းတော့နည်းပါသည်။

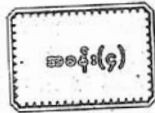
၁၆၈ ဣ ရေအယ်ဒီရှင်း

သို့ပေမယ့် ... အဲဒီအမျိုးသားက တန်ဖိုးမထား၊ မလေး
စားတဲ့ နှုတ်စည်းမစောင့် လက်စည်းမစောင့်တွေပါလာချင်
၏။ ကင်မရာအဖွဲ့ဆိုတာကလည်း ရိုးရိုးကင်မရာအဖွဲ့ပဲဖြစ်
ဖြစ် ဝီဒီယိုကင်မရာအဖွဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားထူးကြီးတစ်ရပ်
ဖြစ်နေတတ်သည်။ ယောက်ျားထူးကြီးက သရုပ်ဆောင်မို့ဒယ်
မလေးကို မလေးစားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေးစားသည်ပဲထား ...
သူတို့က အုပ်စုကြီးမို့ ပြောနေကျဆိုနေကျ၊ သုံးနှုန်းနေကျ
အဆဲအဆိုအတိုင်းအထွာကလေးတွေပါလာလျှင် မို့ဒယ်မလေး
အနေရခက်လှပါ၏။

“မနေ့ညက ပန်းကုံးလာစွပ်တဲ့သူက ... ဆန်းဆန်း
တဲ့။ သူ့မိဘများ၊ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ဆန်း၊ ဆန်းနဲ့
တစ်ဆန်းထဲဆန်းရာက အတည်ဖြစ်သွားတဲ့နာမည်
တဲ့။ ဆန်းဆန်းတဲ့။ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက်လို့ပဲ လွယ်လွယ်ပြောပါတော့ ...

“ကြော့ သိပ်မခေါ်တတ်ဘူး၊ သူတို့ ... ကွန်စထ
ရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုပိုင်တယ်တဲ့။ ကြော့နဲ့ကျတော့
ဘဝချင်းက မိုးနဲ့မြေပါ ...

“ကြော့ ... သူ့ကို မေ့ထားတာကြာခဲ့ပြီ”

ကြော့ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက်ဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိ
“ဟဲ့၊ ဝါသနာဆိုလို့လဲ တစ်ခုပဲရှိသည်။
ကြော့ ... အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သည်။ ကြော့
မျိုးဆိုင်ရတာ ဝါသနာပါသည်။ ကြော့စကားကို ပီပီပြင်
ပြင်ပြောတတ်တာမှစ၍ သိချင်းဆိုခဲ့၏။
“တို့ဟတို့ချစ်ရာ၊ ဘာချစ်ရုံ ... ဘာချစ်ရုံ
စတီနိုပို့ဆော်ဦးကို ကြော့က စကားပြောတတ်

ကာစနှင့်ကြီးကြိုက်၏။ ကြော့ ဆယ်နှစ်သမီးမှာ စင်ပေါ်တက်
 ၍ ဆိုရုံနေပြီ။ ကြော့တို့နေသောရပ်ကွက်က မြန်မာရပ်ကွက်
 စစ်စစ်ကလေး။ ပန်းနားမည်တွေနှင့်မှည့်ထားသော ချစ်ဖွယ်
 ရပ်ကွက်လေးမှာ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် ယဉ်ကျေးမှုက တန်ဆောင်
 တိုင်ဆိုလျှင် ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲကို အကြီးအကျယ် ကျင်း
 မခြင်းပါပဲ။ ဒီလမ်းက ကြိုးကြိုးချိတ် ပိုးစစ်တွေ ဆင်တူ
 ဝတ် အမျိုးမလေးတွေ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကိုရှာထွက်လျှင်၊
 ဟိုလမ်းက ဇင်းမယ်ပိုးစစ်တွေ ဆင်တူဝတ်သည်။ နောက်
 တစ်လမ်းက အဲသည်ခေတ်က တွေတစ်ဆူပဲဟုခေါ်သော ရွှေ
 ပွင့်ဖောင်းကြွ ဘရိုက်တီလုံချည်တွေဝတ်သည်။ နောက်တစ်
 လမ်းက ငွေတစ်ဆူပဲဟုခေါ်သော ငွေပွင့်ဖောင်းကြွ ဘရို
 ကီတီလုံချည်တွေဝတ်သည်။ နောက်တစ်လမ်းက ဈေးအကြီး
 ဆုံး ထူထဲသလောက် ဇာပေါက်တွေလည်း အများကြီးပါ
 သော ဆွစ်ဇာလန်ခံဖောင်းကြွကြီးတွေကို အောက်မှ ဇာ
 တစ်ထပ်ခံလျက် ဝမ်းဆက်ဝတ်ကြသည်။ လမ်းတိုင်းမှာရှိ
 သမျှ အပျိုချောတွေ၊ အစွမ်းကုန်ပြင်၊ ရတနာတွေအစွမ်း
 ကုန်ဝတ်၊ တူညီဝတ်စုံ အဖိုးတန်တွေဝတ်ပြီး၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်း
 များကိုကိုင်လျက် လှည့်လည်ကာ ပြည်သူအများ ကြည့်ညှိ
 သခွါပွားစေသည့် ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲတော်ရှိသည်။ အဲသည်
 ပွဲတော်တွေမှာ တစ်လမ်းနှင့်တစ်လမ်း အပြိုင်၊ လမ်းပိတ်ပြီး
 စင်ထိုး၍ စတော့ချိမ်းတွေလည်း ပြုလုပ်၏။

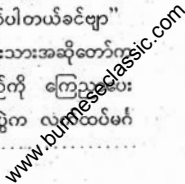
တီးခိုင်းတွေက တီးကြ၊ အဆိုတော်တွေကဆို
 ကြ၊ လမ်းထဲမှ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဝါသနာပါသူအချို့လည်း
 စင်ပေါ်တက်ပြီး အစွမ်းပြကြ။ အဲသည်အချိန်မှာ ကြော့က
 ကယ်နှစ်သမီးလေးနှင့် စင်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ကျွန်မကို ချာတိတ်လို့မခေါ်နဲ့ ... ကို
 ကိုနဲ့ကျွန်မ အရပ်ချင်းတိုင်းကြည့်မလား ... ”

“ကြော့ရှင်းခင်” ... ဆိုသောကောင်မလေး
 ၏လယ်ကို ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးခဲ့
 မှသည်။ အရွယ်ကလေးနှင့်မလိုက်၊ အမှားအယွင်းတော်တော်
 ကြီးကင်းအောင်ဆိုနိုင်ခဲ့၏။ ကြော့ရှင်းခင် အဆိုတော်ဖြစ်
 လာလည်။ အဆိုတော်ပဲဆိုပါစို့။ သီချင်းဆိုဖြစ်သည်။ မြန်
 များပြင်သံကြားမှာ သူ ... သီချင်းကလေးတွေသွင်း၍
 မှုပြင်သံကြားခိုက်ကူးသည်။ ကြော့ရှင်းခင် ... ဆိုသည့်
 အပြင်လေးကို မြန်မာပြည်ရှိ ဂီတချစ်တတ်သော ပရိသတ်
 တွေအားလုံးထဲမှာ တစ်ဝက်နီးပါးကတော့ သိရှိမှတ်မိပြီ
 ချေလေ။

“ခု ... ဆက်လက်သီဆိုဖျော်ဖြေမည့် တေးသံရှင်
 ကတော့ ကြော့ရှင်းခင် ... ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သီဆိုပြီးသွားသော အမျိုးသားအဆိုတော်က
 မှုလယ်ထပ်သီဆိုမည့်အဆိုတော်၏အမည်ကို ကြော့ရှင်းခင်
 မှုမည်။ ဝိုင်းတ နားမည်ကြီးဝိုင်း၊ ပွဲက လယ်ထပ်မင်

လာပွဲ။ ကျင်းပသည့်နေရာက ပြည်သူ့ဥယျာဉ်မင်္ဂလာမြက်
ခင်းပြင်။

“ဆန်း” က သူ့မှာ ဘာတာဝန်မှယူမထား
ရသည်မို့ တီးဝိုင်းဆီသို့သာ မော့ဝေးကြည့်နေလိုက်သည်။
အစကထဲက ညနေဘယ်နှစ်နာရီထိုးလျှင် နေက ဘယ်နေရာ
သို့ကျရောက်ပုံလောင်လာမည်။ ဘယ်နေရာကတော့ ဘယ်
အချိန်ပုံဖြစ်ဖြစ် နေရိပ်သည်။ တီးဝိုင်းနှင့်အနီးဆုံးနှင့် နား
ထောင်လိုအကောင်းဆုံးနေရာက ဘယ်နေရာဖြစ်သည်ဆိုတာ
ဆန်းက ကြိုသိပြီးသား။ လွန်ခဲ့သောလထဲကပဲ။ ပြည်သူ့
ဥယျာဉ်မင်္ဂလာမြက်ခင်းပြင်ကို ဆန်းရောက်ခဲ့သည်။ ဆန်း
လောက် မင်္ဂလာဆောင်အသွားများရသူမရှိပါ။ ဆန်းက အ
မေ့သား။ အမေ့အဖော်၊ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကို ဖိတ်ကြား
သည့်မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ ဖေဖေ တက်ရောက်နိုင်သည့်ပွဲက ချာ
မှရှား၏။

ဖေဖေက ရာထူးလည်းကြီးသည်။ တာဝန်
လည်း ကြီးသည်။ ဖေဖေဌာနမှာ ဖေဖေက လူကြီးကြိုက်
ဖြစ်သလို၊ လူငယ်တွေ လေးစားကြည်ညိုခြင်းလည်းခံရသည်။
စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုတာ ဖေဖေ နားလည်ဖို့ဝေးသော နေ့ရက်
တွေဖြစ်နေ၏။ ဖေဖေအလုပ်က စနေလဲပေါ့၊ တနင်္ဂနွေလဲ
ပေါ့။ တစ်ခါတလေကျတော့ အလုပ်မရှိလျှင်တောင်၊ ရှား
ရှားပါးပါး နားရက်အဖြစ် ဖေဖေဂေါက်သီးရိုက်သွားချင်

သည်။ သည်တော့ ... တော်ရုံတန်ရုံ၊ မျက်နှာမပြဖြစ်။
... ရေးနားရေးတိုင်းသည် မေမေတစ်ယောက်တည်းနှင့်ပြီးရ
မကွ။ အမေ့သား “ဆန်း” သည် အမေနှင့် အမြဲအဖော်
ပါရ၏။

“မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခါသွားလို့သာ ငါးဒေါ်လာမုန့်ဖိုး
ရမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော် ... ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်ဖိး
နိုင်ပြီမေမေ”

“အောင်မယ် ... ဘယ်သူကပေးမှာသဲ၊ မင်္ဂလာ
တစ်ခါသွား၊ ငါးဒေါ်လာရယ်လို့၊ အဲဒီလိုသာရရင်
မင်းအဖေတောင် အလုပ်ဖျက်ပြီး ပါလာမလားပဲ”

“ခင်ဗျားတို့သာ ဒေါ်လာမက်ကြ၊ ကျောင်းအစ်မကြီး
ရေ၊ ကျုပ်တော့ ကျုပ်အလုပ်နဲ့ကျုပ်မအားဘူး”

ဆန်းရောက်ဖူးသမျှမင်္ဂလာခမ်းမတွေဟာ သူ့
မျိုးသူ့ဟန်ဖြင့် လှပခမ်းနားကြပါသည်။ ဆန်းမမိလိုက်
... ဝယ်ပေးတဲ့ခေတ်တုန်းကရှိသည့် ဂရင်းနှင့်စထရင်း (စထ
... ကတော့ ခုထိရှိဆဲ) မှာဆိုလျှင် စထရင်းက ပို၍နာ
... ကြီးသည်တဲ့။ နောက်တော့ ဂရင်းက ဖျက်သိမ်းသွား
... အင်းယားလိပ်ပေါ်ပေါက်လာတော့ အင်းယားလိပ်
... ယားလိပ်ဖြစ်ကြပြန်ပါလေရော။ နောက်တော့ ပြည်သူ
... ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်၊ ပြီးတော့ ခုခေတ်မှာ ယူဇ
... ပြန်ပါလိမ့်၊ မြန်မာပြည်၊ တကယ့် ဒီတီဒီထုတ်တွေကျတော့

ဆီဒီးနား၊ မေပွားလည်း သူ့ဟာနုနှင့်သူတော့ အပတ်တိုင်း လို ပွဲရှိသည်။ ကျန်တာတွေတော့ ထားပါတော့။

အဲဒါတွေအားလုံးမှာ သီချင်းနားထောင်ဖို့အတွက်ဆိုလျှင် ဆန်းက ပြည်သူ့သူ့ယျာဉ်ကို အကြိုက်ဆုံး။ မင်္ဂလာစုံတွဲက သူ့ခန်းမထဲမှာသူရှိနေပြီး၊ ပရိသတ်က မြတ်ခင်းထဲမှာ၊ အဲသည်မြင်ခင်းထဲပဲမှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိသည်။ တီးဝိုင်းက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ နေရာယူတော့၊ ပရိသတ်က မော့ကြည့်ရသည်။ လူလိုက်တဲ့မြင်ကွင်း။ ဂျိုးဝဲတီရှပ်လက်တို၊ လက်စက၊ စတစ်ကာအမျိုးမျိုးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအပတ်များသော ပလေယာများ (Players) သည် များသောအားဖြင့် ဆံပင်ရှည်ကြ၏။ အားကြီးမာန်တက်လုပ်ခပ်လေတိုင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း သိမ်းငင်လိုက်တိုင်း၊ ဆံရှည်ဖြောင့်ခင်းတရှိ။ ကောက်ကျော့တသွယ်တွေ တဖွားဖွားလွင့်သွားလျှင် ဆန်းက ထအော်ပြီးတော့တောင်လက်ခုပ်တီးပစ်လိုက်ချင်၏။

အဲသည်မြင်ကွင်းသည် ဆန်းရဲ့မျက်စိမှာ ပသာအဖြေခံဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံး၊ အားအကျဆုံးမြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဆန်းက လီဒ်ဂစ်တာသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လိုသူပါ။ ဆန်းသာ လီဒ်ဂစ်တာကို ဝိုင်နိုင်စွာ တီးနိုင်လျှင် သူ့ဆံပင်ဖြောင့်ခင်းခင်းတွေကို ကုပ်ထောက်ထိထားမည်။ စားသွားအလိုက်၊ မြူးကြွလျှင် မြူးကြွသ

လို၊ နွေးကွေးလျှင် နွေးကွေးသလို၊ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်လို့လိုက် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား၍ အားကုန်သုံးလျက် တီးခတ်ပျံ့။ ဆန်းက ခုလို တောင်ကုန်းပေါ်မှာ တီးခတ်နေစဉ် ပြင်ခင်းပြင်မှ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးလျှင် ပြောဆုံးခန်း၍ မြောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု အကြိတ်အားခဲထားသူလည်းဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် ...

ဆန်း ...

ဂစ်တာကို စိတ်ကြိုက်တီးခွင့်မရပါ။ ပရောဖက်ရှင်နယ်လိုင် (အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလုပ်ငန်း) ထဲ ဝင်ခွင့်မရပါ။ အိမ်မှာပဲတီး၊ ကြိုက်သလောက်တီး၊ အချော်တမ်းတီး။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအဖြစ်တီးပြုလိုလျှင် ဂစ်တာမှကုန်တာ၊ ဂစ်တာမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ များဝနေကြိုးစားရမည်။ ဆန်းမှာ အဲသည်လို ပေးစရာမရှိပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဆန်းက စာတော်စွာ ခပ်ပူထက်သူလိလိဝဲထားသည်။ စက်မှုထက်သူလိလိကျောင်းထဲ ဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းစာတွေနှင့် နှုတ်လုံးနေရ၏။ ဆန်းက သူတော်တာမှာ စာမေးပွဲကျန်းခြင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူးသည်။ စာတော်သောဆန်းက အဲသည်စံချိန်ကိုလည်း ဆက်လက်ပိုက်ထားချင်လှပါ၏။

“အဲဒီဘက်ကို စောက်ချလိုက်ရင်လဲ များစွာက ထူးချွန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ... အနုပညာဆိုတာ ဝါသ

နာအရသာ လိုက်စားလိုက်ကောင်းတာ သားရဲ့၊ အသက် မွေးဝမ်းကြောင်းအဖြစ် စောက်ချမ်းဆိုရင် ...

“ခုအောင်မြင်နေတဲ့သူတွေရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သား အလှည့်မှာ သူတို့လိုပဲ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ် သူ့အာမခံနိုင်မလဲ။ အောင်မြင်ပြီပဲထားဦး၊ ကာလ သက်တမ်းကို ဘယ်သူ့အာမခံနိုင်မလဲ။ ပြီးတော့ ... သားရထားတဲ့ပညာရေးလိုင်းကိုလဲ၊ ဖေဖေက တန်ဖိုး ထားတယ်”

ဖေဖေက ဆုံးမ၏။

ဆန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်မြတ်နိုးတန်ဖိုး ထားစွာ ကိုးကွယ်အပ်သောအရပ်ညာနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက် လိုစိတ်မရှိပါ။ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ အသက်ဈေးဝမ်းကြောင်း က သပ်သပ်ရှိချင်၏။ ဆန်း၏စိတ်က ဆန်းဆိုသည့်အတိုင်း ဆန်းပြားပါပေသည်။ ဆန်း ... တီးဝိုင်းကို နှစ်မြိုက်စွာ ခံစားနေစဉ်မှာပဲ၊ အလှည့်ပြီးသွားသော အဆိုတော်၏ ကြေညာသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ခုဆက်လက်ဖျော်ဖြေမည့်တေးသံရှင်ကတော့ ကြော့ရှင်းခင် ... ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ... တဲ့။

ကြော့ရှင်းခင်။

တီဗီမှာတော့ သူ့သီချင်းသုံးလေးပုဒ် နားထောင် တူးသည်။ အသံကလေးကတော့ မဆိုး၊ သို့ပေမယ့် ...

နားထဲသိပ်မခွဲလှ။ နာမည်လေးတော့ မှတ်မိနေ၏။ ထိုအ မှုကော်မလေး သီချင်းစီးရီးမထုတ်ဖြစ်သေးတာ သိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသေး။ နာ မည်ကလေး သိပ်မရရှာသေးသည်မို့ သူ့ကို တီးဝိုင်းတွေက မပါဖို့သတိတရမဖြစ်ကြတာလား၊ ပွဲထိုင်ရှင်တွေက တခုတ် (၁)၀ မတောင်းဆိုကြတာလားတော့မသိပါ။

“ဟ ... ”

အာမေဇိုတ်က “ဟ” ။ ပြီးတော့ ... ဆန်း

ရှက်ခမ်းတစ်ခုလုံး တကယ်ပဲဟသွားရပါ၏။

လူလိုက်တဲ့ကောင်မလေး။

ဆန်းထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ဆိုသလို ငယ်နိုင် ပါ၏။ ငယ်ချင်မှလည်း ငယ်မည်ပေါ့လေ။ ခုခေတ်မိန်းမ မလှ အသက်ကိုခန့်မှန်းရတာ အလွန်တရာ ခက်ခဲသောအ လုပ်ဖြစ်၏။ မေမေကိုပဲကြည့်။ ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။ မနက် မှုလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနှင့် မှန်ရှေ့မှာထိုင်သည်။ ဘာ တွေ့ရန်းမသိ၊ နှစ်ခုသုံးခု၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခုလိမ်း၊ မျက်ခုံးမွေး ရှိ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၊ အဝတ်လဲ (ဒါတောင် ရေချိုးရသေး ကလေးဟုတ်၊ ရေချိုးပြီးလျှင် မျက်နှာတစ်ခါထပ်ပြင်ပြီး အ ကိုက်တစ်စုံထပ်လဲသည်)၊ ခေါင်းဖြီး၊ ကြော့မော့နေမှ တွေ့ ပါ။ သို့ဝင်၏။ ဆွမ်းတော်ကပ်သည်။ သောက်တော်ကပ် ကပ်သည်။ ပန်းလဲသည်။ ဆီမီးဖယောင်းတိုင်ထွန်းသည်။ ဂုဏ်

တော်ပုတီးကို ဆယ်ပတ်ပြည့်အောင်စိပ်သည်။

ဒါတွေအားလုံးပြီးမှ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၏ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းတာဝန်ထဲသို့ ဝင်၏။ ဝင်ပြီဆိုတာနှင့် ပြန်မထွက်နိုင်တော့လောက်အောင် ရုပ်ယှက်ခပ်သည့်တာဝန် တွေကြားမှာ ထာဝရကြော့မော့နေတတ်သည့်မေမေ့ကို ...

“လေးဆယ်ပြည့်ပြီလား” ... တဲ့။

မိတ်ဆွေတွေက ဝေးတော့ မေမေက ကျိတ် ရှိလည်းရယ်သည်။ အော်ရှိလည်း ရယ်သည်။ သားတစ် ယောက်လုံး နှစ်ဆယ်ကျော်နေသည့်မိခင်က လေးဆယ်မပြည့် သေးဘူးဆိုလျှင် ဒီသားကို ဘယ်အရွယ်က မွေးဖွားရမှာ လဲ။ ထားတော့ ... မိန်းမတွေဆိုတာ သူတို့အသက်ကို မေးလျှင် မကြိုက်သလို၊ ခန့်မှန်းရလည်းခက်ပါတ်။

“ငယ်မှာပါ၊ ငယ်သာငယ်ပါ ကြော့ရှင်ခင်”

ကျိတ်ပြောလိုက်၏။ ဆန်းက ယှော်တတ်သည်။ စိတ်ညစ်တတ်တာမျိုး သိပ်မရှိ။ အနောက်အရွတ်လည်း ဝါ သနာပါ၏။ ကြော့ရှင်ခင် ... ဆိုသည့်အတိုင်း၊ သူ့ကိုယ် လုံးသွယ်ပါးပါးအရပ်က မြင့်မားမားနှင့် ရှင်းသန့်ကာ ဝေး ကြည့်နေဖို့ကိုကောင်းသည့်ကောင်မလေး၊ တီဗီထဲမှာတုန်းက ဒီလောက်မလှဟုထင်၏။ အဲသည်တုန်းက ခုထက်နည်းနည်း ပါးပါး ပိုဝနေပုံရသည်။ သူ ... စိတ်လျှော့လိုက်တာထင် ပါရဲ့။

“မေမေ ... မလှဘူးလား”

“ဆီးဖု (Sea food) တွေထဲမှာ အလှမပါဘူး”

ဆီးဖုကြိုက်တတ်လှသောသားကို၊ လှတာချက် ကားလိုမရ ... ဟု သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်သည်မို့ ဆန်းက မျက်နှာကို ရှုံ့ပြလိုက်သည်။

“ချက်စားလို့မရပေမယ့် ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“လည်ပင်းကနေဖြတ်ပြီး ဝယ်လိုက်လေ၊ ဧည့်ခန်း မှာထား”

“အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့ ပါရ်မီဖြည့်ဘက်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်သင့်လဲမေမေသိလား”

“အင်ဂျင်နီယာမ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူးမေမေရ၊ သူလဲ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ပြန် လာတော့မော၊ သူ့လဲ ကိုယ်မပြုစုချင်၊ ကိုယ့်လဲသူ မပြုစုချင်၊ ပြီးတောင်ပြနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ”

“အဆိုတော်”

“ကြားဘူးပေါင်”

“အလုပ်က မောမောနဲ့အိမ်ပြန်လာရင် သူ့သီချင်းနား နားထောင်၊ ပင်ပန်းပြီးပြန်လာတဲ့ကိုယ့်ခန့်ခွဲနားကို သီချင်းလေးဆိုပြီးချော့သိပ်”

“ကြိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“အဲဒီလောက်မြန်ရင်၊ ကိုယ့်မိုက်ထဲကထွက်တဲ့သားပေမယ့်၊ မေမေက အထင်မကြီးဘူး”

“ချစ်ခြင်းအစ၊ မျက်စိက”

“သားအဖေကျတော့ ချစ်ခြင်းအစ လျှာက၊ မေမေ့ကို မမြင်ဘူးခင်မှာ မေမေချက်တဲ့ထောပတ်ထမင်းစားဖူးသွားပြီး၊ အဲဒီမိန်းမကို လိုက်ရှာကြိုက်တာဆိုပဲ”

သားအမိက အဲသည်လောက်ထိ ရင်းနှီးသည်။ သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းသည်။ ဆန်း၏ မြွေကမ်းများလှစွာသော ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေအားလုံးဟာ မေမေ့လောက် ပေါင်းလိုသင်းလိုအကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်မလာခဲ့ကြပါ။ မေမေသည် ဆန်းကို ဝမ်းမိုက်နှင့်လည်းလွယ်ခဲ့၏။ အချိပ်လိုလည်း ထာဝရနီးကပ်စွာရှိသည်။ ပြီးတော့ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အစစ်မှန်ဆုံးသောသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်လေ၏။

သီချင်းဆိုရင်း ... ခေါင်းချင်းဆိုပုံကာ တွတ်ထိုးနေကြသူနှစ်ဦးကို၊ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်နှမထင်ပါရဲ့၊ ရုပ်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်၊ မောင်နှမဆိုလျှင် တော်တော်ကွာမှာမို့ သားအမိလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သားအ

မိဆိုလျှင်တော့ တော်တော်အရွယ်တန်သည်အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။

“အို”

ကြော့ ... ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရ၏။ သီချင်းဆိုရင်း အမှားဆိုတာမျိုးက၊ ဝါရင့်အဆိုတော်တွေမှာ ပါရှိတော့ပါ။ ဝါနတွေလဲရှိခဲပါသည်။ ကြော့သည်သာ ... ကျွန်တို့တွေလိုက်ရလို့ပါ။ ခေါင်းချင်းဆိုင်စကားပြောရယ်မောရာမှ ရုတ်တရက် မော့အကြည့်၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြော့မလှတ်တိုက်မိလိုက်ခြင်းက၊ သီဆိုရင်း အမှားတစ်ခုတောင် မရှိသွားရသည်။ ရှက်လွန်းလို့ ပြုံးပြီးတီးဝိုင်းကို ပြန်ခဲ့ကြလို့လိုက်သည်။ ကြော့မှားသွားတာ၊ ပရိသတ်ထံမှ တချို့ပိုကောင်းသိစည်။ မသိသည့်လူတွေက များမည်။ သို့လျှင် ... ဝိုင်းကလူတွေကတော့ ပညာရှင်တွေမို့ သိကိုသိကြပေမည်။ ကြော့အမှားကို ကြော့ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံတောင်းပန်လိုက်၏။ သီဆိုရင်းမို့ ရှက်ပြီးတစ်ချက်နှင့်သာ သမင်လည်ကြည့်လိုက်ရသည်။

“အမလေး” ... ဟု အော်လိုက်ချင်၏။

သူ ... သူက ပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်မိုက်မိုက်ကြည့်သည်။ မေးကို ဆတ်ပြသည်။ သူ ... ကြော့ကိုသက်ထားပုံကောင်းချင်ပြောင်ချင်စိတ်ဖြင့် ဂလေဆန်ကန်လုပ်တာပဲ။ ရုတ်ကြောင်း ကြော့ ကောင်းကောင်းပိုက်၏။ သူ

“ကျွန်တော်လဲရိုက်ချင်တယ်”

“ရှင်”

“အော် ... ကျွန်တော်က ဒီမင်္ဂလာပွဲက သူတို့သားရဲ့ညီလေ။ အရင်းတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝမ်းကွဲ။ အဲဒါ ... မင်္ဂလာပွဲခေတ်ပုံတွေပေါ့ လျှောက်ရိုက်ခိုင်းထားလို့၊ တချို့လဲရိုက်ပြီးပါပြီ၊ ကြော့ရှင်းခင်ကို တစ်ယောက်ထဲရိုက်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကြော့ ... မတ်တပ်ကလေး ခုံရပ်နေ၏။ ခါတိုင်း ခေတ်ပုံရိုက်ခဲလျှင်၊ ကိုယ်ကလေးကို လှည့်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်နှာလေးချိုလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံခံပေးလို့နေတတ်ပါတီခြင်း၊ ခုတော့ ... ဘာတွေမှန်းမသိ ရှက်ကြောက်ကာ ခြေရုံရပ်၊ သတိဆွဲ၊ လက်နှစ်ဖက်ဘေးသို့ တန်းတန်းချ၊ ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာက ခပ်ပုံပဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် တစ်ပုံထဲရိုက်မလိုလို၊ သူရိုက်လိုက်တာ တဖျတ်ဖျတ်၊ ဘယ်နှစ်ပုံမှန်း တောင်မသိ၊ တစ်လိပ်လုံးများရိုက်နေသလား၊ မီးတွေက တော့ တဖျတ်ဖျတ်ပွင့်သည်။ ကြော့ကတော့ ဒီပုံခံက မပြောင်း၊ ကြော့နှင့်တူတူလာသော ကြော့သုငယ်ချင်းအဆိုတော်မလေး၊ သူလည်း ပရိသတ်နှင့် ခေတ်ပုံသွားတွဲရိုက်ပြီးပြန်ရောက်လာကာ၊ ကြော့အားမှာ တစ်ခါရုပ်တော့မှ ကြော့မျက်နှာမော့ဖြစ်တော့သည်။

“ဘာလဲ ... ရှေ့မှာ ဘယ်သူရှိလို့ အလေးပြုနေတာလဲ”

ကြော့ပုံခံက တကယ်ပဲ အလေးပြုနေသည့်ပုံ ပြန်နေတာကို သတိထားမိပြီး ကြော့ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။ မျိုးကလည်း ရောရယ်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဆန်းပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူတို့လဲ”

အားစေးမိနေသူ ကြော့ကိုယ်စား ကြော့သုငယ် မျိုးမလေးက စင်မေးပေးရသည်။

“ဆန်းပါတယ်ဆို”

“အဲဒီဆန်းတဲ့နာမည်ကိုပဲ မေးနေတာပါ”

သူတို့ရယ်ကြသည်မို့ ကြော့ပါ လိုက်ရယ်လိုက်ပါ။ သို့ပေမယ့် ... ကြော့မှာ အသိမဲ့နေသည်။ ကြော့မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးထဲမှာ အသည်းနှလုံးကလီစာတွေလဲ ကြယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိ၊ လစ်လစ်ဟာဟာ အေးတီအေး၊ ကြီးကြီးလို့ ခံစားရ၏။ လူတွေကို ငေးငေးကြည့်ကာ ရောပရောင် လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် “သက်မဲ့ကြော့လေး” ဖြစ်သွားမိကာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ရှင်။

“လူပျက်တွေပြောသလိုပေါ့၊ ကြားဘူးလားမသိအောင်၊ ငေးသမီးရည်းစား ငါထင်တယ်ဆိုတာ ... ရှေ့ပြက်တစ်ယောက်ကပြောတယ်၊ မင်းသမီးရည်းစားငါထင်

တယ်တဲ့ ...

“ကျွန်တစ်ယောက်က မေးတယ် ဘယ်သူနဲ့ထင်လို့လဲတဲ့။ ပထမလူက မင်းသမီးရည်းစား ငါထင်တယ်လို့ပြောပြန်ရော။ ဒုတိယလူက အေးလေ ... ဘယ်သူနဲ့မင်းကထင်တာလဲဆိုတော့ ...

“ဟ ... ငါနဲ့ထင်လို့ ငါထင်တယ်ပြောတာပဲတဲ့”

သူတို့ ရယ်ကြပြန်၏။ ကြော့က မကြားတစ်

ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် ရယ်ပြစ်ပြန်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဆန်းပါတယ်”

“သိလိုက်ပါပြီရှင်၊ ကိုဆန်း”

“ဆန်းဆန်း ... တဲ့”

“အော် ... ကိုဆန်းဆန်းပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်နာမည်က ဆန်းပါတယ်လို့ပြောတာ။ ဖေဖေနဲ့မေမေပေါ့၊ သားမွေးလာလို့တဲ့။ ဆန်း ... ဆန်း ... နဲ့ ခေါ်တယ်။ နည်းနည်း

ကြီးလာတော့ ရုတ်စန်းနဲ့ ဆန်းဆန်းခေါ်ပြန်ရော၊ ကျောင်းသာတက်ရော နာမည်ကောင်းမရှိဘူး။ ဆန်း

ဆန်းနဲ့ တက်လိုက်ရတာ”

“ဆန်းပါတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်ဆန်းပါတယ်။ အထူးအဆန်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ရိုးရိုးလေးနဲ့ဆန်း

ပါတယ်။ လှတယ်”

ဆန်းက သူ့အဖေ ဗစ်စစ်တင်းကဒ် (Visit-
ing Card လိပ်စာကတ်ပြား)လေးကို ထုတ်ပေးသည်။

“အဲဒီဖုန်းနံပါတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနာမည်တော့ သွားမမေးနဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖေ”

သူတို့ ရယ်ကြပြန်၏။ ရင်းနှီးလွယ်သားပါ

လားနော်။ ဒီဘက်ကတော့ အနုပညာရှင်မို့၊ ပြည်သူ့ဆိုရင် ကိုယ့်ပရိသတ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်၊ ကိုယ့်ထမင်းရှင်ဖြစ်ကာ

မယ်ရွှေပျူငှာရပြန်ဖြစ်သည်။ သူကကျတော့ ရင်းနှီးလွယ်လိုက်တာ ဒါပေမယ့် ... သူ့ရဲ့ ရှည်ရှည်ပိုင်းပိုင်းအရပ်ကြီးကို

တိုင်းထိုးရယ်မောတတ်တာ “အသောက်” ပင်ကြီး လေ

လိုက်တိုင်းယမ်းသလို ကြော့မျက်စိထဲ ကြည့်ကောင်းသွား

ရသည်။ သူ့အသားက ဖြူဖြူ၊ သူ့ဆံပင်က နက်နက်၊ န

ပျူကျယ်ကျယ်မှာ စိမ်းမှောင်နေသည့် မျက်ခုံး၊ နှုတ်ရင်းမှ

ဖြောင့်စင်းစွာပေါ်လွင်နေတာ၊ နှုတ်ခမ်းက တိကျပီသ

ပြီ။ ဝိုင်ခန့်သောမေးရိုးနှင့်ဆိုတော့ ... သူဟာ လူချော

ပါပဲ။

“နောက်ကိုတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်မှာနော်”

“ဆက်ပါ။ ကျွန်မတို့က ပြည်သူ့မေတ္တာကို ခံယူရ

တဲ့အနုပညာရှင်တွေပဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်က နှုတ်နဲ့လှချည်လား”

“ကြော့ရှင်းခင်လေ”

၁၈၈ ဣ နေ့ဇွန်ခင်ပြင်

“သိပါတယ်၊ သူက မာနခဲလေးထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး ...”

“ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဓာတ်ပုံတွေရရင် ဘယ်လာပို့ရမလဲ”

“ဝိုင်းကိုပဲပို့ပါ၊ ဒီဝိုင်းကမန်နေဂျာက ကျွန်မတို့နဲ့ချေ
လိုမျိုးလိုဖြစ်နေပါပြီ”

“အော် ... လိပ်စာမပြောချင်တဲ့သဘောပေါ့၊ တဲ့တဲ့
ပြောမှ ကျွန်တော်က ရိပ်မိတတ်တယ်၊ အကောင်
လိုက်ကြီးပြရင် အရိပ်လောက်ထင်ပါတယ်”

“ကြော့တို့နေတဲ့နေရာက ကားဝင်လို့မရလို့ပါ၊ ကား
ကို တော်တော်ဝေးဝေးမှာရပ်ထားခဲ့ပြီး၊ ခပ်ဝေးဝေး
လမ်းလျှောက်ရပါတယ်၊ အဲဒီလမ်းကလဲ မကောင်း၊
ဘူး၊ ခွံတွေဗွက်တွေလဲရှိတာ့ အားနာလို့ပါ”

ရန်ကုန်မြို့မှာ သူပြောသလောက်ဆိုးသည့်ရပ်
ကွက်ဟာ ဘယ်ရပ်ကွက်ပါလိမ့် ... ဟု ဆန်းတွေးလိုက်
သည်။ ဆန်းတော့ ဉာဏ်မမီပါ။ ဆန်းနေဘူးသည့်ရပ်ကွက်
တွေကတော့ လမ်းကောင်းလမ်းကျယ်၊ ကတ္တရာခင်း၊ သန့်
သန့်ရှင်းရှင်းတွေ။ နည်းနည်းပါးပါး လမ်းညီတွေလည်း
ရောက်တော့ရောက်ဖူးပါသည်။ ကားတောင် ဝင်လို့မရ၊ လူ
က ဗွက်ထဲဆင်းလျှောက်၊ ဘယ်နေရာပါလိမ့်။ မေးလဲမနေ

ကျောပါဘူးလေ။ သူ မပြောချင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

လူကလေးလှသလောက်၊ နေတဲ့နေရာလေးက
ပျော့ဘူးနော်။ သနားစရာ ကြော့ရှင်းခင်လေးပါလားကွယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကြော့ ... ခေါင်းလေးငုံပေးလိုက်သည်။ ကိုယ့်
ပိုက်တံက ချီးမြှင့်သောပန်းကုံးကို အပြုံးဖြင့် ခေါင်းငုံ
ပျော်ပီယူ၏။ ဆန်းက ဉာဏ်လက်ကို ဆန်ထုတ်လိုက်
၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ပေါ့လေ။ ကြော့က လက်ကလေး
ရှက်ရှက် ရင်မှာယှက်လိုက်သည်။ ကန်တော့ခန်းပေါ့။ ကြော့
လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်ချင်ပါ။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းအမှုဟာ
ပိုမိုပြီး ဖြစ်မှုကြီးလှတာလဲမဟုတ်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုမ
ကျင့်စားမယ့်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထဲကို မွေးစားသားအဖြစ်
ရောက်ယုံ့အောက်နေရာယူထားခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ ကြော့
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖူးခြင်းမျိုး ရှိပါသည်။

သို့ပေမယ့် ... ရက်စတော့ရင်မှာ သီချင်းဆို
တာ့ ကြော့ လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်လိုပါ။ တမ်းတက

ဒီရုက္ခအထီးအမှတ်

ကို ရှောင်ရှားပါသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း၊ လက်ဖဝါးကို ကျိတ်ဆိတ်သွားတာမျိုး၊ မလွတ်တော့တဲ့ အကြားကြီး ဆက်တိုင်းထားတာမျိုး၊ အနုပညာရှင်အပေါ် မစင်ကြယ်သော အခွင့်အရေးယူချင်ကြတာမျိုးတွေကြောင့် ကြော့ရှောင်ရှားပါသည်။ တချို့ကဆို ပန်းကုံးစွပ်ပေးရင်း နူးချင်းတိုက်သွားတာမျိုးရှိသည်။ အနုပညာရှင်၏ ဂီတသံကို ခံစားပြီး ပန်းကုံးတစ်ကုံးစာ ငွေပေးလျက်၊ အသားချင်းထိဖို့ ကြိုးစားချင်သော မသမာသူတွေ အများကြီးရှိသည်။ အဲဒါတွေကို ကြီးစားရှောင်ရှားနေချိန်မှာ ကြော့ ရှောင်ဖို့ကြိုးစားနေရသည်။ အုပ်စုထဲမှာ ဆန်းတစ်ယောက် မပါလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဆန်းရယ်။ သန့်သန့်လေးနေပါတော့လား။

ဆန်း တော်တော်ကြီးရှက်သွားရသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာ လူတကာလုပ်နေကြအလုပ်။ ကိုယ့်အသားလည်း တစ်ဖက်သားဆီပုံပါမသွား၊ တစ်ဖက်သားပျဲအသားဖတ်ကြီးလဲ ကိုယ့်ဆီကပ်ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်၊ နှုတ်ဆက်ပြီးတာနှင့် လက်ချင်းခွာ၊ ဒါက ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုပဲမဟုတ်ပေဘူးလား။ ဒီယဉ်ကျေးမှုကို ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်သားရဲ့ သိက္ခာကိုဆက်ကားရာရောက်ကြောင်း မယ်မင်းကြီးမက မသိဘူးတဲ့လား။ ဆန်း ... ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မျက်နှာလည်းပျက်သွားသည်။ ဒီမိန်းမ ဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုလျှင် နောက်နောင်ကို ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်တော့မှ

လေးစားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ သူနှင့်အစားဆုံးရှောင်တော့ပျည်။ ဆန်းတစ်သက်တာမှာ ဆန်းကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး ဖူးဖူးမွတ်သူတွေသာရှိသည်။ ဆန်းကို စော်စော်ကားကား ထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိဘူး။ ဆန်းဆန်းဆိုတာ ပျော်တတ်ရွှင်တတ် ရယ်မောတတ်သူမလှပေ။ အဲဒီလိုပျော်တတ်တာကိုက ဘဝမှာ ခုကုဆိုတာ မရှိသလောက်နည်းခဲ့လို့ ပျော်တတ်နေတာ၊ ငပေါဖြစ်နေလို့ ပျော်တတ်လား။ ဆန်း ... ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းပျက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်စွပ်ပေးထားသည့်ပန်းကုံးကို ပြန်ထားင်ဖြတ်ယူလိုက်ချင်၏။

ကလေးဆိုးကြီးလေ။

ဆန်း ... စားပွဲပိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လာတော့ မိန်းမပြုမူကုန်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေ၏ အကြည့်က ဆန်းကို ဖျတ်ဖျတ်ရှုရှုရောက်လေ၏။ ရွှေမင်းသားလေး၏ကျဆုံးခြင်း၊ ဒါမျိုး ... သူများတွေအတွက်တော့ ဘာမှမဟုတ်ပေ။ ဆန်းအတွက်တော့ ရောမဟုတ်သည့်အဟုတ်ကြီး။

“အနုပညာရှင်စစ်စစ်တွေဟာ အနုပညာမာနကြီးတတ်ကြတယ်ကွ။ ဝါသနာလဲပါလို့၊ သမာအာဇီဝတစ်မျိုးလဲဖြစ်လို့၊ ကိုယ့်အတွက် စားဝတ်နေရေးလဲလိုအပ်လို့၊ ရက်စတော့ရင်မှာ သီချင်းဆိုရတဲ့အနုပညာရှင်တွေကို တချို့လူသရမ်းတွေက ဆက်ဆံပေးကျကြမ်း

တော့ သူတို့မှာလဲ သူတို့ဘက်ကအကာအကွယ်ယူရတာပဲ။ မင်းကို လက်အုပ်ချီလိုက်သားပဲ”

“ငါ့ကိုရှက်လာတယ်မှတ်ပြီ။ ခြေဆေးလာထိုးနေတာလား။ မလိုဘူးကွ။ ဒါမျိုးမှ ကိုယ်ချိုးမြင့်ရတဲ့ပန်းကုံးဖိုးတန်တာ”

ဆန်းရယ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသဖြင့်ပေါက်ကွဲနေသည်။ ဟင်း ... မယ်မင်းကြီးမး

“တောက် ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်များ အိပ်ရေးပျက်ရတယ်လို့ကွာ။ စာကျက်ပျက်ရတယ်လို့ကွာ”

ဒီနေ့ ... စာလည်းကျက်လို့မရ။ အိပ်တော့လည်း မပျော်၊ မျက်စိနုတ်ခက် သခင်ကို ကာပြန်ပြီး တွန်းကန်ဖွင့်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မျက်စိနုတ်ခဲချက်တောင်မွေး ကြီးတိုးကျဲတဲနဲ့ကောင်၊ ငါက မင်းသခင်ကွ။ ငါ့ဩစာနာခံ”

ပြောလဲမရ။ ဇွတ်မှိတ်လေ၊ ဧတိပွင့်လေ။ မ

အိပ်တော့ဘူးကွာ ... ကံ။

ဆန်း အိပ်ရာထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။ မှာပျံကိုကြည့်တော့၊ သန်းခေါင်ကို တော်တော်ကြီးကျော်နေပြီ။ မေအေတို့ မေမေတို့တောင် အိပ်ပျော်လို့ သုံးနေလောက်ပြီ။ မေမေတို့ သွားပြေးနှိုးလိုက်ချင်၏။

“မိန်းမတစ်ယောက်က ကျွန်တော့အိပ်ရေးတွေကို ဖျက်နေတယ်မေမေ”

အဲသည်လိုဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ဝိုင်းဖျယ်မည်။ ဆန်းကတော့ ... အဲသည်လိုသားမျိုး။ ပြီးတော့ မေမေက ဆန်းသူငယ်ချင်းလေ။ အရင်းနှီးဆုံးနဲ့ အစစ်မှန်လုံး၊ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ။

“ဟာ ... ဒီဖုန်း”

အရေးထဲ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းက အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာရှိသည်။ မေမေတို့ ဝေဖန်းမှာတစ်ခု၊ ဆန်းအခန်းမှာတစ်ခု လိုင်းခွဲလုပ်ထားသည်။ ဝေဖန်းက မြည်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် သုံးနေရာလုံး။ တစ်ယောက်ယောက်က ကောက်ကိုင်လိုက်မှ အမြည်ရပ်၏။ ကိုယ်ကိုင်လို့ ကိုယ့်ဖုန်းမဟုတ်လျှင် မေမေဖုန်းဆိုလျှင် မေမေ အခန်းထဲ မိ ခလုပ်တစ်ခုနှိပ်ပေးရသည်။ မေမေအခန်းမှာ သွားမြည်မည်။ ဘယ်သူမှမကိုင်လျှင်တော့ မကိုင်မချင်သုံးနေရာလုံးမှာ မြည်နေပြီသာမှတ်ပေတော့။ မေမေမေမေ အိပ်

ရေးပျက်ရှာမည်။ ကိုယ်က မအိပ်နိုင်သည့်သူပဲ။

“ပြောပါ ... ဆန်းဆန်းပါ”

အသံက နည်းနည်းပါးပါး ဘုရားကောသလ
သွား၏။ ဆန်းဆန်းကို မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ
ရွှေပေါ် မြတင်၊ ဖူးဖူးမှတ်ထားသည်ဆိုဆို ... ယဉ်ကျေးမှုကိုတော့
အဖြဲသင်ကြား၏။ လူလိမ္မာသား၊ ယဉ်ပါး ... တဲ့လေ။

“အမိယုတ်သော် နှုတ်ကြမ်း၏။ အဖယုတ်
သော် ကိုယ်အမူအရာကြမ်းတမ်း၏။ အမိရောအပပါယုတ်
လျှင် ကိုယ်နှုတ်အမူအရာအားလုံး ကြမ်းတမ်းနိုင်ကျ၏ ...
တဲ့။ သိလား သား။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မိကိုယ့်တ
တွေ လူယုတ်မာမဖြစ်စေရဘူးနော်” ... တဲ့။

ခါတိုင်းဖုန်းလာလျှင် ...

“အမိနီရီပါ” ... ဟုပြောနေကျ။ ခုတော့

ဆန်းဆန်း စိတ်တိုနေ၏။

“ကျွန်မ ... ကြော့ရှင်းခင်ပါရင်”

“ဩ”

“ညကြီးအရမ်းနက်မှ ဖုန်းဆက်ရလို့ အားနာပါတယ်။
အိပ်ရေးများပျက်သွားမလားမသိဘူး။ ကျွန်မလဲ ည
တွင်းချင်းတောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုတောင်းပန်ချင်မှန်းတော့ မသိဘူး
ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... ညတွင်းချင်းတော့ပဟုတ်တော့

ဘူး၊ ဒါ ... နောက်တစ်နေ့ခေါ်တယ်။ နောက်တစ်
နေ့ရောက်နေပြီ။ နောက်တစ်နေ့ရဲ့အဦးအစ အချိန်
အခါလို့ခေါ်တယ်”

“ကိုဆန်းဆန်း ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်နော်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ကျွန်မ ချက်ချင်းတောင်းပန်ချင်တာပါ။ ကျွန်မသိ
ရှင်းဆိုမှီက နောက်တစ်လှည့်ပြန်တက်ဖို့ရှိနေသေးတာ
နဲ့ စောင့်နေရတာ၊ ကိုဆန်းဆန်းတို့လဲ မပြန်သေးဘူး
လေ ... လို့၊ အဲဒါ ... ကျွန်မအလှည့်ပြီးလို့ထွက်
လာတော့ ကိုဆန်းဆန်းတို့ကားက ထွက်တာစ ...”

ကြော့ ... အပြေးကလေးတောင်လိုက်မိသေး

... လက်ကလေးတစ်ဖက်မြှောက်လိုက်ဖြစ်၏။ “ကိုဆန်း

...” ဟု တိုးတိုးခေါ်လိုက်မိသေးသည်။ ပါဂျရီးတစ်စင်း

... ယောက်ျားတစ်သိုက်နောက်ကို၊ ဒီထက်ပိုပြေးလိုက်လို့

... မသင့်တော်တော့။ လက်ခုပ်ကျယ်ကျယ်တီးလိုက်လျှင်

... ပေါ်မှ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ကြားနိုင်သည်။

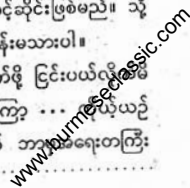
... ပျက်ကြည့်မည်။ စူးစမ်းရင်းနှင့် စောင့်ဆိုင်းဖြစ်မည်။ သို့

... မျှော် ... ကြော့ရှင်းခင်ဆိုတာ မိန်းမသားပါ။

သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ငြင်းပယ်လိုက်မိ

... ကြော့မှာ အပြစ်မရှိပါ။ ကြော့ ...

... ကိုယ်ထိန်းတာပဲ။ ဒီအတွက် ဘာမှရေးတကြီး

၁၉၆ ဇွဲ နေ့နယ်ငြိမ်း

လိုက်တောင်းပန်နေဖို့မရှိ။ သို့ပေမယ့် ... ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ကိုဆန်းဆန်း မျက်နှာကွတ်ခနဲပျက်သွားလိုက်ကာ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေမှန်းမသိ။ ငြိမ်းခနဲကြောသွားရသည်။ တဒိတ်ဒိတ်လည်းခုန်၏။ သူ ... ဒေါသမျက်ဝန်းနှင့်လှည့်အတွက် နောက်မှလိုက်ပြီး ကိုယ့်ညာဘက်လက်ကလေးကို ဆန့်ထုတ်ပေးချင်မိတာ။ ကိုယ့်ညှိမျှင်းလွန်းရာကျပြီထင်၏။

ကြောရှင်းခင်ဆိုတာ ဒီလိုမိန်းမဘေးမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါဘူးရှင်။

“ကျွန်မ ... ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်နိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဒီလောက်ကြာသွားတာပါ။ တစ်ညလုံး ကျွန်မ ကြိုးစားနေတာပါ။”

ကိုဆန်းဆန်းဆိုတာ ဒီဆိုင်ကိုလာနေကျလား။ သူ့အဖေက ဘယ်သူ၊ သူ့အမေက ဘယ်ဝါ ... သူဘယ်မှာနေသလဲ။ သိနိုင်သူအားလုံးကို လျှောက်မေးလွန်းလို့ သံသယမျက်ဝန်းတွေကလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး မိတ်တပ်ရုံလိုလိမ်းချလိုက်သလောက်ကို အသားနီတွေထောင်လန်လှလှပါ။ ကိုဆန်းဆန်းရယ်။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်မိသလဲ။ ကိုဆန်းဆန်းကို ကျွန်မ တွေ့ဘူးရတာ၊ ဒါပါနဲ့မှ နှစ်ကြိမ်ထဲ။ သူနှင့်တွေ့လိုက်တိုင်း အရှက်တကွဲအကျိုးနဲ့တွေ့ချည်း။ ပထမအကြိမ်တုန်းက သိချင်းဆိုရင်း မှားယွင်းသွားတာ။ အဆိုတော်တစ်ယောက်အနေနှင့် တကယ့်ကို အရှက်တလှ

ကျိုးနည်းကြီး၊ ခုအကြိမ်ကျတော့လဲ။ သူစိတ်ဆိုးသွားမှန်း။ ကျွန်ခနဲပျက်သွားတဲ့သူမျက်နှာကြောင့်သိရလို့။ သူ့ထွက်ကာ ... ကားနောက်က နည်းနည်းကလေးပြေးလိုက်မိတာ။ မိန်းမလားတစ်ယောက်အနေနှင့် နည်းနည်းနောနောရှက်စရာလား။

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်မိခဲ့ရတာလဲ။ မလုပ်ပါ။ ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ နောင်တရနေလဲ အပိုပါ။ ... သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရနိုင်အောင် နာရီပေါင်းများရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့နှင့် မျက်နှာငယ်ရွာလိုက်လဲစုံစမ်းခဲ့ရတာ။

“ဟုတ်ပြီလေ ... ခင်ဗျားက တောင်းပန်ချင်တယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ တောင်းပန်ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။”

“ကိုဆန်းဆန်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့”

“ဘယ်တုံးကလဲ”

“ပန်းကုံးစွပ်တုံးကပါ”

“မလုပ်မိပါလား”

“ရှင်”

“ဘယ်တုံးက ခင်ဗျားကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိလို့လဲ”

“မနှုတ်ဆက်ပါဘူး။ နှုတ်ဆက်ဖို့များ လက်ဆန့်လိုက်သလားလို့၊ ကျွန်မက ပြန်နှုတ်မဆက်လိုက်မိတာ ရိုင်းသွားတာကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။”

“ကျွန်တော်တော့ လုံးဝသတိမထားမိဘူးဗျာ၊ ကျွန်

တော် ... ဘာမှလဲမလုပ်လိုက်မိဘူးထင်တာပဲ”

သိပ်သေချာတာပေါ့ ကိုဆန်းဆန်းရယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေပြီ။ ကျွန်မ ... ရှင်စိတ်ဆိုးခံရတာကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသေအလဲ ထိတ်လန့်နေမိတာကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အပြစ်တင်မိပါရဲ့၊ ကျွန်မဟာ အားကိုးရာမဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ အနုပညာလေးတစ်ခုကလွဲရင် အပေါ်စားကပ်နားကပ်လေးတွေပဲရှိပါတယ်။ ရွှေတွဲလွှဲတွေလွဲဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာလဲ မပါပါဘူး။

ရှင်တို့မှာတော့ မျိုးမိုးစဉ်ဆက်က နာမည်ကြီးတွေပါ။ ရှင်အဖေနာမည်ကိုသိရင် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာနိုင်ပါတယ်။ နာမည်တူတွေရှိနေရင်တောင် စုံစမ်းရေးမှာ ရှင်အဖေနာမည်နဲ့ ရာထူးကိုပြောရင် ဖုန်းနံပါတ်ပြောပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ရရင် အိမ်လိပ်စာလဲ သိနိုင်ပါတယ်။ အင်မတန်စုံစမ်းရလွယ်ကူသော လူထင်ရှားတွေပါ။ ကျွန်မကတော့ ... ကြော့ရှင်းခင် ... လို့ပြောပြရင် အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာတောင် သိသူနည်းပြီး၊ လူထုပရိသတ်ထဲကတော့ သိသူမရှိသလောက် ရှားပါလိမ့်မယ်။ ပွဲပြီးမီးသေ ... ရှင် ကျွန်မကို မေ့ပျောက်သွားမှာပဲ ကျွန်မကြောက်နေမိပါတယ်။ ရှေ့ဆက် ရင်းနှီးကြမှုခင်မင်ခွင့်ဆိုတာဟာလဲ ဝေးလံပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ...

ခုကွပ်ငင်းလယ်ဝေစဉ်ကတောင် မရှူးသွပ်ခဲ့ပါပဲ။ ခုမှ ... နှစ်ကြိမ်သာမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ရူးသွပ်နေမိပြီရှင်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ပါတယ်။ ရိုက်နှက်လို့လဲ ဆုံးမလိုက်ချင်ပါတယ်။ ကြော့ရှင်းခင် ... ဆိုတာ မိန်းမပိုက်ပါ။

“ကျွန်မက ဆင်းရဲပါတယ် ကိုဆန်းဆန်းရယ်”
“မိဘရော”

“မိဘနှစ်ပါးသာရှိသေးရင် ကျွန်မ ဒီလို ရေမျောက်မီးတင်ဆဒါပင်လိုဘဝမျိုးနဲ့ အစုန်အဆန်မမျောရပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ သိပ်များကဗျာဆန်သွားသလားမသိဘူး။ ပျက်ပျက်စီးစီးသဘောများ ရောက်သွားသေးလား၊ ကျွန်မ ... ကိုယ်ကျင့်တရားထိန်းပါတယ်။ မိန်းမသားသိက္ခာကို ဘာနဲ့မှမလဲခဲ့ပါဘူး။”

“ဒါဆို ... ခုဘယ်သူနဲ့နေလဲ”
“အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့ပါ။ မောင်နှမရင်းချာလဲ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ... အဲဒီအိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား၊ ထမင်းဝိုင်းချက်၊ ကလေးဝိုင်းထိန်း၊ အစ်မက ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြင်နာ ပါတယ်။ ခဲအိုကလဲ လူရိုးပါ။ သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မရှိနေတဲ့အတွက်၊ သူ့ရင်သားစုမှာလဲ အကူအညီအများကြီးရပါတယ်။ အရင်ကတော့ ရွှေမျိုးတွေအိမ်မှာ ဟိုကယ်လုပ်ပါ ...

"ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးကလေးပါ။ ဖေဖေတို့မေမေတို့ ရှိ တုန်းကတော့၊ ကျွန်မတို့မိသားစုလေးဟာ သူ့ဆွေးမ ဟုတ်တောင် ပြည့်စုံရုံနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါ။"

"မိဘတွေက ဆုံးသွားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့ ကားကြီးနဲ့ ဘုရားဖူးထွက် ကြတော့ပါ။ တချို့တွေ ကြားလိုက်ကြမှာပါ။ ပဲခူး တောင်မရောက်သေးဘူး။ လမ်းဘေးလုံးကျွဲပြီး ကား ကြီးတုံးလုံးလဲတော့၊ အထဲကလူတွေ မနည်းဆွဲထုတ် ရတဲ့အထဲ ... ခေဖေနဲ့မေမေက အသက်နဲ့ပြန်ထွက် မလာနိုင်တော့ပါဘူးရှင် ..."

"ကျွန်မကတော့ ကံဆိုးလွန်းလို့ အပန်းအပွဲတောင့် မရှိဘဲ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာပါ။"

"အဲဒါ ... ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလား"

"ကံဆိုးတာပါကိုဆန်းဆန်းရယ် ... ကံကောင်းရှင် ဖေဖေတို့မေမေတို့နဲ့ တစ်ခါထဲ သေသွားမှာပါ"

"အင်း ... ဒီတော့"

ဆန်းဆန်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။ စောစောက အောင့်သီးအောင့်သက် ခေါ်သထွက်နေရသောစိတ်တွေ ထွက် ပြေးလွှက် စကားပြောရတာတောင် ပျော်လာသည်။

"တစ်ယောက်ထဲနေလို့ မသင့်တော်တဲ့ဆယ့်သုံးနှစ် သမီးလေးဟာ၊ ဘကြီးတွေ ကြီးဒေါ်တွေ ဟိုအိမ်

တစ်လှည့်၊ ဒီအိမ်တစ်လှည့်နေရရင်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ကလေးတစ်လုံးကို မနေနိုင်တဲ့တူတူ၊ ရှောင် ... ဆိုလို့ ရောင်းလိုက်ရတဲ့ပိုက်ဆံလဲ ဟိုလူနည်းနည်း ဒီလူနည်းနည်း ..."

"နောက်ဆုံးကျမှ ဒီအိမ်မဆီရောက်တယ်ပေါ့"

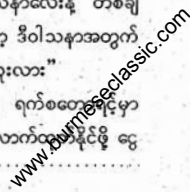
"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဒီအိမ်မက ကောင်းပါတယ်၊ နေ လို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ကိုယ့်ထမင်း စရိတ်ကလေးတော့ ကိုယ်ထည့်ရတာပေါ့၊ ခုခေတ် မှာ ... လူပိုတစ်ယောက် ကျွေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ် တာမှမဟုတ်တာ"

"ဒါနဲ့များတောင် ခင်ဗျားက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သေး တယ်နော်"

"ရှင်"

"သိချင်ဆုံရတာ ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံကုန်တယ်ဆို တာ မင်းမသိဘူးလား ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လိုင်ဝင်ပြီး ဇောက်ချလုပ်တဲ့လူတွေကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ပိုက် ဆံက လှိုမ့်ပိမ့်ဝင်မှာပေါ့၊ ဝါသနာလေးနဲ့ တစ်ချို့ တစ်ချို့ ထထဆိုတဲ့သူတွေကျတော့ ဒီဝါသနာအတွက် သိန်းချီကုန်ကျရတာ မင်းမသိဘူးလား"

"သိပါတယ်၊ ကျွန်မ ... အခု ရက်စတေးရင်မှာ သိချင်ဆုံနေတာ၊ စီးရီးတစ်ခွေလောက်ထုတ်နိုင်ဖို့ ငွေ

စုချင်လို့ပါ။”

“ဦးရီးတစ်ဦးအတွက် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်လို့လဲ မင်း သိလား။”

“တစ်သိန်းခွဲ၊ နှစ်သိန်းဆို ...”

“သေမယ် ... သေတောင်မရဘူး၊ သေသိန်းရဲ့ ထက်မှာရှိတယ်”

“ဘုရားရေ”

“မင်း ... ရင်ဖိနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကဲ့”

“ဘယ်တော့ပြည့်မယ်ထင်သလဲ”

“ဘယ်တော့မှ ပြည့်မယ်မထင်တော့ပါဘူးရှင်”

“မင်း တစ်ည ... တစ်ည၊ ပန်းကုံးတွေ သိပ်ပေး ဘူးလား”

“သိပ်မရပါဘူး၊ လုံးဝမရတဲ့ညလဲရှိပါတယ်၊ အခု တုန်းကတော့ ဘယ်သူဘယ်လောက်ရလို့၊ ဝေယျာနဲ့ပါ။ ကြာလာတော့ အမြဲရတဲ့သူတွေက တစ်ခါတလေ မရတဲ့သူတွေကို ဝေမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”

“တီးဝိုင်းသမားတွေဆို၊ ဘယ်သူက တကူးတကသွား စွပ်မှာလဲ”

“ဟုတ်တာပဲ”

“ဒီတော့ ပလေယာတွေတော့ ပေးရတာပေါ့၊ အဆို ကော်တွေကျတော့၊ ကိုယ်ရကိုယ်ယူ၊ ကိုယ်ရတဲ့အထဲ က ပလေယာတွေအတွက် ရာခိုင်နှုန်းဘယ်လောက်၊ ဟော်တယ်ကဘယ်လောက်ပြန်ဖြတ်တော့၊ ကျွန်မတို့ ဆို ...”

“သေသိန်းနား တော်တော်နီးပြီလား”

ဆန်းက ရယ်၍နောက်လိုက်၏။ ဆန်းနောက် လိုက်မုန်း၊ ကြော့သိသည်။ ကြော့ပျော်သွားရ၏။ ဆန်းက ယောက်တောင်နောက်နိုင်ပြီဆိုတော့ ကြော့အပေါ် ဒေါသတွေ ပျံ့သွားလို့သာပေါ့။

“မိုင်ပေါင်းတစ်ကုဏ္ဍပေါ့ရှင်”

“တော်တော်နီးပြီပဲ”

“ကျွန်မ ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ မိုးတောင် လင်းတော့မယ်၊ ဒီညတော့ ကျွန်မအတွက်နဲ့ကိုဆန်း ဆန်း အိပ်ရေးတွေပျက်ကုန်ပါပြီ”

“တို့ကလဲ မျက်စိကြောင်နေတာပါ၊ နေပါအုံး ... မင်းအိမ်မှာ ဖုန်းရှိသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပါဖြင့် ဒီအချိန်ကြီး၊ မင်းက ဘယ်ကဆက်နေတာ လဲ”

“ကျွန်မတို့က တိုက်ခန်းနဲ့နေတာပါ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ကျွန်မတို့တိုက်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလဲ တိုက်ဆောက်နေပါတယ်။ အဲဒီတိုက်က အမြန်ပြီးချင်လို့လားမသိဘူး။ နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းဆောက်နေတာ။ အဲဒီမှာ တယ်လီဖုန်းရှိပါတယ်”

“မင်း တော်တော်မှိုက်မဲတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ရှင်”

“ဒီအချိန်ကြီး၊ မင်းအိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတယ်။ တံခါးဖွင့်ထားခဲ့ရင် သူနိုးဝင်မယ်။ သော့ခပ်ခဲ့ရင်လဲ။ အချိန်မတော် ဝါယာရှော့ဖြစ်လို့ မီးလောင်ရင် ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲ။ လမ်းမပေါ်ဆင်းလာတဲ့မင်းမှာလဲ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များသလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်မှ ကိုယ်မသိရင် နှလုပ်န်းတုံးခေါ်တယ်ကွ”

ကြော့ ... ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီတစ်ခါ သူစိတ်ဆိုးတာကို အပြုံးဖြင့်ခံယူလိုက်၏။ သူ ဖုရဝင်ပင် မာန်မာန်မဲမဲလုပ်တာဟာ စေတနာထားလို့ပဲလေ။

“တိုက်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေပါ။ ညဆိုင်းဆင်းနေကြတာအများကြီးပါ။ မိန်းမဖော်တွေ ရှိပါတယ်”

“ဆင်ခြေလေးကတော့ ဖြူးလို့ပါပဲ”

“ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟေ့ ... နေပါအုံး၊ မင်းက တို့ဖုန်းကိုလိုက်ရှာနေရတာ တစ်ညလုံးအချိန်ကုန်တယ်ဆိုတော့၊ ဟိုတစ်ခါ မင်းကို တို့ ဗစ်စစ်တင်းကတ်လေးပေးဖူးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်ပါသားပဲဟာ”

ဒီတစ်ခါချလျှင်တော့ အပြုံးဖြင့်ခံယူနိုင်ဖွယ် ယုံပါ။ သူစိတ်ဆိုးပြီးဆုမှာ။ အဲသည်တုန်းကကိုင်သည့် ပိုက်ယံတံကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နှင့်လုပ်ရင်းက ကတ်ကလေးကယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကျခဲ့သည်မသိ။ ပျောက်သွားခဲ့ပါ၏။

“မင်း ... တော်တော် နမောနမဲ့နိုင်တဲ့မိန်းမပဲ”

... ဆိုသော စကားကို အထင်သေးစိတ်ပျက်ကြားပြီး။ မာန်မာန်မဲမဲကလေးပြောလျှင်တော့ ကြော့ ဝမ်းသာလို့ထဲလဲရမည်ဖြစ်ပါ၏။ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ခါမြင်ဖူးရုံနှင့် ဒီလောက်ပဲ သံယောဇဉ်တွယ်ရသတဲ့လားကွယ်။

မနက်ပိုင်းဆို ... ကြော့က အလုပ်သွားမည့်အခါ မျှော်စင်အို ကျောင်းသွားကြမည့် တူ၊ တူမတွေ ဝေယျာပျက်ကို ပိုင်းကူရပါ၏။ အစ်မက ထမင်းပိုင်းတော့ ချက်

သည်။ ကြော့အလုပ်က ထမင်းဗူးတွေထည့်ပေးပြီး၊ တူမ အငယ်ဆုံးကို ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေး၊ အဝတ်အစား လဲပေးရုံထိ။ ညဇွန်ကျ ... သူတို့မိသားစုအားလုံးပေါင်းပြီး တစ်ချိန်ထဲရောက်သည်။ ကလေးတွေကိုပါ ဝင်ကြိုလာခဲ့သည်။ ကျောင်းဆင်းစောသည့်ကလေးတွေက၊ ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ ဆက်ကစားနေ၏။ ကံကောင်းချင်တော့၊ အဲသည် ကျောင်းမှာ အိမ်ခန်းရသော ကျောင်းစာရေးကြီးက ခဲအိုကြီးနှင့်ညီအစ်ကိုတော်သည်မို့ ခဲအိုတို့အစ်မတို့လာမခေါ်မချင်း သူက ဆက်ထိန်းထားပေးနိုင်ခြင်းပါပဲ။

ကြော့က နေ့ခင်းဘက် အဝတ်လျှော်သည်။ မီးပုတိုက်သည်။ ညနေစာထမင်းတစ်အိုးချက် မနက်ကချက် ပြီးသားဟင်းတွေရွေးပြီး အဆာပြေစား၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရေ နိုးချိုး ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ အစ်မတို့မိသားစုပြန်ရောက်လာကာ၊ နောက်တစ်နေ့အတွက် ချက်ပြုတ်၊ ကြော့က အိမ်မှထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဘတ်စ်ကားစီးလူထုနီးစားဆို မိတ်ကပ်အချောကိုင်ခြင်းနှင့် အဝတ်အစားလဲခြင်းကို ရက်စတော့ ရင့်သို့ရောက်မှလုပ်၏။

“ရှင်ကလဲ တစ်ခါလာထတီး၊ တစ်ခါလာထတီး၊ နည်းနည်းပါးပါးလေး အတိုလေးအကွဲလေးများ ဝတ်ပါတော့”

ကြော့သီချင်းဆိုရာတွင် ထတီးပဲဝတ်လေ့များပါ

တစ်ခါတလေ ဂါဝတ်ရှည်ဝတ်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဂါရှည်ဝတ်သည်အခါလည်း ဝတ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဂါဝတ်မျှ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်မရှိ၊ လုံလုံခြုံခြုံ၊ အဲသည်အတွက် ဂါဝတ်အရှည်တော့မှန်၏။ စကတ်ကြပ်ကြပ်မှာ ခြေဖျား ဂါဝတ်ရှည်ပေးမယ့် လှုပ်ရှားရလွယ်အောင် အကြောင်းပြုရက်သို့၊ ဒူးအထက်နားထိ တက်ခွဲထားပြီး ခြေသလုံးသား ဂါဝတ်ကိုပြသတွေ့ရှိ၏။ တချို့က ဘေးဘက်မှခွဲ၍ နည်းနည်းထောက်သည်။ တချို့က နောက်ဘက်မှခွဲတော့ အမြင်မရှိပါ။ အဆိုးတကုအဆိုးဆုံးကတော့ ရှေ့ဘက်မှခွဲထား ပြီးပါပဲ။

“သိချင်းလာဆိုတာလား၊ တရားကျောင်းသွားမလို့လား”

ဝတ်တာစားတာ လုံခြုံလွန်းလျှင်လည်း မန်နေဂျာက ပေးငေါ့သည်။ သူ့ဆိုင်က အဆိုတော်တွေ ခေတ်မီ ဂါဝတ် ဝတ်ဆင်သွားကြတာနှင့် ဖောက်သည်ပျက်မှာစိုးလို့ ဝတ်သည်အတွက် ကြော့ အမြဲစိတ်ညစ်ရသည်။ ကြော့က ဂါဝတ်အစုံတွေလောက်ထုတ်နိုင်လျှင်၊ ကြော့စီးရိုးက ပေါက်လျှင် သူ့ပုံဆွဲပုံပါတော့ ... ကြော့နာမည်ကြီးအဆိုတော်ဖြစ် ချိတ် ဖတ်ဖတ်ရိုးဆိုမည်။ စီးရိုးထုတ်မည်။ ကြော့ ... ကြော့ကလဲ သားဖော်ပြမှ လူနားထောင်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။ ကြော့ကလဲ အသံကိုသာ ပြည်သူလူထုနားထောင်အောင် ပို့

သည့် အဆိုတော်စစ်စစ်ဖြစ်ပြီ။ စားသောက်နို့သေသူတွေဆီ မျက်စိထဲသို့ မိန်းမသားအလှအပကို ပို့လွှတ်ရသည့်ဘဝမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။ စီးရီးထုတ်နိုင်ဖို့လမ်းကလည်း ဆေးလွန်းလှပါပြီ။ ဆယ်သိန်းကျော် ... တဲ့။ ကြော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကြော့ တခြား ဘာမျှလည်းမလုပ်တတ်ပါ။ ကြော့ ညံ့ပါသည်။

အဝတ်လျှော်ရင်း သီချင်းဆိုတော့ အချိန်ကြာ၏။ ကြော့ဆိုနေသည့်သီချင်းက၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုနေကျ ခေတ်ပေါ်သီချင်းမဟုတ်။ ရှေးတုန်းက။ ရှေးတုန်းကဆိုတာ၊ မေမေရှိစဉ်က ဆိုနေကြသီချင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ သမီးရည်းစားတွေဖြစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဖေဖေနှင့်မေမေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ကြပါ၏။

“မောင့်တာဝန်ကြော့ပြန်လို့ရယ် ...

တကယ်ပင်ဝတ်ငါးသွယ် ...

နေ့စဉ်သာပန်းလို့ရှုကာ

အလွန်ဂရုစိုက်ပါတယ် ... ”

ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်ရင်း အဝတ်ကိုလျှော်ပေးချင်စိတ်စေတနာတွေ ရင်ထဲ အလုံးအရင်း နှင့်ဝင်လာသည်။ သူ့အဝတ်တွေပဲလျှော်ပေးနေရသလို ကြာရဲ့ နူးလာမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်ကမုန်းမသိ ပီတိတွေဝင်လာ

။ ဘယ်လိုခံစားချက်ပါလိမ့်။ အဲဒါ ... အချစ်လားကွယ်။

“မြင်မြင်ချင်းပဲချစ်မိတယ် ...

မြင်မြင်ချင်းပဲကြိုက်မိတယ်။ စေတနာ ... မောင့် အပေါ်ထားလို့၊ ပျိုမေ မေတ္တာရှိလှတယ်။ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ချစ်တဲ့စိတ္တရယ်။ မောင်နဲ့လဲမခွဲနိုင်တယ်။ ပျိုအလွန်ပဲစွဲပါတယ်။ အတူနေဖို့ရယ်။ အတူထိုင်ဖို့ ရယ်။ ပျိုဆုတောင်းမိတယ်ချစ်သူရယ် ... ”

ဒီနေ့တော့ ... အဝတ်တွေ ခါတိုင်းထက်ပိုဖြူ နုနယ်လား။ ယိပ်ကုန်မလားမသိ၊ ပွတ်ပြီးရင်းပွတ်ရင်း၊ ရိုက် ပြီးရင်းရိုက်ရင်း၊ ဆပ်ပြာတွေလဲ တိုက်ပြီးရင်းတိုက်ရင်း။

“အဖေအမေထက် ... ချစ်တဲ့မောင်မောင်ရယ်”

ဆိုပြီးမှ၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို ယောင်ယမ်းပိတ်မိ တော့၊ နှုတ်ခမ်းမှာ ဆပ်ပြာတွေပေ၍ ပါးစပ် ထ၊ဆေးရ၏။ ဆပ်ပြာလို့ဆိုမိတာ မိဘကို အားနာစရာကြီးတောင်ကောင်း ပြုပြီ။ ချစ်သူတွေဟာ၊ တကယ်ပဲ အဖေအမေထက်ပိုပြီး၊ ကြာ့ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ချစ်ကြလေသလား။

“မိန်းမတို့ ကူငြွေအထွေထွေကိုပယ်။ မောင့်ကိုပင် မ မြင်ရ ... ခင်နှမမှကွယ်။ မနေတတ် ပျိုစိတ်မူ တကယ်”

တကယ်ပါ ... ဆန်းကိုတွေ့ချင်စိတ်က အ ပျိုမင်းစိုခိုးလို့နေတော့သည်။ ဒီနေ့အစောမှာ ဆန်းကို

မှ မတွေ့ရလျှင် ထမင်းစားလဲ မျှိုမကျ၊ အိပ်လဲမပျော်ဖြစ်
 တော့မည်ထင်သည်။ မနေတတ်မတိုင်တတ်ဖြစ်ရပါဘိခြင်း။
 ခုနေ ... ဆန်းသာချေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖြင့်ဆောင်းနေသူ
 ဆို၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ကြော့ ... အဲသည်
 ဆိုင်ကိုသွားမှာ။ သွေးကိုသွေးဖြစ်မှာ။ သိပ်ချေးမကြီးတဲ့ပစ္စည်း
 လေးတစ်ခုဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့။ ဆန်းမျက်နှာလေးကို တွေ့
 ခဲ့ရမှာပေါ့ကွယ်။ နေ့တိုင်းတွေ့ချင်ရင် နေ့တိုင်းသွား။ ပိုက်
 ဆံသိပ်မရှိတော့၊ ဝယ်သည့်ပစ္စည်းလေးတွေဟာလဲ တန်ဖိုး
 နည်းကြမှာ။ ဆန်းရေ ... စုပါမားကတ်ကြီး မဖြင့်လိုက်
 ပါနဲ့နော်။ ကြော့က ဆယ်ဂဏန်းလောက်တန်တဲ့ပစ္စည်းလေး
 တွေသာဝယ်နိုင်တာ၊ ရာဂဏန်းဆို၊ နေ့တိုင်း မဝယ်နိုင်ဘူး
 ဆန်းရဲ့၊ ဆန်းမျက်နှာကို နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တာ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနော်။

ကြော့ရှင်းခင်ဆိုတဲ့မိန်းမသားဟာ မိန်းမဆောက်
 ပိုးဖြစ်နေရပြီထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကြော့ ... သူ့ကို
 ချစ်သွားမိပြီ။ မြန်လိုက်တာ။ အချစ်ဟာ မယုံနိုင်စရာကောင်း
 လောက်အောင် ကြော့ရင်ထဲ ပြေးဝင်လာလိုက်တာ၊ တာတို
 အပြေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝံချိန်ကိုတောင် ချိုးလိုက်နိုင်
 မယ် ထင်ပါတယ်။ ကြော့ဟာ မိန်းမသားပါကွယ်။ မိန်းမ
 သားတို့ ခွဲခြားခြားအပ်တဲ့ လူ့မျိုးစွဲစောင်လေးကိုတော့ ဖယ်
 မချပစ်လိုက်နိုင်ပါဘူး။ ကြော့သိတယ်ဆန်းရဲ့၊ အဲဒီလိုဖယ်

ချပစ်ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးတွေဆိုလဲ ဆန်းတို့ယောက်ျားတွေအထင်
 ပါကြီးတတ်ပါဘူး။ ဒါကို အမျိုးသမီးတိုင်းက မသိဘူး။

ယောက်ျားတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တဲ့။

“တစ်ခွန်း တစ်ရက်ပဲ”

“သုံးခွန်းသောစကား” ... ရှေးလူကြီးများ

ဟင်စားပြောခဲ့ကြသည်။ အဲသည်စကားသုံးခွန်းကို တစ်ခွန်း
 တစ်ရက်ဆိုတော့၊ သုံးရက်လောက်လိုက်ရုံနှင့် ရနိုင်သည့်
 ပိန်းကလေးဆို ယောက်ျားတွေက ပေါပေါပဲပဲ ဟေးလား
 ပါးလားရောချင်ရောမည်။ နော့ချင်နော့မည်။ ရာသက်ပန်ရိုး
 မြေကျလက်ထပ်ယူဖို့ကျတော့ ဝန်လေးကြပါလိမ့်မည်။ သူ
 တို့က ဝန်မလေးဘူးဆိုလျှင်တောင် ယောက်ျားလေးရှင်မိဘ
 ယောက္ခက တားဆီးပိတ်ပင်ကြပါလိမ့်မည်။

ကြော့ ... တစ်ခွန်းတစ်ရက် အမျိုးအစားထဲ
 ပာ မပါဝင်လိုပါ။ ဆန်းရဲ့တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမှုကို ရယူ
 ရှင်စမ်းပါဘိ။ ဆန်းရယ် ... ကြော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရင်
 ထဲကချစ်စိတ်တွေကို ချိုးဖဲ့ဆိတ်ချေပြီး၊ စကြာဝဠာအပြင်
 ထက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာလားကွယ်။

ဆန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ကြော့သီချင်းဆိုသည့် ရက်စတော့ရင့်ဘက်သို့ ဦးတည်နေ၏။ ဆန်း ... ပိုက် ဆံသုံးနိုင်သည်ဆိုပေမယ့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်သွားစားသောက် ဖို့လောက်ထိတော့ မပေါများပါ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူဘယ် မှာနေမှန်းလဲမသိ။ အိမ်သွားလည်ဖို့ကလည်း မကောင်း။ စကားမတည် အမျိုးမျိုး ပြောတတ်သည့် ကောင်မလေး။ ပထမနေ့တုန်းကကျတော့ သူနေတဲ့ရပ်ကွက်က ဆင်းရဲစုတ် ပြတ်လွန်းလို့တဲ့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တိုက်ခန်းနဲ့နေ ပြန်သတဲ့။ ဘယ်ဟာမှန်လို့ ဘယ်ဟာမှားလေမလဲ။ ကန် ထရိုက်တိုက်တွေရှိသည့်လမ်းဟာ ကားဝင်လို့ရသည်ချည်း ပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ငဆန်း”

“ဟာ ... ဆင်ပေါက်၊ လာ”

“မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“ဘယ်လဲ”

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီည နဖူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ ရှိတယ်ကွာ၊ ဒီလိုလေ ... ခုကျောင်းလဲပိတ်ထားတယ်၊ အားလဲအားနေတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေကောင်းစား တဲ့ခေတ်လဲဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကွန်စထရပ်ရှင် (Construction ဆောက်လုပ်

ရေး) ကုမ္ပဏီကြီးတွေက တိုက်တွေလိုက်ဆောက် တယ်ကွာ၊ ဘယ်မှာ သူတို့ဘာသာသူတို့ အကုန်လုံး လိုက်ဆောက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အဲဒါ ... ကန်ထရိုက်ပြန် ပေးတာပေါ့၊ တစ်ဦးထဲတောင်မကဘူး၊ လေးငါးဆယ် ဦးပေးတာ”

“မိကျောင်းသားရယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီခေတ်မှာ တူတူ ကြီးပြင်းပြီး အတန်းလဲတူတဲ့ပဲ၊ မင်းသိသလောက် ငါသိတယ်၊ လိုရင်းကိုတိုရှင်း”

“ငါတို့ကန်ထရိုက်ဝင်ယူမလို့”

“မင်းက ... ”

“မင်းနဲ့ငါအပါအဝင် ငါးယောက်ရှယ်မယ်၊ ကျွဲကြီး ရယ်၊ ခိုင်းနွားရယ်၊ ရေခူရယ်”

“ကောင်းသားပဲ ... တိရိစ္ဆာန်မျိုးစုံ ကန်ထရိုက်တာ များအဖွဲ့ပေါ့”

ဆင်ပေါက်က ... ပိန်ကပ်ပြီး လူက သေး သေးလေးမို့၊ ထွားလာအောင်၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက် ပါအောင်ဆိုပြီး ဆင်ပေါက်ဟု ဝိုင်းခေါ်ကြပေမယ့်၊ သူ့အ ရပ်က တက်သည်မရှိ၊ ပို၍တောင် ပုဝင်သွားသေးသလောက် ထင်ရသည်။ ကျွဲကြီးတကျတော့ အသားမဲပြီး ခိုင်းစားလို့။ သူဦးခေါင်းချိုစောင်းနှစ်ဘက်က တကယ်ပဲ အသားထွက်နေ တာ ချိုပေါက်ဖို့နေရာများ သတ်မှတ်ထားသလား ထင်ရ

၂၁၄ . ဣ နေ့နယ်ဒင်ပြင်

သည်။ နိုင်းနွားကတော့၊ သူ့ရည်းစားအတွက် ဖိနပ်ဝယ်ပေးမိလို့၊ ရေရှက်တော့ ညှိလို့။ သူ့နားကပ်လျှင် ရေခူဆော်နံ့သည်ဟု ဘယ်တစ်ယောက်က စဖောက်လိုက်မှန်းတောင်မသိ။ သူ့နာမည် အလိုလို ရေခူဖြစ်သွားရသည်။

“အဲဒါ ... ဒီည တို့အဖွဲ့ကို ရေခူက ကျွေးမယ်၊ တိုက်မယ်၊ မောက်ကုန်မှာ သေချာတော့ ဖူးတိုက်ဆွေးနွေးခြင်းတော့မဖြစ်ဘူး၊ နဖူးတိုက်ဆွေးနွေးခြင်းပဲဖြစ်မယ်၊ မယ်တော်ကြီးဆီမှာ ခွင့်တင်၊ ခုတစ်ခါ ထဲလိုက်ခဲ့၊ လူလိုက်စုရဦးမှာ”

“ရေမချိုးရသေးဘူးကွ”

“ဒရချိုးတော့ရော ဘယ်လောက်ထူးခြားလှစလာမှာမို့လဲ”

“မင်းတို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒါတော့ ဒကာခံမယ့်ရေခူသဘောကျတဲ့နေရာပေါ့၊ သူ့ကျွေးမှာ၊ သူ့နေရာရွေးမှာပေါ့”

ကြော့ရှိတဲ့ဆိုင်းဆို ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ ကြော့ကို မတွေ့ရတာ နှစ်ရက်ကြီးများတောင် ရှိပြီ။ တွေ့ချင်လွန်းလို့လဲသေတော့မယ်။ ဒီနေ့ ဘယ်သူမှလာမခေါ်လျှင်တောင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ သွားတော့မလို့။

“ရေလေးတော့ချိုးပါရစေ”

“ရေဆွေးနဲ့ပြုလိုက်ပါလား”
“စိတ်ချ”

ဆန်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။ ဒကာတော် ရေခူမြေရှင် ရေရှက်တော့ ပါးစပ်ကြီးဖြူ၍ ရယ်နေသည်။ ပန်းကုံးထည့်တာလဲ နှစ်ခါရှိပြီ။ “တော်တော့” ... ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဆွဲထားရသည်။ “ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလို့လဲ၊ ဝိုင်းဖိုးမရှင်းနိုင်ရင် မိုက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

ရေခူ ... တော်တော်လည်း မူးနေပြီ။ သူ့က ရည်းနှည်းလေးသောက်ရုံနဲ့ အများကြီးမူးတတ်သူမို့ အပြန်မှာ သူ ကားမမောင်းနိုင်မှာ သေချာသည်။ သူ့ကို ကားယူခွဲမခိုင်းဘဲ သွားကြိုလာခဲ့တာမှန်လေစွ။

သီချင်းဆိုနေသောအမျိုးသမီးခမျာ၊ လှရှုပ်၏။ အသားကဝင်းဝင်းကလေး၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်မှာတပေါ်ပေါ်မို့ လှပြီပေါ့။ လူက ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ချစ်ဆံပင်တွေ ပြောရုံစွင်းကော သျှာအိလျက် ကျော့ကတော့ ထက်ကျနေပုံက

မျက်နှာပြင်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်တစ်ခြမ်းစီလောက် ကွယ်ထား၏။ အဲဒါလည်း လှပါသည်။ သို့မဟုတ် ... အဲသည်ဆံပင်တွေက အစိမ်းရောင်ဖြစ်နေတာ အလွန်အလွန် ဆိုးလေ၏။ ဆံပင်အစိမ်းရောင်ရယ်လို့ ဘယ်ခိုင်းမှာရှိသည် ဟု ကြားသူးသလဲ။ မြန်မာ့ဆံပင်ကတော့ ဝိတုန်းရောင်ကေသာမှ။ နက်မှ၊ မှောင်မှ၊ စိုလက်နေမှလှတာ။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့၊ ရွှေရောင်တို့၊ မီးခိုးတို့၊ ပြောင်းဖူးမွှေးရောင်တို့၊ ခပ်ညိုတိုတို့တွေရော၊ မြန်မာ့မျက်စိထဲ မတိုးနိုင်ပါ။

“အုတ်သယ်ခဲသယ်နဲ့၊ နေပူထဲ မဆလားသယ်ရပြာတဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်စားရတဲ့ ပန်းရံလုပ်ရတဲ့မိန်းကလေးတွေ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ် ဆန်းရယ်ဆံပင်တွေဆိုတာ ... ညို ... လို့” ... တဲ့။ မေမေကပြောတာ။ ခုဆံပင်အစိမ်းရောင်ဆို မေမေဘယ်လိုပြောမည်မသိ။ ပြီးတော့ ... နှုတ်ခမ်း၊ နှုတ်ခမ်း၏ မူလအရောင်ဆိုသည်မှာ ပန်းသွေး၊ ကျန်းမာရေးကောင်းလေ အနီဘက်သို့လှည့်လေ။ အဲဒါကို ကျန်းမာရေးမကောင်းသူတွေက ကျန်းမာရေးကောင်းလေဟန် အလှကို မက်မောတုမတာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးကြတာမဟုတ်လား။ ပန်းနုရောင်ကလေး၊ ကားတို့ခေတ်ကဆို ပါတာနီလေးမြို့လတဲ့၊ ဒိုက်တီလေး။ နှုတ်ခမ်းတင်မက လျာတွေပါနီနေတာကိုပဲ ဥနဲ့မှ

ပေါက်ကာစုတ်ကလေးရဲ့အလှဆိုပဲ။ ထားပါတော့ ပန်းရောင်မှ အနီရောင်၊ ပန်းခရမ်းရောင်၊ မူလနှုတ်ခမ်းရောင်ရှိရမည့် သဘာဝရောင်ထက် ပိုချင်နည်းနည်းပဲပါ။ မတိုမီးမယိုမီးကလေးဆို မလှဘူးလား။ ခုအမျိုးသမီးဆိုးထားတာက ယောဂီရောင်ရင့်ရင့်ကြီး ဖို့ နက်ပျောက်လှပျိုးပါ။

“ဒီစုန်းမလေးလှတယ်နော်”

“အေးကွ”

နုကိုရုပ်ကလေးချောသလောက် ဆံပင်စိမ်းနှင့် နှုတ်ခမ်းထုတ်နှင့်ဆိုတော့ စုန်းမနှင့်နှိုင်းလဲ နှိုင်းချင်စရာ။ မလှိုးဆုံးက ... သူမ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီ။ ဘာအင်္ကျီပျိုးမသိပါ။ လက်ကလေးကတော့ စကမရှိတို။ ပခုံးဖုံလားမကျောက ဟိုက်ချထားလိုက်တာ။ အစိမ်းရောင်ဆံပင်လေးတိုင်း ကျောသားဝင်းဝင်းကလေး လှစ်ခနဲပြိုပိုင်းက ဟိုက်ချထားလိုက်တာကျတော့ ဆိုးမှဆိုးကြည့်ရင်စရာကောင်းမှကောင်းဟုပြောရလျှင်တော့ ယောဂီကကျတော့မည်။ မိန်းမသားမှာမှ သိက္ခာရှိတာမဟုတ်။ ယောဂီကကျတော့မည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်။ ပပေါ်လှစ်အပ်သောအရာများ ပွင့်ပေါ်နေတာကို မျှော်လင့်လောက်အောင် ဝေးခိုက်ကြည့်တတ်သောယောဂီကလေး။ ဘယ်လိုယောဂီများမျိုးဖြစ်မလဲ။ ယောဂီကလေးကွာ ငါး

ပြားဖိုးတောင်မရှိသောယောက်ျား၊ အရှက်မရှိသောယောက်ျား
သာလျှင်ဖြစ်ချေ၏။ ဆန်းမေမကေ ပြောမူးသည်။

“စကားပုံရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ယိုသူမရှက် မြင်သူ
ရှက်ဆိုတာ ... ဖော်သူက မရှက်ရင်၊ မြင်သူက
ရှက်ပြီး မျက်နှာလွှဲပါလားရယ်” ... တဲ့။

“ဒါဟာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား
ပါ” ... တဲ့။

ဤအဆိုတော်မလေး အင်္ဂလိပ်သီချင်းတော့ ဆို
နေတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ... ဘာသီချင်းမှန်း မသိလောက်
အောင် အသံထွက်နှင့် အဖြတ်အတောက်ကအစ မှားယွင်း၊
ပြီး နားထောင်ဖို့တောင် ခက်နေပေမယ့် သူတစ်ကိုယ်လုံး
ခနဲပေါက်လှုပ်ယမ်းနေတာနှင့်ပဲ ကြည့်ကောင်းနေကြသ
ပြောတတ်ပါ။ ကျောရောဂေါ့ပါဟိုက်သည့်အင်္ကျီက
ဘဝလဲမမေးနှင့်။ မေမေသာဆို ...

“သူ့ကူမအင်္ကျီ ဝှားဝတ်လာတယ်ထင်ပါရဲ့”

... ဟု ပြောပါလိမ့်မည်။

ဘောင်းဘီက ထူထဲပါသည်။ ပွယောင်းပါ
သည်။ ခါးကလည်း ချောင်နေပါသည်။ လူကပိန်ပိန်မို့ နှစ်
ဆယ်နှစ်လက်မလောက်ရှိမည့်ခါးကို နှစ်ဆယ့်ခွန်၊ နှစ်ဆယ့်
ရှစ်၊ သုံးဆယ်နီးပါးကျယ်သော ခါးကြီးနှင့် ဘောင်းဘီကို
ပုဝတ်ထား၏။ ခါးမှာ ချောင်ချင်တိုင်းချောင်ပြီး လျှော့ကျ

အပေါ်က အင်္ကျီကတိုတာ၊ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကြားမှာ
လက်တစ်ဝါးစာ စိုက်သားဝင်းဝင်းက မမြင်ချင်မှအဆုံး။

“ချက်ပေါ်လော်လီတယ်ဆိုတာ ... ဒါမျိုး”

ဆင်ပေါက်က မနေနိုင်စွာ ထ.ဝေဖန်၏။ တ
ကယ့်ကို ချက်ပေါ်နေပါသည်။ မိန်းမသားချက်ဆိုတာ၊ ကိုယ့်
တာသာခွင့်ကြည့်ဖို့တောင် ရှက်ရသည့်အရာ။ ဖုံးဖိသိုသိပ်အပ်
သောနေရာ။

“ချက်တော့ဖော်ချင်တယ်၊ ဈေးကျတော့ စင်အောင်
မတွန်းဘူး”

ခိုင်းဇွားက ထပြောတော့ ဝါးခနဲရယ်ဖြစ်၏။
“ဝန်းရင်ထဲတော့ ငြောင်းဆန်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် ကြော
ရှင်းခင်ထွက်လာတော့မှာ၊ သူ့ဒီခိုင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လာမ
လဲ။ ချက်ပေါ်လော်လီခြင်းတော့ ကင်းပါစေ။

“သီချင်းမဆိုပါနဲ့ကြော့ရယ်”
“လူမှန်းသိကာစ၊ စကားစပြောတတ်ကလေးပါလား
ခွဲတဲ့ဝါသနာကို တော်ရုံနဲ့ ဘယ်လိုစွန့်ပစ်မလဲဆန်းရဲ့”

“ကိုယ်ဟာ တော်ရုံလား၊ ကြော့အတွက်တော်ရုံလူလား”

ချစ်သူတွေဘဝသို့ရောက်လာချိန်က မြန်တော့ မြန်၏။ သို့ပေမယ့် ... ကြော့၊ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကလည်း ကြော့ကိုချစ်၏။ ကြော့ကတော့ ရှေးရေခက် ဟုဆိုချင်သည်။ ဒီလူတစ်ယောက်ကိုမြင်ရုံနှင့် သိချင်းဆိုရင်း မှားယွင်းသွားခဲ့ရတာ၊ နည်းနည်းနော့နော့ဖမ်းစားခံရလားဆန်း ရယ်။

“တခြားလဲ ကြော့ ဘာမှလုပ်မစားတတ်ဘူး၊ အစ်မ ဆီမှာ ထမင်းဘိုးလေးလဲ ပြန်ထည့်ချင်တယ်”

“ကြော့ ... ကိုးတန်းတိပဲ စာသင်ခဲ့ရပါ တယ်၊ ပေးပေးခဲ့မေးဆုံးပြီး ဟိုအိမ်နေ ... ဒီအိမ်နေဆို တော့၊ ကျောင်းတက်ရတဲ့နှစ်လဲ ရှိတယ်၊ မတက်ရတဲ့နှစ် တွေလဲရှိပါတယ်” ... ဆိုသည့် အကြောင်းတွေက၊ ဆန်း ရှေ့မှာ အားငယ်ခွာ ဝန်ခံရပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာလောင်း ကြီးရေ။ ပညာမရှိ၊ ဥစ္စာမရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ၊ မိဘလဲမရှိသော တကယ်စုတိစုတိပြတ်ပြတ်ခလေးတစ်ယောက် ကို ဆန်း ဘယ်နှစ်ရက်၊ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ်နှစ်နှစ် ခွဲခွဲ မြဲမြဲချစ်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဆန်းမေမေကရော ကြည်ဖြူသဘော တူမှာတဲ့လား။

“ကြော့လေ ဆန်းကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဒီထက် ချစ်လို့ရ

ရင် ချစ်ချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဆန်းကို တစ်နေ့နေမှာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ရင် ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်သတ္တိဗွေးထားတယ်၊ ဒီလိုမှ ပြင်ဆင် မထားရင် ကြော့ရင်ကွဲပြီးသေရမှာ”

“ကိုယ့်ပြောစကားကို နားထောင်ကွာ”

“ကြော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သိချင်းမဆိုနဲ့၊ မဆိုနဲ့ဆိုတာ ဟော်တယ်မှာမဆိုနဲ့ ပြောတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဝါသနာပါလို့၊ တီဗီရိုက် ဖျင်ရိုက်”

“ဆန်းရေ ... တီဗီရိုက်ဖို့အတွက် သိချင်းတစ်ပုဒ် ဘယ်လောက်ကုန်တယ်မှတ်လဲ”

“ဆယ်သိန်းလား”

“မနောက်နဲ့ ... အကောင်းပြောမလို့၊ သိချင်းဝယ် ကာကစမယ်၊ တစ်ပုဒ်ကိုတစ်သောင်း”

“ဟိုက်”

“ဟိုက်ရုံတင်မကဘူး၊ မောသွားမယ်၊ ဝိုင်းကြေး၊ စ တူဒီယိုကြေး၊ ဒီအေတီဇွေကလဲ တစ်ခွေကို နှစ်ထောင် ပိုပါး၊ အများနဲ့စုလုပ်ရင် ဝိုင်းကြေးနဲ့စတူဒီယိုကြေး ဝက်သာမယ်၊ ဋ္ဌခံရမှာဆိုတော့။ ပြီးတော့ အဝတ် အစားဖိုး၊ မိတ်ကပ်ဖိုး၊ ကြော့မတတ်နိုင်ဘူး ဆန်းရဲ့ ဝိုင်းလေးပုဒ်လောက်ရိုက်ထားတာတောင် ဟိုဝိုင်းနားက

ဒီလောက်ချေးမကြီးသေးလို့ ရိုက်နိုင်တာ၊ မြန်မာ့ရုပ်
မြင်သံကြားက အလကားရိုက်ပေးပေးမယ့် ကိုယ့်ဘက်
က ပြင်ဆင်သွားရတဲ့စရိတ်က နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်္ဂလာဆောင်တွေလိုက်ဆို”

“ကြော့လို စီးရီးတစ်ခါမှမထွက်ဘူးသေးတဲ့ နားမည်
မရှိတဲ့အဆိုတော်ကို မင်္ဂလာဆောင်ရှင်တွေကလဲ မ
ခေါ်ဘူး၊ ဝိုင်းကလဲ မခေါ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ပြည်သူ
ဥယျာဉ်မှာဆိုရတာက၊ အဲဒီဝိုင်းနဲ့ တီဗီသီချင်းရိုက်
ထားလို့ သနားလို့ခေါ်တာ”

“အဲဒီဝိုင်းနဲ့ပဲဆို”

“အဲဒီဝိုင်းကိုကလဲ ဘယ်မှာသိပ်ဝားခံရလို့လဲ”

“ရေချိုးခန်းထဲပဲဆိုကွာ”

“အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ”

“သေလိုက်”

ဆန်းက အစအနေအထားသန်သည့်နေရာမှာ မ
ညှာမတာလည်း ပြောတတ်၏။

“သေချင်ပါတယ်ဆန်းရယ် ... ဆန်း ချွက်နာလေး
ကိုကြည့်လို့မဝသေးလို့ပါ။ ဆန်း မိန်းမယူပြီးရင်ဘာ
သေပါ့မယ်”

“မေ့မေ့ကိုပြောရခက်တယ်” ... ဆိုသည့်အ
ကြောင်း၊ ဆန်းက ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်လှနိုးပါး လှည့်

ထပ်ပြောတာ၏။ အသက်သာဆုံးစကားလုံးတွေကို ရွေးသည်။
“ဟိုသေမယ့် ... အနှစ်ချုပ်လိုက်တော့ ရက်စတော့ရင်မှာ
သိဂျှင်းဆိုသောမိန်းကလေးကို သားအဖိုးတန် အင်ဂျင်နီယာ
ကောင်းနှင့် မပေးစားနိုင်ခြင်းပါပဲ။

“ရက်စတော့ရင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း
ပျက်ပျက်စီးစီးမဟုတ်ရပါဘူး ဆန်းရယ်၊ ဝါသနာ
ပါတဲ့ သမားအာဇီဝအဖြစ်ဆိုနေကြတဲ့သူတွေ အများ
ကြီးပါ”

“ချက်ပေါ်လော်လီတွေကလဲ အများကြီး”

“ကြော့ မငြင်းပါဘူး၊ တစ်ဝက်စီပဲထား၊ တစ်ကန့်
စီမြင်မပေးနိုင်ကြဘူးလားဟင်၊ လက်ညှိုးမကောင်း
လက်ညှိုး၊ လက်မ မကောင်းလက်မပေါ့”

ဒီကိစ္စမျိုးအလားတူ၊ မေမေနှင့်ဆွေးနွေးခဲ့ဘူး
ပါပြီ။ မေမေတူလက်ထပ်မည့်ကောင်မလေးက တော်ရှာပါ
လှပြီ။ သို့မဟုတ် ... ထိုမိန်းကလေး၏မိခင်က ယောက်ျား
ပျိုထက်ပြောင်းခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားသိပ်မထိန်းပါ။
မယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်ကွဲခြင်း၊ နောက်တစ်ယောက်နှင့်
လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာတွေဟာ၊ ထမင်းစားရေသောက်
ပျက်စီးစွာ မဆန်းပြားသော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေလို လူ့ဘဝက
ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ မေမေက ကန့်ကွက်တော့ မေမေတူက
ပေးကားကိုပဲ ပြောခဲ့သည်။

“လက်ညှိုးမကောင်းလက်ညှိုး၊ လက်မမကောင်းလက်မ မ မဟုတ်ဘူလားဒေါ်လေးရယ်” ... တဲ့။

အဲသည်တုန်းက မေမေပြောခဲ့သောစကားကလည်း ပညာသားပါပါပေ၏။

“အဲဒီ လက်ညှိုးနဲ့လက်မဟာ အနီးကပ်ဆုံးတည်ရှိနေတယ်ဆိုတာလဲ သတိထားအုံး၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူဖို့အတွက် လက်မတစ်ခုထဲနဲ့ မပြီးသလို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထဲနဲ့လဲမပြီးဘူး၊ နှစ်ခုလုံးနဲ့ညှပ်ကိုင်ကောက်ယူမှ ရတာဆိုတော့၊ ပူးပေါင်းသွားကြမယ့်ကိစ္စတွေ အများကြီး” ... တဲ့။

အဲသည်တုန်းကလောက် မနီးစပ်ပေမယ့်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမထိန်းသော ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုပ်စော်နံ့နေမှာကို မနံပါနဲ့ တားရခက်၏။ ပုပ်စပြုသောငါးခုံးမကို၊ လှေပေါ်မှကောက်ယူလွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်တွေကသာ ဝီရိယရှိကြမည်ဆိုလျှင် ရက်စတော့ရင့်မှာ သီချင်းဆိုသည့်မိန်းမသားတွေ နှာမည်ကောင်းသွားနိုင်သလို၊ ရက်စတော့ရင့်တွေများ ဝင်ငွေလျော့သွားမလား ... ဟု တွေးနိုင်စရာလည်းရှိ၏။ ပုပ်စပြုသော ငါးခုံးမ၏အနံ့အသက်ကိုမှ မွှေးကြူ၍မြိုက်လိုသည့်ပရိသတ်ကလည်း ရှိနေနိုင်သေးသည်။ ဤကိစ္စ ... မည်သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချရမည်မသိ၊ ဘဲဥအစရာမရသလို၊

အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ ရောနှောရစ်နာရတာတော့ . သနားဖို့ကောင်းလှပါသည်။

ကြော့၏သိက္ခာကို ဆန်းယုံကြည်၏။ မေမေယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြော

လို့ပြောပေးထား။ ဆန်းကျင်လည်ရသောပတ်ဝန်းကျင်ကရှိသေး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ မရှိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ဆန်း ကဗျာဆန်ချင်လှပါ၏။

“ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းပေါ်မှာ ကြော့နဲ့ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲနေကြမယ်၊ ကြော့ သီချင်းတွေကြိုက်သလောက်ဆို၊ ကိုယ်ကနားထောင်မယ်၊ ဗိုက်ဆာတော့ ငါးမျှားစား၊ သစ်သီးတွေခူးစား၊ ရွှေလဲမလိုဘူး၊ ငွေလဲမလိုဘူး”

“ကျန်းမာရေးလိုတယ်လေ ဆန်းရယ်၊ ကြော့က သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ပါပြီတဲ့ ဆန်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဆန်းက သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ပါပြီတဲ့ ကြော့ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကိုယ်ဖြစ်ရင်တော့ ကြည့်သာနေလိုက်၊ သေပေစေ၊ ယောကျ်ားပဲ”

“ဩ ... ကြော့က တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ရမယ်”

“လိုက်မသေနိုင်ဘူးလား၊ ကြော့သေသွားရင် ကိုယ်ကလိုက်သေမှာ”

“ဆန်း တကယ်လိုက်သေမသေ ... သိချင်လို့ကို၊ ခဏလောက်သေကြည့်လိုက်ချင်တယ်။ ကိုယ်တသာ သေရတာကြီး အဖတ်တင်မှာ၊ သူ့ဖြင့် ... မိန်းမ ယူမှာ”

“မယုံရင်သေကြည့် ... တကယ်၊ သေကြည့်လိုက်”

“ဆန်းရယ် ... ဆော်တော်သေချောင်ချေပြီနော်”

ဆန်းရယ်၏။ ကိုယ့်ကိုသေဖို့ပြောပေးမယ့် ကြော့ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။ ဆန်းနှင့်ရော့ရယ်ရင်း၊ မိခင်ရင်ခွင်မှာ ကလေးဆိုးလို ခေါင်းဆွေနေမယ့် ဆန်းပုံစံကိုမြင်မိသည်။ ချစ်လိုက်ရတာဆန်းရယ်၊ ဘေးမယ့် ... ဒီအချစ်တွေကို တမ်းနေနေမှာ ကြော့ ပြန်လည်သိမ်းယူရမယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်။

“ဟိတ် ... ကြော့၊ လာ ... လာ ... အလေးကြီးလို့ လိုက်ခဲ့”

“အို ... ဘယ်လဲဆန်းရဲ့”

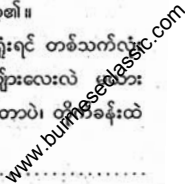
နေခင်းဘက်ဆို၊ ဆန်းက ကြော့တို့တိုက်ခန်း

လေးသို့ လာလည်လေ့ရှိသည်။ ကြော့နှင့် စကားတွေပြောကြသည်။ ကြော့က သံတံခါးကိုသာ ဂျက်ထိုးလျက် သံတံခါးမကြီးဖွင့်ကာ၊ လှေခါးမှအဆင်းအတက်လုပ်သူ ဟိုင်းအတွက် ခြင်သာထင်သာဧည့်ခန်းမှာထိုင်၍ ဧည့်ခံစားပြော၏။ ယှဉ်ထိုင်လျှင်တောင် မျက်နှာချင်းတစောင်းပွားတိုက်ကြီးမို့ စကားပြောလို့မကောင်းတာနှင့်၊ အလယ်မှာ စားပွဲခြားလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီးပြောကြသည်။ ကြော့ကတော့ ... ဟိုဟိုသည်သည် ကိုးကြင်းကိုးကျောင်း ကျယ်ကြိုချောင်ကြား လျှောက်သွားတာနှင့်စာလျှင်၊ ခုလို ကြည့်ရုံ၊ သိက္ခာရှိဟု ယူဆ၏။ ကြော့က ဆန်းကိုကျွေးပေးဖို့၊ မီးဖိုထဲဝင်၍ ကော်ဖီဖျော်ခြင်း၊ လက်ဖက်သုပ်ခြင်း၊ လုပ်သော်လည်း ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလှသောဆန်းက ပယ်တော့မှ မီးဖိုထဲတွေဘာတွေ ဝင်လိုက်လာလေ့မရှိပါ။ သူ့ကသာ ဧည့်ခန်းမှာ ကုန်ကြွေးစွာ ထိုင်ကျန်ရစ်တတ်၏။

“ကြာတယ်ကွာ ... မြန်မြန်”

... ဆိုတာမျိုးတော့ လှမ်းအော်၏။ ခါကို

ဆန်းကလေးသိသွားသည့်နေ့မှာ ဆူတော့၏။ “မိန်းကလေးတွေသာ လင်ကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံး မှောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးလဲ မှောက်ကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်တာပဲ၊ တိုက်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲတဲ့ ...

“သန့်ရှင်းပါတယ်ဆိုတာ ချေးစားပြောရင် ကြိုက်တတ်လို့စားတယ်ပဲထင်မယ်၊ ဘယ်သူမှမယုံဘူး၊ သူ့သူ့အစ်မနဲ့သူ့ခဲအိုပြန်လာပြီး၊ ရ.ဝ.က. တို့ ဘာတို့လူကြီးတွေခေါ်လာ၊ တစ်ခါထဲ လက်ထပ်ခိုင်းမှ မိန်းမအရစောလို့သေတဲ့တစ္ဆေဖြစ်မယ်” ... တဲ့။

“မေမေကလဲ မိန်းမစောစောယူတာနဲ့တော့ မသေပါဘူး၊ သေလဲတစ္ဆေဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ” ... ဆိုတော့ ...

“မေမေပြောတယ်၊ သူများပြောမှယုံမှာလား။ မေမေပြောတော့ မယုံဘူးလား” ... တဲ့။ မေမေက ကြော့ကို “ဖြတ်” လို့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်မထုတ်ပါ။ အနေအထိုင်ကိုသာ ဆင်ခြင်ခိုင်းသည်။ ဇာတ်တယ်မှာ သိချွင်းဆိုသောအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဟာ သမားအာစီဝေမမယ့် ငါးရုံးမပုပ်ပုပ်ကလေးတွေကြောင့် ဒီအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို မေမေ လက်မခံနိုင် ... ဟုဆိုထား၏။ မြဲ၍ပြောရလျှင်တော့ မေမေသဘောမတူလှပါ။ မကြည်ဖြူလှပါ။ ဒါကို ဆန်းသိပါသည်။ မေမေတားသည့်နေ့မှစ၍ နေ့ခင်းနေ့ခင်းကြော့တို့တိုက်ခန်းသို့ လာလည်ခြင်းအလုပ်ကို ရပ်စဲရသည်။ ကြော့ သိချွင်းဆိုသည့်နေရာကိုပဲလိုက်သွားတာ၊ ကြော့အလှည့်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ စကားပြောတော့လဲ။

“ကြော့ရှင်းခင်တို့က အခဲတစ်ကောင်ပဲချိတ်

... သလား၊ အချဉ်တစ်ကောင်ပဲဖမ်းထားလား” ... ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အပြောက၊ ကြော့ရောဆန်းပါ သိက္ခာကျရ၏။ ချွင်းသူနစ်နီးက ရန်ကုန်တစ်မြို့ထဲနေပြီး တစ်ခါတစ်ခါ စာရေးကြသည်။

“ရှင်းစားချင်းစာရေးတဲ့ခေတ် ကုန်ပြီဆိုလေလျှင် စာတိုက်ကို လုပ်ကျွေးရပြန်ပြီလေ ဆန်းရယ် ... များအောင်မေ့တောင်” ... အစချီလျက် ...

သွားပါသည် လာပါသည် နေပါသည် ထိုင်ပါသည်၊ ဘာမှမဆန်းသော တမင်းစားရေသောက်အလုပ်လုပ်ပါ။ တစ်ခုခုကျန်ရေးတော့ စာအိတ်ကြီးထူလျက်၊ ဝတ္ထုတိုကမ်းပုဒ်လောက်ရှိလေ၏။ အဲသည်လိုနှင့် မတွေ့ကြရတာဟာ ပတ်လည်လောက်အကြာမှာ၊ ဆန်း ... နေ့ခင်းဘက်ကြီးကျက်လာပြီး လာ ... လာ ... ခေါ်တော့တာလေ။

“ဘယ်လဲ ဆန်းရဲ့”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ... ခထလေးပါ၊ လိုက်ခဲ့”

“အိမ်ကြီးသော့ခပ်ခဲရမှာ”

“အစ်မတွေမရောက်ခင် ပြန်ဖို့မယ်”

ကြော့ ... အဝတ်ထလဲတာတောင် ကြော့အလှည့်ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေသေးသည်။ တိုက်ခင်းရက်စက်ပြီး ဆင်းလိုက်လာတာမှာ၊ ကြော့ဆီမသွားတာနဲ့ ကလေးတစ်လုံးပဲ ပါလာခဲ့သည်။ ဆန်းခေါ်လာတာ

နေရာက ဆန်းတို့ အင်ဂျင်နီယာလောင်းတွေ ကျောင်းပိတ်
 တုန်း အလုပ်စုလုပ်ချေကြသည့်နေရာ။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
 ကြီးမှာ ကန်ထရိုက်ရပြီး ငွေကလေး လုံးလုံးခဲခဲရလိုက်
 တော့၊ မိဘတွေဆီကလဲ ထပ်တောင်းပြီး၊ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ
 အိမ်တစ်လုံးဝယ်သည်။ အိမ်ရှင်နှင့်အခန်းငယ်အခန်းငယ်နှစ်
 မဟုတ်ပါ။ အိမ်တစ်လုံးလုံးကို အပြတ်ဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီး
 တော့ ဖျက်ချ၊ သုံးထပ်တိုက်ဆောက်၊ ဟောင်ကောင်ပုံစံဆို
 တော့ ခြောက်လွှာ။ ခြောက်ထပ်ပဲထားပါတော့။ အဲဒီအပေါ်
 မှာမှ အပေါ်ဆုံးထပ်၊ ခေါင်မိုးထပ်ပေါ်ပေး၊ တစ်ထပ်ထပ်တင်
 ထားသည့်အလွှာကကျတော့ လှေခါးခြားလျက် တစ်ခြမ်းသ
 ဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ ကျယ်ဝန်းပြန့်
 ပြောလျက်ရှိသည်။

“လာ ... လာ ... ”

တစ်ခေါ်ထဲခေါ်လျက် အပေါ်ဆုံးထပ်ထိ အ
 ပြေးတက်ခဲ့ရသည်။ အောက်ထပ်တွေမှာ အလယ်လှေခါး
 ခြားလျက် တစ်ဖက်ကို ခြောက်လွှာစီမို့ စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်
 လွှာ၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ပြင်ကျယ်ပျံ့ပျူးကြီးနှင့်ပေါင်းဘော့ ဆယ့်
 သုံးလွှာ။ အောက်ထပ်တွေမှာ၊ တချို့ခန်းက ပြီးနေပြီ၊ တ
 ချို့ခန်းက မပြီးသေး၊ ဆောက်ဆဲ၊ ပြီးနေပြီဆိုတာတွေတောင်
 ငွေကြေးပြီးမို့ အမြန်ချော အချောသပ်ပေးရတာမျိုးဖြစ်လျက်
 နေ့နယ်အတွက် လူတွေပြောင်းမလာကြသေးပါ။ တိုက်ကြီးတစ်

တိုက်လုံးမှာမှ အလုပ်သမားက ဟိုအထပ်မှာတစ်ယောက်
 နှစ်ယောက်၊ ဒီအထပ်မှာ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ရှိ၏။ စု
 စုပေါင်းရှိလှ ဆယ်ယောက်။ အုတ်သယ်၊ သဲသယ်အလုပ်
 မဟုတ်တော့ဘဲ၊ အခန်းဖွဲ့၊ ကြွေပြားကပ်လုပ်ငန်းတွေမို့ အ
 ပျိုးသမီးအလုပ်သမားလည်း တစ်ယောက်မျှမတွေ့တော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဆန်းရယ်”

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်တော့၊ ကြော့ ...
 လျှာထွက်လုနီးပါး မောနေသည်။ လုံလုံခြုံခြုံတံခါးနှင့် သော့
 နှင့်ပေမယ့် အင်တောစော်တွေနဲ့ဆဲ၊ ကြမ်းခင်းကလည်း သံမဲ
 ထလင်း၊ အခန်းလည်း မဖွဲ့ရသေး၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိသော
 ဝေထပ်ကြီး။

“ကြော့ ... ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော်”

“မေးနေရသေးလား ဆန်းရယ်”

“ကြော့မှာ သတ္တိရှိလား”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

ကြော့ ... ရေးတေးတေးသဘောပေါက်လိုက်
 ပါ၏။ ဆန်းမေမေက ဆန်းကို ကြော့လိုမိန်းကလေးမျိုးနှင့်
 ဝယ်မှာလွယ်ကူစွာ သဘောတူနိုင်ပါ့မလဲ။

“ဆန်းက ကြော့ကိုခိုးလာတာလား”

ဆန်းက မချိုမချင်ပြီး၍ ခေါင်းညှာသည်။

“ဒါ ... ဒီလောက်အရင်လိုစရာလဲမရှိဘူးလား၊ မမတို့

ဘယ်လောက်စိတ်ပူမလဲ၊ ပြောပြီး ရုံးမှာလက်ထပ်
လဲရတာပဲ။ ခုတော့ ... မမတို့ပြန်လာရင် ဘယ်
လိုပြန်ဝင်တော့မလဲ”

“သူတို့မှာ တော့ပိုမရှိဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... ကြော့က အိမ်
စောင့်နေတော့၊ သော့ပိုကို ယူသွားမလား၊ အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့မလား၊ မသေချာဘူး”

“ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါကြော့ရယ် ... ကိုယ် ကြော့
ကိုချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လို့ ကြိုမိကြိုရာကြိုခဲ့တာ”

“ဆန်းအိမ်က မိန်းမလေးစားနေပြီလား”

“အင်း”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကြော့ အိမ်ပြန်ပါရစေဆန်းရယ်”

“ဟာ ... မိန်းမခိုးလာပါတယ်ဆိုမှ”

“ကြော့မှာ အဝတ်အစားလဲမပါဘူး၊ ကြော့စုထားတဲ့
ပိုက်ဆံနည်းနည်းလဲ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်၊ ကြော့က
မမအိမ်မှာကပ်နေရတာပေမယ့် ကြော့မှာ ကိုယ်ပိုင်
ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပြန်ပါရစေ”

“မပြန်ရဘူးကွာ”

“ဆန်းရယ် ... စိတ်လိုက်မာန်ပါရှိလိုက်တာ၊ စိတ်

ကို နည်းနည်းလျှော့ပါ၊ ကြော့တောင်းပန်ပါတယ်၊
တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်လက်ထပ်တာပေါ့၊ နည်း
နည်းပါးပါးတော့ စီစဉ်ပါရစေ ဆန်းရယ်”

“မရဘူးကွာ”

“ခက်တော့တာပဲ”

“ကိုယ်ခဏပြန်မယ်”

“သူကျတော့”

“ဒီမှာ ဖျာမရှိ ခေါင်းအုံးမရှိ၊ သံမဲသလင်းပေါ် ဘယ်
လိုအိပ်မလဲ၊ စားစရာလဲမရှိ၊ ခဏကြာမှိုက်ဆာလာ
မှား၊ ဘောက်ရေအိုးတစ်လုံးလဲမရှိ၊ နေတာကတော့
ဒီအထပ်မှာနေလို့ဖြစ်တယ်၊ မကြာပါဘူး၊ ကိုယ်ပြန်
စီစဉ်ပြီး ပြန်သယ်လာခဲ့မယ်၊ ကြော့ခဏလေးစောင့်
နေ”

“ကြော့ပါလိုက်ခဲ့ပြီး ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ နှစ်ယောက်တွဲကြီးမြင်သွားလို့ဘယ်
ဖြစ်မှာလဲ”

“ဘယ်သူမြင်လို့ မဖြစ်မှာလဲ”

“ဘယ်သူမြင်လို့မှ မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းမခိုးတယ်ဆိုတာ
တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကိစ္စ”

“ကြော့ကြောက်တယ်”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ တံခါးဂျက်ပိတ်ထား

သော့ခပ်ထား၊ ဒီမှာ သော့ဂလောက်နဲ့သော့၊ ကြော့
ကိုယ်ပြန်လာရင် တံခါးကို တစ်ချက်တစ်ခါခေါက်
မယ်၊ နောက်တစ်ခါ တစ်ချက်ခေါက်မယ်၊ ပြီးတော့
သုံးချက်ခေတ်တိုက်ခေါက်မယ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်ဒေါက်ခေါက်
... မှတ်မိတယ်နော်”

ကြော့ရင်ထဲမှာ လေးကျသွားရသည်။ မမြင်
နိုင်စွမ်းသော အကုသိုလ်ထုပ်ကြီး ရင်ဘတ်ပေါ်လာဖို့ထား
သလို နှင့်နှင့်ပိုးပိုးရှိ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး နီးရမည့်ခရီးမှာ မ
ပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်ဗဲလာရတော့သည်။

“ငိုချင်လိုက်တာဆန်းရယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေကို သတိရလိုက်သည်။ ဖေဖေ
နှင့်မေမေတို့ရေ၊ မေမေသမီးဟာ ဂလော့ဂျေ၊ ကလေးကတော့
အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊ ရေမျောကမ်းတင်၊ ဒိုက်ဖတ်ဆန်တဲ့
ဘဝမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့မယ်၊ ဖေဖေတို့မေမေတို့သာရှိ
ရင် ဒီလိုဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲနော်။ ကြော့လဲ မိန်းမသား၊ တစ်
သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဘဝဥစ္စာနဲ့ပဲလေးကို မြေရိပ်
ညှိရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကြီးမှာ တက်လုပ်ခွင့်မကြုံရင်ဘောင်မှ
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာမှာ၊ အနည်းဆုံး ဘုန်းကြီးလေးငါးပါး
တော့ ဆွမ်းကျွေးပြီးမှ မိသားစုသားပီပီ ကျက်သံရေရှိရှိ၊

ကြော့ မျက်ရည်ကျလေသည်။

“ခင်္ဗုပါနဲ့ကြော့ရယ်၊ ခုပဲ ... မောင်ပြန်လာမယ်”
“ရှင်”

သူ့ကိုယ်သူ “မောင်” ဟု တစ်ခါမှ မသုံးစ
ဘူး သုံးလိုက်တာကို ကြော့ အလန်တကြား ကြည့်နူးရင်း
မိုးရွဲထိတ်လန့်ခြင်းများစွာလည်း ဖြစ်ထွန်းရသည်။

“မောင် ... ဆန်း၊ ကြော့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

သူ့အကြိုက်ခေါ်ဝေးရင်း မျက်ရည်ကျပြန်၏။
ဆန်းက ခေါင်းခါသည်။ သော့နှင့်သော့ဂလောက်ကို ကြော့
ကားမှာချသည်။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီတွေ ဘောင်းဘီတွေကို လျှောက်
ပိုက်တော့ ပိုက်ဆံအထပ်ပေါက်စလေးတွေ ထွက်လာ၏။
ကြော့နားမှာ ချသည်။

“မောင်ယုသွားလေ”

“မောင်မှာရှိတယ်”

ခုမှ ... ဆန်းကိုင်ထားသော စက္ကူအိတ်ညှိ
ကြီးတစ်ခုကို သတိထားမိ၏။ ဆန်းဆွဲထုတ်တော့ လက်ထပ်
စာရုပ်။

“ကြော့ ... ထိုး”

“ဒါ ... တရားရုံးတို့ ရဲစခန်းတို့၊ အနည်းဆုံး
ရ.ဝ.တ ရုံးဖြစ်ဖြစ်လောက်မှာတော့ ထိုးရမှာမို့တတ်
ဘူးလားမောင်ရဲ့၊ ခုလောလောဆယ်ကြီးထိုးလိုက်ဖို့
လိုလား”

၂၃၆ ။ နေ့နယ်ငြိမ်း

“ကျွန်တာတွေ မောင်ကြည့်ဖြည့်မယ်၊ ကြောအိမ်ပြန် ပြေးမှာနိုးလို့ ထိုးခိုင်းတာ”

ဆန်းရယ် ... မောင်ရယ်၊ မောင်က ဒီနေရာ မှာသေပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ဆိုရင်တောင် အသက်ရှူရပြီပြီး ကျန်ရစ် ခဲ့မယ့်ကြော၊ မောင့်နှုတ်ထွက်စကားတစ်ခွန်းကို ဗျာဒိတ် တစ်ခုလို့ ဦးထိပ်မှာဝန်ဆင်မယ့်ကြော၊ မောင်ခေါ်ရင်လာခဲ့ ပြီး၊ မောင်နှင်ရင်လဲ ပြန်မယ့်ကြော၊ မောင်က မုန်းလွန်း လို့ ဒီမျက်နှာမကြည့်ချင်ပါဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မောင့် မိမျက်နှာလာမပြမယ့် ကြော၊ မောင့်မှာ အကူအညီလိုလို ကြောလာကူပါဆိုရင်၊ အသက်ကိုတောင်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ကြောပါကွယ်။

“နေ့ခွဲ” ဆိုရင်၊ နေရာကတောင် မရွေ့စေရ ပါဘူး။

“မောင် ... ရွေ့မယ်”

မောင်ကတော့၊ သွားတော့မယ် ... ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ခေတ်ပေါ်ခန်းစကားကိုပြောသွားတာပါပဲ။ ကြော ရင်ထဲမှာကျတော့ “ရွေ့” ဆိုတဲ့စကားဟာ နိမိတ်မရှိသလို ပဲ။ မောင်ကြားဘူးလားဟင်။

နန်းရယ် ... မန်းမြေမှာ စံပယ်လှိုင်တော့
ခံပန်းခိုင်ယာယီရွေ့ရတယ်
တောလှေရွာသုံး ... ဆိုတာ။ ကြောကတော့

ထေရ်အိုနေကျ သွေးချိုးလေးအဖြစ် သိနေရတာပါ။ ကြောသာ ဂိုးတန်းထိပ် တတ်ရပေမယ့် မေမေကကျတော့ တက္ကသိုလ် ပွား မြန်မာစာအိမ်ကနဲ့အောင်မြင်ခဲ့သူပါမောင်ရယ်။ ရှေးမြန် မာကဗျာလေးတွေ မေမေရွတ်လေ့ရှိတယ်။ သိချင်းဆိုဝါသနာ ဟာ မေမေဆီကရတာဖြစ်မှာပါ။

ဆန်းက လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်လုံးကို သိမ်း နေ။ ကြောတွတ် တစ်စောင်မဟုတ်ဘူးလား ... မေးလဲ ပြန်ပြေးမှာ ခိတ်မချလို့ပြောမယ့်တူတူ၊ တောင်းလဲမနေတော့ ပါဘူး။

“တာ ... တာ”

ကြောခေါင်းကို သုံးလေးချက်ပုတ်ပြီး နှုတ် ထက်တာကျတော့ နှုတ်နောက်နောက်နဲ့ ကြောချစ်တဲ့မောင် ရယ်။ မောင်လှေခါးကဆင်းသွားတော့၊ တံခါးလိုက်ပိတ်၊ ကသူပါခတ်၊ တစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်ရင်း မေမေဆိုဘူးတဲ့ သွေးချိုးလေးက ကြောနှုတ်ခမ်းမှာ ပန်းတစ်ခိုင်လို့လာပွင့် လေရဲ့။ ဆိုမိတ်ယ်မောင်ရယ်။

နန်းအလယ်
ပန်းစံပယ်မပေါ်ခိုက်ဟာမို့၊ အလိုက်ကယ်တော့
တနီသင့်ရုံပါ ခံပွင့်ကိုကုံး
နန်းရယ်
မန်းမြေမှာ စံပယ်လှိုင်တော့၊ စံပန်းခိုင်ယာယီ

၂၃၈ ဣ နေ့နယ်ငြင်ခြင်

ရွှေရတယ် (ကွယ်)၊ တောလှေရွာသုံး၊

တစ်သက်တာအရေး၊ တစ်ဘဝလုံးအရေးကြီး
အတွက်၊ မောင့်စကားလေးတစ်ခွန်းကို ဗျာဒိတ်လို့ရွက်ပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမိုက်မ ... ကြော့ရှင်းခင် ... ဝါ မောင်
ရယ်။

ထားထံမှ နှိုက်သံလေးတစ်ချက် သဲ့သဲ့လွင့်၏။
မကယက်ရှင်ကြော့က မျက်ရည်ဝဲရုံရယ်။ ငိုနေလို့လဲ မကုန်၊
တော့ပြီလေ။ တစ်

“အဲဒီနေ့က ဆန်းဆန်းဆိုတဲ့လူကို ကြော့ နောက်ဆုံး
တွေ့လိုက်ရပြီး နှစ်နှစ်နီးပါးကြာမှ၊ မနေ့က ရွှေရတယ်
ကို ဆိုင်မှာသိချင်းဆိုရင်း ပန်းကုံးလာစွပ်ပေးတာ၊ တိုး
တိုးလေး ကျိတ်ပြောသွားတယ်။ ချိတ်ပေးတာပါကြော့

ရယ် ... ဘုံ”

“ကြော့ ... အဲဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ညအိပ်ခဲရတာလား”

ဝေကကြောက်တတ်သူနို့ သူ့အဖျ်းဆုံးကြော့ကို လိုက်မိတာကတော့ သရုပ်ပါပဲ။ ကြော့က ဆေါင်းညီတဲသည့်။ အားလုံးကဝိုင်းကြည့်နေတာနို့ ဝါကျုမိုနီအလင်းထဲမှာ ကြော့ ခေါင်းညီတဲတာ။ ကြော့မျက်ဝန်းမှာ လက်ခနဲမြစ်သွားတာ။ အားလုံးမြင်လိုက်ကြရပါ၏။

“တော်တော်မှကြောက်ရဲ့လား ကြော့ရယ်”

“အဲဒီတုန်းက ကြောက်ခဲ့တာကို ခုပြန်စဉ်းစားရင် ခု ... တဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ကြောက်တုန်းပဲ။ ထိုင် စရာဆိုလို့ ဘီလပ်မြေခွံလေးတစ်လုံးပဲရှိတဲ့ အင်္ဂါဆာ သားကြမ်းကြမ်း ဘီလပ်မြေစော်နံနံအခန်းမှောင်မှောင် မဲမဲကြီးထဲမှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်မိုးလင်းရင်း။ နက်ကျရင် ကြော့အသုဘကို ဘယ်သူလာချမှာလဲ တွေးမိတယ် ...

“တစ်ညလုံး နှောင့်ရင်းက မိုးချုပ်လာတော့ အောက် ဆင်းရဲကောင်းမလားတွေးပါသေးတယ်။ တစ်တုဲလုံး ကုန်အောင်စားမိတာတောင် မစင်မှန်းမသိတဲ့ကြော့ က သူ့စကားတစ်ခွန်းကို မပယ်ရှားရဲဘူး ...

“မေရယ် ... တပြည်းပြည်းနဲ့ မှောင်လာလိုက်တာ။

မေရယ် ... ကြော့ဆာလုချောပါးပဲ”

မေက ကြော့ကိုယ်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ကြော့ က မေ့ကိုမို့လိုက်၏။

“ပထမတော့ ဗိုက်ထဲကဆာသေးတယ်။ ညနက်လာ လေလေ၊ ကြော့ကံတာကများတော့ ဗိုက်လဲမဆာ တော့ပါဘူး။ ညထကကညတွေထဲမှာ အဲဒီညဟာ အ ရှည်ဆုံးပါပဲ။ မိုးလင်းဖို့နီးလိုက်တာ။ တစ်ကမ္ဘာ လောက်များကြာသလားထင်မိတယ်။ နည်းနည်းလေး မိုးလင်းလာပြီး ငှက်အော်သံလေးတွေ ကြားရတော့ အားတက်လိုက်တာ ...

“ကြော့ဇာစ်ယောက်ထဲမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကြော့ ဘေးမှာ ငှက်ကလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီတိုက်နဲ့ကပ် နေတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာ ငှက်ကလေးတွေရှိ တယ်။ ငှက်သံကိုကြားရတာတောင် ကျေးဇူးတင်လိုက် တာ ...

“အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သာပြန်ရောက်လာရင်။ ထိုင်တောင် ရှိရိုးမိမယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့လဲ တစ်နေ့ကုန်၊ သူ့ရောက်မလာ။ လူဆိုတာလဲ ညှင်းသိုးသိုးနဲ့၊ တစ် ကိုယ်လုံးလဲနဲ့စော်။ ဘီလပ်မြေတွေကလဲ ဟိုပေဒီဇင် မျက်တွင်းကဟောက်ပက် ...

“ကြော့ ဘယ်လောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ခဲ့တုတ်ပြတ် သပ်ခနဲမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ခြစ်မှဖြစ်ရလေ ကြော့ရယ်။ ပိုပိုဂိုလ်က တမင်ချိုးတာတော့လဲ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူ့မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေများရှိနေပါလိမ့်။ သူ့ဘက်မှာ ပြဿနာက ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဒီပုံစံ ဒီအခြေအနေနဲ့ ဒီလိုပစ်ထားသင့်သလား။

“ကြော့ ... နောက်တစ်ညဆက်အိပ်သေးလား”

“နှစ်နေကုန်နဲ့ တစ်ညလုံးလုံးစောင့်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ညသာဆက်အိပ်ဖြစ်ရင်၊ ကြော့အလောင်းကိုတောင် ပုပ်စော်နံ့မှ လူတွေသိမှာ၊ ကြော့အိမ်ပြန်တယ်”

“ဟယ် ... အိမ်ပြန်တယ်”

“ပြန်ရတာပေါ့သက်ရယ် ... နည်းနည်းပါးပါးနေဝင်ရီတရောအချိန်ထိစောင့်ရတယ်။ တိုက်ထဲမှာက ယောက်ျားအလုပ်သမားတွေရှိတယ်။ သူတို့တက်လာမှာလဲကြောက်လိုက်တာ၊ စဉ်းစားကြည့်နော် ...

“အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အလုပ်ရှိလို့တက်လာပါပြီတဲ့။ အထဲကတံခါးပိတ်ထားတယ်ဆိုတာ လူ့ရှိလို့ပေါ့။ ဒီထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေမယ်လို့ သူတို့ထင်ကြမလဲ။ ဘယ်လိုလူကောင်းသူကောင်းမှတော့ ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားဆိုလဲ သူခိုး၊ မိန်းမဆိုလဲ မိန်းမပျက်၊ ဒါပဲရှိတော့မှာပေါ့ ...

“အလုပ်သမားတွေပြန်ချိန်ကို စောင့်ပြီး၊ ဘယ်သူ

မှမရှိမှ ဘင်းမယ်ဆိုလဲ၊ လှေခါးအောက်ဆုံးထပ် တံခါးရက်ပိတ်သွားရင်ဒုက္ခ၊ ဆင်းလို့မရပြန်ဘူးဖြစ်မှာ ကြော့ဒုက္ခလေ”

“ကြော့ရယ်”

ထားက ငိုရှာ၏။ ကြော့ ... တင်းထားသည့်

ကြားမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်စတွေကို ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်ပစ်သည်။ သူ့အတွက် မငိုဘူး ... ဟု အမြဲတမ်း ကိုယ်မှာနုကို ကိုယ်လွှင့်ထူထားခဲ့တာပါ။

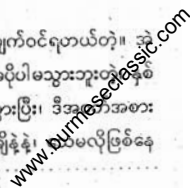
“ကြော့ဆင်းလာတာကို၊ နောက်ဆုံးမှပြန်တဲ့ သူတို့ထဲကအလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တွေသွားတယ်”

“အရမ်းအံ့ဩမှာပဲ၊ ကြော့လဲ ဘယ်လောက်ရှက်လိုက်မျက်နှာပူလိုက်မလဲ”

“ထားစရာတောင်မရှိပါဘူး၊ ဒီမျက်နှာကြီး လိုးပစ်ချင်တာ၊ တက္ကစီသမားကလဲ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ မိန်းမကို အကဲခပ်တယ်၊ အိမ်ရောက်တော့မှ ဆိုးလိုက်တာ ... ”

“သူတို့ဘယ်လိုဝင်ကြလဲ”

“သော့ပြင်တဲ့သူခေါ်ပြီး သော့ဖျက်ဝင်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါဒီနေ့က၊ အိမ်မှာရှိတဲ့အိမ်သော့အပိုပါမသွားဘူးတဲ့နဲ့စုံရက်နဲ့တစ်ည အိမ်ကပျောက်သွားပြီး၊ ဒီအခါအစားနဲ့ပဲ မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ချိနဲ့နဲ့။ နဲ့ပဲမလိုဖြစ်နေ

တဲ့ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်မကို အိမ်မှာလက်မခံနိုင်တော့ ပါဘူးတဲ့။ သူတို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ညီမ ဘာဖြစ်လာသလဲတောင် မမေးကြဘူး လား”

“မေးပါတယ်၊ ကြော့က အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တယ်”

“မယုံကြဘူးလား”

“ယုံတယ်မယုံဘူးဆိုတဲ့အဆင့်ထိ တွေးပုံမရပါဘူး။ ကြော့ကို လက်မခံတော့ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေ တာပါ။ အဲဒီနေ့တော့ မိုးလဲချုပ်ပြီဆိုတော့ ရွှေမျိုး သံယောဇဉ်နဲ့ တစ်ညအိပ်ခွင့်ပေးတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့နော်”

“နောက်တစ်နေ့မှာ အဆောင်ရှာပြီးနေတာပါပဲ။ ဘယ် ရွှေမျိုးနဲ့မှလဲ သွားမနေချင်တော့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ပျက် ခဲ့တဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ဘယ်မိသားစုကမှ ယုံကြည်လက်ခံရုံမှာမဟုတ်ဘူး။ မေ ... ကြော့ပြောပြတာတွေ မေယုံလား”

“ယုံတယ်ကြော့။ လောကမှာ အကောက်ကျစ်ဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံး၊ အတ္တအကြီးမားဆုံးလူအမျိုးအစား၊ တစ်စားရှိနေတယ်ဆိုတာ မေယုံတာပဲ”

“သူ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလို့ ကြော့ ထင်လဲ”

“အတ္တပေါ့ သက် ... သူ့အိမ်က သူ့ကို မိန်းမ ဝေးစားမယ်လုပ်တော့ သူလိုချင်တာ သူယူမယ်ဆို ပြီး၊ မရဘဲ ကျွဲပြစီးဆိုသလိုပေါ့။ သူ့ဇာတ်သူမနိုင် ဘဲခင်းတဲ့အထဲမှာ ကြော့က စားစားခံဖြစ်ရတာ ...

“သူပြန်လာဖို့အခက်အခဲရှိမယ်၊ လာဖြစ်ဖို့ မကြိုး စားတော့တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကြော့ဟာ တစ်နည်း နည်းနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်သွားမှာပဲလို့ တွေးမယ် ... “မဲ့တစ်ပေါက်လဲ မစွန်းသေးဘူးဆိုတော့၊ ကြော့ဘဝ မပျက်နိုင်ဘူးလို့ တိမ်တိမ်တွေးမယ်ထင်ပါရဲ့။ မိန်းမ သားဆိုတာ အသွားမတော်တစ်လှမ်း။ ကိုယ်ကောင်း ဆယ်လဲ ခေါင်းရွေတတ်လွန်းလို့ ...

“ထိန်းသိမ်းနိုင်လွန်းကာမှ တော်ရုံကျတာ၊ မဲ့တစ် ပေါက်မစွန်းပါဘူးဆိုတာ၊ လူလယ်ခေါင်ကျမ်းကျိန် ပြီး ဆရာဝန်နဲ့ အစစ်ဆေးခံသက်သေထုတ်ဖော်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလိုလုပ်လဲ အရှက်ကွဲတာပဲ၊ ဘာ ထူးလဲ”

“သူ့လက်ထပ်သွားလား”

“သိမှာစိုးလို့၊ သတင်းစာဖတ်ရင်တောင် မင်္ဂလာပွဲ ဝင်းကို မဖတ်ဘူး၊ သေတာလဲ မသိချင်လို့မှာပေါ့။ ရှေး မှာမည်တွေပေးတတ်ဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် သေတာလဲ မသိချင်ဘူး၊ ရှင်တာလဲ မသိချင်ဘူး၊ အဲဒါ ...

မနေ့ညက အရှင်လတ်လတ်ကြီးတွေလာခဲ့တော့ ...

“ကြောက်လိုက်တာမေရယ်၊ ကြော့ ဒုက္ခဖြစ်မှာသိပ်
ကြောက်တာပဲ။ ကြော့ကို နားလည်ပါ။ ဒီညီအစ်မ
ငါးယောက်ထဲက အောင်းမထုတ်လိုက်ပါနဲ့လို့ တောင်း
ပန်ချင်တာပါမေရယ်”

မေက ကြော့ကို မျက်ရည်သုတ်ပေးလိုက်သည်။
“သွေးသောက်ညီအစ်မတွေပဲ ကြော့။ သေမုန့်ကြတာ
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ... ဒီထဲက ဘယ်သူမှအိမ်ထောင်
မပြုရဘူးမဆိုလိုပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွား
ရင်လဲ အဆေးရောက်သွေးသောက်တွေပေါ့”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေ”

ဇွဲကို အားလုံးစိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကြည့်
ညိုမျက်ဝန်း၊ အားကိုးမျက်ဝန်း၊ ကျေးဇူးမျက်ဝန်းနှင့် လေး
စားမျက်ဝန်းတွေ မေ့ထံမှာ စုပြုံကြရောက်သည်။ မေက
ပြုံးလိုက်၏။ လေ့လာကံခံဆိုတာ ဒီလောက်တော့ နိပ်စက်
ကလူပြုမှုတတ်တာပဲ။ ကြံကြံခံနိုင်ဖို့သာ လိုရင်းလေ။

“ဒီမှာလေ ... စာတန်းဆွဲထားပါတယ်၊ ဝယ်ယူ
ပြီးဝစ္စည်း ပြန်လဲမပေးပါ ... တဲ့။ လူကြီးမင်း
ကျေနပ်လို့ ဝယ်သွားပြီးသားပစ္စည်းကို ပြန်လဲမပေး
နိုင်ပါဘူး”

အရောင်းစာရေးမလေးက ချိုချိုသာသာရှင်းပြ
၏။ သူတို့ အထက်အထက် အုပ်ချုပ်သူများက မျက်နှာ
ထားနှင့် လေယူလေသိမ်းကို တော်တော်ဂရုစိုက်ညွှန်ကြား
ထားပုံရသည်။

“နေ့ကူးသွားရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခု ... ကျွန်
တော်က ခုဏကလေးတင်ဝယ်သွားတာ၊ မမှတ်မိဘူး
လား ကျွန်တော့်ကို”

“ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ဝယ်ယူအားပေးတဲ့သူကများတော့
မျက်နှာတွေ မှတ်မထားမိပါဘူး”

“ကျွန်တော် ... အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ထုတ်ကြည့်
တယ်၊ ဝတ်ကြည့်တယ်၊ မရဘူး၊ ကြပ်နေတယ်။
အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အပေါ့စားလဲမဟုတ်ဘူး၊
ခင်ဗျားတို့ရောင်းတဲ့ဈေးလဲကြည့်အုံး၊ လေးထောင်
ကျော်”

Alain Delon ဆိုသည်က နာမည်ကြီးပြင်
သစ်မှဝင်သော ရယ်ဒီမိုတ်ရုပ်အကျို။ မြန်မာပြည်တွင်းသို့
ဝင်လာကြီးတွေဆိုက်ပြီး အထည်ပေါင်းထောင်သောင်းချိပြီး

ဝင်တတ်သောပစ္စည်းမျိုးလဲမဟုတ်၊ ပြင်သစ်ပြည်ကထွက်လာ
မယ့်၊ ချုပ်ခလုပ်အားခနည်းသော နိုင်ငံတွေကို ပို့ချပို့နိုင်
ပြီးမှ ပြင်သစ်ပြည်ထဲ ပြန်ယူ၊ ပြင်သစ်တံဆိပ်တပ်ပြီး နိုင်
ငံတကာသို့ ပို့ကုန်အဖြစ်ပို့သော အမျိုးအစားလည်းမဟုတ်။

ပြင်သစ်ပြည်ထွက်စစ်စစ် ဖြစ်တာက တစ်
ကြောင်း၊ ပြင်သစ်မှ ပြန်လာသူ၊ ပြင်သစ်သို့ရောက်ခဲ့သူ
တွေသာ၊ ကိုယ်ဝတ်ဖို့ ပြန်ရောင်းဖို့၊ အလွန်ဆုံးမှ တစ်ခါ
ဇင်လောက် နှစ်ခါဇင်လောက်ဝယ်လာနိုင်ခဲ့သည့်အမျိုးအစား
ဖြစ်တာတစ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မှာဆိုသော တံဆိပ်ကို
ကြားဘူးသူတောင် နည်းပါးလိမ့်မည်။ ဧပီမားကက်ကြီး
တွေအဖို့မှာတော့ ဤသို့ ရှားပါးပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေစု
ဆောင်းရသည်။ အထုပ်လိုက်အဖိုးလိုက် ရောက်လာတာ
တွေလည်း ဝယ်တင်ရသည်။ တစ်ထည်ချင်း နှစ်ထည်ချင်း
ဆိုသလို၊ နိုင်ငံခြားပြန်ဆွဲက လာရောင်းသည့်အခါ အစင်းသီ
အကြောင်းသိဆိုလျှင် ဝယ်တင်ရသည်။ တချို့ကျတော့ နိုင်ငံ
ခြားမှာအမျိုးရှိလို့ သုံးစေချင်လို့မြန်မာပြည်မှာအမျိုးကို ပို့ပေး
တာ၊ ရောင်းစားလျှင် ဈေးကောင်းရနိုင်မှန်းသိသူက၊ မဝတ်
ရက်ပဲလာရောင်းတာမျိုးလည်း ကိုယ့်ထဲကဆိုလျှင် ဝယ်တင်
လိုက်ရသည်။

အဲဒါမျိုး ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းစစ် ပစ္စည်း
မှန်ရဖို့အတွက်၊ တကူးတက လိုက်ရှာသူတောင် တစ်ယောက်

မန့်ထားရသည်။ ကိုယ့်ကုန်တိုက် ဒါမှနာမည်ကြီးမှာလေ။

“ဘယ်မှာမှရှာမရရင်၊ အဲဒီကိုသွား”

... ဆိုတဲ့နာမည်ကို လိုချင်လွန်းလို့ ရှားရှား

ပါးပါးဝယ်တင်ထားသောပစ္စည်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရွေးဖို့
ဟောင်း သိပ်များများရှိတာမဟုတ်ပါ။

“ဒါကတော့ သူ့ပစ္စည်းနဲ့ သူ့ဈေးပါပဲ”

“ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် လေးထောင်ကျော်ငါးထောင်နီး
ပါးဆေးထားရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူပါ။ ရှစ်ရာ၊ တစ်ထောင်
တွေလဲရှိတာပါပဲ”

“ကြပ်နေတယ်ဗျ၊ လဲပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းပြန်လဲခွင့်မရှိတာလဲတစ်ကြောင်း၊
နောက်ပြီး Alain Delon, Paris က ဒီတစ်ထည်ထဲ
ကိုရှိတာပါ။ လဲခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် လဲပေးဖို့ပစ္စည်း
မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ခင်ဗျားတို့ငွေ ပြန်အမ်းလိုက်ပါ။ အင်္ကျီ
ပြန်ယူ”

“အဲဒီလိုလဲလုပ်ခွင့်မရှိပါဘူး”

“မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှဖြစ်မယ်။
ခင်ဗျားတို့အထက်မှာ မန်နေဂျာရှိရင်၊ မန်နေဂျာနဲ့
စကားပြောမယ်”

အရောင်းစာရေးမလေးက တော်တော်စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။ ဘေးနားကဆိုင်ထိုင်ဆွဲလဲ စိတ်တိုဒေါသထွက်ကြပြီ။ ခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာမှ၊ ဝတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခုလုံး အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို ဆိုင်ရှင်ကတွေ့ပြီး၊ အရောင်းစာရေးတွေ သည်းခံစိတ်ရှည်ဖို့ ညွှန်ကြားထားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ခလေးဆိုးကြီးလို လာပြီးဂျီကျနေသူအား ရန်တွေ့လွှတ်၊ ရိုက်လွှတ်ချင်လှပါပြီ။

“ပါဖြင့် ... ခဏအောင့်ပါ”

စာရေးမလေး၊ ကော်ရစ်ဒါကို ဖြတ်၍ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ အဲသည်နားတစ်ဝိုက် ကောင်တာငါးခုတိတိကို အုပ်ချုပ်သူက သက်နှင်းကြင်ပါ။ ညနေဆိုင်ပိတ်သည့်အခါ၊ ကောင်တာတွေမှ အပိန်လာသောစာရင်းနှင့်ပိုက်ဆံ အတိအကျကို ရေတွက် စာရင်းကိုကိုင်၍ နှိုင်းရသူလည်းဖြစ်သည်။ သည်ကောင်တာငါးခုနှင့်ပတ်သက်လျှင် သက်နှင်းကြင်သြဇာအောင်၏။ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းရှိသည်။ စာရေးမလေးလာပြောသမျှ နားထောင်၏။ ပြီးတော့ လွတ်လိုက်ပါ ... ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါရအောင်”

အသံနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ ဧရာမလှထွားကြီး၊ စောစောက၊ ကလေးဆိုးကြီးလိုဂျီတိုက်ဆိုးနွဲ့နေပေမယ့် အရပ်ကြီးဖြင့် လူကြီးစကား ဘီလူးသဘက်ကြီးလို

ပုံစံမဟုတ်ပါ။ အရပ်က တော်တော်မြင့်၏။ ‘ခြောက်ပေကို ကားအေးလေးပြည့်မည်။ အသားက ကြည့်ကောင်းရုံပြည့်သည်မို့ လှဝေသောလူထွားကြီးသာဖြစ်လျက်၊ ကြောက်စရာ ဘီလူးကြီးပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါ။

“ထိုင်ပါ”

သက်နှင်းကြင်ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်ကို ယူကာသာဆွဲထိုင်၏။ သက်နှင်းကြင်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လှည့်၍ သူ့မျက်နှာက နုနုလေး။ သေချာကြည့်လေ့ရှိလေ။ ဝေဝေတော့နိုးက သုံးဆယ်ကျော်လောက်များရှိမလား မှန်းထားတာ၊ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ခုဆုံရာအလယ်၊ နှာတံရင်းမှာ စေ့စေ့ရုံကြည့်ရင် အကဲခပ်တော့မှ ရှိလှ နှစ်ဆယ်ကျော်လေး။ ပြီးနောက်မငါးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးနှင့်မှ ရွယ်တူလောက် ရှိလှလျှင်ကောင်လေး။

နှာတံစင်းစင်းချွန်ချွန်ကလေးက ပါးပါးလျားလျားရှိသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုက အပြားခပ်ကြီးကြီးပေမယ့် ပါးပါးမှောင်နေတာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ မျက်ခုံးတစ်ပင်ချင်း၊ တစ်ပင်ပေါ်တစ်ပင်တင်နေတာကို မြင်ရရုံ၊ ကြည့်ကောင်းပုံရ၏။ မျက်ရစ်တော့ သိပ်မရှိ၊ မျက်အိမ်ကျယ်ပေမယ့် မျက်ရစ်နည်းသည်မို့ မျက်လုံးပြူးပြူးဟု ပြောလို့မရ။ မျက်လုံးပုံသန်းလေးက၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းအလယ်စုလှလှ အပေါ်မှ မျက်တက်နေ၏။ တော်တော်ကြည့်ကောင်းသည့်ကောင်

လေးပါ။ သူ့မိဘများ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လိုက်ရှာလေမလဲ။

တကယ်ကို အပြစ်ကင်းကင်းချောချောခင်စင်နှင့် ချစ်စရာလေး။

“ဖြစ်ပုံကိုပြောပြပါ၊ (ချွန်မ ဘာကူညီရမလဲ”

ကောင်လေးက သူ့ အကျိုးဝယ်တာက စပြောပြသည်။ သက်နှင်းကြင် ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်၏။

“အဲဒါ ... ပိုက်ဆံပြန်လိုချင်တယ်။ လဲစရာလဲမရှိဘူးတဲ့”

“ရှင်ကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးရင် အကျိုးထားခဲ့မှာလား”

“ထားခဲ့ရမှာပေါ့၊ ငွေပြန်အမ်းတယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းပြန်ထားရမှာပေါ့”

“ရှင်နဲ့ တကယ်မတော်တာရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟာ ... အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို လူညာထင်လိုလား”

“ထားပါတော့ ... ရှင်ကို မေးခွန်းနည်းနည်းပါးပါး မေးပါရစေ၊ ပိုက်ဆံပြန်အမ်းတယ်ဆိုတာ လုံးဝထုံးစံမရှိပေမယ့်၊ ကျွန်မ ပြန်အမ်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မမေးတဲ့မေးခွန်းတချို့ကိုတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဖြေမလား”

“ဖြေမယ်”

“ကတိပေးလား”

“ဘာကတိလဲ”

“မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိ”

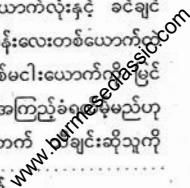
“ကျွန်တော် လူညာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြပါပြီ”

သက်နှင်းကြင် ပြုံးဖြစ်သွားရပြန်၏။

ခုတလော ... ညီအစ်မငါးယောက်ထဲမှာ ထူး

ခြားမှုလေးတွေဖြစ်ထွန်း၏။ ကိုယ့်ထူးခြားမှုလေးတွေလဲ ကိုယ်ပြန်ပြောထားကြသည်။ အိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်တာကလဲ ဆန်းသည်။ မိန်းမသားတွေချည်းမို့ ယောက်ျားလေးတချို့မှန်းဆက်ပြီး ရိကြရစ်ကြတာက ရိုးသလောက်တောင်ရှိနေပြီ။ ပြန်လည်နှိပ်ကွပ်ပေးလိုက်ရုံနှင့် “မလွယ်” မှန်းသိပြီး ဝတ်ပန်းမခံ၊ နောက်ဆုတ်သွားကြသူတွေ များသည်။ ခုတလော ဆက်နေသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကကျတော့ မေပုဂံရဲ့ ညီအစ်မငါးယောက်လုံးနှင့် ခင်ချင်တာပါတဲ့။

မေတို့အုပ်စုကို တစ်ဖွဲ့လုံးမြင်ဖူးပြီး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောကျသူရှိသည်။ ကိုယ်မြင်ဖူးသည့် လူကို သဘောကျသူရှိသည်။ ငါးယောက်လုံးနှင့် ခင်ချင်လိုပါသော်တော့၊ ဤလူထူးလူဆန်းလေးတစ်ယောက်ကို ပိုမိုသေးသည်။ သူသည် ... ညီအစ်မငါးယောက်ကိုမြင်ရုံမျှပဲပရသေး။ တစ်ယောက်စီ လိုက်အကြည့်ခံရနေမည်ဟု မျှော်စေဒင်ဟောထားသည်။ ညဘက် ချင်းဆိုသူကို

ပန်းကုံးစွပ်ရင်း မြင်ဘူးအောင်ကြည့်သွားဖို့ကျတော့ လွယ်
၏။ သက်နှင်းကြင်တို့လို၊ ခင်ထားတင်တို့လို၊ မေသီဂီရည်
တို့လို အလုပ်ထဲမှာ အိမ်ထဲမှာ အခန်းအောင်းနေကြရသူတွေ
ကို မြင်ဘူးအောင်လိုက်ကြည့်ဖို့ဆိုတာက ဖန်တီးယူမှရမည်
ကိစ္စဖြစ်၏။

မှားကာမှမှားရော၊ ခုကိစ္စ ... ဖန်တီးယူတာ

ဟုပဲ သက် ထင်၏။

“ရှင်နာမည် ကိုဆန်းဆန်းလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကျော်ရဲနီလား”

“မဟုတ်ဘူး”

မေးမည်သာမေးရ၊ ကိုကျော်ရဲနီတော့ မဟုတ်
လောက်ဘူးဟု ထင်ထားသည်။ ကိုကျော်ရဲနီက ထိုပုဂ္ဂိုလ်
လေးထက် အသက်ကြီးပါလိမ့်မည်။

“ကိုတင်ညွန့်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

ကြော့ကို ဆန်းဆန်းဆိုသော အတိတ်၏အရိပ်
ညိုထဲမှ ရန်သူတော် လက်ဟောင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ပန်းကုံး
လာစွပ်သောညက ...

“ကျွန်တော့်နာမည် တင်ညွန့်ပါ” ... ဟု

ပြောကာ ပန်းကုံးစွပ်သွားသောသူကလည်း ထူးထူးခြားခြား

။နိုက်ကြည့်သွားကြောင်း ကြော့က ပြန်ပြောထားသည်။

“ကိုနေရဲလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ... ရှင်နာမည်ဘယ်သူလဲ”

“နေထက်”

“အော်”

သက် ... လူမှားတာဖြစ်နိုင်၏။ မေးချင်

တာတွေလည်း မေးပြီးပြီ။ သူ့လိုက်ဆံပြန်ပေးမည်ဟုလည်း

ပြောပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ဤပိုက်ဆံက ဆိုင်ကိုပြန်သွင်းလို့

ပျာမဟုတ်သည်မို့ သက် စိုက်ဝယ်ထားလိုက်ရမှာဖြစ်သည်။

။နရင်းထိုင်ရင်း လေးထောင့်ခုနစ်ရာ ထွက်ရမှာ သက် နှ

ပြောပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ဒီမှာ ... လေးထောင့်ခုနစ်ရာ။ ကျွန်မတို့ဆိုင်က

ပစ္စည်းပြန်လဲပေးရိုး၊ ငွေပြန်အမ်းရိုး လုံးဝထုံးစံမရှိ

ပါဘူး။ ရှင်ကိုကျော့တော့ ကျွန်မသိချင်နေတာရှိလို့ မေး

ပြီး ငွေပြန်အမ်းတာပါ။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး လုံး

ဝမရတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ရှင် ပစ္စည်းဝယ်

မယ်ဆိုရင်၊ သေသေချာချာစဉ်းစားတွေးတောဆုံးဖြတ်

ပြီးမှ စိတ်နိုင်မှဝယ်ပါ။ စိတ်မနိုင်ဘဲဝယ်သွားရင်၊

ဒါမျိုးပြန်လာလုပ်ရင် ဘယ်ဆိုင်ကမှ ဒီလိုပြန်မ

အမ်းပါဘူး။”

သက်က ပိုက်ဆံလေးထောင့်ခုနှစ်ရာကို နေထက်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံပုံဘေးမှာတော့ နေထက်တင်ထားသည့် ရှုပ်အကျီထုပ်လေး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နေထက် မတ်တပ်ထရပ်၏။ ပိုက်ဆံကိုကောက်မကိုင်သေးပါ။

“ခင်ဗျားခသိသေးတာ တစ်ခုပြောပါရစေ”

သက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုလျှာရှည်လေး။ ရှေ့ကောင်တာမှ အရောင်းစာရေးမလေး ဆက်ဆံရေးကျဲလှချည့် ... ဟု တိုင်တောတော့မည်ထင်၏။

“ကိုဆန်းဆန်းတို့ ကိုကျော်ရဲနီတို့တော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

ဟင်။ မျှော်လင့်မထားသည်ဝါကျမို့ သက် ဆုံပြသွားရသည်။ ကိုဆန်းဆန်းတို့ ကိုကျော်ရဲနီတို့တော့ ။ သိပါဘူးဆိုတော့၊ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုသိသတန်း ... ယုမေးလိုက်ချင်၏။

“ဒါပေမယ့် ... နေရဲရယ်၊ တင်ညွန့်ရယ်၊ နေထက်ရယ်ဟာ ... တစ်ယောက်ထဲပဲ”

“ရှင်”

“နာမည်ရင်းက တင်ညွန့်၊ ဘယ်လောက်မလှတဲ့နာမည်လဲ။ အဲဒါနဲ့ ကဗျာဆန်မလားလို့ နေရဲ ... ကို

ပြီး ကိုယ့်ဘာသာမှည့်ကြည့်တာ၊ တချို့က နေပူထဲလဲ နေရဲပါတယ်ဆိုတော့ မိုးရွာထဲလဲ နေရဲပါမှာပဲတဲ့၊ တော်တော်နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်ပါတဲ့သူပဲထင်မှာမို့လို့ ...

“နာမည်ပြောင်းမှဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ... နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားရလာပြီ။ ကျွန်တော့်နာမည် နေထက်”

သက် ... မင်သက်ငေးနှင့် ကြောင်နေစဉ်မှာ

(၁) ပိုက်ဆံကိုမယူ၊ သူ့ရှုပ်အကျီထုပ်လေး သူ့ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့တော့သည်။

“ဖရတ် ... ထမင်းစားမယ်”

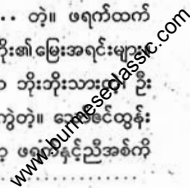
ဖရတ်က ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ခေါင်းပုံကောက်သို့ ချလိုက်သည်။ ဖရတ် ... မြန်မာပြည်မှာ ကိုယ့်ပျော်နေ၏။ သင့်တင့်ရုံတတ်သော မြန်မာစာကိုပညာရှင်စားဖတ်ခြင်းဖြင့်၊ သင့်တင့်ရုံတတ်သော မြန်မာစကားကို ရှုပ်ပြကာတွန်းဖတ်ခြင်းဖြင့်၊ လှူငှားတို့ အပေါင်းအ

သင်းတွေနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းအားဖြင့် တော်တော်လေးတတ်
လာခဲ့ပြီဖြစ်ရတာကိုလည်း ကြိုက်၏။ ထမင်းကတော့ ...
ဟိုနိုင်ငံမှာနေကထဲက သုံးလေးရက်တစ်ခါဆိုသလို စားဖြစ်
ခဲ့သည်။ မေမေတို့က ... လန်ဒန်ကိုရောက်ကားစကဆိုလျှင်
ညတိုင်း ထမင်းချက်စားခဲ့သည်တဲ့။ ညစာတစ်နပ်ကို မြန်
မာထမင်းဟင်း ချက်ဖြစ်အောင်ချက်စားခဲ့သည်တဲ့။ မေမေ
နှင့်မေမေသာခေါ်စေလျက် မြန်မာစကားကို အိမ်မှာ တွင်
တွင်ပြောပေးပေမယ့်၊ ဖရက် အမြဲတမ်း ကြားနေရတာ၊
ကျောင်းမှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းတွေကြား
မှာ၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း သုံးခြုံကြားနာနေရတာ အင်္ဂလိပ်
စကားပဲမို့ အင်္ဂလိပ်စကားက မကျွမ်းကျင်ဘဲမနေရ၊ ကျွမ်း
သွားရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့်အင်္ဂလိပ်စကားသည်သာ ဖရက်
အဖို့ ပိုမိုလွယ်ကူစွာ သုံးနှုန်းနိုင်သော ဘာသာရပ်ဖြစ်ခဲ့
သည်။

“လာ ... ဖရက်၊ မင်းအဖေက မေမေမေခေါ်ဦး
သင်ခဲ့တာတော့ တော်ပါတယ်။ ဖရက်ဆိုတဲ့နာမည်
ကြီးမှည့်ထားတာတော့ မကောင်းဘူး။”
“ကျောင်းတက်တော့ မြန်မာနာမည်စာလုံးပေါင်းကို
သူတို့ အသံထွက်ရတာခက်တယ် ဘာဘရဲ့၊ ပီအေအေ
မခေါ်တတ်ဘူး။”
“အင်္ဂလိပ်နာမည်မခွဲဘဲ၊ မြန်မာနာမည် တင်းခံထား

တဲ့ သွဲ့ရကျောင်းသူကျောင်းသား မြန်မာလူမျိုးတွေ
မရှိဘူးလား။”
“ရှိပါတယ်ဘာ။ သိပ်ချီးကျူးစရာကောင်းပါတယ်၊
မိသားစုတစ်စုထဲ ရှိပါတယ်။”
“အင်း ... ကြားရတာ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ”
“ဘာက ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲခင်
ဗျ”

“အဖိုးလေးတော်မှာပေါ့၊ မင်းအဖေက ငါ့တူမအရင်း”
ဖရက် ... ယခု တစ်ခုခုသောအိမ်ကလည်း
ပျိုလေးအိမ်ပါပဲ။ မေမေဦးလေးအရင်းပါပဲ။ ဒီတော့ ...
မှ ... တခြားအိမ်မှလာလည်သောဘာနှင့်ဆို ညီအစ်ကို
ပျိုလေးပေါ့။ ဒီက အဖိုးလေးကိုကျတော့ ဘိုးဘိုးခေါ်ရပြီး၊
လာလည်နေသောအဖိုးလေးကိုကျမှ “ဘာ” ခေါ်ရတာ၊
ပျိုလ်း သိပ်တော့နားမရှင်းသေးပါ။ သော်ဇင်ထွန်းကိုမေး
ကြည့်ရပါဦးမည်။ သော်ဇင်ထွန်း ... ဆိုတာက ဖရက်နှင့်
ပျိုလ်း သောကျားလေး။ သူ့အောက်က တစ်ယောက်က
ပျိုလ်းလေးပဲ။ ကျော်သွင်ထွန်း ... တဲ့။ ဖရက်ထက်
ပျိုလ်းငယ်သည်။ ဒီအိမ်မှ ဘိုးဘိုး၏မြေးအရင်းများ
သော်ဇင်ထွန်းတို့အဖေ ဦးကျော်ထွန်းက ဘိုးဘိုးသားတို့ ဦး
ကျော်ထွန်းက မေမေနှင့်မောင်နှမဝမ်းကွဲတဲ့။ သော်ဇင်ထွန်း
ပျိုလ်းကျော်သွင်ထွန်းတို့ညီအစ်ကိုကျတော့ ဖရက်နှင့်ညီအစ်ကို

၂၆၀ ။ နေ့စဉ်အစဉ်

နှစ်ဝမ်းကွဲတဲ့။ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပုံများကို တော်တော်ကြီးမှတ် သားရသည်။ ဖေဖေဘက်က အမျိုးနည်း၏။ ရန်ကုန်မှာ တစ်အိမ်ပဲရှိသည်။ နယ်မှာလည် တစ်အိမ်ထဲတဲ့။ နည်းနည်း ပါးပါးသွေးဝေးသောဆွေမျိုးတချို့ကျတော့ အဆက်အဆက် ပါးကာ ဘယ်ပြောင်းလို့ ဘယ်ဆွေကုန်ပြီလဲမသိတဲ့။

မေမေအမျိုးတွေအားလုံးလိုလိုကတော့ ရန်ကုန် ရောက်နေကြပြီ။ ဆွေမျိုးအိမ်တွေ ရှစ်အိမ်ထောင်ရှိ၏။ သို့ ပေမယ့် ... ရွယ်တူမိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးတွေဆို နှစ်ဝမ်းကွဲတွေချည်း။ သုံးဝမ်းကွဲ၊ လေးဝမ်းကွဲတွေလည်းရှိ သည်။ မေမေအမျိုးတွေက စည်းလုံးတော့ သုံးလေးဝမ်းကွဲ လည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ရွယ်တူညီကိုမောင်နှမတွေဆို၊ သူ ငယ်ချင်းတွေပြန်ဖြစ်နေကြပုံက ပျော်စရာ။ တကယ်ဆို ... ဖရက်က သော်ဇင်ထွန်းတို့အိမ်မှာ သိပ်မလျော်ပါ။ ယောက်ျား လေးသာဆို၊ ရိုးလွန်းအေးလွန်း၏။ အသက်ပဲ နှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ။ ဘွဲ့လည်းငါးထားပြီ။ ခုထိ တစ်နေရာရာသွားချင် လျှင် မိဘထံမှာ ခွင့်တောင်းရတဲ့၊ ဘယ်အရာမဆို မိဘ ခွင့်ပြုမိန့်ကျမှ လုပ်နေရသော သော်ဇင်ထွန်းကို သနားတောင် သနားချင်သည်။ သို့ပေမယ့် ... မေမေက ဒီအိမ်မှာပဲတည်း ခိုင်း၏။

“ဆွေမျိုးထဲမှာ ပိုက်ဆံအချမ်းသာဆုံးဆိုတော့၊ ရသောက်ရ တည်းခိုရတာ ဘာမှအားနာမရမရှိဘူး။

ယောက်ျား သော်ဇင်ထွန်းက သိပ်လိမ္မာတာ၊ ခုခေတ်မှာ ဒီအရွယ်မှာ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့သားမျိုး၊ မြန်မာပြည်မှာတောင် ရှားနေပြီ” ... တဲ့။

ဟုတ်ပါရဲ့။ တကယ်ရှားပါးပစ္စည်းလေး။ သူ့ လိုဝင်တင် သူ့ထက် လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိဦးမည်။ ဖရက် လုပ်ချင်သည့်အလုပ်တွေအတွက်တော့ သော်ဇင်ထွန်းက ကူညီ ပြုပေးပါသည်။ သူကသာ စိုးရိုးအအ၊ သူ့သူငယ်ချင်းလှဝင်းက မှားထက်သလောက် ရန်ကုန်မြို့ကို ခါးစောင်းတင်မည့်ဆရာ ယုံလောင်း၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ လှဝင်းလိုလူ မျိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ရလို့မို့ ဖရက် စုံစမ်းချင်တာတွေ မှားလမ်းခွင့်ရ၊ သိချင်တာတွေသိခွင့်ရ၊ သွားချင်လုပ်ချင်တာ တွေ သွားခွင့်လုပ်ခွင့်ရစေတာပါ။

“မင်းအမေတို့က ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“အေးဆေ နောက်ဆုံးကွန်ထရက်ပြည့်ဖို့ ရှစ်လလိုပါ သေးတယ်၊ အဲဒါပြီးရင်လာပါမယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းပြီး ... ပြီး အလုပ်ဝင်ရတော့မှာဆိုတော့၊ ဟိုမှာဝင်ရင် တို့တို့တန်းလန်းနဲ့ ကျွန်တော် ... ကျန် ရစ်မယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့လဲ အင်္ဂလိပ်မနဲ့ ရ မှာကြောက်တယ်တဲ့ ဘာရဲ့”

“ဒါပေါ့”

“မြန်မာဈေးမ လိုချင်တာလေ၊ အဲဒါမှာ အလုပ်

မဝင်ရသေးဘဲ၊ ကျောင်းပြီးနေချိန်၊ မိတ်လေမယ်၊
မြန်မာပြည်ပြန်နှင့်၊ ရန်ကုန်မှာ တိုက်ဆောက်သူ
ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။

“မြေကြီးက ရှိပြီးသား ဘာဘရဲ့၊ သူတို့ပိုက်ဆံပိုလို့
ဖေဖေဝယ်ပေးထားတာ၊ အင်းယားမြိုင်ထဲမှာ၊ သုံး
မူးတောင်ကျယ်တယ်၊ မြေကြီးရည်းပဲ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဝယ်ထားတာ လေးငါးနှစ်ရှိလို့တော်သေးတယ်၊ ဂ
ဆို ... ဧကပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... မင်းတို့မြန်မာပြည်က သူတို့
တယ်ပေါတာပဲ၊ စကားပြောလိုက်ရင် သိန်းကို ရ
ချီထောင်ချိပြီး ပြောကြတယ်”

“အောင်မယ် ... ငါတို့မြန်မာပြည်ဆိုတော့၊ မင်
က ဘာလူမျိုးမို့လဲ”

“ဆောရီးကွ၊ မင်းကလဲ အချွန်နဲ့လာမနေပါနဲ့
ဘာက ထတီးနေပါဦးမယ်”

သော်ဇင်ထွန်းနှင့်မရက်က သူငယ်ချင်းညီတော်
ကိုဖြစ်နေသည်။

“ဘာ ... သော်ဇင်ထွန်းဆိုတဲ့ လူရိုးလူအေး၊ ကျ
တော်နဲ့ပေါင်းလို့ ဖျက်စီးစပြုနေပြီ၊ ဦးဦးက ကျ
တော့ကိုရိုက်ချတော့မယ်ထင်တယ်”

“အချိန်တန်လို့ နားပိန်ကန်တာပါကွာ။ ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်ဟာ သေတပန်သက်တဆုံး ထုံထိုင်း
ထူအနေရမယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ”

“ဦးဦးက လည်ဝယ်တာကိုကြိုက်ပါတယ်ကွ၊ ငယ်
ငယ်တုန်းကတော့ အလည်လွန်ပြီး၊ လည်လွန်းတဲ့
ဘီး ချိုးသင့်မှာစိုးလို့ ချုပ်ချယ်ခဲ့ရတာ၊ ခုဟာက ..
အကျင့်ပါပြီး ဆက်လိမ္မာနေတာပါ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံး
ဖြတ်ခွင့်ပေးထားပါပြီ၊ မင်းကောင် ... ရည်းစား
တောင်ထားတော့မှာ”

“ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဦးဦးပြောတာဟုတ်
လားသော်ဇင်ထွန်း”

“ငါကကြိုက်နေတာပါကွာ၊ ပြောတောင်မပြောရသေး
ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုမှာလေ ... အကြင်နာဝေ ... တဲ့”

ဟိုက၊ ဟိုကခနဲဖြစ်မသွားဖို့ မနည်းသတိထား
ရပါ၏။ စားလက်စထမင်းတောင် သီးမလိုဖြစ်သွားရ
မည်။ ဘယ်တုန်းက ဝယ်ကပ်လိုက်ပါလိမ့်။ အင်ဒိုနီးရှား
ပါတီတံတွေသွင်းသောကုမ္ပဏီ၏ ကြော်ညာပိုစတုရန်းပါ
ပတ်လည်တွေအလိပ်တွေကို ဖြန့်လျက် အစောင့်အဆင်
မဲ့နဲ့ ဆွဲပြထားသောပြုံးအလှပိုင်ရှင်မို့ဒယ်လေးက “အ

ကြင်နာဝေ” ဆိုပါလား။ ဒီမှာမည်မျိုးက ရှားမှာမို့၊ နာမည် တူတော့ မမြစ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ... အကြင်နာဝေဆိုတာ မိုဒယ်ကောင်မလေးဆိုတော့၊ ဒီအကြင်နာဝေဟာ ဟိုအကြင် နာဝေပဲဖြစ်နေမည်။ ဖရက် ... စားလက်စထမင်းကို လက် စသတ်လိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာဖွင့် ရေအဝသောက်ပြီးမှ ထ မင်းတားခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသော ခေါလ်ရှိ ပိုစတာစာရွက် ကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လှလိုက်တဲ့ကောင်မလေးပါ လား။

“ချမ်းသာပေးပါကွာနော်”

“စဉ်းစားရဦးမယ်”

ချမ်းသာပေးသင့်မပေးသင့်ဆိုတာ တကယ်ကို စဉ်းစားရဦးမှာ။ ဖရက်ကို လောဘကြီးတယ်ပဲပြောပြော၊ ခု ချိန်မှာ မေကြော့သက်ထားဆဲထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာ မပေးနိုင်သေးပါ။ တစ်ယောက်ကိုရှေးပြီးပြီဆိုလျှင်တော့ ကျန် သည့်လေးယောက်ကို ချမ်းသာပေးပါမည်။ ချမ်းသာပေးမည် သူစာရင်းထဲမှာ အကြင်နာဝေ ပါချင်မှပါမည်ဆဲ။ ပါချင် လည်းပါသွားနိုင်သည်ပေါ့။

မေ့ကို မမြင်ဘူးသေးပါ။ ကြော့နှင့်သက်ကို မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။ ထားကိုလည်း မမြင်ဖူးသေးပါ။ ဒါဟာ ဝေ ဆိုတော့ ဝေကိုလည်း သက်ရှိထင်ရှားမဟုတ်တောင် ဓာတ် ပုံအနေနှင့် မြင်ဖူးပြီ။ ကြော့၊ သက်နှင့်ဝေတို့ဟာ တစ်

ယောက်တစ်မျိုးစီ လှကြတာပဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပိုလှ ဘယ်ဆိုတာ ဖြေရခက်သလို မေးဖို့လည်းခက်ပါ၏။ အဲ သည်လိုဆို ... မေနင့်ထားဟာလဲ ဒီလိုပဲ အလှပဂေးလေး ဝေ့ဖြစ်နေနိုင်တာပဲပေါ့။

“သွားပါပြီ”

သော်ဇင်ထွန်းလည်း ထမင်းလက်စသတ်လိုက်

၏။

“ဖရက်နဲ့ပြိုင်ရရင်တော့ ရှုံးပြီ”

“စောစောစီးစီး စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့လေ”

“မကျလို့မရဘူး၊ ရှုံးကိုရှုံးမှာ၊ အရပ်ကစရှုံးနေပြီ”

သော်ဇင်ထွန်းဟာ လူပုကလေး မဟုတ်ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် ပေမိုဒေါက်မိုရှိပါ၏။ ငါး ပေနှင့်ရှစ်လက်မ။ ခြောက်ပေတိတိပြည့်နေသော ဖရက်အ ရပ်နှင့်စာတော့ လေးလက်မတိတိ နို့မို့ပါးနေလေပြီ။ ပြီး တော့ ... သော်ဇင်ထွန်းလည်း အသားဖြူတာပါပဲ။ သို့ ဝေယ့် ... ဖရက်ရဲ့အသားက ဖြူတယ်ပြောရမလား၊ ညို တယ် ပြောရမလားမသိ၊ ဖြူသလိုလို၊ အညိုသွေးဖျော့ဖျော့ ပေးပြေးသလိုလိုနှင့် အဲဒီအပေါ်မှာမှ ပလပ်စတစ်ကြည်ပါ ပါးတစ်ထပ်အုပ်ထားသလို၊ သူ့အသားပေါ်မှာ ကြည်ဖွင့်ရ တစ်လပ်လက်နေတာ အလွန်ထူးခြားပါ၏။ ဒီအပေါ်အရေ နဲ့ ပိတ်ကပ်ဆရာတွေ လိုက်လိမ်းယူလျှင်ကောင် ရမည်မ

၂၆၆ ။ နေ့ဖျော်ဖြေခြင်း

ထင်ပါ။ ဆပ်ပြာတိုက် ချက်နာသစ်ပစ်လိုက်ချိန်နှင့် အဆီ ကင်းကာ သူ့မျှားတကာ ဖိတ်ကပ်ပါးပါးလှူးထားသည့်အသား ရောင်မျိုးဖြစ်သွားတာကတော့ ရှေးကုသိုလ်ပဲဖြစ်မည်။

ကံကိုဘယ်လိုယှဉ်နိုင်မလဲ။

“မေမေကလဲ သဘောမတူရတဲ့ကြားထဲ”

သော်ဇင်ထွန်းက၊ ကလေးဆိုးကြီးလိုပြောလိုက်

သည်။

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ယောက်ျားလေးနဲ့တွေ့ရလို့တဲ့ကွာ ... မိုဒယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ခုံတွဲသံရုပ်ဆောင်ရတာရှိတာပေါ့။ ပဲ ပါတာလိုက်လို့”

“ဒါတော့ ... မင်း ဖီးလ်ရှိရင်ဆက်လုပ်ပေါ့”

“ရှိတယ်”

ဖရက်က ... ဖီးလ်ရှိရင်တော့ ဘာတွေပြော

တတ်နေတာနားထောင်ပြီး အကူပံ့သွင်ထွန်းက ဝင်ရယ်၏။

“မင်းအပိုင်းက မင်းကလေး၊ ငါ့အပိုင်းက ငါ့ကလေး”

“ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဆိုးဖြတ်ရသေးဘူး”

“သေကွာ”

သော်ဇင်ထွန်း၊ သူ့မျှားသူ့ဖိုက်နေသည့်ကို ဘာ

ကနင့်သူအဖေက ကြည့်၍ရယ်နေ၏။ မြန်မာမိသားစုတွေ

ပွင့်လင်းကြသားပဲ ... ဟု ဖရက်တွေးမိသည်။ ဘာလုပ် လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား၊ မိဘထံ ခွင့်တိုင်နေရသည့် ရွယ်တူ သော်ဇင်ထွန်းကိုကြည့်ကာ ဒီအိမ်မှာနေဖို့ စိတ်ပျက်ခဲ့ရပေ မယ့် ခုလိုဆိုတော့လဲ စိတ်ပျက်စရာရှိမည်မထင်တော့ပါ။ သူ့ ... လွတ်လပ်သားပဲ။ လိမ္မာနေတာသာဖြစ်လျက် ချုပ် ချယ်ခံနေရတာမှမဟုတ်ပဲ။

“အိမ် ... ဘယ်သူနဲ့အပ်လဲ”

“လှဝင်းတို့တိုက်ဆောက်တဲ့အင်ဂျင်နီယာပဲ ဖေဖေ၊ ကုမ္ပဏီအသစ်လေ၊ လုံငယ်တွေစုထောင်ထားတာ နာ မည်တောင်မေ့နေပြီ၊ လှဝင်းအပ်ပေးတာ”

ဦးဦးဦးခွန်းကို သားသော်ဇင်ထွန်းက ဝင်ဖြေ

ပေး၏။

“ဖောင်ဒေးရှင်းချပလား”

“ဖေဖေ ... သံတိုင်တွေတောင်ထောင်နေပြီ၊ မြန် တယ်ပေးပေးရဲ့”

“ကောင်းတယ် ... ရှစ်လအတွင်းပြီးရင်တော့ သူ ဇာတို့အလာမှာ အဆင်သင့်တက်နေရုံပဲ”

“ပြီးမှာဦးဦး၊ သူတို့က အလုပ်သမားတွေကိုလဲ နိုင် တယ်၊ အလုပ်ချိန်မှာ မခိုနဲ့၊ နားချိန်မှာ အပြတ်နား၊ နေ့တွက်လဲ သူ့မျှားထက် ပိုပေးထားတယ်၏၊ ကိုယ့် လူ တကြားကပိုပေးပြီးလာခေါ်လို့ ဝေသွားတာမျိုးမ

ရှိတော့ မြန်ပါတယ်”

“အေး ... အေး၊ ကောင်းတယ်၊ အခန်းတွေဖွဲ့မှ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်”

သော်ငင်ထွန်း ရေချိုးတာကြာလျှင်တောင်၊ အခန်းတံခါးလိုက်ခေါက်ကာ ... အအေးမိမယ်၊ မြန်မြန်ချိုးဟု ပြောတတ်သောဦးဦးက မြန်မာပြည်မှာပြန်မွေးပေမယ့် အမေရိကားနှင့်အင်္ဂလန်နှစ်နိုင်ငံမှာ စုစုပေါင်း ... နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်နေလာခဲ့သည့် တူဝမ်းကွဲဖရက်ကိုဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ၊ စိတ်ကြိုက်လွှတ်ထားခဲ့ပါ၏။

“ငှက်ပျော်သီးစားဦးမလား ဖရက်”

“ဟင့်အင်း ... မင်းစားမလို့လား”

“အေး”

“ထမင်းမဝလို့လား”

“ဝတယ်”

“ထမင်းဝနေမှ ငှက်ပျော်သီးက ဘာဖြစ်လို့ထပ်စားဦးမှာလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးချဉ်တဲ့ ဂျစ်တစ်ခုခုသောက်တာမှ ဟုတ်ဦးမယ်”

“အချို့တဲ့တာကွာ”

“အဖိုးကြီးဂိုက်ကလေးဖမ်းပေး၊ သုံးဆယ်မပြည့်ခင် ဗိုက်ရွှဲလာလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် ... မင်း တစ်ရေးသွား

အိပ်ဦးမှာမဟုတ်လား”

“ကျောင်းမပြီးခင်က ဒီအချိန်စာကျက်ရတာ၊ ကျောင်းပြီး အလုပ်မဝင်ခင် ... ခဏခဏကျတုန်း မိမိ ခုံနှပ်ပါရစေတာ”

“နပ် ... နပ်၊ ဗိုက်ရွှဲရင် ဘယ်ကောင်မလေးမှ မကြိုက်ဘူး”

သူ့ကို မနှပ်ဖို့တားပေမယ့်၊ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ နပ်ဖို့ ကိုယ့်အတွက်ပေးထားသောအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ တံခါးကို ဂျက်ထိုး၍ပိတ်သည်။ နည်းနည်းအိုက်ခပ်သည်မို့ ခြင်္သေ့ကတစ်ထပ်ပဲချိန်ကာ မှန်ပြတင်းတံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်၏။ မြန်နိုင်လျှင် အဲယားကွန်းလေးဖွင့်၍နေချင်၏။ မြန်မာပြည်မှာပီဥတုကို ကျင့်သားမရသေးသည်မို့ ဖရက် အရမ်းအိုက်ပါ၏။ မိုးရွာလည်း အိုက်တာပါပဲ။ ဆောင်းတွင်းကျမှ နေလို့မကောင်းရုံရှိမှာ။ ဒေါ်လေးက မိတာခတွေကျလွန်းကြောင်း ပြောသံကြားထားတာနှင့် အလိုက်သိစွာ အဲယားကွန်းမဖွင့်တာနေလိုက်သည်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ ယပ်တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ရသည်။ ဆယ်လူလာတယ်လို့ မုန်းလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ထုတ်လေ၏။

“အကြင်နာဝေနဲ့ ပြောချင်လို့ပါခင်ဗျ”

“အဲ ... ဝေမရှိပါဘူး၊ ဒီနေ့ ရုတင်ရှိလို့၊ အပြင် သွားပါတယ်”

“ဝေ” နှင့်ပတ်သက်လာသောယောက်ျားသံ တိုင်းကို ကိုယ့်လာရောချင်သည့်သူတွေအဖြစ် ဘုမ္မာလွတ် ဤမရပါ။ ရုတင် ကုမ္ပဏီတွေက၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေက၊ ဓာတ် ပုံရိုက်ဖို့၊ ဝေါလ်ရှိတို့ ပိုစတာတို့ တီဗီကြော်ငြာ၊ မဂ္ဂဇင်း ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ အလုပ်စကားပြောကြသူတွေက ယောက်ျား တွေချည်းမို့ပါ။

“အော် ... မေသီဂီရည်ထင်တယ်”

ခုံခုံထည်ထည်ဂိုက်ဖမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“မေက ... ဈေးသွားပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ... အဲဒီကပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲခင် ဗျ”

“ခင်ထားတင်ပါ”

“ဩ ... အလုပ်မသွားဘူးလား”

“ကျွန်မ ... တုပ်ကွေးနည်းနည်းရထားလို့ ခွင့်ယူ ထားပါတယ်”

အသံကလေးက တော်တော်ကို ထူးခြားသည်။

ဩဂျူနှင့် ချိုချိုကလေး၊ တစ်ချက်တစ်ချက် နှစ်တိမ်ဝင် သွားပုံလေးက၊ နားထောင်မိသူက၊ မြေကြီးထဲထိ လိုက်တဲ့

မျိုး သိမ်ပိုက်နားဆင်ရတော့မလောက်ကို စွဲမက်ဖွယ်ရှိ၏။

ပုံပစ်နေက ဝိုင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖုန်းဆက်စဉ်က

မယ်လေးတစ်ခုခု တော်တော်သာသည် ... လို့တော့ သ

ပါလားလိုက်မိသား။ မြန်မာပြည်ပြန်ကာနီး ... မေမေဆု

... လိုက်တာ နားထဲမှာ ကြားယောင်လာ၏။

“ဘေးခပ်သိမ်း ရန်ခပ်သိမ်း အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း ငြိမ်း

ပါစေ၊ လာမယ့်ဘေး ဝေးပါစေ၊ ထိမယ့်ခလုတ်ဆုတ်

ပါစေ၊ သွားလေရာလာလေရာမှာ ရွှေကြာပွင့်လန်း၊

လသစ်ဆန်း၊ ပန်းကောင်းပွင့်သကဲ့သို့၊ အသံကြား

သနားကြပါစေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ကြပါစေ၊ ကျန်း

မာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကင်း

ရှင်းပါစေ” ... တဲ့။

ရှစ်လလောက်ခွဲရမည့်သားအတွက် မေမေက

မျက်နှာပြည့်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ဆုပေးသည်။ ခရီးထွက်ကာနီး

တောနိပ်ပါးကို ထိုင်ကန်တော့နေသော ယဉ်ကျေးမှုကို အင်

အင်သွယ်ချင်းတွေက လက်ဖျားခါ၍ ချီးကျူး၏။ မြန်မာ

ကိုးကွယ်သောစုတွင်း ရင်းနှီးချစ်ခင်ပုံကို သူတို့ အံ့ဩကြ

သည်။ ကြေကြေကွဲကွဲပုံစံလေးကို၊ သူတို့ မမြင်ဘူးကြပါ။

ထိုအခါမှာ သူတို့ မေမေမျက်ရည်တွေ စီးကျမလာစေဖို့

အားပေးကာ ...

“ငါတော့ ဆုမပေးတတ်ဘူး၊ မေအမေပြော

တဲ့အတိုင်းပဲ” ... ဟုဆိုတော့ ဖရက် ရယ်လိုက်ခိုတာကို လည်း သူတို့ အံ့သြကြသည်။ ကြေကွဲဆွတ်ကြင်လှမ်းမော ဖွယ် တချိတရိအပြားနှင့်ခံစားမှုလေးက ခုနစ်လရှစ်လလောက် ခွဲရမည့် သားအိမ်ချင်းတွေထဲမှာ ဖြစ်ထွန်းသည်တဲ့လား။

သူတို့ဆီမှာတော့ “ဘိုဦး ... ဘိုဦး” ဟု တစ်ခွန်းပြောလျှင် လုံလောက်၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် နက်နဲသိမ်မွေ့၏။ ထူးခြားမြင့်မြတ်၏။ မေတ္တာတံ့ရားကို ရှေ့မှာထား၏။ ဖရက်၏။ တက္ကသိုလ်မှ ရင်းနှီးသောဆရာ တစ်ဦးကတောင် ဖရက်ဘို့မိသားစုဆက်ဆံရေးကို တွေ့မြင် ကာ အားကျအတုခိုးရမည်ဟု ချီးကျူးပူးလေ၏။

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်တဲ့ဆုနဲ့ပြည့်စုံ တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့နေပြီ မေမေ။ သူ့အသံလေးက ချစ်စရာ သနားစရာနဲ့ မိတ် ဝင်စားဖွယ်၊ ခွဲငြိဖွယ်လေး။

“ဟိုအဆိုတော်က အသံကောင်းအဆိုကောင်းပေမယ့် အနုပညာတစ်ခုအဖြစ်ပဲ ခံစားလို့ရတယ်။ ဒီအသံ လေးက ရင်ထဲကို တိုးဝင်တယ် မေမေရေ”

... ဟု ညကျ မေမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် လျှင် မေမေက ဘယ်လိုပြောမလဲ။ မေမေပြောတဲ့ကောင်မ လေးဟာ အသံကလေး ... ရင်ထဲခွဲသွားရတဲ့ကောင်မလေး သာဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

“ဝေ့ကိစ္စရှိရင် ကျွန်မကိုမှာခွဲလို့ရပါတယ်ရှင်”

“ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ... ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ဝင်ချင်လို့၊ ကိစ္စမရှိဘူး အကြင်နာဝေ့တွေ့မှပဲ ပြော ပါတော့မယ်။ နောက်တစ်နေ့ ဖုန်းထပ်ဆက်ပါ့မယ်”

“ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ပြောထားလိုက်ရမလဲရှင်”

“ကျွန်တော်က နာမည်မကြီးသေးတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ပေါက်စပါ။ ခုမှ ကြိုးစားတုန်းမို့ ကျွန်တော့်မှာမည် ပြောလဲ အကြင်နာဝေသံခိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ နောက် နေ့မှ ထပ်ဆက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျား ... မနက်ဖြန်အ လုပ်ဆင်းနိုင်မှာလား”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်၊ အကြင်နာဝေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ခင် ဗျားကို မိတ်ကပ်ဆရာမအဖြစ် ငှားချင်ပါတယ်။ ခင် ဗျား အဲဒီလိုလိုက်ပြင်ပေးလား”

“ကျွန်မက ဆိုင်ပိုင်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငှားချင်ရင် ပိုင် ရှင်ဆီမှာပဲ ငှားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့က အလုပ်အ ပေါ်မှာ Percentage ပါစင်တော့ချိနဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဆိုင် ရှင်က သူထည့်ချင်တဲ့သူကိုထည့်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ပြင်ချင်ပါတယ်လို့ ... သီးခြားအခင်း ဆိုရင်လဲရပါတယ် ...

“ကျွန်မ ... ဝေ့ကို သိပ်ပြင်ပေးချင်တယ်။ ဝေ့ရှ

တင်နဲ့ ကျွန်မအားတဲ့ရက်နဲ့လဲ မဆုံဘူး၊ နောက်ပြီး
ဝေကို လာရှားကြတဲ့တုခွင်ထဲတွေက သူတို့စိတ်ကြိုက်
မိတ်ကပ်ဆရာခေါ်ပေးတာပါ။ ဝေကလဲ ခင်ထားတင်
ကိုခေါ်ပေးပါလို့ ပြောရမှာ နှုတ်မခုံဘူး ...

“ကျွန်မခေါ်ချင်တဲ့သူခေါ်လာပါရစေ ... လို့လဲ ချေး
မများရဲဘူး၊ ဝေက တတ်သစ်စမဟုတ်လား၊ ဝိုက်ဆံ
လဲသိပ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လူ့သစ်တန်းဆိုတော့
ကိုယ့်ကို မိုဒယ်အဖြစ်လာရှားကြတဲ့သူကိုပဲ ကျေးဇူး
ပြန်တင်နေရတာ ...

“ရှင်ရိုက်မယ့်ခတ်ပုံကိစ္စမှာ ကျွန်မကိုရှားချင်တာယ်ဆို
ရင်တော့၊ ကျွန်မဆိုရှင်ကိုပဲ လာပြောပါ။ ခင်ထား
တင်နဲ့ပြင်ချင်ပါတယ်လို့ နာမည်ပေးပြပေးပါ။ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ကျွန်မက
သိပ်ပြင်ပေးချင်နေတာ ...

“ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မအားတဲ့ရက်မှာ ရှင်ရိုက်မယ်ဆို
ရင်တော့၊ ကျွန်မအတွက် မိတ်ကပ်ကြေးပေးစရာမ
လိုပါဘူး၊ မေတ္တာနဲ့လိုက်ပြင်ပါ့မယ်၊ ရှင်လဲ လူတစ်
ယောက်စာ အကုန်အကျသက်သာသွားတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ... စိစဉ်ပါ့မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“ဒါပဲနော် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ “ဘိုင့်ဘိုင့်” မပြော
ပြီး သတိထားနေပါလျက် ... ယောင်ရမ်းထွက်သွားမိသေး
သည်။ “ကောင်မလေးတွေနဲ့ပြောရင်၊ အပြီးသတ်မှာ ဘိုင့်
ဘိုင့်ပြောရင် နည်းနည်းပါးပါး ညှုတ်ကလိယားဖြစ်တယ်ကွ၊
မျှတိချဲ့ဖတ်လို့လို့ပေါ့” ... တဲ့။

လှဝင်းပို့ချထားသည့် သင်တန်းပါ။

“ခေတ်ကြီးက ပြောင်းသွားပြီကွ၊ အရင်ခေတ်တုန်း
ကဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ရင် သေ
လှအောင်လိုက်ယူရတယ်။ ဝိုပြ”

“ဟာ ... မငိုနိုင်ပါဘူး၊ ငိုစရာမှမဟုတ်တာ”
“လန်ဒန်သားရဲ့၊ ငိုပြဆိုတာ မျက်ရည်ထွက်ဖို့ပြော
တာမဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာ

ငယ်လေးနဲ့ချောမောတာ”
“သိဘူးကွာ”
“လိုက်နိုင်လွန်းမှ ရတာကွ။ ခက်ခက်ခဲခဲ။ ခုခေတ်
ကျတော့ တစ်မျိုး။ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့နေ၊
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေမှာ ဖွဲ့ပြပုပ်ပြ၊ မျက်
နှာထားတင်းတင်းနဲ့ မာကြီးပြ၊ ကောင်မလေးတွေ
က ကြွေရော”
“မဖြစ်နိုင်တာ”

မေ့မိမိမိ သဘောကျစွာရယ်၏။

“ဥသျှစ်တစ်တင်း၊ နှမ်းတစ်တင်းခေတ်ကိုရောက်နေပြီတဲ့၊ အဲဒါရောသိလား”

“မသိဘူး”

“တင်းတောင်းသိလား၊ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆန်တစ်တင်းဆန်တဲ့တောင်းကြီးတစ်လုံးကွာ၊ ဥသျှစ်သီးရောသိလား၊ အဲဒီထဲကို ဥသျှစ်သီးထဲရင် ဘယ်နှစ်လုံးဆန်မလဲ၊ ဆန်လှ ... နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်၊ ထားကွာ အလွန်ဆုံး လေးဆယ် ...

“အဲဒီတောင်းထဲ နှမ်းစေ့တွေထဲရင် ဘယ်နှစ်စေ့ဝင်မလဲ”

“ဟာ ... ဘယ်ရေနိုင်မလဲ၊ ကုဋေကဋာပေါင်းများစွာပေါ့”

“အဲဒီ ကုဋေကဋာပေါင်းများစွာသောမိန်းမနဲ့ သုံးလေးဆယ်သောယောက်ျားနဲ့မှ သွားညီတာတဲ့၊ မြန်မာလူဦးရေတိုင်းတက်မှုနှုန်းမှာတောင် ယောက်ျားတစ်ရာမှာ မိန်းမက တစ်ရာနဲ့ဆယ်လေးယောက်ဖြစ်နေပြီ ...

“ဥသျှစ်သီးနဲ့နှမ်းကတော့ ကွာလွန်းပါတယ်၊ တင်စားတာမို့ထားတော့၊ ယောက်ျားတစ်ရာမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်တဲ့သူနဲ့ လူပျိုကြီးတွေဖယ်ရင် အဲဒီထဲက ကျန်

“ပိုက်ဆံပေါ့မို့တော့လိုတယ်၊ ငါးရာတန်အုပ်လိုက်ကိုင်ပြီး ဆယ်လူလတ်ပုန်းနဲ့တိုပိုတာမှာခံတူးနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်က မျက်နှာကိုသာချီထား”

“ခဲပေါက်ခဲရရောလား”

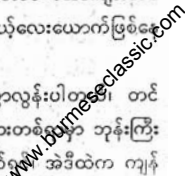
“ငါ့အမေ ငါ့ကိုရွတ်ရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ်ကွ။ မေတ္တာစာဆိုလား၊ အမေက မြန်မာစာနဲ့ကျောင်းပြီးထားတာ၊ ဦးညည်းတဲ့ ရှေးစာဆိုကြီးရေးတာပေါ့၊ အမေက ငါ့ကို အဲဒီလို တင်းတင်းနေဖို့ပြောတယ်

“ငါ့ကို ဆယ်လူလာတပ်ပေးတယ်၊ ခါးမှာချိတ်၊ ကားကတော့ အမေကား ဆွဲစီးရတော့ ပါဂျန်း ... အမေပြောတာရွတ်ပြမယ် ...

“ဗျာဆံပိုက်၊ ဗျာဆံခါ၊ အပျိုတွေလာလွန်းလို့၊ ငါဆရာတော်၊ ကျောင်းပေါ်က၊ ကြိမ်ဆော်လို့ချရသေးသည်တဲ့၊ မင်းနားလည်လား”

“မလည်ဘူး”
“နားရွက်ဖုံးရုံဆံပင်လေးမျိုးပေါ့၊ ခုခေတ်တော့ ဒါပဲရှိတာပဲ၊ အဲဒီလိုဆံပင်နဲ့ဆိုတော့ ကောင်မလေးပင်ငယ်ငယ်လေးတွေ အပျိုပေါက်စလေးတွေပေါ့၊ ဦးညည်းကျောင်းပေါ် တက်တက်လာလွန်းလို့ ကြိမ်နဲ့တောင်ရှိက်ချရသေးတယ်တဲ့”

“ဟား ... ဟား”

၂၇၈ ဣ နေ့နယ်ဒင်ခြင်

တာကမှ မိန်းမတစ်ရာနဲ့ ဆယ်လေးယောက်အတွက်
“မိန်းမထဲမှာလဲ သီလရှင်နဲ့အပျိုကြီးတွေ ဖယ်ရဦး
မယ်”

“တူတူပဲထား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဆယ်လေးယောက်
ပိုနေတယ်၊ အဲဒီမိန်းမတွေက ပိုက်ဆံပေါပြီး စုပုပ်
ခက်ထန်နေတဲ့ယောက်ျားတွေဆီ ပြေးကပ်လိမ့်မယ်။
ရည်းစားမရမှာမပူနဲ့၊ စိတ်သာချ”

“လှဝင်းရေ ... မိန်းမတွေချောင်းရိုက်ခံရလို့လဲ သေ
နေဦးမယ်၊ မင်းလိုသာဆို နန်းပျာပျာတွေမှ ယောက်ျား
ရတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ။

“ငါ့အမေ အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး ခဏခဏပြောတဲ့စကား
တစ်ခွန်းရှိတယ်သိလား၊ ရုပ်ရှင်တွေ ဝိဒီယိုတွေ ဝတ္ထု
တွေထဲမှာ မိန်းမလေးကစပြီး ရည်းစားစကားပြော
တာတွေ ရိုက်ပြနေပြတာ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ခါး
လယ်က ဓားနဲ့ပိုင်းသလိုပဲတဲ့၊ ဒီကြားထဲ ... လစ်စင်း
တူဂဲသားဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုလဲ ဝတ္ထုတွေက လူ
ငယ်တွေထဲသွင်းလာသေးတယ် ...

“မြန်မာပြည်ကြီးတပြည်လုံးကို မီးတင်ရှို့ပစ်လိုက်တာ
ကမှ၊ မြန်မာ ... ဆိုတဲ့ ဇွဲဓာန်နဲ့ ပြာပုံပေါ်ကထပြီး
ပြန်လည်ထူထောင်လို့ရသေးတယ်တဲ့၊ ကောင်မလေး
တွေပါးစပ်ဖျားကို လစ်စင်းတူဂဲသားရောက်သွားတာ၊

အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာနဲ့ယဉ်ကျေးမှုပါ အရင်း
အမြစ်ကစပြီး ပြိုလဲမယ့်ကိစ္စ၊ ဘာနဲ့မှ ပြန်လည်ထူ
ထောင်လို့မရဘူးတဲ့ ...

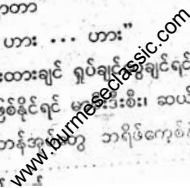
“အဲဒါကို အရှက်မရှိ လူနည်းစုတစ်စုက အကောင်း
မှတ်ပြီးပြောနေကြပြီတဲ့၊ အဲဒီကိစ္စ၊ မြန်မာလူမျိုးနဲ့
ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွ၊ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုမှာ အလွန်
အောက်တန်းကျပြီး သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်
အလုပ်တဲ့”

“မင်းတို့အမေက မြန်မာချစ်စိတ် တော်တော်ပြင်း
တာပဲ”

“ပြင်းတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုလဲထိန်းတယ်၊ ငါကလဲ ခပ်
လည်လည်ကောင်ဆိုတော့ ငါ့ကို အမြဲပြောတယ်၊
ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ စဉ်းစား၊ ကြိုက်တဲ့
သူယူနိုင်တယ်၊ မြေးအင်ကြီးထိန်းရတဲ့နေဟာ မေမေ
သေတဲ့နေ့ပဲတဲ့”

“ဘာလဲ မြေးအင်ဆိုတာ”
“အင်ဆိုတာ အတုကိုပြောတာ”

“အော် ... မြေးအတု၊ ဟား ... ဟား”
“အဲဒါ ... မင်းရည်းစားထားချင် ရှုပ်ချင်မိချင်ရင်
မာ့စံထူးစီး၊ ပါဂျူဂိုးစီး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မာ့စံထူးစီး၊ ဆယ်
လူလာခါးချိတ်၊ ငါးရာတန်အတွဲ ဘာရှိဖို့ကေ့စံနဲ့

အပြည့်တည်း၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့တဲ့၊ အပျိုအင်တွေလာ လိမ့်မယ်၊ မင်းက ခပ်တည်တည်နဲ့ တင်းတင်းနေရဲ့ ဝ”

“မနှိပ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့၊ တန်ဖိုးရှိ ကျက်သရေရှိ၊ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုစစ်စစ်ထဲက မိန်းမသင်္ချာသင်္ချာလေးလိုချင် ရင်တော့၊ ရှေးထုံးကိုယ်လိုမရသေးဘူး၊ သွားဒူး ထောက်ချော၊ မင်းဆီ သူက ပြေးကပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မိန်းမဆယ့်လေးယောက်ပိုနေတယ်ဆို”

လှဝင်းက ရယ်နေ၏။ မရက်က တွေးလိုက် သည်။ မေကြော့သက်ထားပေဟာ ... ပိုနေတဲ့ မိန်းမဆယ့် လေးယောက်လို အမျိုးအစားထဲကတော့မဟုတ်တန်ကောင်း ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ခဲ့ရင်လဲ မေမေက ဘယ်လိုမှ သဘော တူကြည်ဖြူနိုင်တော့မှာမဟုတ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ... “ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်မပြောဘဲ အဝေးကရုံစမ်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မေမေက၊ ထားခဲ့တဲ့ကတီ တည်ချင်တယ်၊ မိန်းမတလေးက ပျက်ပျက်စီးစီးဖြစ်နေရင်တော့ မေမေ့သားကို ကတီတစ်ခုအ တွက် မစတေးနိုင်ဘူး၊ ဉာဏ်ကိုလွှာသုံး” ... ဟု မှာလိုက် တာ။ ဒီတစ်ခါ မေမေဆီဖုန်းဆက်ရင် ...

“ရန်ကုန်မှာ ချက်ဖော်လော်လီနေတဲ့ မိန်းမ တချို့ရှိနေပြီ မေမေ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီသလားတော့ မေမေနေ

နဲ့တော့” ... ဟု ပြောပြလိုက်လျှင် လန်ဒန်ရောက်မေမေ သွားတွေတောင်ဆောင်တိုးသွားနိုင်ပါ၏။ မြန်မာမကလေး တွေရယ် ... ။ မြန်မာ့အလှနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ရောင့်ရဲရှာ မလှနိုင်ရတာလဲ။

ကိုယ်မြင်ဘူးထားပြီဖြစ်သော ကြော့ရှင်းခင်နှင့် သက်နှင်းကြင်တို့ကတော့ လှဝင်းပြောသည့်ပုံစံထဲ မဝင်ပါ။ ကြော့ရှင်းခင် ... ရက်စတော့ရင့်မှာ သီချင်းဆိုနေတာခံတောင် လိုလုံခြုံခြုံ၊ ထူထူထဲထဲ။ “အသံကိုသာရောင်းပြီး အလှအပ မလှည့်စေချင်ကို မရောင်းတဲ့သီချင်းသံပဲ” ... ဟု လှဝင်း ကတောင် ချီးကျူးရသည်။ ဒီလိုပုံဖြစ်ရမည်ပေါ့။ ကိုယ့်ဝါ မှာ ကိုယ့်အနုပညာနှင့်ကိုယ်အသက်မွေးတာ၊ ခန္ဓာကိုယ် သလှ ထုတ်ပြုဖို့မဟုတ်ဘဲ။ ကြော့ရှင်းခင်လိုအဆိုတော်မျိုး ကျတော့ လေးစားရပါမည်။ သက်နှင်းကြင်ကတော့ မပြော ရဘူးတော့၊ လုပ်နေည့်အလုပ်ကိုက၊ တည်တည်နဲ့နဲ့၊ လေ ခေါ်လေးစက်အခန်းထဲမှာ ထည်ထည်ဝါဝါကြီး၊ မျက်နှာထား ပြေလည်း ကျက်သရေရှိစွာ ဣန္ဒြေကြီးနှင့်၊ အသည်နှစ်ယောက် မေးရိုးရိုးရိုးသည့်အချက်မှကင်းလွတ်ပြီ။

အသံလေးစွဲငြိဖွယ်ဖြစ်သော ခင်ထားတင်ကို မြန်မာ့ရှင်လှပါပြီ။ အကြင်နာဝေက ရုပ်ကလေးလှပြီပဲ။ သူ မြန်မာ့ ပုံသံဆိုပေမယ့် သိက္ခာရှိမျက်ဝန်းလေးနှင့်ပဲ။ မေ မေမေက အထူးပြောစရာတောင်လိုမည်မထင်ပါ။ အိမ်ထဲက

၂၀၂ ❀ နေ့ဖွယ်ဇော်ဖြင့်

အိမ်ပြင်တောင် သိပ်မထွက်ဘဲ၊ စာဖတ်ခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ အိမ်အလှပြင်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မီးဖိုချောင်ဝင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်းတို့နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်သူမို့ အားလုံးထဲမှာ မိန်းမအပီသဆုံး၊ သိက္ခာအကြီးဆုံးတောင်ဖြစ်နေနိုင်သေးသည်။ မေမေကြိုက်မည့်ပုံစံထဲ - ကွက်တီဝင်မည့်အမျိုးသမီး။

ငါးယောက်လုံးနဲ့ ခင်ချင်ပါသည်ကွယ်။

“ငါ ... အရမ်းသူဌေးဖြစ်ချင်တယ်ကွာ”
“သဒ္ဓါမှားနေပြီမောင်တူးရဲ့၊ သူဌေးအရမ်းဖြစ်ချင်တယ်လို့ပြောရတယ်”
“အထွက်လောက်စောင့်ချောင်းနေရင် ပွေးကွက်ခံရမယ်”
“သွား ... ရွံလိုက်တာ”
မိသက်က တူးနောင်၏ရှေ့ပြင်ကို အုံးခနဲ

၂၈၄ ❀ ချေးယံင်မြင့်

ထုလိုက်၏။ ထူးနောက်ကျောကြီးတစ်ပြင်လုံး ကော့တက် သွားရသည်။

“တကယ်လုပ်ရုံသာလား၊ နာလိုက်တာ”

“သေစေချင်လို့”

“မေတ္တာထားတယ်လား”

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ အဲသည် နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းစစ်စစ် ပြောမနာဆိုမနာဟော့ ပါဆိုလျှင် လူတိုင်းယုံ၏။ ယုံသည့်အတိုင်းလည်း မှန်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေလည်းဖြစ်ကြပါသေးသည် ဆိုလျှင်တော့ မည်သူမျှ ယုံမည်မထင်ပါ။ သို့ပေမယ့် ... သူတို့ တကယ်ပဲချစ်သူတွေဖြစ်ကြပါ၏။ ငယ်ငယ်ကတော့ တစ်လမ်းထဲမှာ (တစ်လမ်းထဲမှာဆိုရာ၌ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် တစ်ခု၏လမ်းတစ်လမ်းထဲမှာ ... ဟုဆိုမှ ပိုမိုတိကျပါမည်) ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ မူလတန်းတူတူ၊ အလယ်တန်းတူတူ၊ အထက်တန်းတူတူ။ ပြီးတော့ မိဘဒွမ်းပါးတာချင်းလည်း တူတူမှာ ထူးနောင်က မိနုဖဝံရှိသေးသည်။ မိသက်က မေတစ်ယောက်ပဲရှိ၏။

“ဆင်းရဲတာချင်းတူတူမှာ ငါက ပိုဆင်းရဲပါတယ်ကွ။

အဖေတောင်မရှိဘူး။ နင့်ထက် အဖေလျော့တယ်”

သည်စကားကို မိသက် ရယ်၍ပြော၏။

သားပေးသားကျနေပြီ။ လောကမှာ ရှားပါးခြင်း၊ ဆင်းရဲလွန်းခြင်း ...

မေကြော့သက်ထားဝေ ❀ ၂၈၅

ပြင်၊ မပြည့်စုံခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း၊ မည်သူကမျှ ဆေးဖော် ကြာဘက်မလုပ်လိုခြင်း၊ ဆွေမျိုးစုအလယ်မှာ မျက်နှာငယ် ပြုံး၊ အမေက ချစ်လွန်းလို့ အသည်းအသက်ကို အပ်နှင်း လျက် ချစ်ခင်ကြင်နာရပါသည် ... ဟူသော အမိပွဲပါယံနှင့် “ထက်နှင်းကြင်” ... ဟု နာမည်လှလှလေးမည်ထားတာ မဟာင်၊ နာမည်ကို အားနာလိုက်တာဟု နှိနှိုနှိနှိချချ အပြစ် ပြစ်ရခြင်း ... စသော အရှုံးခံစားချက်တွေများလွန်းလို့ မိသက်တို့က ထုံနေပြီ။ ပေနေပြီ။ တော်ရုံဝမ်းနည်းစကား ပို ရယ်၍ပြောနိုင်၏။

“နှင်ကလဲ ... ဒါ ရယ်ပြီးပြောရမယ့်စကားလား”

“ငိုပြီးပြောရမလား။ ကဲ ... ငါငိုမယ်၊ ငါအဖေ ပြန်ရှင်လာမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထိပေါက်မလား၊ နင့် ဖြေ”

“စကားပြောလိုက်မှဖြင့် အငေါက်လဲတူးပါ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဘယ်သူမှမကြိုက်တာ၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ ... ဘယ်သူမှမကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး သနားလို့ ကြိုက်ထားရတယ်”

“အေး ... ငါကလဲ၊ ငါမှပြန်မကြိုက်ရင် တစ်သက် လုံး ရည်းစားရဖို့လမ်းမရှိတဲ့ ရုပ်စုတ်ကိုသနားစရာ ပြန်ကြိုက်ထားတာ”

ချစ်သူတွေတဲ့။ ခေါ်ကြသုံးနှုန်းခြင်းက၊ မိ

သက်တဲ့၊ မောင်ထူးတဲ့၊ တကယ်ဆို “သက်နှင်းကြွင်” တို့
 “ထူးနောင်” တို့ နာမည်လေးတွေ လှရှာသားရယ်နှင့်။ ပြီး
 တော့ ... လူကလေးတွေလည်း လှပါ၏။ ဥဇ္ဇာခေမာ ဟု
 သိုလ်ကံက ညံ့ရှာတော့ ရုပ်ရည်ရူပကာဘက်မှာ၊ သဘာဝ
 တရားကြီးက မဲတင်းပေးလိုက်ပုံရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး
 အသားလေးတွေဖြူကြသည်။ မျက်ခုံးမျက်ဆံလှကြသည်။ နှာ
 တံပေါ်ကြသည်။ ရပ်ချောလေးတွေ။ ပြီးတော့ ... ဆင်းမဲ့
 သည်သာဆို၊ ဖြူဖြူသန့်သန့်နှင့်၊ ရှိသလောက်ကလေးနှုတ်
 ကြော့ရှင်းလှပအောင်၊ သပ်ရပ်နံ့ထည်အောင် ဝတ်တတ်စား၊
 တတ်ကလေးတွေလည်းရှိကြသည်။ တန်ဖိုးနည်းပိတ်စလေး၊
 တွေနှင့်ချုပ်ထားပေးမယ့် သပ်ရပ်ကြော့မော့သောအတတ်အစား
 လေးတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ရောက်သွားသည့်အခါမှာ၊
 နိုင်ငံခြားမှ အသင့်ဝတ် (Ready Made ရယ်ဒီမိတ်) ဝတ်
 လာသောပစ္စည်းကလေးတွေလား ထင်ရ၏။ အဲသည်ကုသိုလ်
 လေးတစ်ခုစီမှလွဲလျှင်၊ ဥာဏ်ပညာနှင့်ကျောင်းစာကျတော့
 လည်း ထူးလှသည်မရှိ။ သူများတန်ဆော့၊ အောင်ရုံကလေး၊
 အောင်ကြလျက်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဖို့ရယ်
 လို့ မှန်းနိုင်ကြသူများမဟုတ်ပါ။

“မိသက် ... ငါ့ကို တစ်ခါတလေ ရိုရိုသေသေချစ်
 ချစ်ခင်ခင်လေး ဆက်ဆံပါလား”
 “အောင်မယ် ... ဘာကြီးကျယ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ရည်းစားပဲ နည်းနည်းပါးပါးချွဲပါလား”
 “ကိုကိုရေ ... ”
 “ဟာကွာ”

မိသက်လုပ်ပြလိုက်သည့်အမူအရာက ရှောက်
 ငါးဆေးပြားထရောင်းတော့မည်ပုံစံမို့ မောင်ထူးက မိသက်
 ကျောက် အုန်းခနဲထု၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ငယ်သူငယ်ချင်း
 ကို မိန်းမသားပေးမယ့် ညာတာသည်မရှိ၊ အားကုန်နီးပါး
 ပုံးလိုက်သည်မို့ မိသက် ... ကျော့ကျော့တက်သွားရပြန်၏။

“ဒီလောက်လုပ်ရသလား”
 “အား”

မိသက်က မောင်ထူးကို ဖမ်းကိုက်ပစ်လိုက်၏။
 “ခွေးမ ... ခွေးစိတ်က ဝင်ဝင်လာတယ်”
 “ကိုယ့်ရည်းစားပဲ နည်းနည်းပါးပါး ညာညာတာ
 တာထုပါလား”

“နှင့်တုန်းကလဲ အဆုပ်ကွာအောင်ထုထားတာပဲ”
 “ဒါနဲ့ပဲ ... အသည်းစုတ်အောင် ပြန်ထုရသလားဟဲ့၊
 နင်က အဆုပ်ကွာ၊ ငါက အသည်းစုတ်သွားရင်
 နှစ်ယောက်လုံးသေပြီး၊ ယောကျ်ားလေး မိန်းမလေး
 တောင် မရဘူးလိုက်ဘဲနေမယ်”

“အေးကွာ ... ဒီတစ်သက်မှာ ရှားရှားပါးပါးရည်း
 စားလေးတစ်ယောက်ရထားတော့ မိန်းမလေးချင်တယ်”

ချမ်းလဲချမ်းသာချင်တယ်။ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ဟာ
သေ တတ်တဲ့ ရောဂါဆို ရင် ငါ့သေတာ
ဆယ်ခါလောက်ရှိ ပြီ”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ချမ်းသာချင်နေရတာ
လဲ”

နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး သမီးရည်းစားစုံတူ
မျိုးကတော့ ရှာမှရှားပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ... သူတို့ကို
အခွင့်အရေးရသောချစ်သူတွေလည်း ရှားပါလိမ့်မည်။ ထူး
နောင်အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်နင်းကြင်အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ
တို့တွေက စားရေအိမ်၊ သောက်ရေအိမ်၊ ဝင်ချင်သည့်နေရာ
ဝင်၊ ထွက်ချင်သည့်နေရာထွက်၊ လိုချင်တာရှိသူသွား၊ ဘာ
လာပေးမလဲ လက်ခံသည်။ နှစ်အိမ်သာဆို၊ တစ်အိမ်ထဲလို
မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီးသား၊ ညီကိုဆောင်နမတွေလိုပဲ
ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှ ရင်းနှီးလွန်းပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးမ
ဖြူစင်သောမေတ္တာတွေက မွဲခွန်းမထင်ပါ။ ကိုယ့်ကျင့်ထရ
ထိန်းကြသည်။ တစ်ယောက်မေတ္တာကို တစ်ယောက်က တန်
ဖိုးထား၍ လေးစားသည်။ ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်ပေမယ့်
သူတို့ရင်ထဲက အချစ်လောက် စိတ်ကူးယဉ်ကြတာတော့ရှား
မည်။ သို့ပေမယ့် ... မြေနှိမ့်ကြသူတွေမို့ လုံစိုက်ခံရပါမိ။

“လွတ်လွတ်ကင်းကင်းလဲ ရှိကြတော့မယ် မထင်ပါ
ဘူး” ... တဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်၏။ အဲသည်အခါကျ
မိသက်အတွက် ထူးဆောင်က အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။
မိသက်ကို အားနာသည်။ မိသက်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ပြုလိန်းသည်။ မိသက်တို့ကတော့ ပြေးရန်တွေ့ပစ်လိုက်၏။
မက်သတ်ဖို့လည်း သိပ်ဝန်လေးတာမဟုတ်၊ နည်းနည်းက
လေးမျှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ဖက်သတ်ဖူးပေါင်းလည်း များ
ပြီ။ ကျောင်းမှာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ မတရားလာစော်ကားလို့
ကတော့ ဘယ်တုံးကမျှ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ မိသက်
တို့က ရန်လာမစုနှင့်၊ လူသာနေမည်။ သတ္တိက မနေဘူး
ဟုဆို၏။ ဒါဟာသတ္တိမဟုတ်၊ မိုက်ရူးရဲ့ အောက်တန်းစား
ဟု သူများတွေပြောကြသည်။ မိသက် ဘယ်တုံးကမျှ ဂရု
မစိုက်ခဲ့ပါ။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကောင်းအောင်နေတယ်၊ ဘယ်သူ
မှ သွားမစော်ကားဘူး၊ မဟုတ်တာလဲမလုပ်ဘူး၊ ဆစ်
ဆစ်ကလေးတော့ လာမထိနဲ့၊ ဒက်ခနဲဆို ဒေါက်
ခနဲပဲ၊ အောက်တန်းကျရုံမကလို့ အဝီစိထိကျကျ၊ မို
သက်တို့လို ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတဲ့ ဆင်းရဲသား
က ဒီလောက်မှ အစွယ်ထုတ်ပြမထားရင်၊ တစ်စတစ်
တောင် မကြော့ဘူး၊ အမှုန်ဖြစ်နေတာကြာပြီ...
တဲ့။

“ပြောစမ်းပါ ... နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ချမ်း

သာချင်နေရတာလဲ”

“ငါ ... ကောင်းကောင်းနေချင်တယ်၊ ငါ့မိဘကို

လဲ ကောင်းကောင်းထားချင်တယ်၊ နှင့်ကိုလဲ ကောင်း

ကောင်းထားချင်တယ်၊ အဖေနဲ့အမေ၊ ဧည့်မထဆန်

စားနေရတာလဲ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကျွေးချင်တယ်ကွာ၊

ပေါ်ဆန်းမွှေးနံ့ကြက်သားဟင်းနဲ့”

“ချိုးတော့ကျွေးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ... ငါတော့ ကြက်

သားမကြိုက်ဘူး၊ စက္ကူစုတ်ဝါးရသလိုပဲ”

“နှင့်ကိုလဲ ဟော်တယ်တက်မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၊ တောင်း

ရမ်းယူချင်တာပေါ့ဟာ”

“အလဲ”

“ဟာ ... ငါ အကောင်းပြောနေတာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ချမ်းသာဖို့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့လုပ်

ချင်တယ်”

“စားမြထွက်တိုက်ပါလား”

“ဒါမျိုးပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါပင်ပင်ပန်းပန်း

ကြိုးစားတာမျိုး၊ တစ်မြို့တစ်ရွယ်သွားပြီး သက်စွန့်

ဆံ့များ အလုပ်လုပ်ရတာမျိုးလုပ်ရရင်လဲ လုပ်ချင်

တယ်”

“ဖားကန်သွားပြီး ကျောက်တူးဖို့များ စိတ်ကူးပေါက်

နေပြီလားမောင်ထူးရေ။ ကျောက်တူးသမားတိုင်းဟာ

လောပန့်လောင်းတွေပါ ... ”

မိသက်က “လောပန့်လောင်း” သီချင်းကို သံ

နေသံထားနှင့် ဆိုပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်ပြန်၏။

“လုပ်မနေနဲ့၊ လော်ပန့်တော့မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗီ

နဲ့ ဆေးစွဲပြီး ဘယ်ချောင်သွားကုပ်ကုပ်ကလေး သေ

နေမှန်းမသိလို့ မသာတောင် မချရဘဲနေမယ်”

“ပြောလိုက်မှဖြင့် မိသက်ရယ်”

“မဟုတ်လို့လား”

“အဆင်ပြေတဲ့လူတွေလဲရှိမှာပါ”

“အနည်းဆုံးတော့ စုတ်ပြတ်ပြီး ငှက်ဖျားရလာတာ

ပါပဲကွာ၊ အရင်းအနှီးကို သိန်းနဲ့သန်းနဲ့ချိပြီးသွားနိုင်

မှကောင်းတာပါ”

“ငါ ... ထိလဲသိပ်ပေါက်ချင်တာပဲ၊ ထိပေါက်တဲ့

ပိုက်ဆံကျတော့လဲ သန့်ရှင်းတယ်လေ”

“ပေါက်ချင်ရင်ထိုးပေါ့၊ ထိတစ်စောင်ဖိုး နင်တတ်

နိုင်လို့လား၊ ငါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီငါးဆယ်

ကို ဆန်ဝယ်ရတယ်”

“နင် ... ထိမထိုးဘူးလား”

“မထိုးဘူးဆိုတာထက်၊ မထိုးနိုင်တာ၊ မြောတယ်

ဒီလောက်ကံဆိုးနေတာ”

“နင်ဘာလုပ်မလဲ”

လောလောဆယ် ... ဆယ်တန်းကလေးတွေ ကိုယ်စီအောင်ထားကြသည်လေ။

“မူလတန်းပြဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်ရင် ကောင်းမလား၊ သားဖွားဆရာမသင်တန်းတက်ရင်ကောင်းမလား၊ အဲဒီကနေ သူ့နာပြုတက်ပြီး စပယ်ဂူယံနဲ့တစ်တွေဘာတွေဖြစ်ရင်လဲ ပိုက်ဆံရတယ်ကွ၊ ခုဆို ... အိမ်မှာလိုက်ပြီး လူနာစောင့်ရရင် ... နေ့ရှစ်ရာ၊ ညရှစ်ရာတဲ့ကွ”

“ပွလုချည်လား၊ ဘယ်ဆရာဖြစ်မှာလဲ”

“ဘာမှကိုမလုပ်ရသေးတာ။ နင်ရော”

“ငါက အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တော့တက်မယ်၊ ဆိုက်ကားနင်းရင်ကောင်းမလား၊ တက္ကစီဆွဲရင်ကောင်းမလားလို့”

“မြင်းလှည်းမောင်းပါလား”

“ဘယ်မလဲ နင့်မြင်းလှည်း”

“ပိုင်းလော့လုပ်ပြီး၊ လေယာဉ်ပျံမောင်းလဲရတာပဲ”

“တော်စမ်းဟာ၊ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိရတဲ့ကြားထဲ။ ဆိုက်ကားက စပေါ်သိပ်တင်စရာမလိုဘူး၊ တက္ကစီက စပေါ်တင်ရတယ်၊ တင်စရာစပေါ်မရှိဘူး”

“နင်က မောင်းရောမောင်းတတ်လို့လား”

“တတ်နေပြီ။ လိုင်စင်လဲရထားပြီ”

“အလဲ့ ... ငါ့ရည်းစားက တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ကျော်သိန်းကျေးဇူးကွ”

“သီတင်းကျွတ်ရင် ထိုးမုန်နဲ့သွားကန်တော့ဦးမယ်”

“ထိုးမုန်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆေးလူအောင်ချိုလို့၊ ငါမကြိုက်လို့၊ ဒီဘဝလှူထားမှ၊ နောက်ဘဝစားနိုင်မယ်၊ အချို့လေးဘာလေးတဲရတာဆျာကွာ”

“မိသက်နော် ... ငါပိတ်ထုချင်စိတ်ပေါက်လာပြန်ပြီ”

မောင်ထူး တကယ်မထုရဲပါ။ လက်မှာကိုက် ... သောသွားရအကွင်းကြီးက ခုထိနီရဲတုံးလေ။

“နင်ရော မချမ်းသာချင်ဘူးလား”

မိသက်က အဟီးဟု ရယ်ပြီးမှဖြေ၏။

“လုပ်ချမ်းသာချင်တာပေါ့။ အမေဈေးရောင်းနေရတာလဲ ငါသနားတယ်၊ ငါက ငါ့လုပ်စာနဲ့ အမေကို ကျွေးနိုင်ရင်တော်ပါပြီ။ ငါ့အမေက ဧည့်မထလဲ စားဖင်ပါတယ်”

“နင်တကယ်ပဲ နာခံလုပ်မလို့လား”

“လျှောက်စိတ်ကူးနေတာပါဟာ၊ စပိတ်တက်ပြီး နိုင်ငံ

ခြားသားဆီ အိမ်ဖော်လုပ်ရင်တောင် တစ်လကို ဒေါ်
လာငါးဆယ်လောက်ရရင် တော်ပါပြီ”

“ရမယ် ... စောင့်နေ၊ ခုခေတ်နိုင်ငံခြားသားတွေ
က အိမ်ဖော်ကို ကျပ်နှစ်ပေးတော့တာ၊ ဈေးတော့
ကြီးတယ်”

“သူတို့က ဈေးဖျက်တာကွ၊ ပေးပါတယ်၊ အိမ်ဖော်
ကို တစ်လနှစ်ထောင်လဲပေးတယ်၊ သုံးထောင်လဲပေး
တယ်၊ ဒါရိုင်ဘာဆိုလဲ တစ်သောင်းတွေတာတွေတောင်
ပေးတာ၊ မြန်မာအိမ်တွေက အိမ်ဖော်ကို အားလုံး
တတ်မှ တစ်ထောင်၊ ထောင်နှစ်ရာ၊ ထောင်သုံးရာ
ပေးနိုင်တော့ အိမ်ဖော်တွေက နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှ
လုပ်ချင်တယ်”

“နင်တောင်လုပ်ချင်သေးတာ”

“ငါက ရွဲပြောတာဟ။ နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှာ နှပ်
ထောင်ရတဲ့အိမ်ဖော်က ထမင်းမစားရဘူးကွ၊ သူတို့
က ဆန်တို့ ချဉ်ရေဟင်းတို့စားတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ
တို့စားတာကို မကျွေးဘူး၊ ကျွေးလဲ မြန်မာအိမ်ဖော်
တွေက မစားနိုင်ဘူး၊ ထမင်းပဲစားချင်တာ ...

“ဒီတော့ ... ကိုယ့်ဘာသာချက်စားရတယ်၊ မြန်မာ
အိမ်တွေမှာ၊ ထမင်းလဲစားရတယ်၊ အဝတ်အစားလဲ
ပေးတယ်၊ ရတဲ့လခက အသားတင်စွဲမိတယ်၊ နှစ်

ထောင်ထဲက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ့်ဟင်းပြန်ချက်စားကြည့်၊
ဘယ်လောက်ကျန်မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လုပ်နေကြတာလဲ”

“စမတ်ကျမယ်ထင်လို့လားမှမသိတာ၊ လူတကာ ဒေါ်
လာအော်နေတဲ့ခေတ်ဆိုတော့၊ သူတို့လဲ ဒေါ်လာနဲ့ရှု
ရ နည်းလား”

“နင်တော့လေ ... ဒါကြောင့် လူမုန်းများတာ”

“ငါကလဲ ဘယ်သူမှမချစ်ပါဘူး”

“ငါ့တစ်ယောက်ထဲပေါ့”

“အဲဒါတောင် ခပ်မုန်းမုန်းရယ်”

“ငါတို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲ”

“နင်သူ့ငွေဖြစ်တဲ့နေ့လေ”

“နိုးပြီ”

“အေး”

“ပြန်မယ်”

ထူးနောင်က မိသက်အမေကို လှမ်းနှုတ်ဆက်

။ ပြီးမှ မိသက်နားကပ်လာကာ၊ တိုးတိုးလေးကပ်မေး
လည်။

“ချစ်လား”

“အေး”

သူတို့ လက်ဝါးချင်းရိုက်လို့ကြည့်သည်။ အဲ

၂၉၆ ။ နေ့နယ်ငြိမ်း

ဒါ သူတို့နှစ်ဦးပြန်ကာနီးတိုင်း နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည့်အလေ့ အကျင့်ကလေးပါပဲ။

“တစ်ခါတလေ ကဗျာဆန်ဆန်လေးပြောပါလားဟယ်၊ နေ့တိုင်း ... အေး၊ ချည်းပြောတယ်”

“ချစ်တာပေါ့ မောင်ထူးရယ်၊ အမေပြီးရင် နင်ပဲရှိတာ၊ ငါ့ကိုနားလည်ပြီး သည်းခံနိုင်တာလဲ နင်နဲ့ နှင့်မိသားစုပဲရှိတယ်။ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်”

“နင်က သိပ်မစွာရင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ”

“ဟုတ်လား၊ မစွာဘဲနေလိုက်မယ်”

“ဘယ်နှစ်ရက်နေမလဲ”

“တစ်ရက်”

“တစ်ပတ်နေကြည့်မလား”

“ပျင်းတယ်”

“တစ်ပတ်ထဲ၊ ကတိပေး၊ ငါ့ကိုချစ်ရင်ကတိပေး”

“ပေးတယ်ကွာ”

နှစ်ယောက်ထဲမှာ ထူးနောင်က နည်းနည်းပါးပါး ပို၍ သိမ်မွေ့တာအမှန်ပါ။ ခုတစ်ခါကျမှ တကယ်ပြန်ဖြစ်မှာမို့ ထူးနောင်က အသံတိုးတိုးလေးနှိမ့်၍ ဒုတိယအကြိမ်မေးရပြန်၏။

“ချစ်လား”

“သိပ်ချစ်တာပဲ”

အမလေး ... ဟုအော်ကာ ထူးနောင် ထုန်လိုက်ချင်၏။ မိသက်အသံလေးက တိုးတိုးဖွဖွ၊ ညင်ညင် ညက်ညက်ကလေး။ ပြီးတော့ ... ခေါင်းကလေးငုံလိုက်သေးသည်။ မျက်ဆန်နက်နက်ကလေးကို ရွေ့လို့၊ နှုတ်ခမ်းပန်းဝန်းလေးကို စုလို့စုလို့။ အမူအရာပြည့် အစွမ်းကုန်ထုတ်ပေးလိုက်သည်မို့ ထူးနောင်ခမ္မာမှာ တစ်သက်တစ်ခါ လူဖြစ်ကျိုးနုပဲရတော့သည်။

သိပ်လှတဲ့ သက်နှင်းကြင်လေး။

ထူးနောင်တို့က အသားဖြူလို့ လူရည်သန့်သည်ဆိုပေမယ့် သက်နှင်းကြင်လိုမျက်နှာပေါ်ရှိသမျှ တစ်ခုပကျန် အကုန်လုံးလျှောက်လှနေတာမဟုတ်ပါ။ မိသက် ... ပပူမခွဲလို့သာ။ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီကိုယ်လုံးလေးနဲ့များ မူလိုက်နဲ့ လိုက်လေလျှင် ယောက်ျားတစ်ရာမှာ တရာတစ်ဆယ်လောက်က ပစ်ကျကုန်မှာသာချာ၏။ စွာတေးလန်နေလို့တော်ပါသေး။ မိသက် ... ငါတောင်းထားတဲ့ကတိကို ဘွာခတ်ပြီကွာ။ နင်မစွာဘဲ တစ်ပတ်နေဆိုတာလေ။ မနေနဲ့တော့။ စွာသာစွာ။ နင်က မစွာရင် အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတော့ နင်ကိုခိုင်းကြိုက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ စွာသာစွာပါ စွာတေးလန်မရယ့်ဘွာ ... ဘွာ ... ဟုသာ ပြောလိုက်ချင်တော့ပြီ။

၂၉၈ ❀ ရေခွယ်ငြင်မြင်

စင်စစ် ... ဒီရပ်ကွက်၊ ဒီလမ်းနှင့် “ဦးဟန်” နှင့် ဘာမျှပတ်သက်စရာမရှိပါ။ ဦးဟန် သွားနေကျမရှိသော နေရာမျိုး။ ခုချိန်မှာ လောလောဆယ်အားဖြင့် သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်တန်နေသည့် နံပါတ်တစ်ခွေး (၁၁) မှက်တူး (Mark II) ကြီးကို ရွံစင်မှာစိုးလွန်းလို့ကို ခြင်ထောင်ချထားရလေး စိတ်ကူးတာ။ တူဖြစ်သူ ကျော်သိန်းဆတ်တော့လို့။

“ဦးဟန် ကားကြီးစီးချင်တယ်၊ သေ့ပေးပါ ဦးဟန် ရာ၊ လုပ်ပါ”

ကျော်သိန်းက ကားသရဲ။ ကားအလွန်ဝါသနာပါ၏။ ကားကြိုက်၏။ ဘယ်လိုကားသစ်တစ်စီးပဲ တွေ့ရတွေ့ရ။ သူတက်မောင်းလိုက်ရမှ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ကားပိုင်ရှင်က သူ့ဘာဘာမောင်းလျှင်လည်း ဘေးကထိုင်လိုက်စီးလိုက်ရမှ။ ကားမောင်းတတ်ကာစမှသည် ယနေ့ထိ ကျော်သိန်းကားမောင်းဖို့ဆို ဘယ်လိုမှမမြဲငြင်ခဲ့။ အိမ်ကလူတွေ ဘယ်သွားကြမလဲ။ သွားချင်ရာသွား။ တာဝတိံသာ။ အပီစီလား။ ကျော်သိန်း ကားမောင်း၍ပို့မည်။ စောင့်တော့မစောင့်ရစေနှင့်။ စောင့်ရမည်ဆိုလျှင် ဆီပိုထည့်ပေး။ စောင့်ချိန်မှာ လမ်းကြိုလမ်းကြား ဝင်ပတ်၍မောင်းနေမည်။ စတီယာရင်နှင့်လက်နှင့်ထိနေခွင့်ရသမျှ ကျော်သိန်းပျော်၏။ သူငယ်ချင်းထူးနောင်ကို သူ့ကားအနာခံ၍ သူ့ဘားနှင့်သူကိုယ်တိုင်စေတနာဝန်လမ်း ကားမောင်းသင်ပေးထားတာသာ

ပြည့်တော့။

ထူးနောင်မှာ ကားပိုင်ရှိလာဖို့မလွယ်။ ထူးနောင်ကားမောင်းတတ်လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်။ ကားပိုင်မှမရှိဘဲ။ ပြီးပေးမယ့် သူ ကားဝါသနာပါတိုင်း သူများပါမယ်ထင်၏။ သူ့မောင်းချင်တိုင်း သူများလည်း မောင်းချင်မယ်ထင်၏။ သူငယ်ချင်း ... မောင်းရှာပါစေ။ သူသင်ပေးထားသည်။ “ဦးဟန် ... သော့ပေးကွာ၊ မပေးရင်လဲကားလျှောက်စီးမယ်၊ လာ ... ထ”

ဦးဟန်ကို ဆွဲထူလိုက်၏။

“ဦးဟန်” ဟု ကျော်သိန်းခေါ်သူ၏ နာမည်

များက “ပြည့်ခုံဟန်” တကယ်လည်းပဲ ပြည့်စုံ၏။ ကျော်သိန်းနှင့်ဆို၊ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်။ တူဝရီးပေးမယ့်၊ အသက်ချင်းက ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးကွာသည်။ ဝယ်ငယ်ကထဲက လူကြီးတွေက “ဦးဟန်” ဟု သင်ပေးခဲ့လို့သာ ဦးဟန်ဖြစ်နေတာ။ စင်စစ်၊ ကိုဟန်၊ ကိုကိုဟန်၊ ကိုကြီးဟန် ... သည်လောက်ခေါ်ဖို့ပဲရှိသည်။ ဦးဟန်ဟု ခေါ်ရခြင်းနောက်တစ်ကြောင်းလည်း ရှိသေးသည်။ လေးစားရလို့၊ ကြောက်ရလို့။ ဘယ်လိုပင် ညီအစ်ကိုလောက်ရှိရှိ သူငယ်ချင်းပေါင်း ဘယ်လိုပဲပေါင်းပေါင်း၊ ဦးဟန်ကို တူတွေတူမတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ ကြောက်ကြရသည်။

၃၀၀ ၉ ဒေသျှင်ပြင်

ကြောက်သည်ဆိုတာ ... အသက်ချင်းမတိမ်း၊
 မယိမ်းတွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲက တိမ်းယိမ်းပြီး ချစ်
 နှစ်လောက်ကြီးနေလို့။ ပြီးတော့ ... အလိုလိုက်တတ်ပေ
 မယ့် မျက်နှာထားကြီးတည်လို့။ ရော့အင် ... ရော့အင်
 နှင့် မုန့်ဖိုးပဲဖိုးပေးတတ်လွန်းတာကိုလည်း ရချင်လို့။ အ
 ကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ဦး
 ဟန်ကိုတော့ ကြောက်ရသည်။ ကျော်သိန်းတို့အမျိုးက လှ
 ချမ်းသာမျိုးပါ။ အဆင်းရဲဆုံးဆိုသောသူက ခြံတစ်ခြံ၊ တိုက်
 တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနှင့် တစ်လဝင်တွေတစ်သိန်းလောက်
 တော့ရှိတတ်သည်။ ဒီထက်မက ပေါများပြည့်စုံသူတွေချည်း
 မို့ သူဌေးမျိုးဟု တကယ်ခေါ်နိုင်၏။ အဲသည်သူဌေးတွေ
 ကြားထဲမှာ အဌေးတကုအဌေးဆုံးက “ဦးညွန့်ဟန်” ဆို
 သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ သူက တော်တော်ကြီးချမ်းသာသော သူ
 ဌေးသမီးနှင့်လက်ထပ်၍ သမီးကြီး လှလွန်းဟန်နှင့်သားငယ်
 ပြည့်စုံဟန်ကို မွေး၏။ နှစ်ဖက်စည်းစိမ်ပေါင်းကာ လှလွန်း
 ဟန်တို့မောင်နှမ ... ဌေးချင်တိုင်းဌေး၊ ငေါချင်တိုင်းငေါ
 ကာ၊ ချမ်းသာချင်တိုင်းချမ်းသာတော့သည်။

မြစ်ချင်တော့ ...

လှလွန်းဟန်က ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး
 သြစတြေးလျကိုပြောင်း၏။ အဲသည်မှာ အလုပ်သွားလုပ်
 သည်။ မိသားစုကိုခေါ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးက လိုက်သွားခဲ့

... ပြည့်စုံဟန်ကျတော့ သွားချည်လာလှည့်။ သြစတြေး
 လျကို မြန်မာပြည်ကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်သဘောထားကာ
 လှလွန်းသန်းရင်း ပြည့်စုံဟန်သည် ရှိသမျှစည်းစိမ်အမွေပုံ
 ပေါ်မှာ ထိုင်ဖြစ်တော့သည်။ ဟိုနိုင်ငံသားခံယူလိုက်ပြီဖြစ်
 သော လှလွန်းဟန်တို့မိသားစုက မြန်မာပြည်မှ ချမ်းသာသ
 ပူပူရရကို စွန့်လွှတ်၏။ ပြည့်စုံဟန်တစ်ဦးမာည်းပိုင်သည်။
 ... သြစတြေးလျမှာ မိဘနှစ်ပါးလည်းမရှိတော့
 ပြီ။ လှလွန်းဟန်တို့မိသားစုပဲကျန်သည်မို့၊ တူနှင့်ဂူမလေး
 တို့ သွားမတွေ့ဖြစ်တာတောင်ကြာပြီ။ ဟိုနိုင်ငံမှာ မာစီဒီး
 မှ သူဌေးစာရင်းဝင်ပြီး ဂုဏ်ရှိ၍ လှလွန်းဟန်တို့က မာ
 စီဒီးမီးသည်။ ပြည့်စုံဟန်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို
 ပို့လိုတာ ကိုရိုရာမှာတူးတစ်စီးပို့ပေးသည်။ အဲသည်မှာမ
 ပို့ကြီးတို့ ကျော်သိန်းက မောင်းချင်စီးချင်နေတာလေ။
 “ဟေ့ကောင် ... ငါချာချာသွားစရာရှိသေးတယ်”

အမျိုးထဲမှာ ပြည့်စုံဟန်တစ်ယောက်က ထူး
 ချားခြားခြား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၏။ တစ်ဆွေလုံး
 မှတ်ပျိုးလုံးက ဗုဒ္ဓဘာသာပေမယ့် ဦးညွန့်ဟန်လက်ထပ်ခဲ့
 သော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၏။ သားနှင့်သမီးမွေးလာ
 သလိုပင်ပါမှာ မိမိနှစ်သက်ရာဘာသာကို လေ့လာပြီးမှ သူ
 ကိုကြည်သလို ကိုးကွယ်ကြမို့ ခွင့်ပြု၏။ အဲသည်မိသား
 စုက ရွှေတိုင်ဘုရားလည်း သွားသည်။ ချာနတ်မည်းတက်

၃၀၂ ❀ မေ့မိမိမိ

သည်။ ကိုယ်နှစ်သက်ယုံကြည်ရာနှင့်ကိုယ်ပါ။ ထူးဆန်းတာက ... များသောအားဖြင့် သားက မခင်ဘက်သို့လိုက်တတ်ပြီး သမီးက မိခင်ဘက်သို့ ပါသွားတတ်ကြမြဲလိုလိုပေမယ့် လှလွန်းဟန်က အဖေသမီး၊ ပြည့်စုံဟန်က အမေသား၊ လှလွန်းဟန်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ပြည့်စုံဟန်က ခရစ်ယာန်ဘာသာ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်သတ်ဝင်ယုံကြည်မှုဘာသာကို ကျန်တစ်ယောက်က မေးမကူညီကြသေး၏။

ခုတော့ အမျိုးထဲမှာ ပြည့်စုံဟန်တစ်ယောက်ထဲ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်ကာ အသက်သုံးဆယ်ပြည့်သလိုတိုင် လက်မထပ်ဖြစ်သေး။ သူကြိုက်သောမိန်းကလေးကို လည်းရှာမတွေ့သေး။ သည်အတိုင်းနှင့် အရိုးထုတ်သွားခဲ့လျှင် သူရေးသားခဲ့သော သေတမ်းစာအရ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ခွဲဝေခံစားကြရမည်မို့ လူကြီးတွေက မမက်မောသော်လည်း။ တူ တူမနှင့် ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေအဖို့ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာသော အမွေတွေ (ခြံတွေခြေတွေ တိုက်တွေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ) ကို ဖျော်လင့်ချင်စဖွယ်ကြီးလည်ဖြစ်နေ၏။ အဲသည်တစ်ချက်ကြောင့်လည်း "ဦးဟန်" နှင့် ဆန့်ကျင်ဖို့ဝန်လေးကာ၊ ဦးဟန်ကို ကြောက်ကြရသည့်သူချက်တွေထဲမှာ၊ ဒါလည်းပါ၏။

"ဆန်းဒေးလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဦးဟန်ကလဲ"
"ဖာသာတစ်ယောက် နေမကောင်းတာ ဒီဗီရှင် (Ply-

sician ဆေးပေးကုသမှုသမားတော်) သွားပြပေးမလို့ကွ"

"ဒါမျှ ... လွယ်လွယ်လေး၊ ကျွန်တော်လိုက်မောင်းပေးမှာပေါ့။ သွားချင်ရာသွားခမ်းပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်ရှိတာလိုက်လို့၊ အချိန်တွေပိုလွန်းလို့၊ တစ်နာရီ တစ်ဆယ်နဲ့လိုက်ရောင်းမလားတောင် စဉ်းစားနေတာ။ အချိန်မရှိတဲ့သူတွေ ဝယ်ကြ"

"ပြောတော့မယ်"

ဦးဟန်က ကျော်သိန်းခေါင်းကိုထု၏။ ကျော်သိန်းက မရှောင်ဘဲ ကိုယ်တို့သာ ပုချလိုက်သည်။

"သဘော ... သဘော"

ကျော်သိန်း ... ဝေးခနဲအော်ကာ ဦးဟန်လက်ထဲမှ ကားသော့ကိုပေးနေပါလျက် ဆွဲလု၏။ ဖာသာတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်ပြရာတွင် ဆေးခန်းမှာ သွားစောင့်ပြရာထုတ်ပျိုးမဟုတ်ပါ။ ခင်သောဆရာဝန်ကြီးက မေတ္တာဖြင့် ပြည့်စုံပေးသည်ကို အိမ်လိုက်ပြရတာမို့ ခဏလေးနှင့်ပြီး၏။ ဖာသာကို ချာချိုမှာ ပြန်ချထားခဲ့ပြီးသည်ထိ ကျော်သိန်းကားမောင်းလို့မဝသေး။ သူငယ်ချင်းထူးနောင်ကို သတိရအပ်ပုံ။ ဒီကောင် ... ကားပိုင်မရှိပါဘဲ ကားကြိုက်တတ်၏။ ဝါသနာပါ၏။ ဒီမှာခံတူးကြီးသာ ကိုယ့်ကားမရှိလျှင် တော့ ထူးနောင်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် ပေးမောင်းလိုက်

ချင်၏။ သို့ပေမယ့် ... ဦးဟန်ကားဖြစ်နေသည်။ မေး
မောင်းလိုတော့ ရမှာမဟုတ်။ ဒီကောင် စီးဖူးတယ်ရှိအောင်
သွားခေါ်မည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ခေါ်သွားပြီးမှ၊ ဘော်ဒါတွေ
ဆုံချင်လဲဆုံ၊ မဆုံလဲ တစ်ခုခုပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
ချင်လဲထိုင်၊ ... လမ်းထဲသွားချင်သွား၊ သူတို့အုပ်စုက
လကားနေရင်း ... လမ်းထဲ လမ်းလျှောက်နေရတာလည်း
ဝါသနာပါ၏။ ပြီးတော့မှ ပြန်ဦး၊ ရတာပဲ။

“ဦးဟန် ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို
သွားခေါ်ဖို့ရှိတယ်၊ တဆက်ထဲသွားလိုက်မယ်နော်၊
ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်မှူး
ထားခဲ့ပေါ့၊ ဒီနေ့အဖို့ရာ ဦးဟန်ကားကို ဒီလောက်
စီးရရင်တော်ပြီ”

ဦးဟန် ခေါင်းညိတ်၏။

ကျော်သိန်း ကားမောင်းလိုမဝသေးဘူးထင်ပါ
ရဲ့။ ဒီကားကို မောင်းချင်လွန်းလို့ တကူးတက အိမ်လာ
ပြီး ပူဆာခဲ့သောကောင်။

“ဒေါ်လေးလေးဆီမှာ ကျွန်တော့်အတွက် မွေးနေ့လက်
ဆောင်လှမ်းတောင်းရဦးမယ်”

ကားမောင်းထွက်ရင်း၊ ကျော်သိန်း ကားပြန်
ကိုသဘောကျစွာ ပြော၏။ ဒေါ်လေးလေး ... ဆိုတဲ့
လှလွန်း ဟန်ကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

“စာရေးပြီးတောင်းကြည့်ပေါ့”

တစ်နှစ်နေ့လို့ စာတစ်ကြောင်းရေးရမှာပျင်းသော
ကျော်သိန်းအတွက်၊ ကားလှမ်းတောင်းလိုကတော့၊ မရမှာ
မဟုတ်။ ကျော်သိန်းမိဘတွေနှင့် ဖုန်းဆက်ဖြစ်ချိန်မှာလည်း
ကျော်သိန်းက အိမ်မှာရှိစေ၏။ လှလွန်းဟန်က သတင်းမေး
ဖော်ရပေမယ့် ကျော်သိန်းက အမေ့မေ့အလျော့လျော့၊ ကား
လိုရှင်မှ အဒေါ်ဝမ်းကွဲကို သတိရနေ၏။

“နောက်တစ်နှစ် ဦးဟန်မွေးနေ့ကျရင် မာစီဒီးစ်လမ်း
တောင်းလိုက်ပေါ့၊ အဲဒီကျမှ ဒီကား ... ကျွန်တော့်
ကိုဆေး”

“မင်းစိတ်ကူးကောင်းတယ်နော်”

ဦးဟန်က နောက်သည်ဖို့ ကျော်သိန်းရယ်၏။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲကွာ ... ကလေး
တွေလဲ တိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်မနေဘဲ လမ်းပေါ်ဆင်း
ဆော့နေရတာလို့၊ တစ်လမ်းလုံး လူပြည့်လို့ပါလား
ကွာ”

ဦးဟန်က ဘေးမှထိုင်စီးသူဖြစ်၏။ ကျော်သိန်း

(က) မောင်းသူ။ ဒီလမ်းထဲလာနေကျမို့ ဒီကလေးတွေကြား

(ခ) ကားမောင်းရတာ ကျော်သိန်းအဖို့တော့ ရိုးနေပြီ။

“ဦးဟန် ... ဦးဟန်၊ ဒီလမ်းရိုး ဒီရပ်ကမ်းရိုး မ
ရောက်ဖူးတာသေချာလိုက်တာ”

“အေး”

“မေမေက ဖြူသို့ပရိသတ်လေး။ ဖြူသိအရမ်းကြိုက်တာ။ မေမေ ဆိုဆိုနေတဲ့သံချင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ ဒီလို ... လူ့ဘဝရှိသေးလား ... တဲ့”

“ငါလဲ သိပါတယ်ကွ”

“ဒီလိုလူ့ဘဝတွေရှိသေးတယ် ဦးဟန်၊ လေ့လာဦး”

အဲသည်လမ်းထဲမှာ အိမ်ပေါက်စသေးသေးနိမ့်နိမ့်လေးတွေ ကျန်နေသေးသည်။ ကန်ထရိုက်တိုက်ဆောက်တာတွေက ဆောက်ပြီးပြီး လေးထပ်တိုက်ပိန်ပိန်လေးက ပောင်ကောင်ပုံစံဆိုတော့ ရှစ်ထပ်၊ ဆယ်ခြောက်ခန်းဖြစ်ပြီး မိသားစု ဆယ်ခြောက်ခုက ပေးအိပ်ပေးငါးဆယ်ခြေစရိယာထဲ အထပ်တွေ မြင့်လျက်နေကြရတာမို့ လူဦးရေသိပ်သည်း၏။ ထူထပ်၏။ ဆော့နိုင်သည့်အရွယ်ယောက်ျားလေးတွေဆို ကိုယ့်တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကာ လမ်းပေါ်မှာပဲဆော့ကြသည်။ အိမ်ပေါက်စလေးတွေက ကလေးတွေကျတော့လည်း လမ်းပေါ်ပဲ ဆင်းလာတာပါပဲ။ လူနေရပ်တွက်ဆင်းရဲသားလူတန်းစားဆိုတာ လမ်းပေါ်ဆင်း၊ ပေါင်းကြသင်းကြ၊ ရင်းမှီးကြ၊ ကူညီကြ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မြဲနေနေ၊ သာရေးဆိုလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးအရေး၊ နာရေးဆိုလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးအရေးမို့၊ သာရေး ... နာရေးက အစ လူလူပပဖြစ်ကြရတာ ဖြန့်မာမိရိုးဖလာစလေ့ထုံးစံက

လေးသံဖြစ်ပါ၏။

“ဖြေးဖြေး ... တိုက်မိပါ့မယ်ကွာ”

“ပိုင်ပါတယ် ဦးဟန်ရ၊ စိတ်ချ”

“ငါ့တားပိန်မှာနိုးလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကလေးတစ်ယောက်ခြေကျိုးလက်ပြတ်ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တစ်သက်လုံးသွားရော၊ မင်းလဲ ရှေးပဲ”

ကျော်သိန်းရယ်လိုက်၏။

“ဟာ ... ဟိုကောင်မလေးလှလှချည်လား”

ဆိုသည့် အံ့ဩဝါကျတ နှုတ်ခမ်းပြင်ပသို့ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သက်နှင်းကြင်ကို ဦးဟန် မြင်ဘူးသွားလိုက်၏။ နှမ်းနှမ်းပါးပါးလေး။ သူ့ဌေးသမီးကလေးသာဆို အလှအပပုံပိုးမူအထောက်အကူပစ္စည်းများစွာနှင့် မယ်စကြာဝဠာဌေးပွဲတောင်ဝင်လို့ရနိုင်မည့်အလှပပန်းမလေး။ တောက် ... ဆင်းရဲနေရသလားကွာ။ ရင်ထဲခံစားရသမျှ ဖွင့်ပြောလိုက်ရရင်တော့ ကျော်သိန်းက ...

“ဦးဟန်ကယ်တင်လိုက်လေ” ... လို့ ပြော

မှာသေချာ၏။ ဦးဟန်က ရွေးမျိုးထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ ယိုးသန်လို့ဖြစ်နေ၏။ လူကြီးပိုင်းထဲ ဝင်ဖို့ကျတော့ အသက်ကငယ်နေ၏။ စီးပွားရေးအရတော့ “ဦးပြင်စိုဟန်” အဖြစ်ဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်အရွယ်ပိုင်တွေနှင့် ဆက်ဆံနေရသည်။ အမျိုးထဲကလူကြီးပိုင်းတွေထဲမှာတော့ “ပြည့်

စုံဟန်" သည် ဥစ္စာတီး ကျော်သိန်းတို့အုပ်စုထဲကျတော့ "ဦးဟန်" သည် လူကြီးတစ်ဦး၊ ကျော်သိန်းတို့နှင့်တန်းတူလောင်ရံသည့်စိတ်က လက်ကျန်ပြတ်လေပြီ။

"လှလိုက်တဲ့ကောင်မလေး"

မိသက် ... သူ့အိမ်ရှေ့မှာချထားသည့် ရေတိုင်ကီရှေ့မှာ အဝတ်ထိုင်လျှော်နေခြင်းဖြစ်၏။ အသားလေးက ဝင်းပပ။ လှရက်နိုင်အား၊ ဦးဟန် ရင်ဖိလိုက်ချင်သည်။ အပျိုပြဖြစ်မှာပဲ။ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတဲ့ဟာကို၊ နှစ်ဆယ်ဘယ်ပြည့်လိမ့်ဦးမလဲ၊ ကျော်သိန်းလေးကံတောင်ရှိမယ်ထင်။ တူဝရီးအရွယ်လို ပြောလျှင် ရနိုင်ပေမယ့်၊ မောင်နှမအရွယ်လဲ ဖြစ်နိုင်နေသေးတာပဲ။

သက်နှင်းကြွင်းက လျှော်ပြီးသောအဝတ်တွေ ထလှမ်းသည်။ ကျော်သိန်းက သက်နှင်းကြွင်းတို့အိမ်နှင့်ချွတ်စောင်းထိုး၊ ထူးနှောင်အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားခိုက်၊ ဦးဟန်က ကားထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီး၊ စိတ်တိုင်းကျငေးကြည့်နေခွင့်ကို ရနေ၏။ ကားမှန်က ရွှေပြဒါးရောင်၊ ရွှေရောင်တောက်နေသည့် ပြဒါးရောင်မို့ ကားထဲကလူ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်နေမှန်း အပြင်မှလူက မသိရပါ။ မမြင်ရပါ။ ကားထဲကသာမြင်ရသည်။ အပြင်မှလူက ကားနားလာရပ်ကြည့်လျှင်တောင် ဂုဏ်ထူးဖြစ်နေသော ကိုဟိုပုံပဲကိုယ်မြင်ရမှာဖြစ်သည်။ ဦးဟန် ... သက်နှင်းကြွင်းကို ငေးချင်တိုင်းငေးပေတော့။

အဝတ်ထလှမ်းတော့ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် အဝတ်ရေရို ကိုယ်လုံးကလေးကို တွေ့ရပြန်၏။ မျက်နှာလေး တောင်လှတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သေးကျင်သိမ်ခွက်နေသော ခါးကလေးက အဲသည်နေရာမှ အသားတွေကို ဆောက်နှင့်ထွင်းထုတ်ထားသလားထင်ရသည်။ လှုပ်ရှားဟန်ကလေးသွက်လက်၏။ နုဖူးဝင်းဝင်းပေါ်မှာ ကဘိုကရိုကျနေသော ဆံနွယ်လေးတွေက ကိုင်ကြည့်ခွင့်သာရလျှင် ပိုးသားမျှင်လို နူးညံ့အိတ္ထေးနေမှပဲဟု ဦးဟန်တွေး၏။

"မိသက် ... ဘာဟင်းချက်လဲ"

ကျော်သိန်းနှင့်ထူးနှောင်တို့ ကားနားရောက်လာကာ ကျော်သိန်းက လှမ်းမေးပုံထောက်တော့၊ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေထင်ပါချဲ့။

"ရှင်တို့မစားနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အိမ်က ထမင်းဟင်းကို၊ မေးမနေနဲ့၊ ခြေလဲ လေကုန်ရုံပဲ"

ပြီးလိုက်တော့မှ ပါးချိုင့်ကလေးက ခွင့်ဝင် သွားလိုက်တာ၊ လက်ဆစ်တစ်ဝက်စာလောက်များရှိမလားပဲ။ ပိုလှသွားရပြန်ပါပြီ။ ခြေပုံပြီးပြီးကလေးက ဘယ်လိုချစ်ဖို့ကောင်းမှန်းကိုမသိ။ "ရှင်" "ကျုပ်" ဆိုသောအသံအဖျန်းက နားထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ထောင့်၏။ ပဲပဲမယ့်ထဲဒါ ခုခေတ်ဒီခိုင်းဖြစ်နေပြီ။

"နင်က ဟင်းချက်ကောင်းဟယ်ကွ မောင်ထူးပြော"

လွန်းလို့မေးရတာ”

လူငယ်နှစ်ယောက် ကားပေါ်ရောက်လာ၏။

“မိသက်တော့ မပြောနဲ့၊ ကန်စွန်းကြီးရွက်ချဉ်ရေကို ဟင်းခပ်မပါဘဲ ဆွေမျိုးမေ့အောင်ချက်နိုင်တယ်။ မန့် ကျည်းသီးမှည့်နဲ့ စိမ်းစားငပိနဲ့ ငြုပ်သီးနဲ့ ... ဒါ ပဲပါတယ်”

ထူးနောင်က ထိုင်ရင်းချီးကျူးလိုက်ပုံကိုထောက် တော့၊ ဤသူငယ် ဟိုအိမ်မှာ ထမင်းစားနေကျထင်ပါရဲ့။ ကားက ညင်ညင်သာသာလေးပဲ လျှောထွက်ပေမယ့် ဦးဟန် ရင်ထဲတော့ တုံ့ခစ်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို တင်းခနဲ ဖြစ်သွား ရသည်။ ရင်ထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်ရောက်လာသော ... အိမ် ထောင်ပြုရန်စိတ်ကူး ... ။

လေးလဆိုသောအချိန်ကလကို၊ လေးကမ္ဘာ လောက်ကြာသည်ဟုတော့ မဆိုလိုပါ။ လေးနှစ်လောက်စောင့် ရသလားတော့ထင်သည်။ ဦးဟန်၏ “သက်နှင်းကြင်စစ် ဆင်ရေး” မှာ ပထမဆုံး ... ထူးနောင်အတွက် ခင်မင်

များစင်မင်ကြောင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရှာပေးရသည်။ ခေတေးသင်တက္ကသိုလ်တက်နိုင်ဖို့ ကူညီရသည်။ ကျော်သိန်း ပုတစ်ဆင့် တူ၏သူငယ်ချင်း နွမ်းပါးသောကလေးတွေကို ကူညီသော မတ်မီးမယ်မီးဦးလေးကြီးနေရာကို ယူရ၏။ ပြီး ဟော့ ... သက်နှင်းကြင်ကိုကျတော့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာအ လုပ်ခန့်ပေးလိုက်သည်။ လေးလအတွင်းမှာ သက်နှင်းကြင် ကလုပ်တတ်လာသလို ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကလည်း အတိုင်းထက် ကလွန်ခဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် လေးစားကြည်ညိုခံရလွန်းလို့ ကလုတတ်မထိုင်တတ်တောင် ဖြစ်ရ၏။

“သက်နှင်းကြင် ဟင်းချက်ကောင်းလွန်းလို့တဲ့” ...

အကြောင်းပြချက်ရှိ၏။ တစ်လ ... တစ်လ၊ တက်နှင်းကြင်တို့အိမ်သို့ အကောင်းဆုံးဆန်အိတ် ပို့သည်။ ပြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်၊ ပုနွန်၊ ငါးအမျိုးမျိုး ဝယ်ပို့၏။ သက်နှင်းကြင်က ချက်ပြုတ်ကာ ချိုင့်နှင့်ထည့်ယူလာရသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ဦးစားပေးဝန်ထမ်းများသာ ကြိုပို့သောဖယ်ရီနှင့် တက်နှင်းကြင်ကို ကြိုပို့၏။ အကြောင်းပြရှိသည်။

“ဦးပြည်နံဟန်တုံးမည့်ထမင်းချိုင့် ဖိတ်ကုန်မှာစိုးလို့”

မျက်စိတွေကတော့ ဒေါက်ထောက်ကြည့်ကုန် ပြုပို့။ သို့ပေမယ့် ဦးဟန်က အနေမှန်သည်။ မိန်းမတို့မှာ ပါးဖုန်းပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုံးကမ္ဘာ ရုပ်ရုပ်ယှက်ပတ်မကြား ပြုခဲ့ရ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား မဆွတ်ပါပဲ

ညွတ်ကျနေသူတွေကိုတောင် လွတ်အောင်ရှောင်နေရတာမျိုး၊ မျက်စိဒေါက်ထောက်သူတွေ တစ်လအတွင်း မျက်စိတွေ ညောင်းကုန်၏။ အတင်းပြောချင်သူတွေ တစ်လအတွင်း ပါးတွေညောင်းလျက် ပါးစပ်တွေပိတ်ကုန်၏။

“ဦးဟန် ... သိပ်များများကြီးဝယ်မပို့ပါနဲ့၊ စားမကုန်ရင် ထားစရာနေခဲသေတ္တာလဲမရှိဘူး၊ လုံးထား၊ ပြုတ်ထား၊ ကြော်ထား ... လုပ်ရတာ ဦးဟန်ရဲ့”

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို သက်နှင်းကြင် ညတိုင်း ရှိခိုးပြီးမှအိပ်၏။

“ဟုတ်သားပဲ ... ရေနဲသေတ္တာတစ်လုံးဝယ်ပို့လိုက်မယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... အိမ်ပြိုကျမယ်ဦးဟန်ရဲ့၊ ပြီးတော့ မီးအားလဲမနိုင်ပါဘူး၊ ညည ... နှစ်ပေမီးချောင်းလေးတောင် မလင်းလို့ မီးလုံးခိုခိုနီနီလေးနဲ့နေရတာ”

“ကန်ထရိုက်လေးဘာလေးနဲ့စပ်ပြီး ကန်ထရိုက်တိုက်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ အိမ်လဲမပြင်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့က သားအမိနှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဘာမှပြောတတ်ဆိုတတ်လဲမရှိဘူး”

“မောင်ထူးနေဝင်တို့အိမ်ရော”

“သူတို့က ရောင်းတော့မှာ၊ သူတို့ တာဝီယာတပ်”

အခန်းပြန်ရမယ်၊ ပိုက်ဆံလဲရမယ်တဲ့”

“အဲဒီကန်ထရိုက်နဲ့ စကားမပြောဘူးလား”

“အဲဒီကန်ထရိုက်က လုပ်ငန်းသိပ်အကြီးကြီးလုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး ဦးဟန်ရဲ့၊ ခပ်မွဲမွဲထဲက ရိုးရိုးသားသားလုပ်စားနေတာပဲတဲ့၊ တစ်လုံးပြီးမှတစ်လုံးဆောက်နိုင်မယ်တဲ့၊ သူတို့အိမ်ပြီးလို့ အခန်းတွေရောင်းထွက်သွားရင်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်ဘက်လှည့်နိုင်မယ်ထင်တယ်တဲ့၊ သူများနဲ့လဲ မလုပ်ရဲဘူး ဦးဟန်ရယ် ... ကန်ထရိုက်တွေ ညာတာတွေပြည့်လို့ဆို”

“လူညာဆိုတာကတော့ ဘယ်လောက်မှာမဆိုရှိတာပေါ့ကွယ်”

“ဦးဟန်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အမေကဆိုလဲ ကျေးဇူးရှင်တဲ့။ အမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချိန်နဲ့ ဦးဟန် ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားလာဆိုက်ချိန်ဟာ သိကြားမင်းဆင်းမသလိုပဲ၊ ခုဆို ... ကျွန်မအလုပ်ရတော့ အမေတို့ ဈေးမရောင်းခိုင်းတော့ဘူး၊ ဆေးဖိုးလဲ လုံလောက်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံလောက်ပါတယ် ဦးဟန်ရယ် ... ဆေးတွေဝယ်ပေးပါနဲ့”

ဦးဟန်က ... မျက်စိရှေ့ အမြင်မလျှင်လျှင်လက်နှေးနေတတ်သူမဟုတ်ပါ။ သွားရင်းလျှင်ရင်းဆိုသလို ကြံတွေ့ရသမျှ အကူအညီလိုသူတိုင်းကို ညီတတ်တာ

လည်း ဦးဟန်ရဲ့ ပင်ကိုကောင်းစိတ်ဓာတ်တစ်ခုပါ။ ဦးဟန်က ခြွေလို့ကြွေလို့ဆိုတာမျိုးနှင့်တော့ မည်သူကမျှ တလွဲမထင်မြင်ကြပေ။ အလုပ်ထဲမှာရှိသူမျှ လူ၊ ကြိုသမျှအခက်အခဲ၊ ဦးဟန်က ကူညီခဲ့သည်ချည်း။ ဒီလောက်များပြားလှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဦးဟန်တစ်ယောက်ထံ စားလို့ဘယ်ကုန်နိုင်မှာလဲ။ ခုလို ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီးအလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကလည်း၊ အလုပ်မရှိဘဲ လူပျင်းလူပျင်းဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ရယ်၊ လူကုတ်လောက်သားချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လူရာဝင်နေဖို့ရယ်သာ အဓိကဖြစ်၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံးထိုင်စားရုံမက ထိုင်ဖြုန်းလို့လဲ မကုန်နိုင်။ ကုန်သွားတော့လဲ ဘာအရေးကြီးလဲ။ အစ်မဆီ လိုက်သွားရုံပဲဖြစ်၏။

သက်နှင်းကြင်က ဦးဟန်ကို အရမ်းခင်၏။ လေးစားကြည်ညို၏။ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ညတိုင်းရှိခိုးပြီးမှ အိပ်၏။ ထူးနောင်လည်း ထိုနည်းတူ။ ဦးဟန်အတွက်ဆိုလျှင် တစ်ရုံးတည်းသမားဖြစ်သော သက်နှင်းကြင်က ပျာနေအောင် ရုစိုက်၏။ နဂိုကထဲက သူများပြောလျှင် သိပ်ဂရုမစိုက်ဘတ်သော သက်နှင်းကြင်က ဦးဟန်ကို ပျာနေသည့်အတွက် သယ်သူတွေ ဘာပြောမလဲ၊ အတွေးထဲထဲသူမဟုတ်ချေ။ သည်ဘာ ... ဦးဟန်နှင့်သက်နှင်းကြင်တို့ဆက်ဆံရေးက လေးအတွင်း (ဦးဟန်ရင်ထဲ ခံစားချက်ဆိုတော့ လေးနှစ်ခန့်)

၇) သိပ်ကိုရင်းနှီးနီးကပ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“သက်နှင်းကြင်”

ဦးဟန်က နာမည်ကို အပြည့်အရုံပဲခေါ်၏။ ဝယ်ယူပေးအသက်ကိုနှင့်အပ်၍ ကြင်နာခြင်းဟူသောအဓိပ္ပာယ်လေးကို မြတ်နိုးလှပါ၏။ သက်၊ နှင်း၊ ကြင်၊ တစ်ခုချင်းမျှပါကြည့်သည်။ မကြိုက်။ သက်နှင်းကြင် ... ဟု အပြည့်ပျောက်ခေါ်လိုက်ရမှ ရင်ထဲပြည့်ဝသွားသလို ခံစားရသည်။

“ရှင် ... ဦးဟန်”

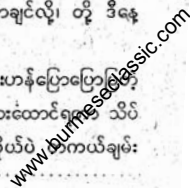
ကဗျာကရာထူးပဲလေးကိုက၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွေးပျူပြီး၊ မမလှလွန်းဟန်ရှိရာ ဩစတြေးလျဆီထိတိုင် ခေါ်ပျားပြီးတော့တောင် ပြလိုက်ချင်၏။

“ကျွန်တော် ... သိပ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးပါလာပြီ မမရေ”

ဟု ပြောချင်၏။ မမက သူ့ဆီလိုက်လာဖို့ပြောစဉ်က လိုက်မသွားမိတာ၊ သက်နှင်းကြင်ကလေးနှင့် ဖူးစာပွဲပွဲပွဲဖြစ်မည်။

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့၊ တို့ ဒီနေ့အလုပ်ပါးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကလဲ ဦးဟန်ပြောပြောပြောတို ဦးဟန်တို့အမျိုးတွေအကြောင်း နားထောင်ရအောင် သိပ်ပျော်တာပဲ။ မစားရဝခမန်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ ကြက်ကယ်ချမ်း

သာရတော့မလိုလို့၊ တကယ်မချမ်းသာဘူးတော့ များ
 သာတဲ့ စိတ်ယိုကားမှ ကြည့်ချင်သလိုပေါ့ ဦးဟန်ချက်။
 “ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ဆိုရင် မကြည့်ချင်ဘူး။
 ကိုယ်ကိုတိုင်က ဆင်းရဲလှပြီ။ သူများဆင်းရဲတာ က
 ကြည့်နေစရာမလိုပါဘူး။ ဆင်းရဲတာများ ... လာ
 တွေပဲဟာ။ လက်တွေ့မဟုတ်သေးတာပဲ သိချင်တယ်”
 “သောကြာသမီးနော်၊ ဒီကစကားပြောချင်တယ်လို့
 ကာရှိသေးတယ်။ သူပြောပြီးသွားတာက ဝါကျပေါင်း
 များစွာ”

ဦးဟန်ရယ်လိုက်သည်။ ဦးဟန်ရယ်လျှင် သိ
 ချိ၏။ ဦးဟန်၏မျက်နှာက ချောသည်ဆိုတာမျိုးထက်
 သည်။ ကျက်သရေရှိသည်ဆိုသည့်ဘက်သို့ ရောက်၏။ ကိုယ့်
 အဖေ၊ ကိုယ့်ဦးလေး၊ ကိုယ့်အစ်ကို၊ ဘာပဲတော်ခွင့်ရရ
 ဟန်နှင့် ဆွေမျိုးတော်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲက
 တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်ရာယူပါ ဦးဟန် ... လို့
 တောင်ပြောချင်၏။ ဒါဟာ ... ဦးဟန်ချမ်းသာလွန်းလို့
 စည်းစိမ်တွေခံစားဖို့ထက် ဦးဟန်ကိုပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သီးသန့်
 ကြည့်ညိုရလွန်းလို့ပဲဖြစ်၏။

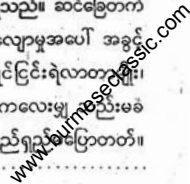
“ဦးဟန်က ဒေါ်လေးလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့သွားမနေတာလဲ
 ဟင်”

“ဟိုမှာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့မှလဲ ရိုမမရှိတော့တာ”

“ဒါပေမယ့် ... အစ်မရှိတာပဲ။ လူတကာသွားချင်
 မေကြတာ။ ဦးဟန်သွားမနေတာ မထူးဆန်းဘူးလား
 ဟင်”

သွေးသားသံယောဇဉ်မျိုးဝင်ပြီမို့၊ သက်နှင်းကြင်
 စကားပြောလျှင်၊ “ဟင်” “နော်” “ရယ်” ဆိုတာလေးတွေ
 ပါ၏။ ချို့နှု၏။ ညင်သာပျော့ပျောင်း၏။ သက်တမ်းနှင့်
 ပျော့ပျစ်ခဲ့သော ချစ်သည်းအုနှင့်ဆိုလျှင်တောင် ဤသို့မည်
 ဟာပစ္စုန္နစဘူးဝါ။ ဦးဟန်ကိုကျတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ခွဲ
 ကိုပျံ့ဖြစ်တာပါ။ ဦးဟန်ရဲ့ မြင့်မြတ်ကြီးမားသောစိတ်ထား
 ဝေသာထားကြောင့်၊ သူတစ်ရုံးလုံးလည်း သူ့ကို ချွဲချွဲနဲ့
 ကိုယ့်လိုသမျှအကူအညီတောင်းနေကြတာပါပဲ။ တစ်ခုတော့
 ပို၏။ ဦးဟန်က စိတ်ဓာတ်တော့ပြတ်သားသည်။ လိုက်
 လျော့ကူညီခြင်းသည် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်သာဖြစ်ရမည်။ အ
 လိုမလျောက် အခွင့်အရေးယူတတ်သူတွေကို၊ မျက်နှာထား
 ဟင်းတင်းနှင့်ပြောကာ သုံးလစာပေး၍ အလုပ်မှ ချက်ချင်း
 လှုပ်၏။

တစ်ခင်းတစ်ခုဆာတာမျိုးရသည်။ ဆင်ခြေတက်
 ဟာတို့၊ နည်းနည်းပါးပါး ... လိုက်လျော့မှုအပေါ် အခွင့်
 အရေးယူလျက် လူပျော့ထင်ပြီး အပြိုင်ငြင်းရဲလာတာမျိုး၊
 မဟာမန်ဖြစ်ချင်တာမျိုးဆို၊ နည်းနည်းကလေးမျှ နည်းမခံ
 ပါ။ ဦးဟန်စိတ်ဆိုးပြီးဆိုလျှင် စကားရှည်ရှည်ပြောတတ်။

“မင်းအလုပ်ထွက်တော့” ... ဟုဆိုကာ သူ့
လစာ ရွှေထုပ်ကို ဆုတ်ခနဲပစ်ချတော့။ အနီးအနားရှိလူတွေ
က ရွှေရကြောင်း လက်မှတ်ထိုးယူထားလိုက်ဖို့တို့ဘာတို့
မန်းကတန်းထလုပ်ရသည်။ ဒါမျိုး အလိုက်တသိထမလှ
သူလည်း နောက်ထပ်သုံးလစာ ဘုတ်ခနဲပစ်ချလျက် ...
ထွက်ပဲ။

“ကျွန်တော်တာဖြစ်လို့လဲဆရာ၊ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”
... ဟု သွားလျှာမရှည်လေနှင့်။

“ဟေ့ကောင် ... အပြစ်ဆိုတာ ရှာရင်ရတယ်။ ငါ
လဲအပြစ်တွေနဲ့ ငါလဲအပြစ်တွေနဲ့၊ ငါ့အပြစ်ကို
တို့သည်းမခံနိုင်ရင်လဲ မင်းတို့ထွက်၊ မင်းတို့အပြစ်
ကို ငါကသည်းမခံနိုင်ရင်လဲ ထုတ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ သုံးလစာယူ၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြန်၊ ငါ
လူတွေက အလိုက်တသိထလုပ်ကြ၊ ကိုယ့်တာ
ကိုယ်မကျေရင်လဲထွက်ပဲ။ မင်း ... ပိုက်ဆံယူ
အေးအေးပြန်သွားရင်ကောင်းမယ်။ အပြစ်တွေလား
မနေနဲ့ ...

“တန်းစီပြီးရှာပြလိုက်ရရင် သုံးလစာမရဘဲ
ထဲတန်းခရောက်သွားမယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်
စဉ်းစား” ... တဲ့။

အဲဒါကြောင့် ... ဦးဟန်ကို ကြောက်လန့်

ကြောက်ကြရွပါ၏။

“ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့နိုင်လောက်တဲ့အပြစ် ရှာနိုင်ရင်လဲ
ရှာကြ၊ သူ့ရှာကိုယ်ရှာပေါ့။ ဘယ်သူဝင်လို့ ဘယ်သူ
ထွက်မလဲ။ ခမ်းကြည့်” ... တဲ့။

အဲသည်လိုတူးခြားသောစရိုက်နှင့် ဦးဟန်သည်
လူတကာ၏ချစ်ကြောက်ရိသေခြင်းကိုခံယူရရှိပါ၏။

“သက်နှင်းကြင် ... ဩစကြေးလျှောက်ဖူးချင်လား”

“ဟာ ... အရမ်းရောက်ဖူးချင်တာပေါ့၊ ရောက်မှ
မရောက်ဖူးတာ”

“နေရောနေချင်လား”

“တစ်သက်လုံးတော့ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး ဦးဟန်ရယ်
ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုလွမ်းမှာ”

“မစတုလဲ ရောက်ကာစကတော့ လွမ်းလိုက်တာ၊ ပြန်
လာမှာ ... စကားကို နှုတ်ဖျားက မချပါဘူး၊
သွားတာကိုလဲ အံ့ဩပါတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ့်ပညာလေး
ကိုယ့်အရင်းအနီးနဲ့ လူမွေးလူတောင်မပြောင်နိုင်ဘူး
ဆိုရင် ...

“သွားပါ၊ ပိုက်ဆံသွားရှာပါ၊ အိုးတိုက်ရတိုက်ရ၊ ပန်း
ကန်ဆေးရဆေးရ၊ အလောင်းတွေပဲ ရေးဆေးရအေး
ရ၊ ယောက်ျားလေးကိုပြောတာနော် ...

“ကိုယ့်နိုင်ငံမှာကိုယ် သူဌေးစာရင်းဝင်ပြီး မိမိနဲ့နေ

နိုင်ပါလျက်၊ ထွက်သွားတဲ့လူတွေ အံ့ဩတယ်။ ဒီ မှာဆို ထမင်းချက်နဲ့ဒရိုင်ဘာနဲ့ မာလီနဲ့ သူဌေးကြီး လို စိမ်းနဲ့နေရတယ်။ ဟိုကျတော့ အိမ်ဖော်စရိတ်ကြီး လွန်းလို့ မငှားနိုင်ဘူး ...

“ကိုယ့်ဘာသာချက်စား၊ ကိုယ့်ပန်းတန်ကိုယ်ဆေး၊ ညစာတစ်နပ်လောက်သာ ကောင်းကောင်းစားရတာ၊ မနက်စာဆို ဖြစ်သလိုပြေးလွှားစားသွား၊ နေ့လယ် စာကို၊ ကော်ဖီတို့ စနက်ခပ် (Snacks) ခေါ်တာ ပေါ့၊ ဟစ်ဘာဂါတို့ဘာတို့လောက်နဲ့ တင်းတိမ်၊ မြန် မာတွေ ညစာတစ်နပ်ပဲ ထမင်းချက်စားရတဲ့ဆီကို သွားတာ အံ့လွန်းလို့”

“ဒေါ်လေးလေးတို့လဲ ဒီလိုပဲလား”
“ဒီလိုပဲ။ ပြေးလွှားနေရတာပဲ။ စိတ်မောလူမောပျို ဟောလီဒေးဆိုရင် အပြတ်နားကြတာ။ တို့ ဟိုသွား ရင် မမလေးကို သနားတာနဲ့ သူပြန်ရောက်မလာ ခင် ညစာချက်ပေးထားရတယ်။ ပြီးတော့ ... ဟို က သူတို့လို ပြေးလွှားပြီး စိတ်မောတဲ့ဒဏ်ကို မယ် နိုင်ဘူး။ မေမေအမွေလေး။ သွေးတိုးနဲ့နှလုံး”

“ဟင် ... နှလုံးရောဂါက မျိုးရိုးလိုက်တတ်လို့ လား”

“လိုက်တယ်ထင်တာပဲ။ သိပ်မသိပါဘူးကွာ၊ ငယ်

ငယ်တုန်းကထဲက ချူချာတော့ ရောဂါအကြောင်း တွေမေ့ထားလိုက်တယ်။ ခုလဲ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားသွားနေလို့ ဘယ် ရမလဲ၊ နေလဲ မနေချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ပြည်ပဲ ကိုယ် ပျော်တယ်”

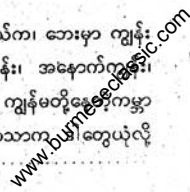
ရောဂါရှင်က ရယ်၍ပြောသည်မို့ သက်နှင်း ကြံပါ ရောရယ်သည်။

“တို့လိုလူမျိုးက မြန်မာပြည်မှာဆို စိမ်းနဲ့နေလို့ရတယ်။ တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေပေမယ့်၊ အခြွေအရံတွေ ကြိုက် သလောက်ထားနိုင်တယ်။ ဟိုမှာဆိုရင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားရမှာ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း ဘယ်လို မြင့်တယ်ပြောပြော၊ မြောက်ကျွန်းမှာလို ပတ္တမြားတုံး ကြီး မိုခနောက် (ခုံလှောက်) လုပ်ပြီးတော့ ... တော့ ထမင်းမချက်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ပတ္တမြား တုံးကြီး ... ”

“အေးလေ ... ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ လေးကျွန်း တမြင်းမိုရ်သီလား”

“မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးက အလယ်က၊ ဘေးမှာ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းလေး၊ အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း၊ ကျွန်မတို့နေတဲ့ကမ္ဘာ ကတောင်ကျွန်း၊ ဦးဟန်တို့ဘာသာက တွေယုံလို့

လား”

“ဘယ်ဘာသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗဟုသုတဆိုတာတော့ ရှိရတာပေါ့ကွ။ မြောက်ကျွန်းမှာဆိုရင် ထမင်းချက်ဖို့ အုတ်ခဲသုံးခုနဲ့ ဖိုခုနောက်လုပ်မဲ့အစား ပတ္တမြားတုံးတွေနဲ့လုပ်တယ်တဲ့။ လျှပ်စစ်မီးမလို့ဘူးတဲ့။ ပတ္တမြားတွေက လင်းတဲ့အရောင်နဲ့ ညည မီးမထွန်းဘဲနေနိုင်တယ်တဲ့။ သွားလည်ချင်သေးလား၊ အဲဒီမြောက်ကျွန်းကို”

သက်နှင်းကြင် တခိုခိရယ်လိုက်၏။ ဦးဟန်နှင့် စကားပြောရလျှင် အလွန်ပဲပျော်ပါ၏။ ဦးဟန်၏ မျက်နှာခန့်ချောကြီးကိုကြည့်ပြီး အလွန်လည်း ကြည်ညိုပါ၏။ ဦးဟန်ကလည်း သက်နှင်းကြင်ကိုသားကြည့်နေရမည်ဆိုလျှင် ထမင်းတောင်မစား။ ကျန်းမာရေးကု အလိုလိုကောင်းလေ၏။ အမောတွေပြေကုန်၏။ စိတ်တိုဒေါသထွက်လျှင် သွေးတွေအရမ်းတိုးကာ မျက်နှာကြီးရဲလျက် ထန်တင်းနေတတ်သမျှ သက်နှင်းကြင်ရဲ့အပြုံးရှေ့မှာ ရောဂါတွေအကုန်ပျောက်လေ၏။ မီးဖြူဖန်ခါးသာဆို ငုံ့ထားချင်တယ် ... ဆိုသောစကားက ခုခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ မသုံးတော့ပြီဆိုတာ သိ၏။ သို့ပေမယ့် ... ဦးဟန်ကတော့ သက်နှင်းကြင်ကို တကယ်ပဲ သကြားလုံးလေးလို ငုံ့ထားချင်၏။ ဒီလိုအတွေးပင်ပဲတာသည်ပဲ ... ဦးဟန်၏ ရင်ခွေမျှလားတော့မသိပါ။

“သက်နှင်းကြင်”

“ရှင် ... ဦးဟန်”

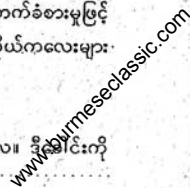
ဘယ်လိုမျှ မျှိုသိပ်၊ ဖိနှိပ်၊ ချိုးဖဲ့ထားလို့မရပါ။ ဟောသံနဲ့ အချစ်လုံးကြီးက ဆက်ကွဲထွက်ဖို့ လည်မျှားဝါမှာ လာဆီ၏။ ပြောဖို့စောသေးတယ် ... စောပေးတယ် ... ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆုံးမသည်။ ပြောမထွက်ဖို့လည်းပါ၏။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ်တကယ်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားအပ်သူထံမှာ ချစ်ဖို့လိုအပ်တာပဲ။ နည်းနည်းနောနောအခက်အခဲကြီးမဟုတ်ဘဲ စေတနာတော်လေးတွေ ဘယ်လိုပြောနေကြသလဲ။ ကျော်ကြားတဲ့မှာတောင် ပြေး၍ တပည့်ခံလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“သက်နှင်းကြင်”

ပြောမထွက်တိုင်း၊ ဒီနာမည်ကိုပဲ ထပ်ခေါ်ဖြစ်နေကြောင်း သက်နှင်းကြင် ခေါင်းကလေးငဲ့ကျသွားသည်။ ဦးဟန်က သက်ပလွန်းသောမျက်စိနင်းတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖမ်းယူမိသလိုမျိုး တွေ့ရှိလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ယုံလည်းမယုံ၊ ခံစားလည်းမခံစားဘဲ ဝတ်စားလည်း ထင်မြင်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုဖြင့် သက်နှင်းကြင်ရင်ထဲ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်၏။ ကိုယ်ကလေးများက သိမ့်သိမ့်တုန်ချင်သည်။

“သက်နှင်းကြင်”

ထပ်ခေါ်ပြန်၏။ ခေါ်လေငဲ့လေ။ ဒီခေါင်းကို

မဖော်ဝံတော့ဘဲ ရင်ခန့်နှုန်းသာ ပို၍မြန်လာခဲ့သည်။ ငိုချစ်
စိတ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းလာ၏။ တစ်ခုခုကို လက်လွှတ်ဆုံးဖြတ်
ရတော့မှာမျိုးနှင့် မချီတင်ကဲဖြစ်လာရသည်။ ဦးဟန်ရယ်
မိသက်မှာ အားကိုးရတဲ့အခါကိုကြီးတစ်ယောက်၊ ဦးလေးသား
ချင်းတစ်ယောက်အမြဲရှိနေချင်ပါတယ်။

“ဘာလို့ငဲ့နေတာလဲ သက်နှင်းကြင်၊ ကိုယ်ပြောမယ့်
စကားကို ကြိုသိနေလို့လား”

ဦးဟန်ရယ် ... သိနေသလိုလိုကနေ ထင်ရှု
စွာသိသွားရပြီထင်ပါတယ်။ ပြောစရာစကား တစ်ခွန်းရယ်
လို့ ဦးဟန်ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့ရင်၊ ဦးဟန်ရဲ့ ပြည်စုံလှသော
စွမ်းအားများနဲ့ ဖိနှိပ်ဖုံးဖိလိုက်ပါတော့လားရှင်။

“ကိုယ် ... သက်နှင်းကြင်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

ဝါကျအဆုံးမှာ ... ဦးဟန်ရင်ထဲ ခောသွေး
သည်။ ရင်ထဲဆိုနေသည့်အချစ်လုံးကြီးက ချိုချိုလို့လဲမကျ
ဖွင့်ပြောလို့လဲ ကုန်မသွား၊ တင်းဆဲကြပ်ဆဲနှင့် မချီမဆဲ
ခံစားရင်း သွေးခုန်နှုန်းဆော့မြန်လာရသည်။ သွေးတိုးပြီလေ။

“လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ဆိုတော့ အဆင့်ကျော်လိုက်တာ
လို့ ထင်စရာရှိတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့အဖွဲ့
မှာ သိက္ခာရှိတဲ့အတည်အကျစကားကို အရင်မှာ
တာပါ။ သက်နှင်းကြင်ကို တို့ချစ်တယ် ... ချစ်တာ
မှ၊ ကိုယ့်ညီမအငယ်ဆုံးလေးလိုရော၊ ချစ်သူတပါး

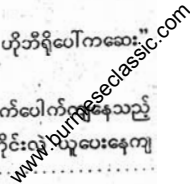
ယောက်လိုရော၊ ကိုယ်ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ့်တန်ဖိုးကြီး
ရတနာလေးတစ်ခုလိုရော ... ”

လေအေးပေးစက်တပ်ထားသည့် အခန်းထဲမှာ
... ဝယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ဇောရွေးပျံလာရသည်။ ဦးဟန် ...
ပြုတ်ခိုးဆုံးပစ္စည်းလေးကို ကြည့်မဝ၊ ချစ်မဝနှင့်ဆောက်
လှည့်ရာမရ ခံစားရ၏။ ရင်ထဲမှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား၏။
ပြင်ချင်းချစ်ခဲ့ရသောအသည်းနှလုံးလေးကို ဒီအခြေအနေ
ပျောက်လာအောင် ကိုယ်ပဲ မြှင့်တင်ခဲ့တာလေ။ ဒီထက် ဒီ
ပြုလုတဲ့ အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာမှာထားပြီး၊ ကိုယ်ကပဲ မော့
ကြည့်စားရမယ်ဆိုရင်တောင်၊ ရှိသမျှသိက္ခာတွေ ဝေါခနဲ
ရှုန်ရှုလိုက်ချင်ပါရဲ့ မသည်းအူလေးရယ်။

“ကိုယ်ဆက်မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ၊ လူကြီးတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ပြောရတာခက်လဲခက်တယ်၊ ရှက်ဖို့
လဲကောင်းတယ်၊ မပြောဘဲလဲ နေလို့ပြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်
ဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် ... သက်နှင်းကြင်စဉ်းစားပါ၊
အချိန်ယူစဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပါ၊ ကိုယ်စောင့်နိုင်
တယ် ... ”

“သက်နှင်းကြင် ... ကိုယ့်ကို ဟိုဘီရိုပေါ်ကဆေး”
“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သက်နှင်းကြင် ... ပေါက်ပေါက်ကနေသည့်
ရည်တွေကို မသုတ်အားပါ။ ခါတိုင်းလဲ သူ့ပေးနေကျ

၃၂၆ ဣ နေ့မှစ၍

မို့ ဆေးကို သုံးသည်။ ရေတစ်ခွက်ပေးလိုက်သည်။ ဦးဟန်က မျက်စိမှိတ်ထားသည်မို့ သက်နှင်းကြင်ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်တွေကို မတွေ့မြင်နိုင်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ... နှင်တယ်လို့လဲ ထင်ပါနဲ့။ ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်”

“ဦးဟန် ဖြစ်ရဲ့လားဟင် ... ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပေးလား၊ အိမ်ပြန်နားမလား”

“ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်”

သက်နှင်းကြင် ... အခန်းထဲမှမထွက်မီ ငါ့ပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကိုတော့ သိမ်းဆည်းဖြစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်အလုပ်စားပွဲလေးသို့ ကိုယ်သွားတိုင်သည်။ ခေါင်းဝဲက တစ်စစ်စစ်ကိုက်လာ၏။

“မမငြိမ်း”

“ဟယ် ... သက်နှင်းကြင်၊ နေ့မကောင်းဘူးလား၊

“ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ မမငြိမ်းရယ်၊ ကျွန်မ ဖြန်မလို့၊ ဦးဟန်အေးရင်ပြောလိုက်ပါ”

“အေး ... အေး၊ ကားရှိလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်သွားလိုက်မယ်”

သက်နှင်းကြင် ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေ ကိုယ်ကောက်သိမ်းသည်။

“ကားမှန်မှာ စတစ်ကာအနက်တပ်မထားတဲ့တက္ကသိုလ်”

မေကြောသက်ထားဝေ ဣ ၃၂၇

မှန်ဖြူနဲ့ဟာကို ရွေးစီးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဝါ”

ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခူးဆစ်မှဖြတ်ချလိုက်သလို ဤရုံးခန်းအတွင်းမှာ ကိုယ်ခြေထောက်ခူးဆစ်နေရာက ပြတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သလို ချိန်ယိမ်းယိုင်စွာထွက်လာခဲ့သည်။ ခောင်ထူးကို သတိရ၏။ မောင်ထူး ဘယ်လိုပဲစားရမလဲ။

“ငါတော့ သေချင်တာပဲ မောင်ထူးရယ်၊ အဲဒါနဲ့ အလုပ်မဆင်းတော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့လူဆိုမှာ အလုပ်မဆင်းဘဲ နေတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ”

ထူးနောင်က သက်နှင်းကြင်ကို မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းစွာဖြင့်ကြည့်၏။

“ဦးဟန်က နင့်ကို တကယ်လက်ထပ်မှာဆိုတာ နင်ယုံလား”

“ဒါတော့ ယုံတယ်၊ သူလူကြီးပဲ၊ ကားကို ပေါက်

လွတ်ပဲစားဘယ်ပြောပါ့မလဲ”

“သူဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းစာရင်းဝင် သူဌေး တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“မိသက် ... ငါဟာ နင့်ရည်းစားအနေနဲ့မဟုတ်ဘူး ခင်မာ၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပြောရ ရင် ဦးဟန်လိုလူမျိုးကို နင်မမြင်သင့်ဘူး”

“ဩ ... ငါက လက်ခံရမယ် ... ”

“နင် တစ်သက်လုံးကောင်းစားမယ်၊ နင်ရော ငါရော အိပ်မက်ထဲမှာတမ်းတနေတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ နင်ခံစားရမယ်၊ သူဌေးမျိုးဆက်သွေးလေးတွေကို မွေး ခဲ့နိုင်မယ်၊ ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ့်အမေအတွက်၊ ကိုယ် ကမွေးလာမယ့်သားသမီးတွေအတွက်”

“မောင်ထူးရယ် ... ငါက ဦးဟန်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး နေရတဲ့လူပါ၊ ငါပိုသိပါတယ်။ နင်မရှိရင်တော့ ငါ ဦးဟန်ကို လက်ခံဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ နင် ခံတံမဆိုးနဲ့၊ ငါက ဘွင်းဘွင်းသမား”

“မဆိုးပါဘူး။ ငါမရှိရင် လက်ခံမယ်ဆိုတော့၊ ငါမရှိ တော့ဘူးကွာ”

“ဘယ်သမိုင်း သွားသေမှာမို့ နင်က မရှိရမှာလဲ”

“နောက်ဆုတ်ပေးမလို့”

“ဟား ... ဟား”

မိသက်က အော်ရယ်၏။ ရယ်ရတယ်ဟေ့ ..

... ဟဲ့ ထအော်ပေးလိုက်သေးသည်။

“အချစ်သူရဲကောင်းကြီးရေ၊ ရှင်က နောက်ဆုတ်ပေး နိုင်ပေမယ့်၊ ကျုပ်က လက်မလွှတ်နိုင်ဘူးတော်ရေ” ဒီစကားကို ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်၍ပြောလိုက်ရ

သည်။ မောင်ထူးကလည်း ရယ်၏။

“ငါ့ရည်းစားလေးက သစ္စာရှိလိုက်တာ၊ နင် ... ငါ့ကိုတော်တော်ချစ်လား”

“တော်တော်မှန်းတာ”

ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ဒီဝိစက်ပေါ့ ... ဦးဟန်သာဆိုရင် နင်ဒီလိုလုပ်ရ ဖို့ပေး”

“တော်ပြီကွာ၊ ဦးဟန်အကြောင်း မေ့ကြဖို့”

“နင်က ဦးဟန်ကို စိတ်ဆိုးတာလား”

“မဆိုးဘူး၊ သနားတာပဲရှိတယ်၊ ငါလိုက်လျောမပေး နိုင်တဲ့အတွက် သနားတယ်၊ ငါ့မှာသာ အမြဲညီမ တစ်ယောက်ရှိရင် ဦးဟန်နဲ့ပေးစားပါတယ်။ ဦးဟန် ဆီမှာ အလုပ်လုပ်လို့တော့မဖြစ်တော့ဘူးကွာ။ အခု ကုမ္ပဏီကလူကြီးနဲ့ခင်ရင် ငါ့အတွက်ပြောပေးအုံး”

“ပြောကြည့်မယ်”

“ဦးဟန် တကယ်သနားဖို့ကောင်းတယ်ကွာ၊ ငါ့
လာကြိုက်ရတယ်လို့၊ သူ့ဒုက္ခသူ့ရှာတာပဲ”

“တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ့လဲ နင့်ကိုမခွဲနိုင်ပါဘူး
ဟာ၊ နှမြောလိုက်တာ”

“သေနာ”

“အကောင်းပြောစမ်းပါ၊ ကိုကိုလေးဘာလေး တစ်
ခါတလေခေါ်ပါလား”

“သေပါလား၊ စောစောတုန်းကဖြင့် လူမမာသောက
ဖို့ချက်တဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်ထဲက ကြက်ခေါင်းလို့။
သွေးတစ်စက်မှမရှိဘူး”

“စိုးရိမ်တာပေါ့ အချစ်ရယ်”

မိသက် ... ဟီးခနဲရယ်သည်။ မောင်ထူး
လည်းရယ်၏။

“နင် ... ငါ့ကိုပစ်မသွားမှာ တကယ်နော်”

“မယုံသေးဘူးလား”

“ယုံချင်လွန်းလို့ မေးနေတာ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ဦးဟန်ဆီမှာ အလုပ်ထွက်တာပဲ
လိုက်မယ်၊ တစ်ခါထဲလဲ ငြင်းမယ်၊ စာရေးလိုက်
မယ်ကွာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောရမှာလဲ ဘေးနာတယ်၊
ဖုန်းလဲမဆက်ရဲဘူး၊ ငါငိုချင်တယ်”

“ငိုခဲ့သေးလား”

“ငိုမိတယ်”

“ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

“မကြိုက်ရင် ... လဲသေ”

“ငါ့လူကြီးကို ပြောမယ်၊ နင့်အတွက်အလုပ်”

“ပြောဟာ ... ငါ၊ အမေ့ကိုတောင် ဒီကိစ္စမပြော
ရသေးဘူး၊ နင့်ကို အရင်ပြောတာ”

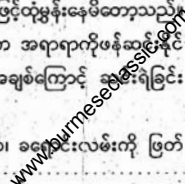
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိချင်လို့ပေါ့၊ နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့
ဟာ ... ကဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ နာအောင်မလုပ်ဘဲ၊ သာသာ
လေးတွန်းလိုက်သည်။

အချစ်ဆိုတာ အဲဒါပဲလေ။ အချစ်ဆိုတာ ရင်
ထဲမှာတွန်းအားမဲ့စွာပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်းလာတတ်သောအရာ။
အချစ်မှာ နိုင်လို့သောအကြောင်းပြချက်မရှိပါ။ နှလုံးသား၏
ပဲစားချက်သီးသန့်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ချစ်ပါသည်။
ဘာကိုချစ်ပါသည်ဟူ၍ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြလို့မရ။ ချစ်မိပြီ
ဆိုလျှင်တော့ အရာရာကို ချစ်ခြင်းဖြင့်ထုံမွန်းနေမိတော့သည်။
ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိနေလျှင် အချစ်က အရာရာကိုဖန်ဆင်းနိုင်
၏။ ဖန်ဆင်းရှင်လည်းဖြစ်၏။ အချစ်ကြောင့် ချစ်ခြင်း
ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဝံ့သည်။

နေပူထဲမှာ နေရဲတာ၊ ခရောင်လမ်းကို ဖြတ်

၃၃၂ ၈ ရေခွယ်ခင်မြင့်

ရဲတာ၊ ဆူးမွေ့ယာပေါ် အိပ်ရဲတာ ... ဒါတွေအားလုံးဟာ အချစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ၏ မျက်နှာသည်သာ ကိုယ့်ကမ္ဘာ၊ မြတ်စွာဘုရားက သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာကြင်လည်သ၍ ဒုက္ခချည်းဟု ဟောကြားခဲ့လေ၏။ အခြားဘုံတွေမှာ ကြင်လည်ခဲ့ဘူးသလား၊ မကြင်လည်ခဲ့ဘူးလား၊ မိသက်မသိပါ။ နောင်ဘဝတွေကို မိသက် ပြန်မမြင်နိုင်ပါ။ နောက်ဘဝတွေမှာ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ ... လဲ မိသက်မသိပါ။ လက်ရှိလူ့ဘဝ၊ ယခုမိသက်ဖြစ်ရသည်ဘဝကတော့ တကယ့်ကို ဒုက္ခတော့ပါပဲ။ ခရောင်းလမ်းနှင့် ဆူးမွေ့ယာပါပဲ။ နွေနေ့လယ်မှာ အပူတော့ကို ဖြတ်လျှောက်ရသလိုပါပဲ။ အဖေခဲ၏။ ဆင်းရဲ၏။ အားကိုးရာမရှိ။ မိသက်ဘဝ ဒုက္ခရောက်ပါသည်။ ဒုက္ခဘုံဆိုတာ မိသက် ယုံကြည်လက်ခံပါ၏။

သို့ပေမယ့် ...

မိသက် အမြဲငိုမနေခဲ့ပါ။ ထာဝရစိတ်ဆင်းရဲခြင်းလည်း ဖြစ်မနေပါ။ ကိုယ့်ဘဝလေးကိုယ်နေပျော်ချိန် ရှိပါသည်။ ကြည်နူးရိပ်မှာလည်း အမောပြေဖူးပါသည်။ ဒါဟာ ... မိသက်ရင်ထဲမှအချစ်ကြောင့်ဟု ထင်ပါ၏။ ချစ်ရလွန်းသူကို ထားခဲ့လျက် စည်းစိမ်ပုံကြီးပေါ်သို့ ရွှေလှေခါးဖြင့် ... တစ်ယောက်ထဲတက်မသွားနိုင်ပါ။ ရွံ့အလူးလူး သဲအပေပေနှင့် မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာပဲ၊ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ တိုးရွှေ့မှေးစက်လိုပါ၏။ မိသက်အချစ်ကိုပဲ တန်ဖိုး

ထားသည်။ ကိုးကွယ်သည်။ သက်နှင်းကြင်ဆိုသော သူ့ထင်းရဲမလေးက ... သူ့အချစ်ကို သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာနှင့်စက်၍မလဲနိုင်ခဲ့ပါ။ မလဲခဲ့ပါ။
-မင်းနားလည်စမ်းပါ မောင်ထူးရယ်။ မင်းကို ငြိမ်ချစ်တယ်။

ကြည်ညိုလေးစားရပါသော ဦးဟန်ရှင် ...
ဦးဟန်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခေါင်းငုံ့လို့လည်းပြောပျော်ပါသည်။ ဖုန်းထဲမှလည်း အသေအချာရှင်းပြချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်မငိုမိမှာသေချာသည်မို့ စာနှင့်ပဲရေးပြပါရစေဦးဟန်ရှင်။
ကျွန်မမှာသာ အမြှာညီမတစ်ယောက်ရှိသေးလျှင် ဦးဟန်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ကိုပေးဆပ်ချင်မိပါသည်။ ဦးဟန်၏ ကျေးဇူးတွေကို ဦးထိပ်မှာပန်ဆင်လျက် ထမင်းရှင်အဖြစ်၊ ညအိပ်ခန်းကနီးတိုင်း ဦးဟန်ရှိရာအရပ်သို့ မှန်း၍ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ပါသည်။

၃၃၄ ၈ ခေမ္မာင်ပြင်

ဦးဟန်ကဲ့သို့သော အဖိုးတန်လူသားတစ်ယောက်မှာ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံလေ့ရှိသည်။ မပြည့်စုံသေးသောကွက်လပ်ကျန်ဆဲဆိုလျှင်လည်း အသက်စွန့်၍ ပြည့်ဆည်းပေးလိုသောစေ့၊ ကျွန်မမှာ တကယ်ရှိကြောင်း၊ သစ္စာဆို၍ ပြောရပါ၏။

ဦးဟန်ကသာ ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်မည်ဆိုလျှင် ခေါင်းခေါက်ခံနိုင်ခွင့်အတွက် တိုးပွေ့ရောက်ရှိလာမည့် ဦးခေါင်းပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ယောင်မိပါ၏။ ဦးဟန်မှာ ဘာအပြစ်မျှမရှိပါ။ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနှင့် ငြင်းပယ်သင့်သောပြစ်မဲ့မျိုး တစ်ခုတလေတောင်စွန်းထင်း၍မနေပါ။ ဦးဟန်သည် ချစ်ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးဟန်၏ဆင်းသက်လာသော မျိုးရိုးကလည်း ဝင်ဆန်ချင်ဖွယ်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ ဦးဟန်ပိုင်ဆိုင်ထားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများမှာလည်း မက်မောဖွယ်ကြီးဖြစ်လို့နေပါ၏။

ဦးဟန်၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို ခံယူရရှိသော မိန်းကလေးမှာ “ကမ္ဘာ့ကံအကောင်းဆုံးမိန်းမသား”... ဆိုသောဘွဲ့ထူးကြီးကို ဆွတ်ခူးနိုင်သူဖြစ်ပါ၏။ သို့လေမယ့် ... ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငြင်းဆိုပါရစေ ဦးဟန်ရယ်။

ဦးဟန်ဆိုသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျွန်မ ဘဝထဲသို့ရောက်ရှိမလာမီ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင်၊

ကျွန်မဆိုသော သက်နှင်းကြင်မှာ ချစ်ဦးသူရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသိသော မောင်ထူးနောင်ပါပဲ။ ကျွန်မသည် မောင်ထူးကိုစွန့်လွှတ်စွန့်ခွာ၍ ထွက်ပြေးမလာနိုင်ပါ။ မောင်ထူးလျှောက်ဆုံးရှုံးရာကတိလည်း အသက်နှင့်စက်၍ ကြောက်ပါ၏။ သစ္စာရှိသောမိန်းမသားအဖြစ်လည်း ကျွန်မ၏တန်ဖိုးကို ရာသက်ပန်ထိန်းသွားချင်ပါသည်။

ဤကမ္ဘာတွင် တန်ဖိုးထားဖွယ်ရာများ ... များစွာရှိသည့်အနက်၊ ကျွန်မ အမက်မောဆုံးမှာ ကျွန်မရင်ထဲက ကျွန်မနှင့် မောင်ထူးရင်ထဲမှအချစ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တို့ ယုတ်ညံ့ တည်ရှိအပ်သော သစ္စာတရားတို့သာလျှင်ဖြစ်ပါ၏။ ဦးဟန် နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ “မိန်းမမိုက်” အဖြစ် ... ဦးဟန် အပြစ်တင်ပါ။ ဤကဲ့သို့ အားနာစွာ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ဤစာတွင် ဦးဟန် ကုမ္ပဏီမှ နုတ်ထွက်ခွင့်စာကိုပါ ပူးတွဲပေးပါသည်။ ဦးဟန်နှင့်လွတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်။

“စာ” မမည်လှသော စာတန်းကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ တစ်အောက်ခြေမှာ လက်မှတ်မထိုးဘဲ၊ သက်နှင်းကို ရိုးရိုးပဲရေးထားသည်။ ဦးဟန်ခေါက်လိုက်သည့် “မောင်ထူး” ကြီးကိုသာ သက်နှင်းကြင်ကြားခွင့်ရလျှင် အကျွန်ုပ်တို့မှ လန့်ဖျပ်ထွက်သွားနိုင်လေ၏။

ဦးဟန် ရုံးမလာနိုင်တော့ခြင်းနှင့် သက်နှင်းကြင် ရုံးပြောင်းသွားခြင်း ... တိုက်ဆိုင်မှုနှစ်ခုက ရုံးသားစွာပဲ ဖြစ်ထွန်းခဲ့၏။ ဦးဟန်က နေမကောင်းလို့၊ သွေးတိုးနေလို့ အစကထဲက လူအားကြီး လူပျင်းကြီးဖြစ်သွားမှာမို့လို့ အလုပ်လုပ်နေသော ဦးဟန်က ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်အခါ အလုပ်မှာ ယုံကြည်ရသောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အစားခန့်ထားလျက်၊ ဦးဟန်ကိုယ်တိုင်တော့ အလုပ်သို့ လုံးဝမလာနိုင်တော့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လိုက်ကြလေ၏။ သက်နှင်းကြင်ကျတော့ ... ဒီရုံးမှာထက် လစာပိုများသော အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဦးဟန်ကပဲပြောပြီးထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကုမ္ပဏီမှာတော့ ဤလစာထက်ပိုပေးနိုင်သော ရာထူးအဆင့်သင့်မရှိ။ ဟိုမှာက ရှိနေ၏။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းရှာကြရတာချည်းဖြစ်၏။ ဦးဟန်ရော သက်နှင်းကြင်ပါ ရုံးမှ ပြိုင်တူပျောက်သွားခြင်းသည် အလွန်ရိုးသားသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုအနေနှင့် ကျန်ရစ်၏။

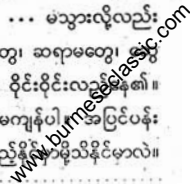
ဦးဟန်က ...

“မောင်ထူးနောင်၊ ကိုယ်မသိဘဲမှာလို့ကိမိတဲ့အမှားအတွက် တောင်းပန်တယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက်၊ ရှက်ဖို့လဲကောင်းတယ်၊ မောင်ကျော်သိန်းတို့သိသွားရင်တောင် ကိုယ်မျက်နှာပူစရာဖြစ်လို့

မင်းတို့မှာ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် မပြောဘဲထားစေချင်တယ်၊ သက်နှင်းကြင်ကိုလဲ မင်းရဲ့ရုံးမှာ လျှောက်လွှာတင်ခိုင်းလိုက်ပါ၊ မင်းတို့ဘော့စံကို ကိုယ်ပြောပေးမယ်။ ဒါပေမယ့်... ကိုယ်ပြောပေးမှန်း သက်နှင်းကြင်မသိစေနဲ့”

... ဟု ဖုန်းဆက်၏။ ဒို့နောက်မှာတော့ လုံးဝဝဆက်အသွယ်မရှိဖြစ်သွားရသည်။ ထူးနောင်က ဦးဟန်ကို ကိုယ်ချင်းစာလျက် ကျော်သိန်းကို တကယ်မပြောဘဲ ပြိုထား၏။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခိုင်မြဲနေတဲ့သံယောဇဉ်ကို၊ ဦးဟန်ဆီမပို့နိုင်တာကလွဲရင်၊ ဦးဟန်အတွက် ငါတို့ထားလုံးလုပ်ပေးရအောင်နော်” ... ဟု သဘောတူကြ၏။ ဦးဟန်ပြောပေးသော၊ ထူးနောင်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီမှာပဲ သက်နှင်းကြင်ဝင်လုပ်သည်။ ဦးဟန်နေမကောင်းဘူးဆိုတော့၊ နှစ်ယောက်လုံး သွားရောက်ပြုစုချင်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် ... သူတို့ကိုမြင်လျှင် ဦးဟန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲ။ သည်မို့ မသွားဖြစ်ကြပါ။ စင်စစ် ... မသွားလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ဦးဟန်မှာ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ၊ ချစ်သူများသွားချင်းတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလာနေ၏။ နှစ်ယောက်တည်းမို့ ဦးဟန် အထီးမကျန်ပါ အပြင်ပန်းမရှိပေ။ ရင်ထဲတော့ ဘယ်သူဝင်ကြည့်နိုင်မှာမို့သိနိုင်မှာလဲ။

ဦးဟန် ... ဒီနေ့ကတင်ပေါ်မှဆင်း၏။ ဆရာ
ဝန်က အိပ်ရာပေါ်မှ လုံးဝမထရ အမိန့်ထုတ်ထားသည်။
ဒီနေ့ လမ်းလျှောက်ခွင့်ပေးသည်။ ဦးဟန် ... အိပ်ခန်း
ပြတင်းဆီသို့ ပြေးမြေးလျှောက်လာ၏။ ဇာခန်းဆီးကို ဘေး
သို့ ဖယ်၏။ ခြင်စကတံခါးကိုပင် ဖွင့်လိုက်တော့၊ မူလက
ပင် မှန်တံခါးဖွင့်ပြီး ဒေါက်ထောက်ပြီး ပြတင်းမှတစ်ဆင့်
လေပြေအေးက စိမ့်စိမ့်ကလေးဝင်လာသည်။ ဆောင်းတွင်း
မို့ လေအေးပေးစက်ပိတ်ကာ မှန်တံခါးဖွင့်ရုံ၊ ခြင်စကတံ
ခါးတစ်ထပ်ပိတ်ရုံနှင့်နေခဲ့တော့ လတ်ဆတ်လေကို ခရုရ
တာတောင်ကြာပြီ။ လေသည် အဆုပ်တွင်းသို့ အေးမြလတ်
ဆတ်မှုတွေသွင်းပေးသည်။ အေးသို့ပေးရင်း ကိုယ့်ခြံထဲမှာ
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည့်အုန်းပင်ကြီးကိုတွေ့၏။ အုန်းသီး
တွေကလည်း အများကြီး။ အပေါ်ပိုင်းမှာ အလေးချိန်မီးလျက်
လေတိုက်တိုင်းယိမ်းခွဲနေပုံမှာ ခါးလယ်မှ ကျိုးကျမလား
ဘုင်ရ၏။ အုန်းပင်ကြီးကိုကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း
မတွေ့ရောင်စုံက ရင်ထဲမှာ သက်တန်တစ်ခုလိုဖြစ်ထွန်း၏။

သက်တန်ရောင်အတွေးတွေထဲမှာ သက်နှင့်
ကြင်၏မျက်နှာလေးက မင်းမုလျက်ရှိသည်။

"သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာသော စည်းစိမ်တို့ကိုပွင့်
လွှတ်၍ အချစ်ကိုသာ ပိုမိုတန်ဖိုးထားပါသည်" ...
တဲ့။

တိကျသောမိန်းမ၊ ပြတ်သားသောမိန်းမ။ ပြီး
အလွန်တရာ မိုက်မဲသောမိန်းမ။

"တော်ဘက် ... အချစ်ကို ကိုးကွယ်သတဲ့။"

တော်ဘက် ... ခေါက်သံက ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါ။ ရင်ထဲမှာပဲ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ကျန်း
မာရေးက ဒေါသသံကို ပြင်းပြင်းထုတ်နိုင်လောက်အောင်
မတောင့်တင်းသည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါသပြန်ထွက်ရသည်။
ဒီသက်ဒီအရွယ် ဒီစည်းစိမ်မျိုးနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
တာ ဒီလိုပဲ "ဂီလာန" ကြီးဖြစ်နေသတဲ့လား။ ကိုယ့်မှာ
မသက်နှင့်မမျှသောရောဂါတွေက ဖိစီးလွန်းလှ၏။ ဆယ်
နှစ်သားလောက်က အသည်းရောင်အသားဝါဖြစ်ဖူးသည်။ တ
ကိုယ်လုံး ဆန္ဒမဲ့လို့ ဝါထိန်တုံးကြီးဖြစ်လျက်၊ လနှင့်ချီ
ကုသယူခဲ့ရသည်တဲ့။ ပျောက်သွားပြီးသည့်အခါမှာ ကိုယ်
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတောင် ကိုယ်မေ့ခဲ့သည်။

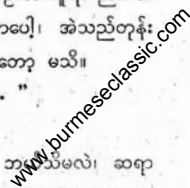
"ဖက်ပါတိုက်တစ်ဘီ ဖြစ်ဖူးလား"

ဆရာဝန်ကမေးမှ ပြန်စဉ်းစားယူရသည်။ အ
သည်းရောင်အသားဝါရောဂါဖြစ်ဖူးတာပေါ့။ အသည်းတုန်း
ကဖြစ်ခဲ့တာ၊ အလားတူလားစီလားတော့ မသိ။

"ဆယ်နှစ်သားလောက်က ..."

"ဘီလို့ပြောလား"

ဦးဟန်ခေါင်းခါပြ၏။ ဘယ်လဲ၊ ဆရာ

နေ့က ဖေဖေတို့မေမေတို့ကိုပြောချင်လဲပြောမည်။ ပြောချင်မှလည်းပြောမည်။ တချို့သမားတော်ကြီးတွေဟာ နှုတ်ကနည်းပါးဘိသန့်။ လူနာကသာ ကိုယ့်ရောဂါကိုယ်ပြောမပြလျှင် တစ်ခွန်းမျှမမေးသော ဆရာဝန်မျိုးကရှိသေးသည်။ သူ့ဘာသာစမ်းသပ်ယူပုတောက် လူနာပြောသမျှ နားထောင်ရတာထက် ပိုယုံကြည်ပုံရ၏။ ပြီးလျှင် ဆေးသောက်ဖို့လေးလိုက်ကာ ရောဂါအကြောင်း ရှင်းမပြဘဲ လွှတ်လိုက်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ လူနာဆိုတာ ကိုယ့်ရောဂါသည်သာ ကမ္ဘာမှာအကြီးဆုံးထင်ထားတော့ တော်ရုံတန်ရုံဟာ စိတ်ထိခိုက်တာနှင့် ဆိုးသွားနိုင်သည်ထင်သလားမပြောတတ်ပါ။

ပြည့်စုံဟန် ဆယ်နှစ်သားက ကိစ္စကို မမှတ်မိ။ ဆရာဝန်က ရှင်းပြလျှင်တောင် ဖေဖေတို့မေမေတို့က ဆယ်နှစ်သားကလေးကို ဘယ်ထပ်ပြီးရှင်းပြခဲ့မှာလဲ။

“အဖေ ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးလဲ”

“အသည်းကင်ဆာ ... ဩစတြေးလျ သွားကုတာပဲ၊ မရဘူး”

“အမေကရာ”

“မြန်မာလို လွယ်လွယ်ပြောတော့ လေဖြစ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ သွေးတိုးပေါ့”

ဆရာဝန်ကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။ မြို့ဦးလုပ်နေသည့်ဆရာဝန်ကိုလည်း စိတ်တိုချင်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေလဲ၊ ကျွန်တော်သိချင်တယ်၊ သွေးတော့တိုးတယ်၊ သွေးတိုးဟာတော့ သိတယ်၊ လူပင်ပန်းစိတ်ပင်ပန်းတဲ့အခါမှာ ခံရတယ်၊ တကယ်လို့ သေနိုင်လောက်တဲ့ရောဂါဖြစ်နေရင်လဲ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲသိချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပဲ၊ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေလုပ်သွားဖို့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်မကလဲ ဩစတြေးလျမှာ သူကလဲ သူ့ကိုမှာစေချင်မလား၊ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ချင်မလားမသိဘူး”

အဲသည်လောက် ဝါကျရှည်ရှည် ပြောရတာထက် အတော်ပင်ပန်းသည်။ ဆရာဝန်က တော်တော်ကြီးကြီးနဲ့ဆန္ဒပေးသည်။

“ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားအစ်မနဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးပေးနိုင်မလား” ... တဲ့။

ကိုယ်ဘာဖြစ်နေလဲ၊ သွေးတိုးရောဂါတစ်ခုထဲဟာမကနိုင်ဘူးထင်၏။ လူက ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ချုံးချုံးကျားကျားတာ သိသာလှ၏။ သက်နှင့်ကြင် အလုပ်မဆင်းယာနေ၊ သက်နှင့်ကြင်ထံမှ စာရသောနေ့၊ ကိုယ်ရုံးမှာပေးပို့နိုင်တော့၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်ထဲပေါက်ကွဲရပ်ကို ပြန်မတွေးချင်တော့ပါ။ နှစ်ရက်ပေးရက်အတွင်း အရက်တွေချည်းပဲသောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ အရက်ဟာ ပြည့်

၃၄၂ ၈ နေ့နွယ်ဇင်မြင့်

စုံဟန်နှစ်သက်သောအရာမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ခုတော့ ... သောက်ချင်နေ၏။

ရှက်သည်။ ခံပြင်းသည်။

နာမည်က "ပြည့်စုံဟန်"။ တလောကလုံးမှာ မပြည့်စုံတာ ဘာမျှမရှိ။ လိုချင်သမျှရခဲ့သည်။ ခုတော့ ... အတမ်းတဆုံးနှင့်အမက်မောဆုံးပစ္စည်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးပြီ။ နာမည်က ပြည့်စုံဟန်ဖြစ်နေရတာ ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ။ ဘယ်မှာပြည့်စုံတော့လို့လဲ။ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ ဘယ်တုံးကမျှ အိပ်မက်ထဲတောင် မမက်ဘူးခဲ့တာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုး ခေါင်းခေါက်ပြီး ယူနိုင်လိမ့်မည်ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ... မလောက်လေးမလောက်စား၊ ဆင်းကလည်းဆင်းရဲသေး၊ ပေါက်စနမက ငြင်းသတဲ့။ သူ့ရည်းစားနှင့်ကိုယ်နှင့်ရှား ပျံ့ကြည့်ပါအုံး။ အဖက်ဖက်က လှည့်ပါ။ အသက်တစ်ခုခုလွဲလွှင့် အားလုံး ကိုယ်သာသည်။ အရပ်အမောင်းတောင်သာသေး။ သက်နှင့်ကြင်နှင့်ထူးနောင်ယှဉ်ရပ်နေလျှင် အရပ်ချင်းကတူနေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင်တောင် ဘီးဆံထုံး ထုံးပြီး ဒေါက်ဖိနပ်စီးခွင့်မရမှာသေချာ၏။

တောက်။

ခေါက်မိပြန်၏။ ဒီတောက်။ တောက်တွေ ခေါက်ရလွန်းလို့၊ အားမရတိုင်း၊ လည်ချောင်းထဲထိတိုင် အား

ပျူရတိုင်း လည်ချောင်းကတောင်နာ၏။ အာခေါင်ကို တိုးပျံ့နှံ့သော လျှာဖျားကလည်းနာ၏။ တောက်သံကတော့ တိုးလေ၏။

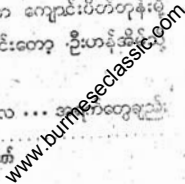
"မိတ်ကို အေးဆေးငြိမ်သက်စွာထားပါ" ... တဲ့။

ဘယ်မှာအေးဆေးနိုင်မလဲ။ ငြိမ်သက်နိုင်မလဲ။ မျင်ထဲကပူ။ ခေါင်းထဲကဆူ။ ဘာတစ်ခုမျှစားချင်စိတ်မရှိ။ မထားတွေထလည်း ဘယ်လက်ဖျားပြင်းနေလဲ။ ခုချိန်ထိ တစ်ကျောင်းမဖြူသေးသောဆံပင်တွေ ... ဖြူရမည့်အချိန်လည်း မရောက်သေး။ သုံးဆယ်ဆိုတာ ဆံပင်ဖြူရမယ့်အချိန်မှမဟုတ်တာ ... အဲသည် အုံကောင်းမဲနက်လှသောဆံပင်တွေဟာ ခုတလောမျှ ခေါင်းထဲ လက်ငါးချောင်းထိုးသွင်းဆွဲဖွပ်စိလိုက်လျှင် တစ်ထွေးကြီးကျွတ်ပါလာသည်။ မှန်ထဲသွားကြည့်လျှင် ဘယ်လောက်စုတ်ပြတ်သတ်နေမည်ရုပ်ကို တွေ့ရမလဲ။ ရင်ထဲမှာ ပူတာထက် ပိုပူလာသည်။ ဒေါသတွေ ငြီးနောင်ထဲတိုးကာ ဆွေးစုန်နှုန်းတက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

"ဦးဟန် ... ဖုန်းလာပါတယ်"

ဝမ်းခါးဝမှာ ဖုန်းလှုပ်လာ၏။ အဲဒါ ... ကျော်သိန်းတို့လိုပဲ ဝမ်းကွဲတူ။ သူက ကျောင်းပိတ်တုန်းမီ ဖုန်းအားဖြစ်နေပြီး ဦးဟန်နေမကောင်းတော့ ဦးဟန်အိမ်ပိတ်ပြောင်းနေပေး၏။

"ဒေါ်လေးလေး ... ဦးဟန်လေး ... အခုတော့ချည်း"

ထိုင်သောက်တာတဲ့၊ နေ့ရော၊ ညရောတဲ့၊ သုံးရက်ဆက်တိုက်တဲ့ခင်ဗျာ ... အပြီးပဲ နည်းနည်းပါးပါး စားတယ်။ ထမင်းလုံးဝစားဘူး။ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတုန်းပဲ စခေနားတယ်။ နီးလာတာနဲ့ ပြန်သေကပ်၊ အမူးလွန်နေတုန်းခဏရယ်။ ပြန်နီးလာပြန်သေကပ်၊ ပြောလိုလဲမရဘူး။ ပုလင်းပေါင်းဆိုတာ ဘယ်နှစ်ပုလင်းမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးတဲ့။ သောက်လို့ကုန်တဲ့ပုလင်းလဲရှိတယ် ...

“မကုန်ခင် ရိုက်ခွဲပစ်တဲ့ပုလင်းလဲရှိတယ်။ ဇန့်ခွက်တွေဆိုတာလဲ ပေါက်ပေါက်ခွဲထားလိုက်တာ ဘယ်နှစ်၊ ဒါခင်မှန်းမသိဘူးတဲ့”

... ဟု ဩ။ ခြေလှမ်းထိ ဖုန်းလှမ်းဆက်တိုက်တန်းပေးသူမှာ ဖုန်းလူဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ထဲနေသော ဦးဟန်ကို တပည့်တွေက မတားဆီးရဲသမျှ ခိုင်းတိုင်းလှုပ်ပေးနေရပြီး၊ ဖုန်းလူရောက်လာမှ တိုင်၊ ဖုန်းလူက လှလွန်းဟန်ကိုတိုင်။

“ကျေးဇူးပဲဖုန်းလူ၊ မင်းအဖေကိုပြောလိုက်၊ ဇွတ်သွားဆွဲထူ၊ ဆရာမခေါ်၊ လူနဲ့သူနဲ့အောင် သန့်ရှင်းနေလုပ်ပြီးမှ ဆရာဝန်ပြ၊ ပြီးရင် အကျိုးအကြောင်းပြန်ဆက်နော် ... မောင်ဟန် လူကောင်းပဲ ...

“အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ကောင်၊ ဒါမျိုးမဖြစ်ရဘူးဆိုတာ သူ

သိရဲ့သားနဲ့ဖြစ်သွားတာ၊ အကြောင်းရှိမယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို ဒေါ်လေးလေးသိချင်တယ်”

... ဆိုသည့် ညွှန်ကြားချက်ရမှ ဖုန်းလူအမေက ဖုန်းယဉ်က ဦးဟန်တို့အိမ်ပေါ်ပြေးလွှားရောက်လာခဲ့ရတယ်။ အချိုးတွေထဲမှာ ဦးဟန်ကိုပြောရုံဆိုရုံ နိုင်နင်းသူတစ်ယောက်ချွေဖို။ လှလွန်းဟန်၏အမိနဲ့ဖြင့်သာ ခင်ဖုန်းယဉ်က လာရောက် ဇွတ်လုပ်ရဲခြင်းဖြစ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဦးဟန် ဆရာဝန်ဖြစ်သွားတာ၊ ဖုန်းလူက လှလွန်းဟန်ဆီ နေထိုင်သတင်းပို့နေတာပါ။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ ဖုန်းလူရယ်၊ ငါ ... ဘယ်မှာအောက်ဆင်းပြီးပြောနိုင်မလဲ”

ဟုတ်သားပဲ။ ဖုန်းလူက အောက်ထပ်မှဖုန်းဖုန်း ဒေါ်လေးလေးဆီ သတင်းပို့နေတာ။ ကော့ဒ်လက်စ်ဖုန်း (Cordless Phone) တစ်ခု ဦးဟန်အခန်းထဲမှာ မူလကရှိတယ်။ ဦးဟန်နေမကောင်းမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမို့လို့ ဖယ်ရှားထားခဲ့တာလေ။

“ဒေါ်လေးလေးပါ ... ဒါဆို၊

ကော့ဒ်လက်စ်ယူလာပေး ရမလား”

“နေ ... နေ ... ငါ့ဆယ်လူလာနဲ့ပါတ်နဲ့ ဆက်လို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်တဲ့”

နေမကောင်းလို့ ဆယ်လူလာလည်းပိတ်ထားတာ။ ဦးဟန်ကော့ဒ်လက်စံနှင့် မဲပြောချင်ပါ။ အောက်ထပ်ဖုန်းမှ တစ်ယောက်ယောက် (ဖုန်းလူလဲဖြစ်နိုင်သည်) နေထောင်မှာစိုးသည်။ မမကိုပြောချင်နေတာလဲ ရင်ထဲမှာ သိမ်းများနေပါပြီ။ အခန်းဝထိသွားပြီး တံခါးကိုသော့ချပိတ်လိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်ပြန်ရောက်တော့ တော်တော်ကြီးအောနေသည်။ အခန်းတံခါးသော့ကို နေမကောင်းဖြစ်ကထဲက သော့မချထား။ ခုသော့ချလိုက်မိပြီ။ ကိုယ် ... တကယ်လို့ တစ်ခုခုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ကို အချိန်မီကယ်ဆယ်နိုင်ဖို့ ကူညီသူ ဘယ်လိုဝင်မလဲ။

ဒီအထိတွေး၏။

ဦးဟန်မသေနိုင်သေးပါ။ မသေချင်တာမဟုတ်။ မသေနိုင်သေးတာဖြစ်၏။ လုပ်ရောတွေကျန်သေးသည်။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ဦးဟန်နေသောအခန်းက သော့ချလိုက်လျှင် အပြင်မှသော့နှင့်ဖွင့်ခွင့်ရှိ၏။ အဲဒီသော့ကလည်း ဦးဟန်၏ မှာဆိုပေမယ့် ရေချိုးခန်းကူးတံခါးကိုတော့ ဆွဲရုံသာင်မဟုတ် ဖွင့်ထားသည်။ အဲသည် ရေချိုးခန်းက ဟိုဘက်ခန်းပျော်ခန်းနှင့် ဆက်လျက်၊ အလယ်ခေါင်မှ အုတ်ထရံက ခေါင်မိုးထိမမြင့်၊ ခေါင်မိုးချက်မှာကျက်နှင့်ကာရံထားသော အုတ်ထရံကြားမှာ သုံးပေလောက် လစ်လပ်နေ၏။ အဲသည်ပျော်ချိုးခန်းထဲသို့ ဟိုဘက်အိပ်ခန်း (လောလောဆယ် ဖုန်းလူ

... နေသည်) ထဲမှဝင်၊ ရေချိုးခန်းချင်းကျော်ဝင်လျှင် ဦးဟန် ခန်းထဲသို့ရောက်နိုင်၏။ တစ်ခုခုဆို ... ဖုန်းလူရောက်လာပါပဲ။

“မောင်ဟန်”

“မမ”

ခေါ်သံမှာ ငိုသံစွက်သွား၏။ မမအသံကိုကြားတော့ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မေမေ့ကို သတိရ၏။ မေမေ့က အသေအော့ရာ၏။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူဆို နေနိုင်သေးသည်။ ဖေဖေလည်းတူတူ။ အသက်သုံးဆယ်ဆိုသည် လူရွယ်တစ်ယောက်ဟာ ‘မိစုံဖစုံရှိနေနိုင်သေးသည်။ ကိုယ့်မှာမရှိတော့။ ကိုယ်ကံဆိုး၏။ မေမေ့ရှိတုန်းကဆိုလျှင် အများကို ကရုဏာကဲ့တော့။ ဒီသမီးနှင့်ဒီသားကို မှန်လိုကြည့်နေသည်။ ရေချိုးခန်းချင်းကျော်ကူးလို့ရအောင် ဖွဲ့စည်းထားတာဟောင်း မေမေ့အစီအစဉ်ပါ။ မေမေ့တို့များ ရေချိုးတာကြာလျှင် ကပ်လျက်ရေချိုးခန်းထဲမှ လာအော်၏။

“အအေးမိမယ်ထွက်တော့” ... တဲ့။

အိမ်သာတက်တာကြာလျှင် ... “လိပ်ခေါင်းကုတ်မယ်တော်တော့” ... တဲ့။ လွန်ရော၊ အဲသည်လောက်ထိ။ ဒါကိုတွေးမိတော့ ရယ်ချင်ပြီးချင်စိတ်ဝင်၏။ ကပ်လျက်ပဲခံနိုင်ပြီးမိရင်း၊ မမကို မေမေ့ကိုယ်စား အမေ့ကိုးဖြစ်လိုက်၏။

“လူစိုက်ကလေးတွေ ... မမလာခဲ့မယ်”

လူလွန်းဟန်က ရယ်၍ပြော၏။ ရယ်ပြောသည်ဆိုကထဲက မမ သိပ်စိုးရိမ်ပူပန်နေပြီဆိုတာ ဦးဟန် သိလိုက်၏။

“မမဆီ ဆရာဝန်က ဖုန်းဆက်သလား”

“မဆက်ပါလား ... ဘယ်ဆရာဝန်လဲ၊ မင်းကိုတုတ်ဆရာဝန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူ့ဆက်ဘူး၊ ဆက်မယ်ပြောလို့လား”

“ဆက်ချင်လို့တဲ့၊ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းသွားတယ်”

“မင်း ပြောစကားနားမဆောင်ဘဲ၊ မိုက်မဲနေချင်တိုင်းဖို့တန်းဖို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ လို့ရမယ်ရတောင်းထားတာဖြစ်မယ်၊ ခုချိန်ထိ မင်းက ပြောစကားနားဆောင်တုန်းမို့၊ မဆက်သေးတာဖြစ်မယ်၊ မင်း ... သက်သာလား”

“သက်သာပါတယ်မမ”

“မောလား ... စကားပြောရတာ”

“အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီးပြောတော့ ချပါတယ်”

“မင်းယောက်ဖနဲ့ မမနဲ့ လာခဲ့မလို့၊ ကလေးနှစ်ကောင်ထဲထဲကနေရမှာဆိုတော့ စီစဉ်နေရသေးလို့ကွ၊ ဒါပေ

ဖယ် ... တို့နှစ်ပတ်ထဲနေခွင့်ရမှာ”

“ဒါဆိုလဲ မလာခဲ့ပါနဲ့ မမရယ်၊ သွားရလာရ ပင်ပန်းတာနဲ့ နေရမှာနဲ့ မကားမိပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလဲ ... ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးသက်သာလာမှ လာခဲ့ပါလား။ ဟိုဟိုဒီဒီ တူတူသွားလာလည်ပတ်ရတာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်၊ ကျွန်တော် ဒီထက် ဆိုးမှလာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အသုဘရှင်အဖြစ် အသုဘချရတာပေါ့”

“မောင်ဟန် ... ”

“မမ ... ဒါဟာ သဘာဝကျတဲ့စကားပဲ၊ မမလက်မခံနိုင်ဘူးလား။ မမကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်မှာ သေခြင်းတရားကို မြတ်စွာဘုရားသော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလို့ ဟောကြားခဲ့တယ်ဆို၊ လူဟာ သေဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်ရမယ်ဆို၊ သေရင် ကိုယ့်နောက်ကို ဘာမှပါမလာဘူး၊ ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ်ပဲပါတာမို့ အကုသိုလ်နည်းပြီး ကုသိုလ်များအောင်နေရမယ်ဆို။ သေဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရဦးမလို့မမရဲ့ ...

“ကျွန်တော်ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာအရတော့ ကျွန်တော်ကလေးရဲ့အလိုတော်အတိုင်းပဲ။ ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်းပဲ။

လဲ သွားရုံပေါ့။ ဘုရားသခင်ရဲ့မေတ္တာတော်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကြီးမားပါတယ် မမရယ်”

လှလွန်းဟန် ... မျက်ရည်ပေါက်ခဲခဲ့တုန်းက ရတာ။ ဆယ်လူလာဖုန်းပေမယ့် တီဗီဖန်သားပြင်မပါသည် မို့ ဦးဟန်မတွေ့လိုက်ရပါ။

“မင်းတို့အဖြစ်က ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ရယ်ဖို့လဲကောင်းတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ အစ်မက ဗုဒ္ဓဘာသာ သွား၊ မောင်က ခရစ်ယာန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာက ခရစ်ယာန် များတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရောက်နေပြီး၊ ခရစ်ယာန်ကို ကွယ်တဲ့မောင်က ဗုဒ္ဓဘာသာများတဲ့နိုင်ငံမှာ ကျန်ရစ်တယ်”

... ဟဲ့ လှလွန်းဟန်ခင်ပွန်းက ပြောဖူး၏။

“မလာရသေးဘူးဆိုလဲ မလာသေးဘူးပေါ့။ တွေ့တော့ တွေ့ချင်တယ်။ မင်းမှာတဲ့အချိန်မှာ လာမယ်၊ မမှာဘဲမနေပါနဲ့ မောင်ဟန်ရယ်၊ မှာနော်”

အသံက နှစ်ဝင်မြုပ်တိမ်သွားသည်မို့ တစ်ဖက်ကမမ၊ မျက်ရည်လျှင်လည်းဝဲ။ ဒါမှမဟုတ် ... ငိုနေပြီတောင်ဖြစ်နိုင်၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငိုချင်လာသည်။ ပြည်စုံဟန်ဆိုတာ ဒီလောက်အားငယ်တတ်တဲ့ကောင်မမဟုတ်တာ။ သတ္တိတွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သတ္တိဟာ ကျန်မာရေးနဲ့ ဆိုင်သလား။ လူနေမကောင်းတာနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေပါ ပျော့

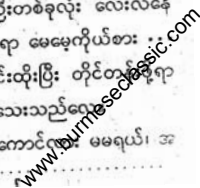
ကျွန်ုပ်ရသလား။

“မမ ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒေါသလဲထွက်တယ်။ ခံပြင်းတယ်၊ ရှက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် စိတ်မှာတယ်။ သေပစ်ချင်တယ် မမရယ် ... လူပျော့ဖြစ်မှာစိုးလို့သာ”

မမကိုပြောပြဖို့၊ ရင်ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ

(ပြောပြီး ကိုယ့်ကိုစွဲ ... ဘယ်သူ့ဖွင့်မပြောရပါ။ ရွယ်တူဟန်နဲ့ကုသုငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေ၊ တချို့က မှုမ်း လူပျိုပဲဖြစ်နေတုန်း၊ တချို့က အိမ်ထောင်သည်တွေ ပြီးနေပြီး ရင်းလည်းရင်းနီးပါသည်။ ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင်တွေရှိ၏။ သို့ပေမယ့် ... ရှက်နာကြည်းစိတ်ကြောင့် ဟုတ်သူတို့မျှ ဖွင့်မပြောရပါ။ ကိုယ်ဟာ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ကားဟုတ်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ ကျရှုံးရတဲ့ကောင်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြီးပယ်မှုကိုခံရတဲ့ကောင်၊ အလကားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ လူပျိုမှာ ရှက်လွန်းလို့ သေတောင်သေချင်၏။ ရင်မဖွင့်ရလေရင်ထဲမွန်းကြပ်လေနှင့် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး လေးလံနေရတာ။ ဤကမ္ဘာမှာ ကိုယ်ရင်ဖွင့်စရာ မေမေ့ကိုယ်စား မဟုတ်ဘူးမှသာရှိလျှင် ရင်ခွင်ထဲခေါင်းထိုးပြီး တိုင်တက်ဖို့ရာ ကိုယ်အိမ်မတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးသည်တွေမမရယ်။ အ

“ကျွန်တော်ဟာ အလကားကောင်ပဲ။ မမရယ်။ အ

သုံးမကျတဲ့ကောင်လား။ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းတဲ့ကောင်
မလေးဟာ ကျွန်တော်ခေါ်ခိုင်းလို့ လူမွေးလူတောင်
ပြောင်လာတာ၊ သူ့အမေက အင်းစိန်ရထားကြီးဆိုက်
လာရင်၊ ရထားမှသေသေချာချာမရပ်ရသေးဘူး၊ နောက်
ကပြေးလိုက် ...

“ပါလာတဲ့ကျွန်စိမ်းတွေကို လုယက်ဝယ်၊ အဲဒီနား
တင်အမြတ်ယူပြီး ပုတ်ပြတ်နဲ့ပြန်ရောင်းတန်ရောင်း၊
ဈေးထဲသွားထိုင်ရောင်းတန်တာရောင်း၊ မိုးရွာရင်မိုး၊
နေပူရင်ခြောက်၊ ဒါပေမယ့် ... သူတို့ ဝမ်းမဝကြ
ဘူး၊ ခါးမလှကြဘူး၊ ကျန်းမာရေးတစ်ခါလောက်
ဖောက်လိုက်ရင် ကြွေးတင်ရော ...

“အဲဒီအနေအထားက မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို
ငြင်းတာမမ၊ သူ့မှာ ကောင်လေးရှိတယ်၊ သူ့ကောင်
လေးက သူနဲ့ တစ်တန်းစားထဲမှာ တစ်ခုပဲမို့တယ်၊
အဖေပါရှိတယ်၊ ဒါပဲ၊ အဲဒီအမိုက်မကလေးက အချစ်
ကိုပဲကိုးကွယ်သတဲ့ မမရယ် ...

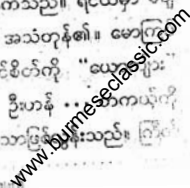
“သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုက သားမိသားဖ
သုံးယောက်၊ လူငါးယောက်ပေါင်းပြီး ဖတ်မွတ်ခေါင်း
ပါးဖို့ကိုရွေးတယ်၊ စိန်ပုံဆွဲတက်ပြီး ရွှေမကျည်း
ထောင့်တွေကိုက်စားရမယ့်လုမ်းကိုပယ်တယ်၊ ကျွန်
တော် ... အလဲထိုးခံလိုက်ရတာမမ ...

“ကျွန်တော်ပြိုင်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်ရတဲ့ကောင်လေး
ဟာ ကျော်သိန်းတို့ ဖုန်းလူတို့လောက်ဆိုရင်တောင်
ဖြေသာသေးတယ် မမရယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ထား
တာကလွဲရင်၊ အိမ်မှာ ခြံစောင့်လုပ်တဲ့ မိုးကြွက်က
သူ့ထက်ပိုဝတ်နိုင်တယ် ပိုသုံးနိုင်တယ်၊ လူမွေးလူ
တောင် ပိုပြောင်သေးတယ် ...

“ကျွန်တော် ... ရက်ရက်စက်စက်ကို ဖြတ်ရိုက်ခံ
လိုက်ရတယ် မမရယ်၊ ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်ရဲ့အလယ်
နားကနေ ဓားထက်ထက်နဲ့ တိခနဲတစ်ချက်ထဲအပိုင်း
ခံရတာနဲ့လဲတူတယ် ...

“ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အရင်တုန်းက အထီးကျန်၊ တစ်
ပင်ထဲ။ ခုတော့ ... အဲဒီတစ်ပင်ထဲဟာတောင် ငုံး
တိုကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်ချမ်းသာသမျှစည်း
စိမ်ဟာ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လူလုပ်
နေသမျှ၊ ဒီအရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ ဆုံးရှုံးနေဖို့
ချည်းပဲ”

တဝကြီးပြောချပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မချီ
ယူနိုင်ခံစားရတိုင်း မျက်ရည်ခဲ၏။ အသံတုန်၏။ မောကြီး
လှိုက်ဆို့၏။ အော်ငိုချပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို “ယောကျ်ား”
ကိုယ်တိုင်မာနနှင့် ပြန်ထိန်းရသည်။ ဦးဟန် ... ဘာကလေးကို
ယောကျ်ားခံစားရလေ၏။ မခံချိမခံဘဲဖြစ်ရမည်။ ကြို

မနိုင်ခဲမရရှိလှ၏။ ယင်း... စပ်ပူစပ်လောင်ခံစားချက်များ အတွက် ဖြေဆေးလုံးဝမရှိ။

“ကျွန်တော်... လူရင်လဲ ပြေးသတ်လိုက်ရမှ၊ ကိုယ့် ကိုကိုယ်ရင်လဲ ဓားနဲ့ဒိုင်းချလိုက်မှ ဖြေသာတော့မယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ ဆတ်ဆတ်ခါတယ် မမရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အရက်ကို သုံးရက်လား၊ လေးရက်လားတောင် မမှတ် မိတော့ပါဘူး၊ ဆက်တိုက်သောက်ပြီးမှ... နေမှ အိပ်ပျော်နေမှပဲ ခံသာတယ် မမရယ်”

“ဖုန်းလူသာ အိမ်ကို ဒီထက်နောက်ကျပြီးမှရောက် လာရင်... မင်းအလောင်းကို သဂြိုဟ်ဖို့ပဲကောက် ကြရတော့မယ်၊ ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းမှ အသက်မီ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါသနှင့်ပြောတာပေမယ့် လှလွန်းဟန် ...

ဒီဘက်မှာ မျက်ရည်ကျနေပါ၏။

“အိမ်က အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို၊ ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့ပိတ်ထားတာ”

“ဟိုကောင်မလေးက အခု... မင်းကုမ္ပဏီမှာပဲလား”

“သူက ထွက်စာတင်လို့ သူ့ကောင်လေးကို ကျွန် တော်သွင်းပေးထားတဲ့ကုမ္ပဏီ၊ ဟိုကောင်... ဝိနံ တွန်းအောင်လေး၊ မမသိပါတယ်”

“အေး”

“သူ့ဆီပဲသွင်းပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်သွင်းပေးမှန်း ကောင်လေးသိတယ်၊ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကောင် မလေးပြောလို့ရတယ်ထင်နေတယ်၊ ကောင်လေးကို ကျွန် တော်ပိတ်ထားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူးမမ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင်ကောင်းမယ်ထင်ပြီး လုပ် တာပဲ”

“မင်း... ဒီကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်တာပဲ”

“ချစ်ပါတယ်၊ မမပြောတာထက်ပိုမယ်”

“မင်းကိုယ်မင်းလဲ တော်တော်ချစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါလဲ မမပြောတာထက်ပိုမှာပါပဲ”

“မင်းက ဈာတွေအရမ်းဖတ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ ယော နိသော မနသီကာယ... ဆိုတာလေးမှ မကြားဖူး ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်၊ အသင့်အဟင်နုလုံး သွင်းပါတဲ့၊ အလယ်အလပ်ပေါ့၊ မလျှော့မတင်းစောင်း ကြိုးညင်း၊ ဒီပါဠိကို မမမေ့သေးဘဲ ပြောနေနိုင် သေးတာ ချီးကျူးပါတယ်”

“ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်းမဟုတ်ဘူးလား မောင် ဟန်”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ”

“ဆရာဝန်ကံ ဘာပြောလဲ”

“လူရောစိတ်ရော နားစို့၊ ခါးထွက်နိုင်တာစို့ ထွက်လို့ကံရင်ကောင်းမယ်လို့လဲ ပြောတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့လဲ ပြောတယ်။ အရက်လို့ဟာချိုးကလွဲရင် ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနား၊ လုပ်ချင်တာလုပ်လို့လဲ ပြောတယ်”

“လုပ်လေ”

“ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး မမ။ အော် ... တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်က ပြောတော့လေ။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက တိုင်ပင်တယ်ပေါ့။ လူငယ်စိတ်၊ သူရဲကောင်းစိတ်ပေါ့ မမရယ်။ နောက်မှသာ မှားပါပြီပြောချင်ပြောမယ်။ လောလောဆယ်တော့ စွန့်စားကြည့်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ့ ...”

“ကောင်လေးက ဇွန့်ထွတ်ပေးမယ်။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံလိုက်ပေါ့လေ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားကြတာကိုး။ ကျေးဇူးဆပ်မယ်ပေါ့။ ကျေးဇူးကို အချစ်နဲ့ဆပ်မယ်ပေါ့ ...”

“အဲဒီစိတ်ကူးကို ဝိတိုအာဏာနဲ့ဖျက်တာ ကောင်မလေးရဲ့အမေတဲ့”

“သူ့အမေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ခုခဏမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သူရဲကောင်းလိုလိုဘာလိုလို စတင်လို့ကံစိတာနဲ့ တစ်သက်လုံးစိတ်ဆင်းရဲရမယ်တဲ့။ ကောင်လေးကတော့ထားပါတော့၊ ကောင်မလေးက ဘာလို့စိတ်ဆင်းရဲရမှာလဲ”

“သူ့အမေက ဘာကြောင်းပြလဲ”

“အထွားချင်းမတူဘူးတဲ့”

“အဲဒီအခဲအဖြစ်သူကလဲ သူ့ကိုယ်သူတော်တော်ချစ်တာပဲလို့ မမပြောရင်၊ မင်းက မမပြောတာထက်ပိုဦးမယ်လို့ ပြောဦးမယ်”

“ဒါပေါ့မမရယ် ... မောင်ထူး ... မောင်ထူးဆိုတာ ဟိုကောင်လေး၊ ထူးနောင်တဲ့။ မောင်ထူးယောက်ျားအနေနဲ့ မောင်ထူးဆီကရတဲ့ ရိုသေကျိုးစွံမှုမျိုး ဦးပြည့်စုံဟန်ဆီက၊ မောင်ထူးလောက်တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ လေးစားနေရာထားမှုပဲ ရမှာပေါ့။ ဦးပြည့်စုံဟန်ကတော့ ထူးနောင်လို ဘယ်ပျပ်ဝပ်နေမလဲ ...”

“ပြီးတော့ ... ထူးနောင်ရှာကျွေးတဲ့ ငမိန့်ဆန်ကို ဦးပြည့်စုံဟန်ရှာကျွေးတဲ့ပေါဆန်မွှေးထက် ပိုပြီး ရဲရဲစားဝံ့မှာပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုးလဲ လောကမှာရှိတယ်”

“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အတ္တရည်မရှိတဲ့မာန်

နဲ့ လှုပ်ရှားခံစားနေကြရတာချည်းပဲ။ မောင်ဟန်ရယ်၊ မင်းအတ္တကို မင်း နည်းနည်းပါးပါးလျှော့ချနိုင်ရင် ဒီထက်ခံစားရတာသက်သာလိမ့်မယ် ...

“အချစ်ပဲ။ သူ့ချစ်ချင်တဲ့သူကို ချစ်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို မချစ်ရကောင်းလားလို့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ရတဲ့ကိစ္စလဲ။ ဟုတ်ဘူး။ ပြိုင်တယ်ပဲထားဦး၊ မောင်ဟန်။ မင်းပြိုင်ရတာ လက်သီးချင်းလဲမဟုတ်ဘူး။ မင်းဘက်က ပြတ်ပစ္စည်းရုပ်ဝတ္ထုအကောင်းစားတွေနဲ့၊ ဟိုဘက်က ပြတ်မဲ့ရုပ်မဲ့ခံစားမှုသက်သာသက်သာဖြစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ပြိုင်ရတာ

“ပုံစံမှမတူတာ၊ ဘက်မဟုတ်ဘူး။ ပြိုင်လို့မရဘူး။ ယှဉ်လို့လဲမရဘူး။ ဒီစကားတွေ၊ မြန်မာလိုလှလှပပ ပြောတတ်နေတုန်းပဲဆိုပြီး မမကို မင်းချီးကျူးဦး”

“တကယ်ချီးကျူးပါတယ်မမ။ ဒါပေမယ့် ... ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေက သုံးစွဲစားသောက်လို့ရတယ်။ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရာမှာ ကောင်းကောင်းကြီးအထောက်အကူပြုတယ် မမရဲ့။ အချစ်က ခံစားရုံသက်သက်ပဲ။ သုံးစွဲလို့ရလား၊ စားသောက်လို့ရလား”

“ဒါဆိုလဲ ... ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့အချစ်အတွက်၊ လူ့အဖိုးတန်ကြီးတစ်ယောက်ကို မထိပါးစေနဲ့လေ”

“အဲဒီအသိတရားကိုရတဲ့အချိန်က နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်မမရယ် ... ကျွန်တော်မောလာပြီ၊ ဖုန်းပျံ

လိုက်တော့မယ်။ မမလဲ ဒေါ်လာတစ်ရာကျော်လောက် ကုန်သွားရောပေါ့၊ မမ ... မလာသေးရင်နေပါ ဖုန်းတော့ခဏခဏဆက်ပါ”

“ဆက်မှာပေါ့၊ လူလဲလာခဲ့ပါတယ်။ မတွေ့ရတာကြာပြီပဲ။ မင်းကို သပြေဟ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရယ်စရာတွေ ပြောရအောင်ပါ။ ဒါပဲနော် ... မောင်ဟန်။ မင်းနေကောင်းပြီး ကျန်းမာပျော်ရွှင်လာဖို့ မမ ဒီမှာဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ပြီး ဆုတောင်းပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

၃၆၀ ❀ ချေဖျက်ခြင်း

ပထမတွဲကို ဤနေရာတွင် ဆွေနှားပါမည်။ ဒုတိယ
တွဲမှာ စာတံသိမ်းပါမည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့
ချေဖျက်ခြင်း

နေ့ရက်မြင့်

မေကြာသက်ထားဝေ

၈၆၇၇

BURMESE CLASSIC .com

THE ZAR

www.burmeseclassic.com